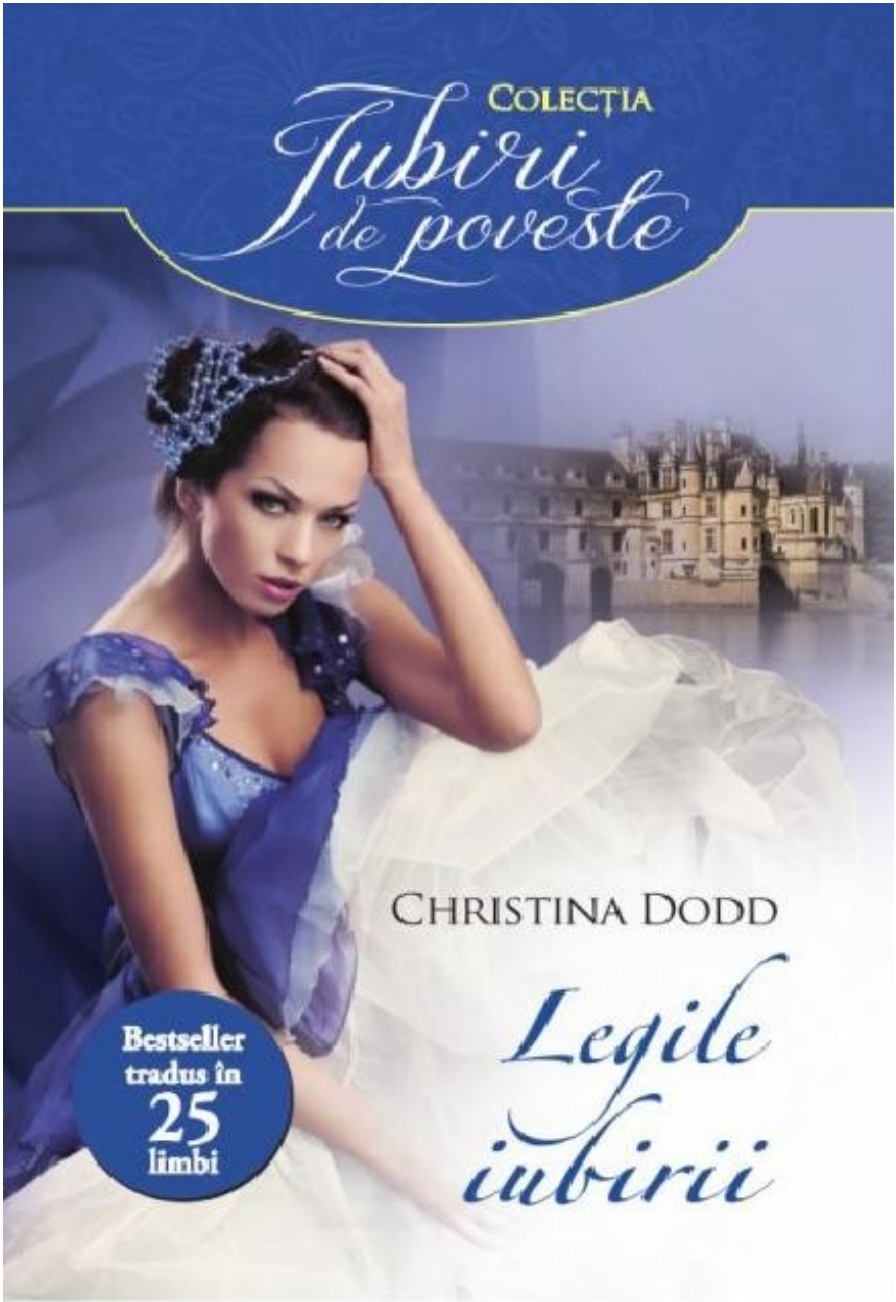
COLECȚIA
Iubiri de poveste
CHRISTINA DODD
Legile iubirii
Bestseller tradus în 25 limbi

CHRISTINA DODD
LEGILE IUBIRII

Rules of attraction by Christina Dodd

Copyright © 2001 Christina Dodd
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Legile iubirii
Christina Dodd
Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DODD, CHRISTINA
Legile iubirii / Christina Dodd. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză: Adrian Glosic

Dedicată cu dragoste surorilor Hall,
străbătuşi şi bunici pentru o întreagă generaţie.
Am cântat „Silver Bells”.
Am băut oranjadă.
Am dansat hokey pokey.
Am fost o familie.
Vă mulţumesc. Mi-aţi creat amintiri minunate.

Capitolul 1

În acea clipă, domnişoara Hannah Setterington putea să afirme cu toată răspunderea că era singură. Desăvârşit, absolut, deprimant de singură. Îşi lăsă valiza să-i lunece din mână cu o bufnitură înfundată pe scândurile peronului şi privi în jur. Nicio clădire nu se ivea deasupra copacilor omniprezenţi. Nicio lumină primitoare nu strălucea printr-o fereastră cu oblon, niciun glas omenesc nu mormăia sau râdea, iar nimbul şters care înconjura Londra chiar şi în cea mai sumbră dintre nopţi era de negăsit acolo, în străfundurile Lancashire-ului. Nici măcar nu mai zărea siluetele munţilor care se ridicau în nord. Noaptea şi ceaţa se aşterneau peste ţinut, iar trenul nu mai era decât un huruit îndepărtat pe şine. Dintr-odată îşi dădu seama că voia să renunţe la slujba de îngrijitoare pentru bătrâna mătuşă a marchizei de Raeburn.

Însă cui putea să-i anunţe decizia? Servitorul care ar fi trebuit să o întâmpine era de negăsit pe drumul de ţară care şerpuia peste deal, pe lângă peron şi se pierdea în zare.

Pe deasupra, avea o misiune. Venise să-şi împlinească o dorinţă fierbinte şi nu avea de gând să plece până nu reuşea.

Deşi ştia că era imposibil să se fi înşelat, scotoci prin poşetă şi scoase scrisoarea trimisă de menajera-şefă. Mijind ochii în lumina care scădea cu repeziciune, parcurse scrisul migălos al doamnei Trenchard:

Luaţi trenul până la gara Presham pe data de 5 martie 1843.

Hannah ştia sigur că era 5 martie. Ridică privirea la semnul de deasupra peronului nou construit. Acesta

proclama cu mândrie „Gara Presham”.

Voi trimite o trăsură să vă aducă la castelul Raeburn, unde stăpânul vă aşteaptă sosirea cu nerăbdare.

Tânăra femeie mai aruncă o privire la drumul îngust. Nu tu trăsură, nu tu servitori. Nimic. Vârî scrisoarea înapoi în poşetă, oftă şi se întrebă de ce o mai surprindea absurdul situaţiei. Viaţa o învăţase că eficienţa era o virtute rezervată unui număr mic de aleşi, categorie în care intra şi ea. Tocmai această eficienţă îi permisese să conducă în ultimii trei ani Distinsa Academie de Guvernante de una singură şi cu atâta succes, încât, atunci când apelase la Adorna, Lady Bucknell, pentru a o ajuta să o vândă, Adorna o cumpărase ea însăşi. „Am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul de când Wynter a preluat afacerea familiei”, explicase aceasta în vreme ce completa un cec cu o sumă frumuşică.

Acum, la douăzeci şi şapte de ani, Hannah se afla în poziţia de invidiat de a nu fi nevoită să mai lucreze vreodată.

Desigur, nu avea de gând să stea cu mâinile în sân. Muncise mereu, încă de când era mică. La ţesut, cu diverse comisioane, ajutând ca fată în casă. Chiar şi la şcoală învăţase pe brânci, străduindu-se întotdeauna să fie cea mai bună… apoi avusese acea perioadă scurtă, teribilă şi minunată în care nu lucrase.

Îşi strânse mai bine pelerina la gât şi scrută din nou drumul, care se încăpăţâna să rămână gol în timp ce lumina pierea văzând cu ochii.

În ultima vreme rememora tot mai des perioada aceea când fusese inutilă, o simplă posesiune. Limpezimea amintirilor o stânjenea, însă nu avea ce să facă. De fiecare dată când ajungea la o răscruce în viaţă, când sarcinile de zi cu zi nu-i ocupau fiecare moment, mintea îi rătăcea

înapoi în timp, suscitându-i noi întrebări. În asemenea clipe de meditaţie, pe când firicelele de ceaţă se preschimbau în valuri groase, acoperind stelele şi înfăşurând-o în izolare, se întreba cum ar fi fost să se întoarcă la Liverpool, acolo unde o aştepta trecutul.

Întotdeauna respingea ideea. La urma urmei, era prea laşă pentru a îndrăzni să înfrunte consecinţele greşelilor din tinereţe – şi prea înţeleaptă ca să-şi facă acum gânduri negre în privinţa lor.

Îşi vârî bărbia în fularul de lână şi trecu la un subiect mai presant: cum urma să procedeze. Servitorul nu venise, satul nu se zărea nicăieri, iar noaptea devenea tăios de rece. Nu avea însă nici cea mai mică intenţie de a cădea pradă panicii că fusese abandonată.

Măcar ştia că nu fusese urmărită de la Londra. Unul dintre motivele pentru care acceptase slujba era bănuiala că făcea obiectul unei supravegheri atente. Altfel cum s-ar fi explicat faptul că, pe rând, cei trei domni cu aspect sumbru, îmbrăcaţi identic, care închiriaseră casa de vizavi mergeau la piaţă odată cu ea, asistau la aceleaşi piese de teatru ca şi ea, ba chiar apăruseră în Surrey tocmai când ea se dusese împreună cu Pamela la botezul celui de-al doilea copil al lui Charlotte? Şi cine putea fi atât de interesat de proprietara unei mici afaceri din Londra încât să o urmărească pas cu pas?

Un singur om… şi, la drept vorbind, cum ar fi putut acela s-o uite vreodată?

Prin urmare, atunci când îi sosise oferta de a-i purta de grijă unei doamne în vârstă din Lancashire, îşi spusese că era mâna sorţii. Îşi vânduse afacerea şi părăsise Londra pe furiş. Ignoranţii ar fi spus că fugise, însă ea prefera să considere că-şi luase o vacanţă.

Încuviinţă cu hotărâre. Da, o vacanţă în care să se gândească la viitor. Viitorul lui Hannah Setterington.

În continuare nu se vedea nici urmă de trăsură. Îşi

aminti de modul în care îşi învăţase elevele, viitoare guvernante, să răspundă la asemenea dileme cu bun-simţ şi fără ranchiună. Dacă nimeni nu avea să apară într-o oră, urma să o ia la pas pe drum, sperând că nimerise direcţia spre Presham. De acolo avea să angajeze pe cineva care să o ducă la castelul Raeburn. Odată sosită, intenţiona să o muştruluiască pe doamna Trenchard, menajera. Femeile de origini bune care ocupau posturi precum cele de guvernantă sau îngrijitoare erau adeseori tratate prost de servitorii cu rang inferior. Hannah era hotărâtă să-şi impună regulile de la bun început; dacă aşa ceva nu era posibil, atunci prefera să ştie din capul locului, înainte să se ataşeze prea mult de mătuşa în etate care, după cum fusese asigurată în schimbul de scrisori, era o doamnă adorabilă, deşi puţin confuză.

Hannah zâmbi în fular, fi plăceau bătrânicile. Fusese însoţitoare pentru Lady Temperly vreme de şase ani şi alături de aceasta avusese ocazia să viziteze locuri la care nici nu visase. Călătoriile cu Lady Temperly fuseseră foarte diferite de mutatul dintr-un loc în altul cu mama sa, timp în care erau ignorate sau batjocorite de fermierii englezi şi de nevestele lor înfumurate. Minunile continentului îi deschiseseră ochii spre o altă lume…

În depărtare, de undeva din stânga, auzi un scârţâit tânguitor, încremeni, gândindu-se la ce fel de jivine hoinăreau atât de aproape de munţi.

Apoi un *trop,* urmat de un altul, apoi un alt scârţâit… se relaxă, cu un oftat de uşurare. Recunoştea sunetele. Un vehicul ajunsese pe creasta dealului şi se apropia încet de ea. Alungându-şi panica de moment, se duse la marginea peronului şi aşteptă, sigură că oricine ar fi fost venea după ea. Şi ce dacă nu era o trăsură; nimeni altcineva nu ar fi ieşit afară pe o vreme care se anunţa tot mai vitregă.

Deşi îşi încordă privirea, nu zări nimic. În cele din urmă, o lumină îndepărtată prinse contur în ceaţă, iar o

şaretă de lemn îşi croi drum spre ea şi opri. La scânteierea felinarului agăţat într-o parte zări un ins cu părul răvăşit ce ţinea hăţurile unei mârţoage costelive. Atunci când deschise gura, vizitiul dădu drumul unui râgâit ce duhnea îngrozitor a bere. Venea neîndoielnic dinspre Presham, fiindcă era clar că fusese la cârciumă.

Se măsurară din priviri cu dezgust reciproc. Bărbatul era în floarea vârstei, dar căzuse în patima beţiei şi se certase zdravăn cu igiena, dacă era să se ia după nasul umflat şi straiele pline de murdărie. Hannah spera totuşi că imaginea ei, în hainele negre şi cuviincioase de călătorie, plus autoritatea morală pe care o emana, aveau să constituie o sursă de inspiraţie pentru bietul păcătos.

— Eşci don’şoara Setterington? întrebă el într-un sfârşit.

— Eu sunt.

Insul continuă cu accentul său de Lancashire:

— Tre’ să ce aduc la castelu’ Raeburn.

Hannah aruncă o privire la şareta veche şi la aşternutul de paie din spate şi înţelese într-o clipă cât de puţină consideraţie avea noul său angajator pentru ea. Dacă s-ar fi aflat în situaţia de a nu avea de ales decât să accepte un asemenea afront, ar fi fost teribil de tulburată. Însă ea era domnişoara Setterington de la Distinsa Academie de Guvernante. Putea să-şi găsească o slujbă oriunde în ţară şi avea suficienţi bani într-un cont la Banca Angliei ca să părăsească locul acela fără a mai privi înapoi.

Nu că ar fi avut de gând să o facă. Nu după ce alesese anume acel colţişor din Lancashire – dar angajatorul ei nu trebuia să ştie asta. Pentru acea seară nu voia decât o masă caldă şi un pat moale.

— Cine eşti? întrebă ea.

Tonul ei poruncitor îl făcu pe bărbat să ridice capul. O privi pieziş printre smocurile de păr sur-castaniu care îi atârnau pe frunte.

— Alfred.

— Ai întârziat. Bagajele mele sunt pe peron. Un coş şi o valiză. Grăbeşte-te şi adu-le, să plecăm odată. Birjarul o privi cu gura căscată până ce Hannah izbucni: Mai cu viaţă!

Alfred răspunse ca un câine la o comandă tăioasă, ridicându-şi buza şi arătându-şi în treacăt dinţii în mod sfidător, apoi coborî supus de pe capră. În vreme ce se îndrepta agale spre bagaje, domnişoara Setterington îşi ridică fusta, se sui în şaretă şi se aşeză pe băncuţa de lemn. Auzi un geamăt înfundat în spate, unde vizitiul îi suia valizele pe claia de fân. Spera că fânul nu era plin de insecte şi se hotărî să-şi verifice hainele imediat ce avea să ajungă în dormitorul din castelul Raeburn. Lucru care, la cât de încet se mişca Alfred, putea să nu se mai petreacă vreodată.

— Haide omule, nu vrei să-ţi faci stăpânul să aştepte! îl admonestă.

Îndemnul nu păru să sporească viteza servitorului în chip vizibil. Hannah avu timp să-şi aranjeze rochia şi să se cuibărească precaut la marginea băncuţei înainte ca acesta să urce la rândul lui pe capră, aducând după sine miros de bere şi de sudoare. Ocupă mai bine de jumătate din banchetă, nu din pricina corpolenţei, ci a umerilor surprinzător de laţi. Pasagera îi remarcă mâinile mari când apucă hăţurile să îmboldească mârţoaga slabă şi abătută, care se urni cu aceeaşi lâncezeală descurajantă ca şi conducătorul său. Se aplecă în jug şi trase şareta înainte, apoi începu să tropăie lent din copite.

Atunci, şi abia atunci, Alfred catadicsi să mormăie:

— Nu-i stăpânul meu.

— Poftim? Hannah îşi dădu seama că replicase la afirmaţia ei de mai înainte. Nu lucrezi pentru contele de Raeburn?

— Lucrez la castelu’ Raeburn. De când mă ştiu. Da’ stăpânu’ de-acu’ nu-i ăla cu care am început, nici n-o să fie

ultimul pe care-l prind.

Guvernanta îi rumegă vorbele ursuze înainte să răspundă.

— Presupun că e valabil pentru orice domeniu ereditar.

— Al patrulea lord în tot atâţia ani.

— Doamne sfinte! Când ajunseră în vârful dealului, o briză slabă îi mângâie obrazul şi simţi pentru o clipă umbrele întunecate ale copacilor întinzându-se către ea. Ce soartă vitregă a adus atâtea schimbări?

— Blestemată.

— Cine e blestemată?

Alfred îi aruncă o privire dezgustată cu coada ochiului.

— Familia-i blestemată.

— Aha. Nu putu să-şi înfrâneze un rânjet când îşi dădu seama că insul era unul din aceia cărora le făcea plăcere să depene tot felul de scorneli. Asemenea poveşti nu-mi sunt străine. Tinerele doamne pe care obişnuiam să le învăţ erau pasionate de ele. Deci familia e blestemată. De un ţigan? De-o vrăjitoare? Din ce motiv? Dragoste neîmplinită? Răzbunare?

— Râzi mata, cucoană, da’ asta nu schimbă cu nimic că doi moştenitori s-au prăpădit acu’ zece ani, când li s-a scufundat corabia pă coasta Scoţiei, după care bătrânu’ lord o murit acu’ patru ani, dup-aia văru-său a căzut anu’ trecut de pe-o stâncă în ocean, după care frate-său s-a prăpădit pe scări şi acu’ avem un pungaş care nu-i decât un neam îndepărtat şi nu-i nici măcar din Lancashire.

Veselia lui Hannah se risipi. Ştia că nu ar trebui să dea crezare poveştilor acestui servitor de nimic, dar dacă erau adevărate, tragedia avea proporţii colosale.

— Nu poţi să-i găseşti vină noului lord pentru obârşie, spuse ea. Mai degrabă judecă-l după cum gospodăreşte domeniul.

Alfred pufni.

— Îi aici de mai puţin de-un an şi lucrurile merg strună…

— Uite, vezi? rosti ea pe un ton încurajator.

— Da’ la ce bun când e unul care şi-a omorât neamurile?

Şareta se zdruncina atât de tare, că Hannah îşi încleştă dinţii.

Posteriorul o durea de la banca de lemn. Fuioarele de ceaţă îi umezeau obrajii. Mai grav, nu reuşea să cuprindă cu mintea cele auzite. Cu toate acestea, îşi păstră glasul calm şi mustrător când răspunse:

— Ar trebui să ai mai multă minte în cap decât să pleci urechea la asemenea bârfe răutăcioase care ponegresc un lord ereditar.

— Nu eu bârfesc, doamnă. Astea-s bârfele slugilor lui personale, cum ar veni.

Alfred îşi coborî umerii şi mai jos şi scrută posomorât drumul, de parcă acesta ar fi fost dintr-odată înghiţit de ceaţă. Acu’ ani buni, umblă vorba, a fost însurat cu o cuconiţă frumoasă foc, care tot timpu’ râdea şi-l tachina rău de tot. Da’ când nu se iubeau, se sfădeau. Se sfădeau, se sfădeau şi se tot sfădeau. După care se iubeau şi se sfădeau iară. Din câte zice vizitiu’, după o gâlceavă straşnică, fata a dispărut.

— Asta nu înseamnă că înălţimea Sa şi-a ucis soţia.

— Un trup de femeie a fost găsit câteva săptămâni mai încolo, mâncat de jivine.

— Dar asta nu e o dovadă! ripostă Hannah, străduindu-se cu bravură să reprezinte glasul raţiunii.

— Lordul s-a dus să se uite la leş şi-a zis că nu-i al ei, da’ camerista cucoanei l-a acuzat verde-n faţă că el a omorât-o. Nu a negat, doar s-a uitat la ea, mohorât ca moartea, până când fata a rupt-o la fugă. De atunci, nu mai e acelaşi om. Nu zâmbeşte, nu tu o vorbă de bine cuiva şi nu poa’ să doarmă. În fiecare noapte îşi ia bidiviul şi umblă

haihui pe moşie. Ăsta nu e zvon, don’şoară. L-am văzut cu ochii mei într-o noapte, privirea-i ardea ca de la febră.

Hannah presupuse că mârţoaga ştia bine drumul spre casă, căci hăţurile se lăsară moi peste mâinile lui Alfred. Se lăsă pe spate, strângând poşeta cu o mână şi marginea şaretei cu cealaltă, în timp ce se făcea eforturi să-şi alunge tentaţia de a privi peste umăr.

Alfred o avertiză pe un ton sumbru:

— Dac-aş fi în locul matale, don’şoară, m-aş cărăbăni cât încă e vreme. Un individ care-a omorât o dată o să mai omoare.

Oare cum de o chitise ca pe o candidată ideală pentru asemenea poveste de groază? Probabil că se amuza copios în sinea lui pe când ea încerca din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

Ei bine, nu avea de gând să-i dea satisfacţie, aşa că răspunse cu o nepăsare perfect jucată:

— Chiar dacă înălţimea Sa ar fi ucigaşul sângeros pe care îl descrii dumneata, nu sunt îndeajuns de importantă încât să-i atrag atenţia.

— Nu poţi să te fereşti de un ucigaş.

— Dacă n-am să rămân la castelul Raeburn, nu va fi din cauză că m-ar înspăimânta asemenea zvonuri absurde, cât din pricina felului prost în care am fost tratată până acum.

— E-nmormântarea matale, don’şoară, ridică vizitiul din umeri.

„Ce tip simpatic!” bombăni ea în gând.

— Cât mai avem până ajungem?

— Mai e puţin, rosti el arătând înainte, de parcă ar fi putut să vadă ceva prin pâcla deasă. Aici e ghereta portarului. Şanţu’ cu apă nu se mai cunoaşte, s-a umplut cu pământ în astea două sute de ani. Acuma dăm în curte.

Luminile castelului licăriră în ceaţă pe nepregătite. Roţile de lemn se învârtiră hodorogit pe dalele de piatră,

apoi se opriră în mijlocul aleii. Cu capul dat pe spate, Hannah privi cât de sus era în stare, năucită de structura enormă de granit care se înălţa atât de abrupt de la sol. Parcă fusese cumva transportată în trecut şi acum oprise lângă un castel care nu arăta diferit de vremurile medievale, când ferestrele nu erau mai mult decât nişte despicături în zid, iar fiecare bucăţică a clădirii era proiectată cu scopuri defensive.

— Are vreo şapte veacuri, în cea mai mare parte. Mulţi copii s-au născut aici, şi multe vieţi s-au stins.

Alfred se întoarse spre ea şi o privi stăruitor, cu ochi umezi şi posaci.

— Mult noroc, don'şoară.

O uşă se deschise, iar un con de lumină răzbătu din interior. Din ei se desprinseră câteva siluete, patru de bărbaţi şi una de femeie.

Vocea blândă a femeii, cu o urmă de accent de Lancashire, răsună dintr-odată:

— Ajuns-ai, Alfred?

— Da.

— Era şi timpul, stăpânul e îngrijorat. Grupul se îndreptă în grabă spre şaretă, iar femeia începu să turuie: Domnişoară Setterington? Sunt doamna Judith Trenchard şi vă cer iertare pentru felul în care aţi fost transportată. A fost o… neînţelegere.

„O neînţelegere? Cât de interesant", îşi zise posomorâtă Hannah.

— Sper că deranjul n-a fost prea mare, adăugă doamna Trenchard.

— Deloc, răspunse nou-venita în timp ce un servitor o ajuta să coboare. Dar aş aprecia o cameristă care să-mi perieze hainele.

Slugile ridicară felinarele, dezvăluind astfel grija de pe chipul plinuţ şi brăzdat de riduri al doamnei Trenchard. Avea undeva pe la şaizeci şi cinci de ani şi emana un aer de

competenţă şi energie care contrasta cu scuzele şi mărturisirea erorii făcute.

— Fireşte că vă voi repartiza o cameristă. Intraţi, până când nu vă intră umezeala în oase.

Prea târziu, pare-se. Când Hannah trecu pragul într-un coridor slab luminat, începu să tremure din toate încheieturile şi îşi dădu imediat seama că nu era în stare să se oprească.

— Billie, adu-i o pătură domnişoarei Setterington, cloncăni doamna Trenchard spre o slugă. Da, domnişoară, este o vreme afurisită. Nu pricep ce au în cap şefii de la căile astea ferate, să pună trenuri la o oră aşa de târzie. Ascultaţi ce spun, n-o să aibă trai lung în Lancashire cu o asemenea purtare necugetată. Mulţumesc, Billie. După ce o înfăşură pe Hannah în pătura de lână călduroasă şi curată, o grăbi spre scara de piatră care ducea la etaj: Stăpânul vă aşteaptă.

Doamna Trenchard era de o înălţime neobişnuită pentru o femeie, solidă şi cu oase mari. Fiecare pas îi răsuna de clinchetul cheilor înşiruite pe inelul de fier, simbolul funcţiei sale. Hannah se simţea în strânsoarea ei precum o frunză dusă de un vânt puternic.

— Aş vrea să mă aranjez mai întâi, rosti ea slab.

— A, nu. Nu vrem să ne facem stăpânul să aştepte, răspunse doamna Trenchard pe un ton neînduplecat. Nu este atât de înfricoşător cum se spune, dar e sever şi ţine ca lucrurile să se petreacă după placul lui. Eu nu-i ies din cuvânt, şi aţi întârziat deja mult faţă de ora la care vă aştepta.

Hannah se gândi să-i aducă aminte că asta nu era din vina ei, însă menajera-şefă continuă să trăncănească în timp ce o conducea ferm pe trepte.

— Stăpânul vrea să schimbe intrarea astfel încât oaspeţii să pătrundă direct într-un foaier de la primul etaj. Nu se poate ca bucătăria să fie primul lucru pe care

vizitatorii îl văd când pun piciorul la Raeburn, iar treptele astea sunt atât de vechi şi uzate, că *e uşor* să cazi pe ele. În fapt, fostul lord… dar nu mai contează.

Se opri la mijlocul scării, se sprijini de perete şi, cu o strâmbătură, îşi duse palma la coaste.

O singură privire în jos, la spirala de trepte, fu îndeajuns să o alarmeze pe Hannah. O apucă de braţ pe doamna Trenchard şi o întrebă:

— Vă simţiţi rău?

— Prostii, rosti bătrâna, reluându-şi urcuşul. N-am fost bolnavă nici măcar o zi din viaţă. În neamul nostru suntem soi tare. Mamă-mea s-a prăpădit abia acum cinci ani, la venerabila vârstă de optzeci şi nouă de ani. Arătând spre lumina difuză care le aştepta la capătul scărilor, schimbă subiectul: Acum, odată ce ieşi din bucătărie, casa e chiar frumoasă.

Hannah încuviinţă. Poate că doamna Trenchard avusese doar o zi proastă. În orice caz, părea în putere.

— După ce bătrânul lord a murit, următorii doi stăpâni au făcut diverse reparaţii, iar al treilea, odihnească-se în pace, a pus până şi sobe, care încălzesc la fel de bine ca un şemineu. Lordul de acum era ocupat când a primit titlul, dar acum restaurează tapiseriile, curăţă lemnăria şi înlocuieşte toate părţile învechite. E splendid, o să vedeţi.

— Sunt sigură de asta.

Hannah nu ştia dacă doamna Trenchard vorbea întotdeauna atât de nestingherit sau dacă era emoţionată, dar când ajunseră la capătul scărilor îşi dădu seama că bătrâna menajeră spunea adevărul. Părţile nefinisate ale castelului fuseseră mascate cu lambriuri ceruite care dădeau o notă de eleganţă. Coridorul arcuit se lărgi, apoi dădu într-o încăpere mare şi frumoasă, în care elementele vechi şi cele moderne se îmbinau armonios. Tavanul se ridica într-atât de sus, încât lumina tremurătoare a lumânărilor nu putea să-l ajungă. Pereţii erau căptuşiţi cu

panouri de lemn de culoare întunecată, iar scuturile lustruite alternau cu tapiserii de modă veche, în nuanţe de auriu şi roşu-închis. Însă mobilierul era nou şi comod; pentru prima oară de la sosirea în Lancashire, Hannah regăsea o fărâmă din moda care era literă de lege la Londra.

— Marea sală, anunţă doamna Trenchard cu deosebită mândrie.

— Foarte frumoasă! răspunse Hannah, care clănţănea şi acum din dinţi.

Acest fapt o agasa. În acea clipă, la prima ei întâlnire cu personalul, cu stăpânul casei şi cu mătuşa în vârstă, voia să pară puternică.

Doamna Trenchard coti într-o galerie slab luminată. Pereţii erau garnisiţi cu şiruri de picturi şi uşi, iar în capăt se zăreau nişte scări late care dispăreau în beznă. Totul era bine îngrijit, deşi una dintre uşi nu fusese încă montată şi zăcea sprijinită de perete.

— Stăpânul redecorează biblioteca; noile rafturi vor fi de stejar, vopsite în galben-deschis, explică menajera-şefă. Zice că au să înveselească încăperea, şi cred că are dreptate.

— Sună minunat.

— Dar sunt şi unii care spun că ar trebui lăsată aşa cum e. Cică lucrurile vechi sunt cele mai bune.

Părea interesată de opinia lui Hannah, însă aceasta, abia ajunsă la castel, nu se considera îndreptăţită să-şi dea cu părerea. Prin urmare, încercă să ocolească problema.

— Desigur, e necesar să menţii unele dintre obiectele vechi, dar sunt sigură că vă vine mai uşor să vă ocupaţi de o clădire complet renovată.

— De ce?

— Pentru că sunteţi menajera-şefă, iar lucrurile vechi sunt fragile şi mai greu de curăţat, se aventură tânăra femeie.

Doamna Trenchard o măsură din priviri cu o fărâmă de suspiciune. Avea ochi de culoare deschisă şi, cu toate că nu era atât de bătrână cât păruse la început, brazdele de grijă de pe chip o făceau să pară în vârstă.

— Poate că aşa e, nu mi-e limpede. Fără să se mişte, menajera adăugă: Ţin să vă spun că am lucrat la castel întreaga viaţă şi o îndrăgesc foarte mult pe mătuşa înălţimii Sale. Toţi cei care lucrează aici o îndrăgesc.

— Mă bucur să aud asta.

Era mulţumită să audă că femeia de care urma să se ocupe era atât de simpatică, încât servitorii o tratau cu o asemenea afecţiune.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb – stăpânul spune că aveţi experienţă cu doamnele în vârstă.

— Am petrecut şase ani având-o în grijă pe Lady Temperly.

— Vă plăcea?

— Ne respectam reciproc, iar domnia sa era foarte generoasă. Mi-a lăsat moştenire casa dânsei, unde am reuşit să înfiinţez Distinsa Academie de Guvernante. Întotdeauna îmi voi aminti cu drag de Lady Temperly.

Doamna Trenchard o mai scrută o dată, apoi încuviinţă.

— Atunci, stăpânul a ales persoana potrivită. Nu mai e loc de întors. O conduse spre o uşă întunecată de lemn, dăltuită cu ornamente. Poftim. Stăpânul e în salonul de primire. Pe unii îi înspăimântă, dar cu mine a fost mereu politicos. O să vă obişnuiţi destul de repede cu felul lui aspru de-a fi. Bărbia sus şi gata cu tremuratul. Înăuntru e cald. Menajera-şefă luă pătura de pe Hannah şi o măsură cu privirea, însă rezultatul examinării fu probabil dezamăgitor, căci mormăi: Nu mai este timp să facem mai mult.

Apoi deschise uşa şi păşi înăuntru.

Hannah o urmă, cu ochii la decorul confortabil al încăperii, în şemineu ardea focul. Flori proaspete o

întâmpinară în vaze. Câteva cărţi erau răsfirate pe o masă de lângă un fotoliu mare, acoperit cu brocart verde, iar câteva tablouri pictate în stilul delicat al vremii încălzeau pereţii albi. Un domn stătea cu spatele la uşă, privind prin sticla lucioasă a ferestrei înspre ceaţa fără sfârşit. Înalt, cu umeri laţi şi picioare lungi, cu un păr de abanos ce i se revărsa peste guler, purtând o ţinută elegantă, în alb şi negru, îşi ţinea mâinile împreunate la spate. Cum nu părea conştient de prezenţa celor două, era posibil să nu le fi auzit intrând.

Nu se întoarse însă nici când menajera-şefă anunţă cu o plecăciune:

— Domnişoara Hannah Setterington, milord.

Pentru o clipă tresări, o siluetă însingurată ce aştepta… ceva. Apoi, pe un glas profund, ceru:

— Lasă-ne.

Hannah îşi pierdu răsuflarea. Vocea aceea! Tonul acela! Inima îi bubui în piept. O dată, de două ori, apoi încă o dată, însemnând fiecare secundă, fiecare frământare, fiecare puseu de teamă.

Din spate, arăta la fel; şi reflexia din geam părea cunoscută. Dar ea ştia prea bine cât de mult putea să se înşele. Când *el* îi sălăşluia în gânduri, toţi bărbaţii îi semănau. Şi totuşi… şi totuşi…

Auzi ca prin vis uşa închizându-se. Încet, gazda se întoarse spre ea, iar spectrul care o bântuise vreme de nouă ani deveni realitate.

Bărbatul de faţă nu-şi omorâse soţia. Pentru că *ea* era soţia lui.

Capitolul 2

Dougald. Dougald Pippard. Nu contele de Raeburn, ci

domnul Dougald Pippard, un bogat gentleman şi antreprenor din Liverpool.

Se întorsese cu spatele la fereastră, iar acum nu încăpea îndoială. Era soţul ei, căci ochii săi vii străluceau triumfători, întotdeauna fusese un fin observator al emoţiilor umane; în momentul acela, era sigură, contempla noianul de amintiri şi năuceala ce se abătuse asupra ei. Dar, când reuşi să îşi recapete răsuflarea, auzi doar:

— Ai întârziat.

Întârziase. Da, o întârziere de nouă ani la o întâlnire cu soţul ei. Se căsătoriseră în ciuda presimţirilor ei rele şi doar după ce fugise prima oară. Luase un tren, el o prinsese şi…

— Nu eşti contele de Raeburn, rosti, dar vocea nu suna ca a ei. Prea joasă, în primul rând, şi foarte calmă, ţinând cont de împrejurări. N-ai cum să fii, insistă ea.

Buzele lui, buzele fine, ca sculptate în piatră, pe care odinioară abia aştepta să le sărute, se mişcară pentru un enunţ lent, precis.

— Ba da, te asigur.

— Cum? Dar… cum?

Un fior îi cutremură trupul. Soţul ei miji ochii.

— Vino lângă foc.

Nu aşteptă să i se spună de două ori. Poate că instinctul ei era să fugă mâncând pământul, dar judecata îi spunea că bărbatul îi întinsese această cursă cu mare migală şi că s-ar fi delectat copios cu şansa de a-şi pedepsi nevasta fugară aşa cum merita. Nu avea de gând să-l provoace. Pe deasupra, îi era frig.

Instinctul ei de apărare se manifesta însă pe deplin. Nu-şi putu lua ochii de la el nicio clipă, aşa că merse împleticit până la fotoliile din preajma şemineului, privindu-l fără încetare.

Anii aduseseră schimbări. Atâtea schimbări!

Când Hannah ajunsese să trăiască sub acoperişul lui,

la Liverpool, mama ei se angajase acolo pe post de menajeră, iar ea era o fată de doisprezece ani, slăbănoagă şi cu ochii mari. Însă chiar şi atunci fusese fascinată de chipul lui: pometii proeminenţi, franţuzeşti, bărbia puternică, nasul scurt şi drept şi urechile perfect proporţionare. Pielea era arămie, dar ochii aveau un licăr verde-auriu interesant, semn al prezenţei sângelui scoţian în arborele său genealogic. În plus, era foarte înalt: pentru mica Hannah, reprezenta amestecul desăvârşit de viking, celt şi englez sadea. Neamul nobil din care se trăgea trăise în nordul Angliei vreme de două milenii. Se adaptaseră şi asimilaseră fiecare nou val de migraţii fără să-şi piardă rădăcinile celtice, iar lui Dougald îi plăcea să se laude că se înrudea cu toate familiile bune de la nord de Londra.

Timpul şi experienţa îi rafinaseră trăsăturile, conferindu-le o mohoreală ce se asorta cu pietrele cenuşii ale castelului său. Pielea îi părea întinsă până la rupere peste oase, privirea posedată de o voinţă rece, iar părul... Doamne sfinte, câte o dungă albă îi străfulgera la fiecare tâmplă. Ultimii nouă ani nu fuseseră blânzi cu el, indiferent ce titlu avea acum.

Cu toate acestea, pe sub straturile de spaimă şi deznădejde, dorinţa trădătoare se înfiripă în sufletul lui Hannah.

Oare încă o dorea? Oare avea să o dorească în acea seară? Iar ea avea să lupte, sau să-i răspundă cu pasiune?

Se împiedică de marginea covorului, moment în care mintea îi reveni la realitatea situaţiei neplăcute şi la observarea fără răgaz a... soţului ei. Nu era suficient de aproape de foc încât să se dezmorţească, dar mirosul de lemn ars îi umplu plămânii cu făgăduinţa căldurii. Dacă rămânea locului, ar fi avut un fotoliu între ei. O apărare infimă, dar o apărare. Strângând tapiţeria în degetele tremurătoare, întrebă:

— Spune-mi. Cum se poate ca tu să fii contele de

Raeburn?

— Eram al cincilea în linia de succesiune pentru titlu. Cumva, ceilalţi au murit şi iată-mă.

Înainte, zâmbea tot timpul. Întotdeauna avusese farmec şi încredere în sine. Încrederea era prezentă, însă şarmul şi zâmbetele dispăruseră de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Ar fi trebuit să-l cunoască, dar nutrea impresia că în faţa ei se afla un străin… un străin care avea drepturi asupra ei. Un străin care o privise crescând şi care o cunoştea prea bine.

Nici ea nu mai era însă o fetişcană de optsprezece ani, excesiv de politicoasă. Deţinea avantajul unei experienţe şi a unui calm pe care el cu greu le putea ghici. Îşi schimbă expresia şi tonul în cele pe care le folosea la interviurile cu potenţialele guvernante şi spuse:

— Făceai negoţ cu bumbac.

— Fac şi acum.

— Ai investit în căile ferate.

— Un risc care mi-a adus beneficii de neimaginat.

— *Nu erai* în linia se succesiune pentru vreun titlu.

— Evident că eram, declară el făcând un gest larg în jur. De asemenea, sunt al patrulea în linie pentru o baronie, adăugă ridicând nepăsător din umerii laţi. Dar nu pot să-mi închipui ceva mai jalnic decât un om care se laudă cu o înrudire nobilă la a nu ştiu câta spiţă.

Ea putea. Pe vremea când se aflase la cârma Distinsei Academii de Guvernante întâlnise destui oameni care considerau că o descendenţă obscură de la William Cuceritorul îi făcea îndeajuns de respectabili încât să-şi permită să facă orice voiau cu fetele ei, sau cu ea. Întotdeauna îi desconsiderase, tratându-i pe bună dreptate ca pe nişte indivizi egoişti şi vanitoşi. Lordul era însă croit din alt material, iar acesta era un dezavantaj pentru ea, căci vanitatea şi egoismul îi făceau pe bărbaţi mai uşor de manevrat.

— Ai întârziat, îşi repetă Dougald reproşul de mai devreme. Te aşteptam acum mai bine de o oră. Şi să nu-mi spui că trenul nu a ajuns la timp. Întotdeauna ajunge la timp.

— Omul tău a întârziat.

Hannah se înfioră din nou, simţind valul îngheţat care venea dinspre el.

— Omul meu?

— Alfred.

— Alfred? Glasul său, deşi egal, nu prevestea nimic bun. În şareta lui?

Îşi amintea prea bine cât de repede se pierdea soţul ei cu firea, aşa că îi explică situaţia cu atenţie.

— Doamna Trenchard a spus că a fost o neînţelegere.

— Da, şi eu aş spune că a fost, rosti el cu obrajii îmbujoraţi de iritare.

Pentru o clipă, Hannah avu impresia că arăta leit cu tânărul Dougald chiar înainte să-i sară ţandăra şi se linişti văzând imaginea bărbatului pe care îl cunoştea atât de bine. „Este de preferat să ai de-a face cu dracul pe care îl ştii decât cu cel pe care nu-l ştii”, îşi zise.

Dougald răsuflă prelung, să se calmeze.

— E vina mea. Sunt aici doar de un an, iar doamna Trenchard încă nu s-a prins care din comentariile mele să nu le bage în seamă.

Omul cu care se căsătorise arareori îşi recunoştea vina. Acum o accepta, şi totuşi menajera se temea atât de mult de el încât era gata să paseze responsabilitatea altui angajat.

— Ce i-ai spus… despre mine? se interesă Hannah.

— Adevărul.

Era supărător să ştie că se vorbise despre ea înainte ca măcar să sosească.

— I-ai spus că sunt soţia ta?

— N-ai auzit? Soţia mea e moartă, omorâtă de

propriile-mi mâini, spuse el ridicând mâinile, cu degetele încovoiate de parcă i-ar fi înfăşurat gâtul. Nu aş vrea să le răpesc oamenilor din partea locului satisfacţia de a repeta povestea.

Era înfiorător să-şi audă propria moarte comentată pe un ton atât de duşmănos.

— De ce… cum a început totul?

Fără să se clintească, îi ignoră întrebarea în vreme ce o măsura cu privirea.

— Ia loc.

— Dougald, cum ai lăsat să se răspândească o asemenea bârfă oribilă? insistă ea.

— Dă-ţi jos pălăria. Scoate-ţi mănuşile şi şalul. Aşază-te şi încearcă să stai comod. Ai să fii aici pentru mult, mult timp.

Hannah îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi declară cu o răceală desăvârşită:

— Nu intenţionez să rămân.

Lordul îşi încleştă fălcile şi îşi ţuguie buzele. Dintr-odată, traversă camera cu paşi mari, drept spre ea. Hannah simţi fiori pe spinare, dar nu se clinti. Dougald se opri fix în faţa fotoliului, blocând lumina focului.

— Ţii fotoliul ăla între noi ca pe o pavăză.

Mâna lui mare se întinse spre ea. Hannah o privi cum se apropie şi se abţinu să tresară când îi simţi atingerea, prima oară după atâţia ani.

Dougald îi apucă maxilarul în palmă. Degetele îi mângâiau urechea, palma îi ridica bărbia. Nu era aspru. O dezmierda de parcă ea ar mai fi fost fetişcana înaltă, impresionabilă cu care se căsătorise, iar acea mică atingere îi provocă o plăcere la fel de tăioasă ca durerea.

— Te ascunzi îndărătul scaunului, dar dacă vreau pot să-l ridic şi să-l arunc cât colo. Pot să te trântesc la podea şi să te posed chiar acum, draga mea, şi toate ţipetele tale m-ar delecta nespus. Degetul mare îi lunecă în sus şi îi

mângâie buzele; pentru întâia dată, zâmbi. Un zâmbet tăios ca o spadă şi plin de hotărâre. Dar asta ar fi mult prea uşor, aşa că ia loc.

Capitolul 3

Hannah, sub mângâierea degetelor lui Dougald, îi cercetă trăsăturile crunte, străbătute de o satisfacţie sălbatică. Toate urmele piratului tinerel, fermecător dispăruseră, lăsând-o să se confrunte cu o brută dornică de răzbunare şi plină de sine, care ameninţa s-o subjuge.

Dar dacă el nu mai era tânărul temerar cu un zâmbet pe faţă, nici ea nu mai era o fată inocentă şi blândă, aşa că îşi înfăşură degetele peste încheietura lui şi îi dădu mâna la o parte.

— Fii politicos şi am să stau. Ameninţă-mă din nou şi plec în secunda următoare să-mi iau cina. Cum Dougald clipi nedumerit, ca şi cum nu mai auzise de mulţi ani un răspuns atât de dispreţuitor, Hannah îşi adună tot curajul şi îi porunci: înapoi!

Bărbatul se conformă şi făcu un singur pas în spate.

Interesant. Întreaga perioadă cât trăiseră împreună, niciodată nu se supusese vreunei sugestii sau cereri venite din partea ei, nici măcar când venea vorba de spaţiul ei personal. În ceea ce-l privea, el avea tot timpul dreptate şi îi respingea toate solicitările amăgind-o, sărutând-o sau pur şi simplu ignorând-o. Oare de atunci învăţase ce însemna compromisul? Îi făcea pe plac? Sau ea învăţase să vorbească pe un ton atât de autoritar încât el chiar îi dădea ascultare?

Adevărul fie spus, încă stătea prea aproape, dar Hannah se mulţumea până şi cu această mică victorie. Ridică braţele şi îşi scoase acul din pălărie.

— Am avut o călătorie lungă şi sunt cam lihnită. Te rog pune să aducă nişte mâncare.

El îi privea trupul cu poftă, de parcă ar fi putut s-o vadă în toată splendoarea nudităţii şi nu în mantia groasă din lână neagră. Hannah îşi dădu seama că nu mai tremura; suflul fierbinte al mâniei şi evocarea stânjenitoare a pasiunilor de demult o încălziseră, aşa că se putea face comodă. Puse pălăria pe măsuţa de alături, îşi desfăcu fularul de lână şi dădu jos mănuşile, după care le aşeză pe toate peste pălărie. Apoi, unul câte unul, îşi descheie nasturii de la mantie.

— O masă simplă e de ajuns, adăugă ea fără ocolişuri.

Dougald nu păru să o audă, nici măcar nu schiţă vreun gest. Se holba la mâinile ei goale, la gâtul lung şi, în mod aparte, la faţa ei, stăruind cu privirea ca şi când ar fi comparat amintirea iubitei sale de odinioară cu femeia de acum.

Hannah nu-şi făcea iluzii în această privinţă. În tinereţe, Dougald îi spusese în repetate rânduri cât de mult îi plăceau ondularea mătăsoasă a părului ei blond, ochii căprui migdalaţi şi pielea netedă, cu o tentă arămie. Arăta, după el, ca o zeiţă egipteană.

Trecuseră însă nouă ani de când nu o mai văzuse, iar ultimii trei ani de muncă grea îşi puseseră amprenta asupra ei. Printre şuviţele blonde se ascundeau două fire albe – le descoperise după o lună îndeosebi de dificilă, în care avusese de-a face cu o guvernantă sedusă, un lord indignat şi o căsătorie rapidă. În ciuda tuturor eforturilor întreprinse de bucătăreasa ei, îşi pierduse rotunjimile apetisante. Pe măsură ce se deplasa în ritm alert dintr-o sală de clasă în alta, de la piaţă la conac, formele voluptuoase i se subţiaseră într-o siluetă zveltă, de-a dreptul ascuţită.

În cele din urmă, îşi scoase haina şi, ţinând-o pe braţe, aşteptă să vadă ce avea el de zis.

Însă el se mulţumea să o privească inexpresiv.

Treptat totuşi, indiferenţa lui părea să se risipească. Nu că ar fi vrut să-i revigoreze patima ameninţătoare, dar Hannah îşi închipuise că Dougald avea să-i răspundă întotdeauna chemării. Aparent, într-un ungher tainic al sufletului, încă nutrea speranţa că soţul ei nu se dezisese de jurămintele de dragoste eternă. Îşi aruncă haina pe spătarul unei canapele şi spuse:

— Putem vorbi în timp ce mănânc.

— Despre ce vrei să vorbim, draga mea nevastă?

— Despre cum ai descoperit unde mă aflu. Despre cum a fost viaţa ta. Despre planurile tale în ce mă priveşte, încheie ea, atingând subiectul cel mai important.

Dougald ridică bărbia şi o privi cu asemenea aroganţă, încât s-ar fi zis că se născuse cu titlul nobiliar.

— Am să-ţi spun ce vreau să-ţi spun. Nimic mai mult.

Cât ura aroganţa aceea! De câte ori se lovise de ea în contactele ei cu aristocraţia! Aşa că îl tratã cu aceeaşi nerăbdare pe care o găsise eficientă împotriva altor nobili, mai insolenţi.

— Prostii. La ce îţi foloseşte să ascunzi adevărul de mine?

— La ce îmi foloseşte? Pentru propria-mi satisfacţie, desigur.

Făcu o plecăciune, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Charles! Pronunţă numele în franceză, cu acea îngroşare a sunetelor tipic englezească. Charles, domnişoarei Setterington îi e foame. Spune-i doamnei Trenchard să aducă mâncare. Multă mâncare, adăugă el strălfulgerând-o pe Hannah cu privirea, semn că îi remarcase silueta subţire. Închise uşa, se sprijini cu spatele de ea şi îşi cercetă din nou soţia. Te rog, arătă el spre scaun. Ia loc.

Era genul care să joace roiul gazdei politicoase, atâta vreme cât se putea impune. Foarte bine; şi ea trebuia să ţină cont de circumstanţele care o aduseră în Lancashire. Şi ea era hotărâtă să joace rolul oaspetelui politicos şi să

spere că farsa nu avea să capete proporţii tragice. Prin urmare, se aşeză şi îşi frecă degetele îngheţate în faţa focului.

— Charles e încă în serviciul tău?

— Evident. Unde altundeva să fie? întrebă el în timp ce se plimba prin cameră.

— În iad, speram eu, rosti ea gânditoare.

Valetul avea un devotament absolut faţă de stăpânul său şi, atâta vreme cât Hannah îl făcuse pe Dougald fericit, fusese tolerată. Dar Charles nu ascunsese niciodată faptul că, în opinia lui, pretenţiile ei la atenţie şi respect erau nişte mofturi de copil imatur.

— Nu te-ai schimbat deloc. Încă îi porţi pică din tot sufletul.

Hannah aproape că muşcă din momeală. Aproape. Stăpânindu-se, se lăsă din nou pe perne şi încuviinţă.

— Cum spui dumneata, milord, dar Charles mă cunoaşte foarte bine. Ce explicaţii i-ai dat lui? Că nevasta ta omorâtă s-a întors din mormânt?

— Charles ştie, zise Dougald pe când îşi desfăcea nasturii sacoului.

— Ce ştie?

El îşi eliberă braţele din mâneci şi se apropie. Hannah tresări, fapt care îl făcu să se oprească. Îi zâmbi cu toţi dinţii albi, perfecţi şi îşi puse haina peste a ei.

Îl detesta pentru că o speriase în aşa măsură şi o făcuse să-i arate cât era de tensionată. Tânăra femeie îi răspunse cu un zâmbet reţinut şi îl privi cum se aşază. Fotoliul era prea aproape, la câţiva paşi de ea, generând o senzaţie de intimitate încordată. Dougald putea să o observe la lumina focului şi a lumânărilor; cu foarte puţin efort, putea să se întindă spre ea şi să o atingă. Dacă nu era grijulie, avea să o atingă, făcându-i pielea să se îmbujoreze şi sângele să-i fiarbă. Pentru câtă vreme ar fi putut să-şi ascundă de el reacţia trupească?

— Ce ştie Charles? repetă ea.

— Totul.

— Evident, oftă ea. Niciodată nu ai ţine un secret faţă de el.

— Ba da. Aş face-o, răspunse el în timp ce îşi desfăcea nasturii vestei negre de mătase.

Semnalul de alarmă îi răsună în vene. Cămaşa albă îi era închisă până la gât, cravata şi gulerul erau bine prinse, dar imaginea lui făcându-se confortabil îi evocă alte vremuri. Vremuri de demult, când ea stătea în genunchi şi îi dezvelea pieptul cu păr încreţit, iar el închidea uşa să ţină orice intrus afară…

Răsuflă tremurat. Nu-i venea să creadă că era în stare să spună aşa ceva, dar slavă Domnului că exista Charles şi că masa trebuia să sosească! Cu precauţie, reluă şirul de întrebări:

— Cum m-ai găsit?

— Banii.

Hannah îşi muşcă buza. Îi era teamă de răspunsul acesta.

— Banii pe care ţi i-am trimis pentru educaţia mea?

— Din acel motiv, sunt recunoscător, spuse el, însă nu părea recunoscător. Părea stârnit. Cât despre bani, i-am donat în scopuri nobile.

— Nu-mi păsa ce ai de gând să faci cu ei. Am jurat că o să-mi plătesc datoria cumva, şi când am putut, am făcut-o.

— Iar eu ţi-am spus că o nevastă nu-şi tratează soţul de parcă ar fi un cămătar.

— Îţi eram datoare, se încăpăţână ea. Ar fi fost de aşteptat să-ţi plătesc în copii şi supunere, însă nu am făcut-o.

— Deocamdată.

Acel cuvânt scurt atârna ca o sabie deasupra capului ei. Oare Dougald îşi închipuia că învăţase să fie spăşită în

anii în care fusese departe de el? Sau era pur şi simplu dispus să apeleze la legislaţie pentru a o obliga să se întoarcă la el în chip de soţie?

Oricât ar fi vrut, nu putea pur şi simplu să ia trenul şi să plece. Nu doar pentru că el ar fi oprit-o. Ar fi încercat, firește, dar ea îi dejucase planurile înainte şi, cu toate că de astă dată ar fi fost mai dificil, putea să o facă din nou.

Nu, ea avea o misiune în Lancashire. Trebuia să rămână acolo până găsea ceea ce căuta. Aşa că se hotărî să-i ţină piept lui Dougald şi, când avea să scape de el, spera să izbutească fără o zgârietură.

— Deci care e planul tău în ce mă priveşte? Că ar trebui să-ţi redevin consoartă, să-ţi fac copii şi să-ţi ţin de urât?

— Soţia mea e moartă, sau cel puţin aşa se spune. Cum am putea să le explicăm asta?

Nu-i răspunse la întrebare. Nemernicul ţinea să o vadă zbătându-se ca un vierme în cârlig.

— Multe lucruri ar trebui să se schimbe înainte să-mi reiau rolul de soţie.

— De acord, dar îndrăznesc să spun că există o diferenţă colosală între ceea ce tu crezi că ar trebui schimbat şi ceea ce cred eu.

— Am avut întotdeauna opinii foarte diferite despre majoritatea lucrurilor, milord. E unul din principalii factori căruia să-i atribuim eşecul căsniciei noastre.

— Dougald Pippard nu cunoaşte eşecul.

— Poftim, izbucni Hannah îndreptând spre el un deget acuzator. Tocmai la asta mă refeream. Pentru tine, căsnicia asta e a ta şi numai a ta. Nu contează că eu sunt cealaltă jumătate din ea.

Dougald îşi aţinti privirea la degetul ei, apoi, cu un gest menit să alunge o muscă, spuse:

— Ai foarte mare dreptate. Ar fi trebuit să spun „Dougald Pippard şi soţia sa nu cunosc eşecul”.

Nu era mai bine, iar el o ştia.

— Nu sunt doar o parte din tine, legată indisolubil de fiinţa ta. Am un nume.

— Într-adevăr. Doamna Dougald Pippard. Sau poate că ar trebui să spun: Lady Raeburn.

— Hannah, pronunţă ea printre dinţi. Numele meu e Hannah.

— În ochii legii, eşti legată indisolubil de mine. Pot să fac ce cred de cuviinţă cu ceea ce-mi aparţine.

Încă o ameninţare. Nu fizică, de astă dată, dar o ameninţare. Pe vremuri, încerca să o manipuleze în direcţia pe care o voia el. Ori se hotărâse că subtilitatea nu funcţiona în cazul ei, ori anii îi împietriseră sufletul.

— Niciodată nu am fost a ta aşa cum ai vrut tu. Dacă ţi-ai imaginat asta măcar pentru o clipă, atunci nu e de mirare că mariajul nostru a fost sortit eşecului.

Acestea fiind zise, aşteptă cu ceea ce i se părea a fi un calm admirabil ca el să o contrazică. Primi în schimb o cu totul altă replică:

— Lordul Ruskin m-a avertizat că ai devenit o femeie băţoasă, plină de îndârjire. Se pare că avea dreptate.

— Lordul Ruskin! pufni Hannah. Cum… de ce… când ai vorbit cu lordul Ruskin?

— Căreia dintre întrebările tale vrei să-i răspund mai întâi?

Dougald vorbise cu lordul Ruskin. Îi spusese… Dumnezeu ştie ce, iar acum şedea ca un diavol răzbunător, zâmbindu-i feroce. Hannah se aplecă spre el cu văpăi în privire.

— Mă faci să vreau să te urechez.

Contele întinse braţele în lateral, invitând-o parcă să încerce. Dar nu era atât de nesăbuit, aşa că le coborî iute pe marginile fotoliului.

— Presupun că ai fost la prietena ta, Lady Ruskin, i-ai spus că ai de efectuat o plată către un anume Dougald

Pippard din Liverpool şi, fără să-i explici de ce, ai rugat-o să o facă ea în locul tău pentru a-ţi proteja identitatea.

Ştia totul. În ciuda tuturor eforturilor sale, îi dăduse de urmă prin prietenele ei. La cât de bine îl cunoştea pe Dougald, nu se îndoia că îi dăduse bătăi de cap lui Charlotte. Dar Charlotte era o femeie hotărâtă.

— Lady Ruskin e una dintre cele mai dragi prietene ale mele şi nu cred nicio clipă că ai avut sorţi de izbândă încercând s-o intimidezi.

— Chiar deloc. Charlotte… sau mai bine zis, Lady Ruskin, este o femeie deosebit de agreabilă. Folosirea intimă a prenumelui o făcu pe Hannah să înghită în sec; Dougald continuă pe acelaşi ton: Ba chiar ţi-a respectat întru totul nevoia de discreţie şi a virat banii prin soacra ei, o anume Lady Bucknell.

— Lady Bucknell?

Hannah se gândi la frumoasa, graţioasa Adorna, care consfinţise atât de uşor să cumpere Distinsa Academie de Guvernante. Oare fusese motivată de mai mult decât propriul interes?

— Lady Bucknell ţi-a spus unde mă aflu?

— Nu, nu. Contele se încruntă, ca şi cum conversaţia ar fi trebuit să fie limpede ca lacrima şi nu un labirint prin care el o călăuzea după bunu-i plac. Am primit banii. Am aflat că proveneau de la Lord şi Lady Bucknell, prin contul lor londonez. M-am dus pe dată la lordul Bucknell, cu gânduri destul de sumbre în privinţa lui şi a ta. Surprinzându-i tresărirea, preciză: A fost cât se poate de insultat.

— Nu mă îndoiesc de asta, murmură Hannah cu gândul la austerul tovarăş de viaţă al Adornei.

— Dar imediat ce i-am explicat că sunt soţul tău…

— Soţul meu, făcu ea cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept. I-ai spus lordului Bucknell că eşti soţul meu?

— Desigur. Zâmbetul răutăcios schimonosi din nou

buzele lui Dougald la vederea încurcăturii în care o pusese. El a descoperit că plata venise de la Lady Ruskin, aşa că amândoi ne-am dus la el.

— Şi lordul Ruskin ştie că suntem căsătoriţi? Hannah se ridică în picioare. De *acest* lucru se temea cel mai mult. Charlotte ştie.

Charlotte Dalrumple şi domnişoara Pamela Lockhart înfiinţaseră şcoala de guvernante împreună cu ea.

— Da. Charlotte ştie, rosti el; în privirea lui se citea satisfacţia de a-i dezvălui cât de bine o încolţise. Dar are încredere în tine. A stăruit că trebuie să existe un motiv întemeiat care să te fi făcut să fugi fără să priveşti în urmă. Te-a apărat cu înflăcărare.

— Evident că aşa ar fi făcut. De… de cât timp ştiau?

— De câteva luni.

— Ştiau când m-am dus la botezul copilului. Nu mi-au spus nimic.

Îşi scormoni mintea după vreo urmă de rezervă din partea lor. Poate de la lordul Ruskin, dar acesta nu-i privise niciodată independenţa cu ochi buni. Aristocratul credea cu sinceritate că orice femeie trebuia să fie măritată şi, dintre toate cunoştinţele ei, făcuse cele mai mari eforturi să-i găsească un partener. Charlotte fusese nevoită să-l ţină în frâu. Charlotte, care îi permisese soţului ei să domnească asemenea unui rege asupra gospodăriei şi afacerilor. Charlotte, care îl controla cu o mână de fier într-o mănuşă de catifea. Dar Charlotte… când Hannah o văzuse ultima oară, putea să jure că era ca de obicei. Şi ştia. Ştiuse tot timpul. Oare ce era acum în mintea ei?

— Şi tot ţi-au spus unde sunt, conchise ea îndepărtându-se de foc.

— Lordul Ruskin mi-a spus unde eşti. A fost de-a dreptul îngrozit de situaţia ta.

— Evident că a fost. Crede că bărbaţii sunt un dar divin pentru sexul slab şi, prin urmare, femeile ar trebui să

le poarte recunoştinţă eternă. Dacă nu era Charlotte, ar fi fost insuportabil, îl privi aspru pe Dougald, care şedea calm în fotoliu, apoi mai făcu un pas în spate. Altfel, chiar ar fi încercat să-l urecheze, şi nu era într-atât de necugetată încât să creadă că ar fi suportat un asemenea afront fără să riposteze. Charlotte trebuie să-i fi spus şi Pamelei.

— Pamela ar fi Lady Kerrich, presupun.

— Oare nu a rămas nimeni în Anglia căruia să nu i te fi plâns?

— Din câte ştiu eu, numai lordul şi lady Bucknell, lordul şi lady Ruskin şi lordul şi lady Kerrich cunosc adevărul. Nu sunt chiar atâţia oameni în comparaţie cu întreaga populaţie a Angliei.

Rostise ultima propoziţie cu calm, ca şi cum aştepta ca acest fapt să o calmeze. Hannah se îndreptă spre şemineu şi strânse poliţa cu atâta putere, că marmura dăltuită îi lăsă urme pe palmă.

— Aceia sunt prietenii mei.

— Un cerc apropiat şi loial.

Prietenele ei, mai ales Lady Pamela şi Lady Charlotte, care acum ştiau că nu le încredinţase cele mai semnificative detalii ale vieţii sale. Fără îndoială că lipsa ei de încredere le derutase, poate chiar le rănise. Şi… şi nu putea să apeleze la ele pentru sprijin.

— Chiar dacă ai găsi un mod în care să părăseşti castelul Raeburn – şi te asigur, nu ar fi uşor – să cauţi adăpost la prietenele tale ar provoca fricţiuni în căsniciile lor, o avertiză el de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu cred că vrei asta.

Desigur, avea dreptate.

— Nu trebuia să-ţi fi trimis banii. Nicio faptă bună nu trece nepedepsită.

— N-a fost o faptă bună, răspunse el cu calm glacial. A fost o modalitate de a-mi atrage atenţia asupra existenţei tale încă nedescoperite.

— Nu, n-am făcut asta!

— Minte-te singură dacă simţi nevoia, dar ştiai că banii mă vor pune pe urmele tale. Tot te-aş fi găsit, chiar şi fără ajutorul prietenelor tale, spuse el şi se lăsă pe spate, cu degetele încrucişate în dreptul feţei. Cum să n-o fi făcut? Ai deschis o şcoală. O şcoală de mare succes pentru guvernante, învăţătoare şi doamne de companie.

— Speram că te-ai oprit din căutat, mormăi ea.

— Altă minciună. Ştii că niciodată nu m-aş da bătut atât de uşor.

Bine. Ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, avea să o găsească. Şi poate că în adâncurile minţii sale se gândise că ar fi fost mai uşor dacă nu era nevoită să facă ea primul pas. Să-l găsească, să-l cheme la ea, să-şi justifice fuga, apoi să încerce să-şi explice absenţa îndelungată când ştia prea bine că trebuiau să rezolve cumva problema căsniciei lor. Pielea i se încreţea la gândul acelei întâlniri şi da, poate că îşi închipuise că şocul de a-l vedea pe nepregătite ar fi anulat toate grijile pe care şi le-ar fi făcut în caz contrar. Pe de altă parte, el ar fi putut să se abţină de la o remarcă atât de răutăcioasă.

— Îmi înţeleg greşeala acum, declară ea pe un ton acru.

— Mult, mult prea târziu. Ai făcut o treabă atât de bună cu dispariţia, încât n-am găsit vreo urmă de-a ta timp de opt ani de zile, spuse el arătând tot atâtea degete. Opt ani, Hannah, în care n-am ştiut dacă eşti vie sau moartă.

— Ţi-am dat de ştire!

— O dată! Am primit o singură scrisoare din Londra în care eram anunţat că eşti bine şi să nu-mi fac griji.

— Dacă ţi-aş fi scris mai mult, chiar mi-ai fi dat de urmă.

— Erai soţia mea, evident că ţi-aş fi dat de urmă! În schimb, am cheltuit o avere pe un detectiv care să te caute. Ai idee de câte ori am mers valvârtej la Londra,

sperând împotriva oricărei raţiuni că ai fost găsită, doar ca să fiu dezamăgit crunt? Cum ea clătină din cap, se grăbi s-o anunţe: De nouă ori. Mai ridică un deget alături de celelalte opt, iar Hannah observă că erau neclintite ca piatra. De nouă ori am luat trenul până în capitală. Am vizitat bordeluri în căutarea ta, de teamă că ai fost forţată să duci o viaţă oribilă. În chinul meu, îmi închipuiam că ai ajuns amanta cuiva.

Era tipic pentru el să se gândească la aşa ceva.

— Ca întotdeauna, milord, nu mă vezi decât ca pe o claie de păr cu forme femeieşti. Sunt mai mult de-atât.

— A, da, asta îmi aduce aminte de toate prăvăliile de haine! Am vizitat treizeci, Hannah. Mă gândeam că lucrezi pentru o croitoreasă sau la o modistă. Dar nu. Nu erai nicăieri.

— Nu, eram…

— Peste hotare, zâmbi el, arătându-şi dinţii albi, ca şi cum şi-ar fi râs de sine şi de căutarea sa zadarnică. Ştiu acum. Ai lucrat ca doamnă de companie pentru Lady Temperly, o călătoare înveterată, iar când ea a devenit prea bătrână şi bolnavă, te-ai întors în Londra şi i-ai purtat de grijă până ce a murit.

— Da.

Nu o mira că era la curent cu cele mai mici amănunte. Acesta era Dougald aşa cum şi-l amintea ea – meticulos, neînduplecat în investigaţiile sale, hotărât să cunoască totul, căci cunoaşterea e putere, cum spunea el tot timpul.

— Apoi ai înfiinţat Distinsa Academie de Guvernante împreună cu două prietene. Ele s-au măritat repede, însă tu nu, spuse el în timp ce îşi încrucişa picioarele şi îşi îndrepta dunga pantalonilor, tăioasă ca o lamă. Desigur că nu, doar erai deja căsătorită. O problemă destul de serioasă.

Îl ura în asemenea momente, cu tot sarcasmul său muşcător şi judecata rece. La rândul ei, se lăsă pe spătarul fotoliului şi replică:

— N-am vrut să mă căsătoresc. O dată mi-a fost mai mult decât suficient.

Observă cu satisfacţiei mica tresărire a mâinilor lui. Apoi Dougald le aşează pe braţele fotoliului, se întinse spre ea şi rosti apăsat:

— Ai grijă ce spui, draga mea. Căsnicia noastră a avut şi unele părţi pe care le-ai savurat din plin.

Hannah se îmbujoră din cap până-n picioare, dar nu ezită să-l privească sfidător în ochii săi verzi.

— Ei bine, se pare că doar plăcerea n-a fost de ajuns pentru mine, nu?

— Se pare că nu. Însă ar fi de ajuns pentru mine – acum.

Capitolul 4

Hannah înţelese avertismentul ascuns în cadenţa măsurată a vorbelor lui Dougald şi se trezi că-şi lipeşte strâns spatele de fotoliu.

— Nu-mi plac ameninţările, îngăimă ea cu buzele amorţite.

— Atunci nu mă provoca, dacă nu vrei o demonstraţie a stării mele curente de frustrare carnală.

Asta însemna că se ţinuse departe de femeile de pe moşie? Sau voia doar să o înspăimânte? În cazul acesta, îi reuşise de minune.

O privea concentrat, părând că era gata să sară asupra ei. Oare avea să o ia în ciuda protestelor ei? Pe de altă parte, cât timp avea să continue să protesteze? Chipul lui îi evoca amintiri pe care le ignorase cu încăpăţânare. Amintirea nopţilor când era deasupra ei, cu ochii arzând de patimă, cu muşchii pulsându-i…

Avu grijă să nu schiţeze un gest, abia să răsufle, până

ce bărbatul se relaxă într-un sfârşit în fotoliul său. Apoi înghiţi în sec şi, cu speranţa că avea să supravieţuiască discuţiei cu virtutea intactă, rupse tăcerea apăsătoare.

— Am trimis plata acum aproape un an. Atunci de ce...?

— Am primit banii chiar atunci când am aflat de moartea vărului meu. N-am avut de ales. Am venit la castelul Raeburn «I mi-am luat titlul în primire, apoi am făcut tot posibilul să-i calmez pe servitori, teribil de îngrijoraţi că încă un senior murise prematur.

Acesta era Dougald aşa cum şi-l amintea, iar asta o făcu să-l la peste picior.

— Ca de obicei, datoria înainte de toate.

Sprâncenele lui negre se împreunară.

— Fii recunoscătoare că n-am avut timp să vin după tine de îndată, căci nu ţi-ar fi fost moale. Ceea ce, presupuse ea, însemna că nu avea de gând să o agreseze în acea seară. Însă el continuă: în schimb, l-am trimis pe Charles la Londra să vegheze asupra ta.

Hannah înlemni.

— Charles m-a spionat?

— Timp de zece luni, cu mici pauze.

— Zece luni, murmură ea.

Povestea devenea tot mai sumbră.

Cineva bătu la uşă, iar Dougald răspunse:

— Intră.

Era Charles, desigur, ca un spiriduş răutăcios care îşi auzise numele. Ducea o tavă de argint în mâinile sale uscate, reumatice, căci nu avea încredere în nimeni altcineva să-i aducă mâncarea stăpânului său. În spatele său se înălţa un servitor care ţinea o sticlă de vin şi două cupe ca şi cum erau pe cale să explodeze – evident că ştia de frica lui Charles şi a limbii sale spurcate.

— Adu masa aia. Pune-o între stăpân şi – valetul îi aruncă o privire tăioasă lui Hannah – doamna.

Sluga puse sticla la subsuoară şi, cu paharele într-o singură mână, se repezi să îndeplinească ordinul. Câtă vreme Charles închise ochii, iritat de un asemenea comportament stângaci, tânărul trase măsuţa joasă, rotundă, spre foc. Aşează vinul şi paharele la margine, apoi făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Valetul puse tava pe măsuţă şi, în timp ce trebăluia, luând capacele de pe farfurii, Hannah îl cercetă pe bărbatul care servise familia Pippard atâţia ani. Şchiopătatul îl căpătase în timpul războaielor peninsulare, când, soldat francez fiind, fusese salvat de la moarte de bunicul lui Dougald. Gestul respectiv asigurase loialitatea de neclintit a lui Charles pentru orice membru adevărat al familiei.

Hannah nu fusese însă un membru adevărat al familiei, cel puţin nu în definiţia lui Charles. Acum, bărbatul scund şi gârbovit care îi fusese judecător şi temnicer se afla înaintea ei. Anii trecuseră cu o anume blândeţe peste el, astfel că nu părea cu mult mai bătrân, nici nasul nu părea a fi mai lung, nici pielea de sub bărbie nu-i atârna cu mai multe riduri. Dar ochii încă îi săgetau în stânga şi-n dreapta, cercetând totul cu severitate, identificând orice imperfecţiune şi ignorând aspectele pozitive. Cât trebuia să-l râcâie faptul că era nevoit să o servească din nou! Pe ea, care fusese atât de imperfectă.

Sau poate că se delecta cu situaţia că o vedea redusă la rangul de îngrijitoare. Nu ştia. Nu-l înţelesese niciodată, şi chiar şi acum se întreba de ce ajutase la capturarea ei. Poate că nu era nimic mai mult decât dorinţa de a-şi vedea stăpânul eliberat de jurământul de căsătorie.

Poate *de aceea o* adusese Dougald la castel. Pentru a fi sigur că obţinea divorţul – după ce o va fi chinuit îndeajuns.

Un divorţ era însă complicat şi scump, iar ea nu vedea cum Dougald s-ar fi dat vreodată bătut în faţa întregii societăţi. Atunci, ce intenţii avea cu ea?

Charles îi întinse capacele servitorului şi flutură din mână în semn că era liber să plece, ceea ce acesta făcu de îndată, ca un om care parcă scăpase de execuţie ca prin urechile acului. Valetul se îndepărtă de masa aranjată cu eleganţă şi rosti pe obişnuitul său ton nazal, cu accent francez:

— L-am pus pe bucătar să prepare reţeta mea de *coq au vin* cu un *soupçon* de pesmet deasupra. Să vă servesc pe amândoi?

Stomacul o dădu de gol pe Hannah cu un chiorăit pe care spera să nu-l fi auzit nimeni. Charles părea să nu fi băgat de seamă, preocupat să umple o farfurie mare cu felul ei preferat, peste care presără pesmet şi pătrunjel proaspăt. Cu un gest din încheietură, îi aşeză un şervet alb ca neaua în poală şi trase măsuţa în faţa ei. Aşeză lingura bine lustruită aproape de mâna ei dreaptă, apoi rămase deasupra ei, ca un vultur, privind-o cum ia prima înghiţitură.

Ce putea să facă? Puiul era fraged, supa bine asezonată cu cimbru, friptura era delicioasă, cu un strop de vin roşu, iar legumele erau adevărate trufandale în acea perioadă a anului.

— Este delicios, murmură ea, fără să-l privească direct. Mulţumesc.

Valetul ţuguie buzele şi făcu o plecăciune.

— Îmi plac femeile cu poftă de mâncare, comentă Dougald. Am învăţat devreme în viaţă că o femeie care are apetit pentru felurile bine preparate are un apetit similar pentru… alte răsfăţuri ale simţurilor.

Hannah îşi înălţă capul şi îl privi încruntată.

Cu o răsucire de tirbuşon, Charles deschise dopul şi îi turnă vin roşu de Burgundia într-un pocal sclipitor. Hannah îşi trecu degetele peste suprafaţa de cristal. Era tăiată perfect, încât să prindă lumina, dar să rămână fină la atingere. Şi era reală, în clipa aceea. Nu era lunecoasă ca o

sticlă de vin pe care şi-ar fi trecut-o de la unul la altul un bărbat şi o fată.

Sorbi, apoi se forţă să-i surâdă lui Charles:

— Mulţumesc.

Orice ar fi fost de zis despre el, francezul condusese bucătăria cu o asemenea eficienţă tiranică, încât mâncarea fusese întotdeauna aproape de perfecţiune. De fapt, condusese întreaga gospodărie în acest fel, lăsându-i ei prea puţin în afară de a se ocupa de cusut. Aceasta fusese o bună parte din problemă. Nu întru totul, dar mare parte.

— Dumneavoastră nu cinaţi, milord? întrebă Charles. Dougald părea pe punctul să refuze, aşa că bătrânul servitor se grăbi să adauge: Abia dacă aţi îmbucat ceva astăzi. Aveţi nevoie de hrană, şi aţi auzit-o şi pe doamna spunând că friptura e delicioasă.

Hannah surprinse căutătura piezişă pe care Dougald i-o aruncă valetului. Ar fi fost destul încât să bage în pământ un ins mai slab de înger, însă Charles o îndură cu stoicism. Pe neaşteptate, cuvintele îi ieşiră înainte să bage de seamă:

— M-aş simţi mult mai comod dacă mi te-ai alătura, Dougald.

Lordul mormăi ursuz, iar Charles o luă drept o consimţire, aşa că se grăbi să tragă masa cea mare mai aproape de stăpânul său, să pregătească o farfurie şi să umple un pocal până la buză.

În vreme ce bătrânul îl servea, Dougald i se adresă:

— Hannah se întreba de ce ai fost atât de conştiincios cu supravegherea ei la Londra.

Tânăra femeie închise ochii. La naiba, cum putuse să spună aşa ceva? Dar aşteptă cu sufletul la gură să audă răspunsul.

— Cum să nu o fi făcut, milord? Dumneavoastră v-aţi dorit să o recuperaţi, preciză el pe un ton lipsit de orice interes.

Charles, reflectă ea, fusese întotdeauna mai mult decât capabil să o pună la locul ei.

— De ajuns, Charles, rosti contele. Te chem dacă am nevoie de altceva.

Valetul părăsi încăperea cu spatele înainte, de parcă Dougald ar fi fost un cap încoronat, oprindu-se doar pentru a aranja o vază cu flori de lângă uşă. Apoi, cu o ultimă plecăciune, ieşi demn.

Uşa nici nu apucă bine să se închidă, că Hannah izbucni.

— De ce i-ai spus că bănuiam că te-ar minţi în privinţa identităţii mele? Acum are încă un motiv să mă displacă.

— Ce-ţi pasă? mormăi el ridicând din sprâncene. Charles este doar un servitor.

Hannah îl privi gânditoare. Era adevărat. Dougald îl expediase cu politeţe, după cum obişnuia, dar fără aerul fratern pe care îl observase în atâtea rânduri. Înainte fuseseră fraţi de cruce, luptând cot la cot împotriva restului lumii, prieteni pe vecie. Acum, Charles părea să fie… doar Charles. Doar o slugă.

— V-aţi certat?

Dougald se cuibări în fotoliu, ignorându-şi mâncarea.

— Comportamentul lui nu mi-a fost întotdeauna pe plac.

— Aha. Dar asta nu pare să-i stea în fire. Întotdeauna l-am crezut în stare să-ţi construiască o cale ferată de unul singur, dacă i-ai fi cerut-o.

— Fără îndoială că ar face-o, dar nu şi-a văzut lungul nasului într-o problemă foarte importantă şi nu a reuşit să se revanşeze. Nu mai primeşte o altă şansă.

Rămasă dintr-odată fără poftă de mâncare, Hannah îşi puse jos lingura. Dacă Dougald era atât de neiertător cu Charles, oare ce îi pregătea ei? Divorţul părea aproape o opţiune prea blândă pentru o femeie care fugise şi îşi lăsase soţul să îndure suspiciuni de crimă atâţia ani.

Nu că el nu ar fi permis ca zvonurile să continue. Ar fi putut să spună întregii lumi că îl părăsise…

— De ce nu mănânci? o întrebă. Eşti prea subţire.

— De ce nu mănânci *tu? Tu* eşti prea subţire.

De fapt, nu era. Un tip atât de solid putea să care un bolovan fără niciun efort, dar ea îşi imagina că posomoreala ce îi umbrea mereu chipul s-ar fi risipit cumva dacă ar fi câştigat puţin în greutate. Pe lângă asta, un om înfometat e un om iritabil.

Ce anume gândea el, nu avea de unde să ştie. Nu mai era în stare să-i citească emoţiile pe chip, însă îi răspunse fără să clipească la privirea necruţătoare, provocându-l cu bărbia ridicată şi cu buzele ferm închise. Într-un sfârşit, lordul Raeburn ridică lingura şi se aplecă peste masă, iar Hannah îşi dădu seama că obţinuse victoria.

Câştigase o rundă. Poate era în stare să câştige încă una.

— Ai de gând să divorţezi de mine?

Contele înghiţi, ridică ochii spre soţia lui de mult pierdută şi o fixă cu toată răceala şi furia mocnită care îi împovăraseră zilele. Simplul fapt că îndrăznea să vorbească despre divorţ îi arăta cât de puţin înţelegea situaţia. Divorţul era dificil, costisitor şi o pată pe blazon care te urmărea toată viaţa. Nu avea de gând să-şi pericliteze poziţia de-abia dobândită despărţindu-se legal de soţia sa, oricât de mult i-ar fi greşit aceasta. Însă acesta nu era adevăratul motiv.

Nu, planurile sale în privinţa ei erau cu totul altele.

— Nici gând de divorţ, replică el nonşalant.

Hannah făcu ochii mari. Îi cercetă chipul îngrijorată, căutându-l pe vechiul Dougald, pe bărbatul care o salvase din mizerie, cel care îi oferise un adăpost şi o preţuise atât de mult în timpul căsniciei lor.

El ar fi putut să-i spună că acel om era mort, la fel de mort precum se presupunea că ar fi fost soţia sa. Omorât

de propria ei mână. Cu toate astea, încă o proteja.

Îşi îndreptă atenţia asupra farfuriei şi mâncă în deplină tăcere, la fel ca el.

Imediat ce soţia sa îşi lăsă jos lingura, lordul observă:

— Nu te-ai schimbat. Încă poţi să mănânci indiferent de situaţie.

— E un truc pe care l-am învăţat când eram mică, fiindcă arareori ştiam de unde şi când va veni următoarea mea masă.

Îşi înfăşură degetele în jurul pocalului, învârti lichidul rubiniu şi privi cum flăcările sclipeau prin cristal. Îi evita privirea, aşa cum căutase să facă toată seara. Deci avea de gând să o întărâte cu amintirile pe care ea încercase să le înăbuşe cu atâta disperare. Dumnezeule, cât aşteptase el momentul acela!

— Draga mea, am cerut anume să se aducă vin de Burgundia, de vreme ce ştiu că e preferatul tău. Îţi este... pe plac?

Nu se uită la el. Ştia ce o întrebase, dar se agăţa de masca ignoranţei ca victima a unui naufragiu de ultimele rămăşiţe de lemn.

— Vinul e excelent, dar din câte ţin minte, pivniţa ta a fost întotdeauna bine dotată.

Ar fi zâmbit, dacă ar fi fost în stare. Oricât de iscusită ar fi fost eschivarea sa, el ştia că era doar o stratagemă. Acea călătorie cu trenul o preschimbase din fată în femeie şi indiferent de eforturile pe care le-ar fi făcut pentru a păstra o anumită pudoare, Dougald avea să-i aducă aminte cu fiecare ocazie.

Fiindcă el însuşi nu ar fi putut să uite vreodată.

Îl apucă de grumaz pe micul hoţ de buzunare şi îl scutură aşa cum un terier scutură un şobolan.

— Unde e?

Băiatul se zbătu în mâinile lui Dougald până ce acesta

slăbi strânsoarea.

— Acolo, horcăi el. A fugit acolo.

Arătă spre aglomeratul depou de trenuri din Liverpool, confirmând cele mai teribile temeri ale lui Dougald. Hannah îl părăsea în cel mai direct mod cu putinţă – cel mai primejdios mod cu putinţă – într-un tren de marfă cu destinaţia Birmingham.. Logodnica sa era o prostuţă... Zbaterile hoţului îi atraseră atenţia şi îşi înteţi strânsoarea din nou.

— I-ai făcut rău?

— Nu, domnule, jur! Era îmbrăcată ca un băiat şi avea o geantă femeiască. Doar am râs de ea şi a vrut să dea cu geanta în mine! icni puştiul Nu avea bani înăuntru, domnule, dar n-am pus la inimă. Nu i-aş fi făcut nimic, domnule. N-aş face rău ălora atinşi, explică el ducându-şi arătătorul la frunte.

Da, băiatul crezuse că Hannah era nebună. Poate că toată lumea avea să o socotească nebună şi să o lase în pace. Poate că are să fie salvată de propria-i impetuozitate.

Dougald îi dădu drumul băiatului şi o luă la goană prin mulţimea de oameni care încărcau bumbac american în vagoane. Din când în când, câte unul îl privea cu atenţie, apoi rânjea şi arăta tot mai departe în interiorul depoului, ghidându-l după fata care îşi închipuia că e deghizată. Fiecare gest confirma speranţa – şi teama – lui Dougald că Hannah nu trecuse neobservată. Căci deşi cei mai multi dintre lucrătorii de acolo erau oameni muncitori, familişti, printre ei se numărau şi ticăloşi în stare să profite de situaţia fetei. Dougald urmă îndrumările şi se grăbi cu răsuflarea tăiată, cu gândul la ce era mai rău şi temându-se că avea să ajungă prea târziu. Muncitorii arătară spre un tren care pufăia, gata să se urnească. Ascuns în umbră, scrută cu privirea după orice urmă a ei în vreme ce locomotiva se punea lent în mişcare.

Şi o zări. Aşezată în pragul uşii deschise a unui vagon,

îmbrăcată într-unul din costumele lui de când era mic, legănând încântată din picioare.

Frumoasa lui prostuţă. O adăpostise vreme de cinci ani, ştiind că într-o bună zi avea să fie a lui, mulţumit de inteligenţa, cuminţenia şi feminitatea ei. Acum copilul dispăruse, înlocuit de o femeie ale cărei forme nu puteau fi ascunse de niciun costum de şcolar. Şuviţe răzleţe de păr blond îi atârnau pe lângă obraji. Un zâmbet strălucitor îi ridica buzele, ca şi cum gândul că scăpa de el şi de toate obligaţiile îi aducea o bucurie nemaipomenită.

Dovadă limpede că nu înţelegea primejdiile la care era expusă o tânără fugară.

Dougald se îndreptă în fugă spre ultimul vagon şi abia reuşi să se agaţe de el, după care se ridică cu greu pe platformă. Atent să-şi menţină echilibrul pe scândurile înguste, care începeau să se clatine, căută grabnic o soluţie. Hannah era în cel de-al treilea vagon de la capăt. Trenul căpăta viteză. Pe margini erau fixate nişte bare de metal. Putea să se urce pe ele, să se târască de-a lungul acoperişului, să sară între...

Cum stătea acolo, începu să râdă în hohote. Nu mai făcuse ceva atât de periculos, de necugetat în toţi anii ce trecuseră de la moartea tatălui său. Asemenea isprăvi ar fi trebuit să fie îndeplinite de un Dougald cu mult mai tânăr... Râse din nou. Poate că, la urma urmei, Hannah avea să se dovedească izbăvirea lui.

Trenul se hurducăia şi pufnea în timp ce el urca scara de pe marginea vagonului. Barele de metal îi jucau în palme şi sub tălpi. Dar mai bine nişte bare ce se zgâlţâiau decât acoperişul unde nu avea de ce să se ţină... Se căţără cu greu până pe suprafaţa de metal încălzit. Vântul îi bătea prin păr. De deasupra putea să observe oraşul Liverpool şi împrejurimile rurale ce se apropiau văzând cu ochii... precum şi înălţimea la care el se afla în raport cu pământul.

Râse din nou. Nebunie. Asta era nebunie curată.

Şi totuşi, nu putea să renunţe la Hannah. O ţinuse în braţe când sărmana fată plângea după mama ei.

Se târî pe mijlocul acoperişului, până la celălalt capăt. La joncţiunea dintre ultimul vagon şi cel dinaintea sa, se ridică în picioare şi măsură din priviri distanţa dintre ele. Jos, cârligul de legătură se scutura cu putere. Şinele se vedeau neclar din pricina vitezei.

Fusese un flăcău neastâmpărat, iar pe vremuri, asta ar fi fost o distracţie pe cinste. Acum era un afacerist respectabil şi înţelegea consecinţele. Dacă rata saltul... Răsuflă adânc şi sări. Aterizâ în patru labe pe acoperişul de metal care se cutremură sub greutatea lui. Dar reuşise. Aplecat de spate, se avântă ca un fel de fiară sălbatică spre următorul salt.

Da, acum înţelegea consecinţele, spre deosebire de Hannah. Primejdiile pândeau pretutindeni; cum avea ea să le evite? Viaţa ei de dinainte nu fusese uşoară, dar de când el o luase sub aripa sa, nu dusese lipsă de nimic. Mâncare. Haine. Educaţie. O şcoală terminată.

Trenul luă viteză. Următorul spaţiu dintre vagoane părea mai larg, dar de astă dată abia dacă se opri să răsufle înainte să sară. Apoi se uită împrejur. Acesta era vagonul lui Hannah. El era deasupra. Ea, înăuntru. Uşa era deschisă şi singura cale să pătrundă înăuntru era printr-o acrobaţie destul de simplă... pe care nu o mai făcuse de mulţi ani.

Acum nu mai râse, ci înjură. Se apropie încet de margine şi aruncă o privire în jos. Picioarele ei nu se mai bălăbăneau în afară. Desigur, se băgase înăuntru când trenul prinsese viteză. Deşteaptă fată. Deşteaptă... ei bine, nu. Nu atât de deşteaptă. Nu ştia că nu este bine să-l provoace pe Dougald Pippard.

Poate că fata nu-şi dăduse seama, dar o legase de el cu cele mai onorabile intenţii. Acum, datoria – nu, afecţiunea – îl obliga să o protejeze, chiar dacă trebuia s-o

protejeze de ea însăşi. Zâmbi. Da, era a lui. Doar că încă nu o ştia.

Se apucă de pragul uşii, îşi adună tot curajul, apoi se aruncă în jos cu o piruetă…

Cu fruntea plecată, Dougald ridică paharul şi închină în amintirea acelei zile minunate, când tinereţea, dragostea şi aventura fuseseră ale lor.

Hannah nu păru impresionată de gestul său.

— Aşadar, Charles i-a angajat pe oamenii care m-au urmărit în Londra. La ordinul tău, desigur?

— Desigur.

— Mi-ai întins o cursă.

— Imediat ce situaţia de-aici s-a stabilizat, l-am chemat pe Charles înapoi şi am angajat nişte detectivi să… te pună pe gânduri. Apoi ţi-am oferit o slujbă care ştiam că îţi va face cu ochiul. A fost o cursă doar în măsura în care ai căzut în ea.

Acestea fiind zise, îşi propti talpa de piciorul mesei şi o împinse la o parte. Farfuriile zdrăngăniră, argintăria se cutremură, dar astfel nu se mai afla nimic în spaţiul dintre ei şi putea să o privească după placul inimii. Să o vadă, îmbrăcată în acele haine de lucru negre, simple. Întotdeauna căutase să se deghizeze: ba în haine de băiat, ba, ca acum, într-o îngrijitoare severă. Şi întotdeauna frumuseţea ei răzbătea la suprafaţă. Nimic nu putea să-i ascundă pielea diafană, moale ca a unui prunc, sau bogăţia de păr auriu, sau buzele care chemau sărutul unui bărbat. Sub aparenţele rigide se întrezărea o siluetă voluptuoasă… o, nu atât de împlinită ca pe vremuri, dar tot mai ispititoare prin graţia ei zveltă. Mergea, se mişca aşa cum o făcuse dintotdeauna; de parcă Atotputernicul o crease pentru desfătarea lui Dougald şi o folosise să-l ademenească în sfânta taină a căsniciei. Planurile Atotputernicului funcţionaseră însă aproape prea bine, căci atunci când

Hannah îl părăsise luase cu ea orice bucurie, lăsând în urmă-i doar întunecime.

Din fericire, el îşi făcuse un cămin din acea întunecime. Ticluise cum să învingă trecutul. Urzise planuri de viitor. Şi fiecare plan dăduse roade, fiindcă acum ea se găsea dinaintea lui.

— La un moment dat, recunosc, mi-a trecut prin minte că aş fi putut să te înspăimânt suficient încât să renunţi la preţioasa ta Distinsă Academie de Guvernante. La urma urmei, ţi-a oferit ceva ce ţi-a lipsit în căsnicia noastră: muncă, muncă şi iarăşi muncă.

Îl privea de parcă era un monstru. Înţeleaptă femeie, întrucât toţi anii de singurătate şi ruşine născuseră un monstru în adâncul lui.

— Îndrăzneşti să mă acuzi de propriile tale păcate. Şi tu ai lucrat, dragul meu. Ai lucrat fără răgaz, în timp ce te aşteptai ca eu să-ţi permit să ai grijă de mine.

— Cum ar trebui să facă o soţie!

Mânia cu care răspunsese îl luă prin surprindere. Nu se mai lăsase în voia unei asemenea indignări de ani de zile.

— Ca o incompetentă slabă de înger, replică ea.

— Mamă-ta te-a învăţat să dispreţuieşti timpul liber.

— Lucra zi-lumină, iar eu voiam s-o ajut! rosti ea ridicând uşor glasul.

Raeburn îşi schimbă poziţia în fotoliu. Ar fi vrut ca ea să vadă lucrurile în felul lui, însă ştia prea bine că încercarea de a o face să gândească lucid nu avea sorţi de izbândă.

— Ştiu. Dorinţa ta era admirabilă. Capacitatea ta de a te adapta dorinţelor mele, mai puţin.

— Mama m-a învăţat că munca e o virtute. Şi adevărul acela nu s-a schimbat odată cu împrejurările.

— Iar tu ţi-ai petrecut viaţa fugind după virtute ca o pisicuţă după un fluture. Dougald îşi propti ceafa de

spătarul fotoliului şi o privi cu ochii mijiţi. Şi cu toate astea, ţi-ai abandonat căsnicia şi ţi-ai ignorat jurămintele din ziua nunţii. Unde este virtutea în asta?

Hannah îşi încrucişă degetele tremurânde.

— Nu e mai multă virtute în asta decât în seducerea unei fete de optsprezece ani.

— Aveai optsprezece ani şi intenţionai să mă părăseşti. Seducţia a fost cea mai rapidă cale să te readuc sub control.

— Ah, seducţia te-a scutit de timpul pe care l-ai fi pierdut făcându-mi curte. Admirabilă scurtătură, milord, rosti ea apăsat.

Contele izbucni într-un hohot aspru şi, fără preget, se folosi de trecut pentru a o răni.

— Nu a trebuit să te seduc. Nu a trebuit să fiu atât de blând. Deja te cumpărasem de la maică-ta. Îţi aminteşti?

Capitolul 5

Dougald nu fusese crud înainte. Fusese manipulator, lipsit de scrupule şi nechibzuit, dar niciodată nu o necăjise pe Hannah cu amintirea evenimentelor dramatice în urma cărora devenise soţia lui.

— Mama nu m-a vândut, ci m-a pus sub grija ta. E o diferenţă, spuse Hannah şi răsuflă adânc, în încercarea de a-şi alina golul din piept. M-am considerat drept unul dintre proiectele tale filantropice. Aveai atât de multe!

Lordul ridică din umeri. Niciodată nu-i plăcuse să vorbească despre oamenii pe care-i ajuta – orfanii cărora le găsise familii, femeile cărora le găsise de lucru, bărbaţii pe care îi instruise,

— Oricum, ce altceva ar fi putut mama să facă? Era pe moarte, murmură Hannah cu glas înecat, în timp ce-şi

evoca acele vremuri groaznice.

— Exact. A făcut ce era mai bun pentru tine în condiţiile date, replică el privind-o, măsurându-i reacţiile, văzând jalea pe care încă i-o aducea amintirea mamei. Dar greşeşti. Ştia exact ce voiam de la tine. Ea şi bunica au pus totul la punct împreună.

Hannah nu se putu abţine să nu-l ia peste picior.

— Dar tu, sărmanul de tine, nu ţi-ai dat seama de urzeală.

— Ba da. Chiar ele mi-au spus că au aranjat o căsătorie între noi doi. Pe atunci aveai treisprezece ani. Erai o copilă drăgălaşă. Mama ta se trăgea dintr-o familie bună din Lancashire şi ne-a asigurat că şi tatăl tău fusese sănătos şi întreg la minte. Deşi detaliile naşterii tale nu erau tocmai onorabile, condiţia de bastard nu a fost o problemă într-atât de mare încât să reprezinte o piedică pentru planurile noastre.

Niciodată nu mai auzise povestea căsătoriei ei aranjate. Cel puţin, nu aşa. Nu explicată atât de direct, de indiferent, fără dramul de consideraţie care să facă totul mai digerabil.

— Încă nu înţeleg de ce un adult ca tine i-ar permite bunicii sale să-i găsească o nevastă,

— Căsătoriile aranjate sunt o tradiţie în familia Pippard. Şi sunt întotdeauna reuşite. De ce ar fi fost altfel în cazul meu? se întrebă el cu un surâs ironic.

Hannah ştia că răspunsul pe care urma să-l dea era nerealist, însă nu şi-l putu reţine.

— Pentru că oamenii nu mai fac asta.

— Prostii, draga mea, desigur că o fac. Ai trăit suficient de mult în înalta societate încât să ştii cât de ridicol sună asta. Cât de naiv, adăugă el chicotind răguşit. Măcar în unele aspecte nu te-ai schimbat.

„Ba m-am schimbat.” Voia ca el să admită cât de mult se schimbase de când nu o mai văzuse. Dar, cel puţin în

această privinţă, părerile lor erau divergente.

— Când un bărbat de douăzeci şi unu de ani consimte să instruiască şi să educe o fată de treisprezece pentru niciun alt motiv decât ca să aibă o soţie atunci când îi cade lui bine – este de-a dreptul obscen.

El încă zâmbea, dacă acea strâmbătură a buzelor putea fi socotită un zâmbet.

— Trebuie să recunoşti că majoritatea căsniciilor sunt făurite din alte ingrediente decât afecţiunea reciprocă. De obicei e lăcomia, dar uneori mai e vorba şi de oportunism.

— Oportunismul a fost precis motivaţia ta.

— Şi a ta, i-o întoarse el. Nu cred că ţi-ar fi convenit să te trezeşti în stradă când a murit mamă-ta.

— Tu şi bunica ta nu eraţi genul de oameni care să dea pe cineva afară. Oricum ar fi fost Dougald şi doamna Pippard, asta era o certitudine, îşi zise Hannah; continuă cu glas tare: Şi chiar dacă eraţi, tot mi-aş fi găsit un rost undeva.

— Întotdeauna ai fost convinsă că nu poţi să dai greş.

— Că nu pot să dau greş? repetă ea nedumerită. Nu cred. Dar am fost şi sunt convinsă de competenţa mea.

— Gândeşte-te mai bine. Gândeşte-te acum, folosindu-te de tot ce ai învăţat despre lume. Cea mai bună slujbă la care puteai să aspiri era cea de fată în casă, probabil la bucătărie. Erai frumoasă şi rafinată. Nu ai fi fost ca restul slujnicelor, aşa că şi-ar fi bătut joc de tine de dimineaţă până seara. Bărbaţii te-ar fi vânat fără încetare. Toţi bărbaţii, de la servitori până la stăpân şi fiii săi, sublinie el scârbit de gândul la o asemenea concupiscenţă. Te-am salvat de la toate astea.

— Ai dreptate, firește, admise ea cu dezinvoltură. Aşa că îţi mulţumesc. Dar ceea ce n-ai înţeles niciodată e că recunoştinţa pe care ţi-o port pentru educaţia mea putea fi răsplătită prin sudoarea frunţii mele, nu prin trupul meu.

Vorbele ei îl făcură să-i privească trupul, apoi să ridice

în treacăt ochii la chipul pe care se citea o hotărâre de nezdruncinat.

— Niciodată nu m-ai iertat că ţi-am răpit virtutea.

Hannah se cutremură amintindu-şi de ziua pe care încercase din răsputeri să o uite.

— Eram atât de tânără, Dougald, iar tu m-ai amăgit cu vorbele dulci şi cu atenţiile tale.

„Cu săruturile tale”, completă în gând.

— Tocmai ce aflaseşi despre aranjament şi aveai de gând să mă părăseşti. Cu trenul. Adu-ţi aminte de tren... spuse el aproape în şoaptă.

Se îndreptau spre viaductul Sankey, legănaţi de trenul ce pufăia liniştit. Hannah duse din nou sticla de vin la buze şi gustă aroma de struguri şi stejar, gândindu-se că Dougald nu băuse prea mult, întrucât ea fusese atât de dornică să-şi umple stomacul. Dar, în timp ce îl privea cum muşcă dintr-un măr, se gândi că nu părea să-i fie sete. De fapt, nu părea să ducă lipsă de nimic; era un bărbat bine clădit, înalt, brunet şi chipeş, iar dacă o fată visa la un bărbat, el era bărbatul ideal la care să viseze. Dar era prea bătrân pentru ea. Câţi ani avea, douăzeci şi şase? Şi mai era şi atât de mulţumit şi sigur de sine.

Era frustrant că un bărbat cu atâta prestanţă, un bărbat în stare să sucească minţile oricărei femei, alegea o fată pe care nu era nevoit să se căznească pentru a o cuceri. Ce păcat; probabil că era semnul vreunei deficienţe spirituale din partea lui.

— Ce fel de deficienţă spirituală? răsună glasul lui cald, profund. Hannah clipi, luată prin surprindere. Oare vorbise cu voce tare?

Doamne, băuse prea mult vin.

— Probabil prea mult vin, consimţi el. De ce fel de deficienţă spirituală sufăr?

— Vrei să... te căsătoreşti cu cineva fără să-ţi baţi

capul cu a-i face curte, spuse ea aproape hipnotizată de ochii săi verzi, stăruitori. De ce ai renunţa la frumuseţea vânătorii?

— Pe tine te-am vânat, nu-i aşa? întrebă Dougald cu seriozitate.

— Nu e acelaşi lucru, după cum prea bine ştii, se încruntă ea. Te-am văzut cum îţi administrezi afacerile. Eşti un ins competitiv, agresiv şi arogant, iar orice împotrivire nu face decât să te motiveze şi mai mult.

— Tu mi te împotriveşti, oftă el. Mi-ai împlinit fantezia.

— Of! Hannah luă încă o gură de vin şi îi întinse sticla. Fără nici cea mai mică intenţie, te asigur.

Dougald îngrămădi ce mai rămăsese din prânzul lor în sacoşă, închizând subiectul deocamdată. Se întinse din toate oasele, îşi descheie cămaşa şi îşi frecă pieptul cu podul palmei. Fata îşi acoperi ochii cu mâna.

— Domnule Pippard. Te rog, e indecent!

— Cu siguranţă nu e ceva indecent între un bărbat şi logodnica sa, răspunse el torcând ca un motan.

Hannah îşi coborî mâinile şi îl privi aspru.

— Ba e, şi nu poţi să schimbi asta doar pentru că o decretezi.

— Ai fi surprinsă ce pot să decretez. Ai adus o pătură?

— Nu, dar îmi doresc să fi adus. Măcar aşa te-ai putea acoperi cu o brumă de decenţă.

— Dacă aş vrea să mă acopăr, mi-aş încheia cămaşa la loc. Acestea fiind spuse, se ridică şi îşi trase cămaşa din pantaloni. Fata voia să-şi acopere ochii din nou, dar dacă ar fi făcut-o, nu ştia ce piesă vestimentară ar mai fi îndrăznit să-şi scoată. Doar căutam o pernă, explică el. După mâncare şi vin şi de la atâta legănat, m-a apucat somnul. Descheie ultimul nasture, se îndreptă spre claia de fân şi se aruncă peste ea cât era de lung. Puse capul pe cămaşa făcută ghem, o potrivi după cum îi era pe plac şi închise ochii. Aşa cum tot ţii să-mi aminteşti, nu sunt la fel de tânăr

ca tine.

— Ai să verşi vinul dacă nu eşti atentă.

Hannah clipi nedumerită, trezită din reverie. Pocalul din mâna ei se înclina ameninţător; îl îndreptă degrabă. Acum, îşi dorea din tot sufletul să nu fi terminat vinul acela. Îşi dorea să nu fi pus măcar un strop pe limbă. Dacă tot şi trecea în revistă dorinţele, ar fi trebuit să-şi dorească o mie de lire sterline şi un ponei. Şi ca Dougald să nu mai aibă pe chip expresia aceea plină de subînţeles. Îşi izgoni amintirile, prefăcându-se că reflecta la discuţia lor, abandonată pentru cine ştie cât timp în vreme ce ea se plimbase pe cărările memoriei. Bâjbâi după un subiect de conversaţie, orice i-ar fi putut distrage atenţia lui Dougald de la ea şi de la chipul ei îmbujorat, şi în cele din urmă se agăţă de şcoala de guvernante.

— În aceşti ultimi trei ani am dovedit că pot să am succes. Prin urmare, grija ta pentru competenţele mele tinereşti este neîntemeiată.

— Succesul în pielea unei impostoare nu e deloc un succes.

Atacul lui o nedumeri.

— Cum adică, impostoare? Nu sunt o impostoare. Am lucrat pentru Lady Temperly, în străinătate şi la Londra, vreme de şase ani. Am fost o bună administratoare şi o bună însoţitoare, iar tocmai în această postură m-am promovat pe mine şi şcoala.

— Nu ţi-ai folosit numele de familie.

— Copiii nelegitimi nu au nume de familie, se răsti ea. *Eu* nu am unul, după cum ştii prea bine.

Pentru o clipă, cortina de reţinere se ridică şi zări o frântură din bestia care-şi arăta colţii pe sub calmul lui.

— Ba da, aveai unul. Ţi-am dat un nume când ne-am căsătorit.

— Am fost recunoscătoare, ripostă ea.

Chiar îi fusese recunoscătoare. Mama ei spunea tuturor că e văduvă, însă adevărul le urmărea pretutindeni. Apoi Hannah se trezea într-un noian de zeflemele şi râsete. Darul numelui de familie al lui Dougald fusese una dintre binecuvântările căsătoriei, dar şi primul lanţ pe care îl lepădase atunci când fugise.

— N-am vrut recunoştinţă, am vrut…

Se opri imediat ce îşi dădu seama că ridicase vocea. Dar a ei continuă de unde se oprise el.

— Ştiu ce-ai vrut. Dragoste şi devotament etern.

— Ţi-am dat multe în schimb.

— Aşa e, dar numai când gândul la mine te mai sâcâia, numai atâta vreme cât mă conformam indicaţiilor. Atâta vreme cât nu voiam prea mult sau nu mă aşteptam să-ţi aminteşti promisiunile pe care le-ai făcut în ziua în care m-ai convins că mă iubeşti… atunci, da.

Hannah auzi ecourile trecutului răsunând în glasurile lor enervate. După asprimea cu care o privea Dougald, presupuse că şi el îşi amintea.

Trebuia să se ţină în frâu. Dacă nu o făcea, el ar fi ieşit în avantaj, ca întotdeauna. Trebuia să-i demonstreze că se maturizase, că nu o mai putea manipula folosindu-se de emoţiile ei. Învăţase cum să-şi strunească temperamentul; draga Lady Temperly îi dăduse primele lecţii, iar ea îi rafinase metodele predându-le elevelor de la şcoala de guvernante.

Răsuflă adânc de câteva ori, umplându-şi nările cu mirosul slab de lemn şi piele tăbăcită al scaunului. Îşi lăsă privirea să se plimbe prin încăpere, să se oprească peste ferestrele largi, negre, mărginite de draperiile grele de brocart, şi pe tapetul de culoarea smaraldului, evident nou, care acoperea partea de sus a pereţilor. Camera fusese remodelată după gusturile stăpânului.

Un stăpân care ştia evident ce voia şi cum să obţină ce voia. În timp ce îşi trecea privirea prin toate ungherele

încăperii, domolindu-şi treptat mânia, băgă de seamă că el o cerceta cu luare aminte.

Oare îşi luase ochii de la ea măcar o dată de când pătrunsese în cameră? Se îndoia. În consecinţă, era nevoită să se comporte cu subtilitate şi calm, pentru că orice altceva i-ar fi oferit lui Dougald victoria pe tavă. Îi spuse pe un ton cumpănit, politicos:

— Dacă aş fi folosit numele tău de familie sau pe al mamei mele, evadarea mea ar fi fost o glumă. M-ai fi găsit de îndată.

— Şi am fi fost scutiţi de toată bătaia de cap.

— Te-ar fi scutit pe *tine* de bătăi de cap, îl corectă ea. Am plecat numai atunci când… când căsnicia noastră s-a dus de râpă cu totul. Când mi-am dat seama că nu mai aveam nicio şansă.

— Întotdeauna am avut o şansă, răspunse el abia mişcând din buze.

— Prostii. Îşi ţinu glasul coborât, imaginându-şi că explica situaţia unui elev greu de cap. Niciodată n-ai ascultat ce aveam de spus. Mă mângâiai pe creştet şi-mi spuneai că tu ştii mai bine. La fel puteam să ies afară şi să-mi urlu nemulţumirea către vânt.

— Te adoram.

— Nu voiam adoraţia ta, voiam un scop în viaţă.

— Majoritatea femeilor…

Majoritatea femeilor s-ar fi mulţumit cu o viaţă de huzur. De câte ori nu mai auzise asta înainte? Ridică mâna să-l oprească.

— Te rog. Nu-mi servi acelaşi argument decrepit.

Mânia îşi trecu aripa sângerie peste trăsăturile lui Dougald.

— Aveam de gând să spun că majoritatea femeilor s-ar mulţumi cu o viaţă de huzur, dar că ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa ceva te-ar lăsa rece.

Ce voia să spună? Spunea că se înşelase cu atâţia ani

în urmă? Îl cercetă cu privirea, dar nu văzu decât un om care şedea neclintit, auster şi lipsit de expresie. Dacă se schimbase într-atât de mult încât să-şi recunoască vina… Ochii i se abătură din nou asupra lui.

Acum se holba la sânii ei cu o privire atât de sfredelitoare, încât puteau la fel de bine să fie dezveliţi şi nu ascunşi în atâtea straturi de îmbrăcăminte.

Nu, nu se schimbase. Însă *chiar* dacă se schimbase atât de mult că îşi recunoştea vina, o făcea pentru a ascunde un scop secret. Trebuia să ţină minte cine era el de fapt. Trebuia să ţină cont de lecţiile dure pe care le învăţase.

Oamenii nu se schimbă. Iar bărbaţii sunt oameni, doar că mai răi.

În ceea ce-l privea pe Dougald, era un bărbat prin excelenţă, încrezător până în măduva oaselor. Despotic, deoarece era sigur că nu se putea înşela. Crescut de bunica şi de tatăl său să creadă că străvechea viţă a strămoşilor săi prosperase tocmai pentru că erau o stirpe superioară şi că Dougald era încununarea tuturor acelor selecţii repetate în materie de căsătorie şi reproducere. Nicio femeie nu avea vreo şansă împotriva unei asemenea îndoctrinări. Şi cu siguranţă nu o femeie care nu cunoştea adevărul în privinţa naşterii ei. Care nici măcar nu cunoştea numele de familie al tatălui ei. Se impunea să nu uite asta şi să ignore umerii laţi ai lui Dougald.

Aşa că reîncepu conversaţia de faţadă.

— Câtva timp am trăit în satul Setterington cu mama. Era un loc frumos, aşa că mi-am însuşit numele.

— Tu şi mamă-ta aţi trăit pretutindeni pentru câtva timp, murmură el în direcţia sânilor ei, de parcă ar fi putut să-l audă. De ce să nu-ţi spui York, sau Bristol, sau East Little Teignmouth? De ce Setterington?

— Am ales Setterington deoarece nu credeam că ştii despre perioada pe care am petrecut-o acolo.

— Nu. Nu ştiam, rosti el cu pumnul încleştat.

Hannah se întrebă dacă nou-găsita sinceritate dintre ei avea să ducă la o mai bună înţelegere, sau la violenţă. Nu îl recunoştea pe acest Dougald. Căuta să-i citească pe chip vreo urmă de asemănare cu fostul personaj, dar dialogul lor semăna cu înfruntarea dintre un anchetator şi un deţinut. Şi ştia prea bine ce rol îşi închipuia Dougald că joacă.

Spuse pe un ton cât mai vioi posibil:

— Dacă ai terminat să te plângi, mi-ar plăcea să-ţi întâlnesc mătuşa. Presupunând că mătuşa chiar există.

— Draga mea Hannah, nu te-aş minţi în privinţa asta. Tocmai îi permisese să schimbe subiectul fără cea mai mică obiecţie. Evident, îi privea acţiunea ca pe o retragere. Strămătuşă, de gradul al doilea, explică ei,

— Nu-mi amintesc să fi menţionat că ai o asemenea rudă.

— Fireşte că nu. Nu suntem rude apropiate, aşa că şi eu abia dacă am auzit vreodată pomenindu-se numele ei. Dar mătuşa Spring a trăit întreaga viaţă la castelul Raeburn, spuse el oftând împovărat. Înconjurată de doamne de companie.

— Doamne de companie? N-am fost informată despre asta.

— Cucoane bătrâne, cu fire băgăreaţă pe care le-am moştenit laolaltă cu castelul,

— Ah!…

Înţelegea acum situaţia. Dacă noul Lord Raeburn dorea să câştige bunăvoinţa oamenilor de pe domeniu, nu putea să dea afară o femeie în vârstă din singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată; nici nu putea să-i alunge prietenele.

Îl cercetă cu privirea. Observă ridurile de amărăciune adânc brăzdate în jurul gurii, asprimea expresiei lui.

— Iar *eu* trebuie să am grijă de toate bătrânele?

— Tanti Spring e străMătuşă mea. Suferă de momente de confuzie şi îndrăgeşte pietrele.

— Pietre?

Dougald nu-i oferi detalii.

— Celelalte doamne sunt bine. Mai mult decât bine. Sănătoase tun, cu excepţia unor probleme de auz. Anume, domnişoara Isabel, care deţine un telescop şi se uită la stele.

— Stele.

— Domnişoara Ethel cultivă flori.

— Cultivarea florilor pare o activitate mai tipică pentru o doamnă în etate.

— Tipică, repetă el, părând să cântărească termenul, apoi clătină din cap. Nu aş spune tipică. Pe domnişoara Minnie o mai ia cu leşinul şi desenează. Toate se ocupă cu croşetatul, încheie el cu îi degetele împreunate. Nu te superi să ai grijă de grupul acesta format din patru doamne, nu?

Ce putea să răspundă?

— Deloc.

— La urma urmei, cu cât mai multă muncă primeşti, cu atât eşti mai fericită.

Uitând să fie precaută cu acest nou Dougald, se pierdu puţin cu firea.

— Ai absolută dreptate. Îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine.

Contele zâmbi dintr-un colţ al gurii. Hannah muşcase momeala şi se enervase; dacă jucau un joc, el ieşise în câştig. Dacă era să se războiască, atunci ea tocmai ce îi oferise o armă cu care să o învingă. Trebuia să fie mai atentă. Trebuia să ţină minte că, în acel moment, o controla. Plecările şi sosirile, munca şi timpul liber. El era stăpânul, ea servitoarea, cel puţin până găsea cumva o cale prin care să scape.

Să scape... se părea că, de fiecare dată când îl

întâlnea, încerca să fugă de el. La cum se transformase în acei ani, Hannah îşi zise că fuga nu părea o idee proastă. Însă îşi păstră calmul ca pe o armură şi spuse:

— E frumos din partea ta că angajezi pe cineva care să aibă grijă de ele.

Crezu că-l iritase cu seninătatea ei, dar, înainte să se lămurească, norul se risipi de pe chipul lui.

— Nu este deloc frumos din partea mea. Sunt patru femei excentrice care mi-au făcut necazuri din prima zi. Vreau să fie ţinute sub control.

— Necazuri? întrebă ea nedumerită. N-ai menţionat nimic despre necazuri în scrisoarea ta… dar de ce ai fi făcut-o?

— Ultimul conte în linie directă – cel care a reuşit să păstreze titlul vreo treizeci de ani – era fratele mătuşii Spring, iar el i-a permis să găzduiască orice vagabond voia ea. Odată ce numărul lor a atins proporţii copleşitoare, au devenit de nestăpânit.

Hannah abia îşi stăpâni un rânjet când îl văzu atât de dezarmat.

— Credeam că sunt numai patru.

— Mă găseşti ridicol? pufni el ridicându-se brusc din fotoliu.

Comicul situaţiei se risipi, iar Hannah se trezi ridicându-se în picioare să-l înfrunte.

— Nu ridicol, doar că vorbeşti despre doamnele astea de parcă ele ar fi un berbece de asediu, iar tu o poartă ce trebuie să le suporte loviturile.

Pentru prima dată de când Dougald se întorsese de la fereastră spre ea, nu-i mai era teamă de el, nu-şi mai punea întrebări, nu-l mai privea crunt; dimpotrivă, se temu că îl scălda într-o privire prea blândă, căci asprimea dispăruse din ochii lui.

O, nu. Era mult mai rău de atât. O ţintuia ca şi cum ea ar fi fost o căprioară fără apărare, iar el, un lup înfometat.

Să o fi urmat în propria-i minte, să i se fi alăturat în rememorările ei? Sau îşi amintea alte clipe, clipe de pasiune? Clipe în care se contopeau unul cu celălalt, în ciuda certurilor şi a nefericirii, pentru că trupurile lor o cereau şi nu aveau de ales decât să se supună?

Dacă Dougald ştia despre Distinsa Academie de Guvernante, atunci ştia şi despre provocările şi necazurile cu care ea se confruntase. Ştia că era puternică şi dură, că nu mai era tânăra inocentă pe care fusese atât de aproape să o nimicească odinioară.

Doar… doar că felul în care se uita la ea nu avea nimic de a face cu treburile serioase, sau cu anii în care fuseseră despărţiţi, sau cu schimbările din trupurile şi minţile lor. Privirea lui o învăluia într-o fierbinţeală pură, animalică. Îi întindea cheia spre cufărul amintirilor… gemetele ei înfundate, pasiunea lui deznădăjduită, trupurile lor goale pe un pat, pe o masă… în tren. Orice neînţelegeri ar fi avut, nu contau când se ţineau în braţe.

Apoi pleoapele îi coborâră ca să-i ascundă gândurile. Se tolăni graţios în fotoliu şi spuse cu un glas înţesat de plictiseală:

— Desigur că vei avea grijă de mătuşi. Doar nu credeai că te-am adus aici să-ţi îndeplineşti rolul de nevastă, în orice aspect posibil?

Netrebnic. Escroc, ticălos, *diavol!* Cum îndrăznea să-şi râdă de închipuirile ei când tocmai el i le insuflase? O momise, îi fluturase amintirile în faţa ochilor, o mânase exact unde voia el. Îi dovedise că încă îl dorea.

Cu o agresivitate ce era poate imprudentă, dar necesară, Hannah constată:

— N-ai să divorţezi de mine.

— Nu. Nu am de gând să fiu eu primul care aduce o asemenea pată pe blazonul familiei Pippard.

— Şi ce scăpare am eu din situaţia asta?

— Cred că ştii deja răspunsul, spuse el trecându-şi

degetele peste lemnul neted al braţului de fotoliu. Putem continua ca până acum. Nu am să spun nimănui cine eşti de fapt şi nu voi putea să mă recăsătoresc vreodată. Voi fi ultimul descendent al familiei Pippard, iar titlul de conte de Raeburn va trece la altă ramură a familiei.

Se opri în aşteptarea unei reacţii. Hannah ştia prea bine că nu ar fi îndurat acele consecinţe de bunăvoie.

— Ce alte opţiuni?

Glasul lui, adânc şi dulce ca mierea, o încălzi ca o boare când îi sugeră:

— Ne putem împăca. Tânăra femeie icni scurt şi se trezi că se uita oriunde, numai nu la el, ceea ce-l făcu să continue: Sau avem şi o a treia opţiune.

A treia opţiune? Nu-şi dădea seama ce opţiune mai putea să fie.

— Care ar fi?

— Toată lumea crede deja că soţia mea e moartă. Aşa că aş putea să te ucid.

Capitolul 6

Lui Hannah i se tăie răsuflarea. Se uită la Dougald, nobilul furios, ostil, care îşi mângâia gânditor bărbia. Vechiul Dougald n-ar fi fost în stare de o asemenea cruzime, pe când omul din faţa ei vorbea despre crimă cu un calm care îi îngheţa sângele în vene.

— Moartea ta mi-ar rezolva cu siguranţă toate problemele. Atâta vreme cât nu voi fi prins, reputaţia mea n-ar avea de suferit mai mult decât acum, zise el, apoi izbucni într-un chicot răguşit. Desigur, o menţionez doar ca pe una dintre opţiunile pe care le avem la dispoziţie. Niciodată nu ţi-aş face cu adevărat vreun rău... iubirea mea.

Porcul! Să glumească despre moartea ei acum, în seara asta, prima oară când se revăzuseră după nouă ani! Să aducă vorba despre un mormânt rece în timp ce afară se învolbura ceaţa şi singura persoană care îi cunoştea adevărata identitate şi trecutul era însuşi omul care o ameninţa! Dacă voia să găsească o dovadă că nu o iubea într-adevăr, că niciodată nu o iubise, cuvintele şi râsetul lui erau de ajuns. Ei bine, nu avea de gând să tacă mâlc şi să-i permită să o hărţuiască.

Avusese o călătorie dificilă. Simplul fapt că îl întâlnise era un şoc teribil. Se săturase. De ajuns cu ameninţările lui, cu sarcasmul, provocările şi amintirile. Îi venea să se năpustească asupra lui, să-i clatine din deget în faţa nasului, să-i arate cât de amarnic se înşelase crezând că putea să o umilească. Pe ea, directoarea Distinsei Academii de Guvernante şi femeia de afaceri care adusese şcolii un succes financiar remarcabil!

De-ajuns cu teama. *Ea* nu se temea de nimeni. Cu atât mai puţin de un bărbat, un laş! Un ticălos care îi urmărise fiecare mişcare, care o ameninţase că o va obliga să se achite de îndatoririle conjugale fără voia ei, care găsea plăcere în a o intimida.

— N-am visat deloc la tine.

Se apropie de el cu paşi mari, se opri dinaintea lui şi îl privi de sus. Din fotoliu, contele ridică puţin capul într-o parte şi îi întâlni privirea.

Chipeş? Nu, nu mai era, dar era fascinant, mistuit de o emoţie tainică. Patimă, poate. Sau poate ură. Probabil nu avea să afle vreodată. Îşi disciplinase perfect pasiunile, pe care acum le scotea în lesă doar pentru câte o scurtă plimbare.

Masculin? Da, umbrele şi lumânările îi sculptau trăsăturile, stârpeau orice urmă de blândeţe, de duioşie. Nimic moale… în afară de gura sa. Gura aceea cu buzele pline şi blânde la atingere, mai ales când îi sărutau gâtul,

sânii, coapsele.

Înalt? Da, însă şi ea era. La nuntă, când stăteau umăr la umăr să primească oaspeţii, toată lumea le spusese cât de bine arătau împreună. Câţiva domni mai indiscreţi şi destul de abţiguiţi trăncăneau cu voce tare despre ce copii frumoşi vor avea.

Nu avuseseră copii; fusese destul de precaută încât să plece înainte ca un copil să o înlănţuiască de bărbatul care o manipula. Care o dezamăgea. Nu, în lungii ani de singurătate, nu permisese aproape niciodată gândurilor sale să rătăcească spre el. Nu-i plăceau lacrimile care urmau inevitabil.

Da, acesta era Dougald, iar ea *nu* avea să se teamă de el. Îşi înfipse genunchiul între coapsa lui şi braţul fotoliului şi întrebă:

— Dacă nu vrei să-ţi fiu soţie, de ce m-ai adus aici?

Se uită la ea ca la o pisică pe care o întărâtase fără să-şi ia măsuri de precauţie. Doar cât rău putea să facă o pisicuţă?

Greşeala lui. Era puternică. Şi ea putea să ironizeze, să ameninţe şi să intimideze. Mai bine, putea să-l facă să o dorească, iar atunci ea ar fi preluat frâiele.

— Ce vreau de la tine este să ai grijă de mătuşa mea, veni răspunsul.

— Puteai să angajezi o femeie din împrejurimi. Îşi aşează palma pe umărul lui, se apropie de el şi îl simţi, cu mare satisfacţie, cum se dă puţin în spate. Atacul ei reuşise măcar să-l năucească. Te-ai dat peste cap doar ca să mă aduci aici.

— Poate că m-am zgârcit odată cu vârsta. La urma urmei, doar nu trebuie să-mi plătesc soţia.

Răsuflarea lui îi mângâie faţa, căldura trupului său îi ardea prin vestă. Mâinile i se odihneau pe braţele fotoliului, inerte, parcă neinteresate să se ridice spre trupul atât de apropiat de al său.

— Muncă silnică, îl acuză ea.

— Pe-aproape. Munca iubitoare a unei neveste.

Bestie sarcastică! Dar nu se temea să-l înfrunte.

— Sau poate că ai alt plan în minte…?

— Tot ce se poate, răspunse el pe un ton plictisit. Dar ce e sigur e că ai să rămâi aici şi ai să munceşti. Cât despre planurile mele, n-ai să le cunoşti decât atunci când decid să ţi le împărtăşesc.

— Poate da, spuse ea aplecându-se îndeajuns încât să-l privească în ochi, astfel că buzele lor aproape se sărutau. Poate nu.

Apoi străbătu întreaga distanţă rămasă şi îl sărută, gustând surpriza de pe buzele lui. Bine! Bine. Porcul arogant fusese luat pe nepregătite de mişcarea ei bruscă.

Doar că şi ea se lăsase luată pe nepregătite…

Pleoapele i se închiseră cu un fluturat.

Buzele lui erau neschimbate. Netede, mari, senzuale. Pe vremuri petrecuse ore întregi explorându-i buzele, încercând să-şi dea seama de ce sărutul lui o fermeca într-atât. Niciodată nu avusese sorţi de izbândă, iar acum că îşi odihnea buzele pe ale lui, aplecând capul pentru a le potrivi mai bine, se întreba dacă trebuia să-l guste. Să-şi deschidă buzele peste ale sale, să-l invite înăuntru şi dacă rezista, avea de gând să ia iniţiativa, să pătrundă adânc în caverna cu aromă de vin şi să îi arate cât de mult îi era soţie…

Nu, n-ar fi trebuit să o facă. Gestul i-ar fi dus în locuri în care nu dorea să se afle. Dimpotrivă, trebuia să ţină totul sub control, să ia în considerare impulsul care o condusese acolo şi să înţeleagă că lupta ca să obţină o poziţie superioară din punct de vedere moral.

Trebuia să-şi ignore respiraţia precipitată, pânza subţire de sudoare din pricina contactului, şi doar să-i atingă în treacăt faţa. Se bărbierise. Probabil nu cu mult înainte de sosirea ei, deoarece din barba lui neagră nu mai rămăsese decât puful catifelat care-i gâdila buricele

degetelor. Puful de pe falca lui largă. Hannah îşi răsfiră degetele, căută să atingă mai mult şi dădu de umărul obrazului. Îl dezmierdă cu degetul mare o dată, de două ori. Pielea de acolo era întotdeauna atât de netedă, o plăcere s-o mângâie, îi alintă urechea cu vârfurile degetelor, peste fiecare încreţitură, îi captură lobul, apoi îl masă uşor.

Simţi cum umărul lui se încorda sub cealaltă mână. Da. O alintare pe ureche avusese întotdeauna darul de a-l face să-şi piardă controlul. Întotdeauna îi adusese trupul fremătând spre ea.

Întrerupse sărutul şi se îndreptă de spate. Prudenţă. Avea ocazia să oprească totul.

Dougald încă nu se repezise spre ea. De fapt, nu se mişcase deloc. Mâinile încă i se odihneau pe braţele fotoliului, coapsa încă îi împingea genunchiul, încă o privea… încă o privea.

Îşi simţi buzele umflate atunci când întrebă:

— Să mă opresc?

— Nu.

— Asta e nebunie curată.

— Atunci, la naiba cu judecata, rosti el cu sinceritate nedisimulată.

Da. Da. Poate că nici ea nu era în toate minţile, dar azilul acesta îi întemniţa pe amândoi. Aici, emoţii incontrolabile izvorau şi îi aruncau într-o mare de pasiune, iar el îi răspundea indiferent că îi convenea sau nu. Cel puţin în această privinţă, disciplina lui lăsa de dorit.

Îşi trecu mâna prin părul lui, de-a lungul tâmplei, în şuviţele mătăsoase. Le cernu între degete. Fire albe. Cerule mare, avea fire albe amestecate cu cele de un negru lucios. Şi avea doar treizeci şi şase de ani. Îşi închipui că putea să distingă diferenţa de culoare cu degetele. Oricum, simţea durere, singurătate, griji.

Suferise? Spera asta din toată inima!

Îi dădu părul de pe faţă şi se aplecă din nou spre el.

Buzele lui… dulci. Remarcabil de dulci pentru un om atât de plin de amărăciune. Cu ochii şi buzele închise, aproape că putea să-l guste prin atingerea slabă a răsuflării sale. Aproape că îl gusta…

„Aproape” nu era destul. Deschise buzele şi le aşeză blând pe ale lui, arătându-i cum se face, ispitindu-l să deschidă gura. Era un învăţăcel talentat, gata să-i urmeze exemplul, ca şi cum nu mai făcuse asta până atunci, ca şi cum n-ar fi sedus-o vreodată, nici nu ar fi adus-o pe culmile extazului doar pentru a putea să o subjuge…

La naiba cu el. Îşi încleştă degetele în părul lui şi îl prinse mai bine de umăr. Îi invadă gura cu limba, încântată că îl domina.

Iar el… Dougald nu i-ar fi permis. Evident că nu. Îi răspunse cu aceeaşi monedă, vârându-şi limba în gura ei, luptându-se cu ea pentru control. Mâinile sale o cuprinseră de mijloc, să o ţină în loc.

De parcă ar fi încercat să scape tocmai acum! Acum, că îl avea la degetul mic, sub ea, sărutând-o la ordin. Ea era cea care luase iniţiativa. Acum era rândul lui să lupte să recapete terenul pierdut…

— Nu trebuie să-i scăpăm din ochi pe copiii aceştia, răsună un glas ferm, tăios, dezaprobator, care o făcu pe Hannah să se dezmeticească.

Capitolul 7

Năucită, se desprinse din sărut şi privi în ochii lui Dougald.

Pentru o secundă, întrezări în ei pasiune şi furie. Apoi bărbatul clipi şi…

Nimic. Nu mai citea nimic în ei; dacă trăise vreo emoţie – *orice* emoţie – o ascundea bine.

În mod deliberat, şi ea îşi şterse expresia de pe faţă, îşi limpezi mintea şi se uită în direcţia din care venise vocea.

În cadrul uşii, patru femei în vârstă şi de diverse forme şi mărimi îi observau cu expresii ce variau de la dezaprobare la interes însufleţit.

— Ce uşurare! rosti cea cu faţă rotundă şi pielea oacheşă. Dragul de Dougald e aici de aproape un an şi n-a arătat o fărâmă de interes pentru femei. Începusem să mă îngrijorez că joacă după cum îi cântă alt fel de fluier.

— Isabel, jur că eşti prea slobodă la gură, îi reproşă o doamnă, cu părul alb ca neaua, clătinând din cap.

— Şi tu te-ai întrebat acelaşi lucru, Ethel!

Prin contrast, părul mătuşii Isabel era suspect de negru.

— Da, dar nu aş fi spus-o aşa.

— Probabil că nu m-a auzit.

— Ar trebui să fie surd ca să nu te-audă.

— Ei, auzi la ea!

În timp ce bătrânele se ciondăneau ca nişte copii, Hannah se împinse din braţele lui Dougald şi se îndreptă de şale. La rece, planul de răzbunare îi părea inoportun.

Dougald se ridică la rându-i şi, fără să se aranjeze – părul îi era cam în dezordine – zise:

— Bună seara, doamnelor.

Înaintă spre ele cu un aer sobru, aparent deloc tulburat că fusese prins sărutând o necunoscută.

— Cum o duci, dragul meu băiat? Doamna căruntă care i se adresase cu afecţiune se ridică pe vârfuri. Dougald se aplecă spre ea. Bătrâna îl sărută pe obraz şi îl mângâie pe creştet. Ţi-am spus cât mă bucur să-mi am nepotul în sfârşit aici, lângă mine?

— În repetate rânduri, mătuşă Spring, bombăni altă femeie.

Hannah recunoscu glasul mustrător. Aceasta era

doamna care îi întrerupsese. Cu părul alb splendid coafat, o domina pe mătuşa Spring atât în înălţime, cât şi în corpolenţă. Nu era neapărat grasă, ci solidă şi lată în umeri, genul de femeie care s-ar fi descurcat să îngrijească bolnavi căzuţi la pat.

— Dar, domnişoară Minnie, poate să-mi spună de câte ori doreşte, spuse Dougald cu o plecăciune spre amândouă. Este o plăcere să-i fiu atât de drag bunei mele strămătuşi.

Domnişoara Minnie scoase un mormăit înfundat, însă mătuşa Spring o înghionti amical.

— Vezi, dragă? E un băiat tare scump.

— Da. Aşa e. Domnişoara Minnie nu vorbea, ci decreta; pătrunse în cameră precum o fregată cu toate pânzele desfăcute. Bună seara, Dougald.

Contele făcu o plecăciune spre ea, apoi spre doamna cu ochi sticloşi şi gură croită pentru zâmbete care se îndoise atât de făţiş de masculinitatea lui.

— Bună seara, domnişoară Isabel.

Trăsăturile ei smede şi bine conturate îi stârniră lui Hannah bănuiala că era de origine spaniolă sau italiană. Într-adevăr, când vorbi putu distinge o mică urmă de accent latin în glasul ei profund, rezonant.

— Dougald, scumpule, ţi-am mai zis. Trebuie să-mi spui „mătuşă Isabel”. Toată lumea o face. În timp ce îl trăgea jucăuş de ureche, bătrânica îi făcu lui Hannah cu ochiul. Şi tu, dragă.

Hannah abia reuşi să-şi stăpânească hohotul de râs care îi creştea în piept. Fie îi dădeau timp să-şi recapete calmul, fie manifestau întotdeauna o asemenea impetuozitate copleşitoare.

Doamna cu părul deosebit de alb intră în cameră cu viteza fulgerului. Se opri la vaza pe care Charles o rearanjase şi puse florile în poziţia lor iniţială, vorbind neîncetat între timp.

— Dougald, mi-ai văzut tufa de trandafiri? Ţi-am spus

eu că dacă o mutăm în colţul acela însorit are să înflorească, iar azi, chiar pe vremea asta nenorocită, a ieşit un boboc galben splendid.

— Bună seara, domnişoară Ethel, spuse Dougald.

— Mătuşă Ethel, te rog. Ştii tu, petalele sunt ascuţite.

Părea să aibă nevoie de un răspuns la conversaţia ei pe probleme de botanică, însă domnişoara Minnie îşi îndreptase deja atenţia către Hannah.

— Asta e fata care-ar trebui să aibă grijă de Spring?

— Aşa este, răspunse Dougald. Mătuşă Spring, domnişoara Hannah Setterington va fi noua ta însoţitoare.

Hannah făcu o plecăciune.

— O onoare să vă cunosc, doamnă. Şi pe domniile voastre, rosti ea spre celelalte bătrâne.

Mătuşa Spring se apropie cu paşi mărunţi, tropăind cu tocurile pe podeaua de lemn.

— Vai, frumuşică mai eşti!

— Mulţumesc doamnă, murmură Hannah.

— Spune-mi mătuşa Spring. Apucă faţa tinerei între palme şi o trase în jos, spre ea. Eşti şi înaltă?

— Da, doamnă.

Cu aproape un cot peste mătuşa Spring, câţiva centimetri mai înaltă decât domnişoara Minnie şi cam o palmă faţă de celelalte doamne, care erau de înălţime medie.

— Când eram tânără, nu voiam nimic mai mult decât să fiu mlădioasă ca tine, spuse mătuşa Spring şi o bătu uşor pe Hannah pe obraji. Dar Lawrence m-a iubit aşa cum eram, iar el era un bărbat foarte arătos.

— Lawrence?

Hannah presupusese că mătuşa Spring era fată bătrână, parte din legiunea de femei lipsite de zestre pe care nu le căutase vreun peţitor.

— Dragul meu. A fost omorât în Războaiele Peninsulare înainte să ne căsătorim, spuse bătrâna, iar

veselia de pe chip i se umbri. A fost acum mult timp, dar îţi vine să crezi că încă mi-e dor de el? Cred că-l aud strigându-mă pe nume şi mă tot uit după el, dar nu e acolo.

— Bazaconii, pufni domnişoara Minnie.

— Nu, nu sunt, îşi contrazise mătuşa Spring prietena impunătoare. E întotdeauna cu mine, sunt sigură de asta. Doar că nu pot să-l văd. Nu e uimitor şi minunat să-ţi dai seama că iubirea poate să dureze veşnic?

Hannah se uită la Dougald cu coada ochiului şi observă că pe buze i se citea o satisfacţie neîndurătoare.

— Numai unele iubiri dăinuiesc veşnic, o corectă ea pe bătrână. Alte iubiri primesc lovituri şi sunt neglijate şi se strică precum un măr.

— Eşti prea tânără ca să fii atât de cinică, observă mătuşa Isabel în timp ce se apropia de ele. Cum de ai dezvoltat trăsătura asta?

— Probabil a fost căsătorită, opină mătuşa Ethel. Femeile devin cinice când sunt căsătorite.

— Şi bărbaţii devin cinici când au fost căsătoriţi, interveni Dougald.

— Şi tu ce motiv ai avea să fii cinic? întrebă mătuşa Isabel. Doar ţi-ai omorât soţia.

O undă de şoc o străbătu pe Hannah. Pentru întâia oară auzea acuzaţiile rostite cu voce tare. Şi nu s-ar fi aşteptat vreodată să le audă dintr-o sursă atât de inofensivă. Se uită la Dougald, dar acesta părea impasibil. Oare fusese acuzat de atâtea ori, că încetase să-i pese? Sau stoicismul afişat ascundea nevoia de a se apăra? O ameninţase mai devreme pentru că fusese la rândul lui ameninţat de atâtea ori?

— Ai tulburat-o pe domnişoara Setterington, spuse domnişoara Minnie.

— Oricum, dragă Isabel, după cum bine ştii, am hotărât că e o poveste splendidă, dar că Dougald nu a făcut aşa ceva, zise mătuşa Spring. Nu trebuie să-ţi faci griji că

vei fi ucisă în pat, murmură ea mângâind-o pe Hannah pe braţ. Locul e mult mai sigur de când Dougald e la timonă. Toate omorurile s-au petrecut înainte de venirea lui.

— Omoruri? repetă Hannah cu glasul stins.

— Se referă la moartea predecesorilor mei, o informă Dougald.

Cu simţul ei mediteraneean pentru melodramă, mătuşa Isabel le ignoră vorbele.

— Voi, doamnelor, sunteţi cele care aţi decis că Dougald este nevinovat, nu eu. Cred că faptul că şi-a ucis soţia e minunat de enigmatic. Îi dă un aer neguros. Fără dramul de pericol, lucrurile sunt destul de anoste aici. Oricum, probabil a avut un motiv întemeiat, adăugă ea, schimbându-şi tonul de la unul lugubru la unul prozaic. Domnul ştie de câte ori n-am vrut eu să-l omor pe bătrânul balaur cu care m-am măritat. Se întoarse spre Hannah şi îi spuse: Niciodată să nu te măriţi cu un bărbat care vrea să te îndepărteze de familia ta, fiindcă atunci poate să facă tot ce vrea cu tine şi nu e nimeni în jur care să-l oprească.

— Pot să promit cu toată inima că nu voi face aşa ceva.

— Balaurul meu bătrân a divorţat de mine, suspină mătuşa Ethel cu ochii înecaţi în lacrimi. Ştii câtă bătaie de cap şi câţi bani te costă să divorţezi? E un act emis de Parlament, nici mai mult, nici mai puţin.

— Aşa am auzit, murmură Hannah.

— Dar a vrut atât de mult să se scape de mine, că a plătit preţul cu dragă inimă. Lacrimile îi secară şi, cu ochii plini de venin, adăugă: Acum trăieşte cu domnişoara aia drăguţă care îmi era cameristă. Probabil are să moară în pat şi nici cioclul n-o să-i poată şterge rânjetul de pe faţă.

Domnişoara Minnie încuviinţă, proclamând:

— Nu e prost mai mare ca prostul bătrân, aşa am spus tot timpul.

— Doamnelor, vă asigur că niciodată nu am cedat

tendinţelor criminale până acum, indiferent cât de mult o merită persoana cu care am de-a face, declară Dougald în timp ce o săgeta pe Hannah cu privirea.

— Poftim, dragă. Nu a făcut-o, zâmbi mătuşa Spring.

— Adică nu vrea să-şi recunoască fapta? ceru precizări mătuşa Isabel.

Mătuşa Ethel îl cercetă gânditoare pe Dougald.

— Niciodată nu a negat-o înainte, şi chiar *arată* ca un ucigaş. Celelalte doamne ridicară glasul în cor pentru a o contrazice. Hannah îşi aduse aminte de figura lui amuzată când îi sugerase că putea să o ucidă şi să scape basma curată.

— Ba arată, insistă mătuşa Ethel cu încăpăţânare. Numai uitaţi-vă la el cum îl macină gândurile negre. A fost posac şi îngândurat încă din ziua când a ajuns aici. Desigur, nu că mă plâng, dragule.

Contele încuviinţă, de parcă mai auzise povestea în nenumărate rânduri.

Doamnele vorbeau în faţa celor doi tineri de parcă ei nici n-ar fi fost prezenţi. Părea că mătuşile erau parte integrantă a castelului de atâta vreme, că manierele şi buna-cuviinţă nu li se mai aplicau. Sau poate că îi considerau pe toţi ceilalţi drept simple întreruperi de scurtă durată în lunga întindere a vieţii lor. În orice caz, Dougald se comporta ca şi cum totul ar fi fost firesc; părea obişnuit cu pălăvrăgeala, francheţea şi contradicţiile de-a dreptul năucitoare ale bătrânelor.

— Mă dau în vânt după un bărbat care ştie să se lase măcinat da gânduri, se confesă mătuşa Ethel. Poate să vină oricând să macine în dormitorul meu.

— Ethel! răsună glasul indignat al domnişoarei Minnie.

Domnişoara Minnie era cea mai bătrână din grup. Cu toată statura ei impunătoare şi ţinuta deloc gârbovită, era probabil cu zece ani mai în vârstă decât celelalte, iar Hannah le dădea mătuşilor Spring, Ethel şi Isabel în jur de

şaizeci de ani. Diferenţa de vârstă o distingea pe domnişoara Minnie, poate nu doar din pricina anilor, cât şi a felului în care privea lucrurile.

— Dacă pe acoperiş e zăpadă nu înseamnă că în sobă nu e foc! replică mătuşa Ethel.

Hannah nu ştia dacă să chicotească sau să exclame indignată, aşa că nu reacţionă în niciun fel, prefăcându-se că auzise des asemenea conversaţii.

— Da, dar ştii că pruncii ăştia nu vor să audă aşa ceva.

Bătrânele se opriră şi se întoarseră spre cei doi.

Aparent, Dougald hotărâse că doamnele oferiseră o imagine destul de elocventă a provocărilor pe care Hannah urma să le înfrunte, aşa că schimbă subiectul.

— Domnişoara Setterington mi-a spus că obişnuia să creeze haine, rosti el pe un ton lipsit de emoţie.

Hannah îl săgetă cu privirea. Nu-i plăcea să se gândească la asta, să-şi amintească în ce chip visul ei simplu de a deţine o croitorie fusese folosit ca momeală pentru a o atrage în căsnicie.

Trenul huruia necontenit, iar Hannah stătea drept pe scaunul ei, ignorând silueta întinsă, fără cămaşă, a lui Dougald. Îşi reîmprospătă în memorie avertismentele sumbre ale domnişoarei Blackmoor despre ce li se întâmplă fetelor care se relaxează în prezenţa unui bărbat, darămite când respectivul merge până într-acolo încât să se întindă undeva.

Lucru tentant, după mâncare, vin şi legănatul trenului... Când Hannah împlinise doisprezece ani şi începuse să-i vină ciclul, mama ei îi expusese calm şi pe larg toate realităţile seci ale reproducerii umane. Dar nu-şi aducea aminte să fi auzit nimic despre agitaţia pe care Dougald i-o provocase cu ochii lui verzui, cu glasul adânc şi lipsa de etichetă. Deoarece dispreţuia sporovăială fetelor

drept o prostie, nu avea vreo idee de ce o străbăteau fiori pe piele, de ce avea un gol în piept, de ce simţea dintr-odată nevoia să-şi ronţăie până la carne unghiile frumos tăiate.

Nu că Dougald ar fi făcut-o dinadins. Doar că nu-şi dăduse seama cât de seducătoare putea fi atenţia lui pentru o fată ce nu mai avuse experienţe cu bărbaţii. Nu putea fi atât de porc încât să încerce să o seducă. Voia să se însoare cu ea, iar mama ei îi spusese că toţi bărbaţii vor ca nevestele lor să fie neatinse de instinctele animalice. Aşa că nu avea cum să fie interesat s-o atragă în acea direcţie, exploatându-i curiozitatea şi ignoranţa.

Oare de ce nu se gândise să cumpere o pătură? Atunci Dougald ar fi folosit-o pe post de pernă, iar ea nu ar fi nevoită să studieze atât de silitor peisajul pentru a-şi împiedica ochii trădători să lunece spre pieptul lui, sculptat prin muncă şi exerciţii fizice, spre umerii săi laţi. Era gol, bronzat şi foarte, foarte ispititor pentru o fată care îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa lipsită de aproape orice formă de afectivitate.

Care, până în urmă cu o jumătate de oră, răsese la ideea de tentaţie irezistibilă.

Era bine, pentru liniştea ei, că nu observase cum ochii aceia înşelători se întredeschiseseră pentru a confirma că era pusă în încurcătură, apoi se închiseseră satisfăcuţi.

— Ce fel de muncă vrei să faci?

Hannah sări ca arsă şi îşi şterse palmele asudate pe pantaloni. Răspunse poticnit:

— Vreau să deschid o croitorie.

— Ce? Nu te aud, rosti Dougald cu gâtul întins spre ea, încercând să-i prindă cuvintele.

— Am spus că vreau să deschid o croitorie, strigă ea, cuprinsă deodată de enervare.

— Aha, făcu el, apoi îşi culcă din nou capul şi bombăni: N-ai de ce să ţipi. Nu e o ambiţie atât de ieşită din

comun. La cum îţi ieşi din fire, m-am gândit că vrei să faci kilturi pentru scoţienii în fundul gol.

— N-aş avea destulă cerere, izbucni ea, deşi o clipă mai târziu rămase îngrozită de propriul răspuns.

Dougald îi adresă un zâmbet atrăgător, viclean.

— Ar fi, dacă te-ai ocupa tu. Ceea ce era aproape un compliment, presupuse ea. Şi eu care credeam că cea mai mare ambiţie a ta în viaţă era să faci parte dintr-o familie.

— Ce ştii tu despre asta? răbufni ea şocată.

— Întotdeauna ai fost o fată tăcută, dar când te uitai la familiile ce veneau împreună la biserică, vedeam dorul din ochii tăi.

Ura faptul că el îi intuise secretul. Ar fi vrut ca nimeni să nu-şi dea seama cât de tare îşi dorea să aibă părinţi, bunici, fraţi, să aparţină unui neam. Dar viaţa o învăţase că oamenii îşi râd de copiii din flori care vor imposibilul.

Dougald nu râdea însă. Ochii săi răscolitori, verzi-aurii, erau închişi, muşchii îi erau relaxaţi. Nu se purta ca şi cum i s-ar fi părut ciudat ca ea să viseze la o familie. Peste câteva clipe vorbi iarăşi:

— Ce vrei tu de fapt e o croitorie. De ce nu mi-ai spus mai demult?

Hannah căpătă din nou curaj.

Traversă de-a buşilea scândurile crăpate, se aşeză cu picioarele încrucişate lângă el – deşi nu prea aproape – şi îi vorbi despre planurile ei. Timid, la început, apoi cu tot mai multă însufleţire, îi povesti cât de bine se pricepea la asta. Ştia totul, de la cum să ia lâna de pe oaie la cum să manevreze războiul de ţesut. Ştia cum să facă sau să modifice un model, cum să croiască şi să taie, cum să coasă chiar şi cu cea mai subţire aţă. Îi plăcea la nebunie să coasă şi să brodeze, să croşeteze şi să peticească. Rochiile pe care le crease, ţesăturile pe care le făcuse cu mâna ei erau nişte opere de artă din punctul ei de vedere.

Îl văzu relaxându-se, apoi rânjind. Nu putea fi de bun

augur.

— Te-ai întoarce cu mine dacă te las să-ţi deschizi o croitorie? întrebă el.

Hannah îşi puse mâinile în poală, pregătită să alunge ispita diavolească.

— Pot să lucrez. Pot să economisesc bani. Pot să-mi deschid singură o croitorie... la un moment dat. N-am nevoie de tine pentru asta.

— Sunt un bun om de afaceri, iar tu ai entuziasmul şi cunoştinţele care să-ţi permită succesul. Ce-ai zice dacă ţi-aş da eu banii?

Ea se lumină la faţă şi se ridică în picioare.

— Ai face asta? Am să-ţi restitui împrumutul cu dobândă, te asigur.

— Soţia mea nu trebuie să-mi dea banii înapoi, nici măcar dacă prăvălia nu ar avea succes.

Ar fi trebuit să ştie că asta era condiţia. Ştia că asta era condiţia, dar sperase că se înşală.

— Prăvălia mea n-o să intre în faliment. Pot conta pe colegele mele de clasă şi pe părinţii lor. Am o reputaţie atât de bună, încât se vor lăuda că vin la mine. Ştiu să creez haine frumoase şi mă duce mintea la afaceri. Dar nu am să mă prostituez pentru o croitorie. Oricum, îţi sunt datoare până peste cap, sfârşi ea cu glas aprig.

— Nu-ţi cer să te prostituezi. Îţi cer să te măriţi cu mine, replică el. Exasperarea scârţâia în vocea lui ca o pilă.

— Nu mă feresc de munca grea. Ştiu cum să trăiesc din mai nimic şi am să-mi deschid singură un atelier. Nu văd de ce mi-aş compromite principiile pentru bani.

— Oare? Un mic zâmbet sinistru încolţi pe buzele lui.

Hannah îşi pierdu cumpătul. Dougald îi examina chipul, bărbia tremurând de indignare, degetele aflate sub imperiul neliniştii. Ochii lui i se plimbau pe gât, pe roşeaţa care îi colora pielea albă a pieptului, dezvelit de cămaşa prea larg descheiată. Observa totul cu minuţie.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, i-o trânti ea.

— Nu vrei?

Dougald se ridică, fără să o slăbească din privirea sa domoală, neclintită. Se întinse spre ea şi îi prinse braţele în palme. Încet, cu blândeţe, o depuse în culcuşul pe care el tocmai îl părăsise, aşezându-i capul pe cămaşa sa. Apoi, cu infinită lentoare, se lungi cu pieptul peste al ei, cu şoldul lângă al său, cu coapsele peste picioarele ei, cu faţa aproape de a sa.

— N-ai mai fost sărutată, spuse el, atât de aproape că îi simţea răsuflarea.

Cum se întâmplase? Erau ochii aceia triumfători, de jad, care fermecau, chemau şi linişteau. Era felul lui de a se mişca, sigur şi totodată prevăzător, fără vreo mişcare bruscă prin care să o sperie. Niciun alt bărbat nu ar fi fost în stare, într-un timp atât de scurt, să o întindă pe spate şi să-i transforme sfidarea în nerăbdare, mânia în curiozitate.

Mătuşa Spring o scutură încet de braţ pentru a-i atrage atenţia.

— Draga mea, te pricepi să coşi? Pentru că noi, eu şi prietenele mele, avem o minunată cameră de lucru. În turnul din aripa de vest, unde te asigur că nu au avut loc tragedii.

Hannah nu avea idee la ce se referea.

— Asta e bine, mă gândesc.

— Aşa spun şi eu! Pe deasupra, acolo e o lumină excelentă.

— Foarte important, încuviinţă tânăra femeie.

— Aşa e, eu nu văd prea bine în cea mai mare parte a timpului.

— Asta pentru că trebuie să-ţi porţi ochelarii, oftă domnişoara Minnie.

— Dar eu nu am ochelari! exclamă nedumerită mătuşa Spring. Nimeni nu scoase o vorbă, apoi Dougald se

aplecă spre ea şi ridică ochelarii care atârnau de un cordon în jurul gâtului.

— Aici sunt, mătuşă.

Cu o vagă expresie de surprindere, bătrâna luă ramele între degete.

— Vai, mulţumesc, Dougald. I-am căutat peste tot, se alintă ea zâmbindu-i. Ţi-am mai spus cât sunt de fericită că nepotul meu e în sfârşit aici?

Hannah îşi dădu seama că acestea erau momentele de confuzie care îl făcuseră pe Dougald să caute o însoţitoare pentru mătuşa sa. Mătuşa Spring nu era dementă ori senilă, ci mai curând uitucă şi, poate, capricioasă.

— Da, mătuşă, iar eu sunt fericit să fiu aici cu tine. Dougald se întoarse spre Hannah, dornic să schimbe subiectul: Le-am spus mătuşilor că eşti o croitoreasă desăvârşită.

O irita la culme când exploata informaţiile pe care le avea despre ea ca să o manipuleze. I se adresă mătuşii Spring:

— Mă pricep la cusut, doamnă, dar nu mai fac haine. Principalul meu criteriu în materie de vestimentaţie e să nu port nimic care provoacă mâncărimi, adăugă, străfulgerându-l cu o privire plină de subînţeles.

Dacă gândul la ea în haine simple îi provoca repulsie, Dougald o ascunse bine, cu o plecăciune meşteşugită.

Trebuia neapărat să i se dea o lecţie, oftă ea în gând. Mai multe lecţii. Lecţii despre femei, despre neveste, despre respect şi filantropie.

Nu era însă momentul să-l lumineze. Oricât s-ar fi mândrit cu talentul ei de a preda ce nu poate fi predat, oricât o captiva posibilitatea ca Dougald să dea ascultare înţelepciunii ei, trebuia să ţină cont că era un tip extrem de încăpăţânat şi să reziste tentaţiei de a-l instrui.

— O idee extraordinar de isteaţă, comentă mătuşa

Spring, cu ochii mari şi căprui aţintiţi asupra lui Hannah. Chiar acum, port jartiere cu volănaşe şi mă mănâncă îngrozitor. Şi la ce bun, te întreb? Niciun bărbat nu mi-a mai văzut ciorapii de treizeci de ani. După ce se potoli şuvoiul de râsete, bătrâna continuă: Dar nu ar trebui să-ţi spun asta, nu? La vârsta mea am datoria să le dau un bun exemplu celor tineri.

— Dar dacă minţeai despre jartierele tale, nici atunci n-ai fi fost un bun exemplu, draga mea. Minciuna e un păcat, icni mătuşa Ethel cu mâinile la gură.

— Spring nu trebuie să mintă despre jartierele ei, remarcă domnişoara Minnie. Pur şi simplu n-ar trebui să le menţioneze.

— Draga mea, nu făceam decât să port o conversaţie agreabilă cu domnişoara Setterington, Trebuie să-i spun ceva ca să o fac să se simtă bine-venită.

— Nici domnişoara Setterington nu ar fi trebuit să aducă vorba despre haine care provoacă mâncărimi, bombăni domnişoara Minnie, apoi ridică lornieta şi o măsură pe Hannah din priviri. E limpede că educaţia ei lasă de dorit.

Hannah tresări, atinsă în vechea rană, însă Dougald interveni cu o răceală pronunţată în voce.

— Ţin să te asigur, domnişoară Minnie, că aş permite numai unei femei cu educaţie aleasă să aibă grijă de mătuşa mea.

— Desigur, consimţi mătuşa Spring,

Hannah se întrebă dacă Dougald se aştepta să-i fie recunoscătoare pentru că o apărase, când de fapt ea nu s-ar fi purtat niciodată atât de neelegant dacă el nu ar fi provocat-o. Dar nu, contele Raeburn se ţinea departe de nebunia situaţiei. Nu-i păsa dacă ea îi era recunoscătoare sau nu. Pur şi simplu nu-i convenise faptul că alegerea sa în privinţa unei însoţitoare era pusă la îndoială.

— Minnie, întotdeauna îţi faci griji pentru formă, când

important e conţinutul, spuse mătuşa Ethel cu dojană în ochii săi albaştri. Domnişoara Setterington pare a fi o femeie minunată şi pe deasupra şi coase bine, ceea ce e de supremă importanţă pentru noi. Eşti doar invidioasă pentru că te tot ia cu leşin şi nu mai poţi să ne dai ordine cum vrei tu. În clipa următoare, domnişoara Minnie se făcu albă ca varul şi se prăbuşi într-un scaun, stârnind îngrijorarea prietenei sale: Ei poftim! Ai un atac taman acum!

În timp ce mătuşa Ethel flutura săruri sub nasul domnişoarei Minnie, mătuşa Isabel îi zâmbi complice lui Hannah.

— Nu suport să-mi alunece jartierele până la glezne, nu eşti de acord?

Mătuşa Spring aduse un şal şi îl trecu peste umerii domnişoarei Minnie.

— Dacă le-ai lega aşa cum te-am învăţat, Isabel, nu ţi s-ar întâmpla să se desprindă cu un pocnet şi să cadă!

— Doamnelor! le atrase atenţia domnişoara Minnie cu glas stins. Măcar ţineţi cont că e de faţă un gentleman!

Hannah, care îşi pierduse aproape orice resentiment faţă de Dougald, se uită la el cu voioşie nedisimulată. Acesta încă stătea locului, observându-le pe doamnele în vârstă cu o fascinaţie precaută. Nu era de mirare că avea nevoie de ajutor cu mătuşa sa îndepărtată şi cu prietenele sale.

Ochii li se întâlniră şi, pentru o clipă, totul fu ca în primele zile ale căsniciei lor. Împărtăşeau o clipă de amuzament mut şi apoi Hannah nu-şi dădu seama ce se petrecuse. Larma doamnelor deveni tot mai îndepărtată; încăperea căzu în penumbră. Nu mai exista nimic în afară de căutarea neîntreruptă a ochilor lui, sufletul însingurat pe care-l zărea înăuntru, îngemănarea fiinţelor lor…

Dintr-odată, sunetul, căldura şi realitatea se întoarseră. Se dezmetici la timp ca să o audă pe mătuşa Spring:

— Cred că ai dreptate, Minnie. O să trebuiască să nu-i pierdem din ochi.

Capitolul 8

— Iată, domnişoară Setterington. Dormitorul a fost aerisit şi curăţat de praf azi-dimineaţă, iar pe pat au fost puse cearşafuri curate. Doamna Trenchard introduse o cheie mare de fier în broască şi deschise uşa din capătul coridorului larg şi întunecos din aripa de vest a castelului Raeburn. Îi făcu semn lui Hannah să o ia înainte, apoi intră repede în urma ei în dormitorul minuscul. Sally v-a despachetat lucrurile, a curăţat hainele şi le-a agăţat în şifonier. În urcior e apă şi dacă mai aveţi nevoie dimineaţă, una dintre fete are să vă servească.

Mulţumesc, e perfect.

Flacăra lumânării din mâna doamnei Trenchard abia dacă răzbătea prin întunericul din cameră, dar Hannah putu vedea că nu beneficia nici pe departe de condiţiile cu care era obişnuită. La Londra deţinuse propria ei casă. Dormitorul era mare şi bine luminat, cu o sobă impozantă, trei ferestre lungi cu draperii de catifea şi un pat încăpător, înalt, cu trei perne numai ale ei. O uşă ducea la camera de lucru, unde avea un mic birou la care îşi scria corespondenţa şi calcula profiturile, precum şi un fotoliu confortabil în care se putea cuibări cu o carte. Nu prea avea timp pentru asemenea mofturi, dar momentele de răgaz, atunci când veneau, erau nepreţuite.

Această cameră era menită pentru servitori, nimic mai mult. Era întunecată, rece, cu mobilă veche luată de pe te miri unde şi o singură ferestruică încadrată de draperii spălăcite. Patul era îngust, plapuma roasă, iar unica pernă era tare ca o cărămidă. Poate că ar fi trebuit să fie

recunoscătoare că nu dormea în pod, cu restul personalului.

În timp ce aprindea lumânările din sfeşnicul de pe noptieră, doamna Trenchard îi dădu de ştire:

— Asta e partea din spate a castelului, partea veche.

Hannah se înfioră când o pală venită de afară făcu perdelele să fluture cu tristeţe.

— Vântul bate aprig pe-aici.

Poate că nu reuşise să-şi ascundă neplăcerea, poate că menajera-şefă încă voia să se scuze pentru călătoria prin ceaţă. În orice caz, aceasta adăugă:

— Vă asigur, domnişoară Setterington, că am pus să se cureţe coşul, dar şemineul încă fumegă.

Tânăra femeie aruncă o privire la moviliţa de jar din vatră. Din câte îşi dădea ea seama, nu emana nici urmă de căldură, iar fuiorul subţire de fum se răsucea la cea mai mică boare.

— Sunt sigură că aţi făcut tot posibilul.

— Drept să spun, mai toate şemineurile din aripa asta fumegă. Chiar şi cel al Înălţimii Sale.

Aşadar, camera lui Dougald nu era departe. Privirea lui Hannah lunecă spre uşă, observând cheia mare ce ieşea din broască.

— Aici încă n-au fost făcute îmbunătăţiri. A renovat camerele doamnelor ca să aibă mai multă tihnă. Doar că nu-mi pot închipui de ce a insistat să stea aici în loc de cealaltă aripă, clătină menajera din cap.

Hannah ar fi putut să-i spună de ce stăpânul îi dăduse ei camera aceasta. O voia aproape de el ca să o chinuie. Voia să o facă să se simtă cât mai jalnic posibil. Voia să vadă că el avea dormitorul stăpânului, cu uşi duble la intrare, în timp ce ea avea o văgăună mică, scufundată în beznă.

— Ca o notă bună pentru domnia sa, a spus că meritaţi să staţi departe de mătuşa Spring şi celelalte doamne, măcar în timpul nopţii. Doamna Trenchard îşi

trecu degetul peste traversa patului, apoi îl privi nemulţumită. O trimit pe Sally mâine să termine de curăţat.

Lui Hannah îi părea rău pentru necunoscuta Sally şi chiar mai rău pentru ea înseşi. Cu gândul la şirul lung de uşi de pe coridor, întrebă:

— Cine mai doarme în aripa asta?

— Nimeni altcineva. Doar dumneata şi stăpânul.

— Şi Charles.

Doamna Trenchard ridică sprâncenele în semn de surpriză. Oare Hannah dezvăluise o cunoaştere prea intimă a obiceiurilor stăpânului, sau prea mult interes faţă de valetul său?

— Nu, nu Charles. Şi el doarme în aripa de vest.

Fu rândul lui Hannah să fie surprinsă. Pentru a fi tot timpul aproape, Charles dormea întotdeauna în camera lipită de dormitorul lui Dougald. Lucru pe care ea îl urâse, căci îi era teamă să scoată un zgomot sau să ridice glasul, întotdeauna conştientă de faptul că valetul le dădea târcoale.

Dintr-odată, doamna Trenchard rosti complice:

— Aha… Domnişoară Setterington, nu vă faceţi griji. Înălţimea Sa nu e genul care să umble după fustele servitoarelor. E aici de un an, şi niciuna nu mi s-a plâns de aşa ceva.

— Ce uşurare, observă Hannah sec.

O uşurare să ştie că nu le deranjase pe fetele în casă. O uşurare şi mai mare să ştie că doamna Trenchard nu intuise adevăratul motiv al grijilor ei.

O altă rafală de vânt flutură perdelele, iar Hannah merse la fereastră şi le dădu într-o parte. Vântul dinspre apus se înteţise, răsfirând ceaţa. Stelele luceau rece pe bolta neagră, iar luna aflată în descreştere călărea rămăşiţele de nori. În depărtare se vedeau dealurile şi văile îmbrăcate în umbră ale moşiei lui Dougald. Câte un copac răzleţ îşi întindea ramurile golaşe ca pentru a zgâria cerul,

pământul se întindea spre o zare pustie şi un drum – drumul care o adusese de la gară – şerpuia spre marea nevăzută.

Viforul izbi din nou rama mâncată de vreme, iar Hannah se înfieră, îmbrăţişată de aerul rece care dădea năvală. Doamna Trenchard veni lângă ea.

— E cale lungă până jos de la fereastra asta, aşa că nu vă sfătuiesc să vă aplecaţi prea mult.

Hannah observă zidul castelului întinzându-se drept în jos, înghiţit de beznă. Pământul părea întunecat şi foarte departe. Mult prea departe. Cuprinsă de ameţeală, se lăsă înainte, închise ochii, apoi îşi reveni.

— E foarte înalt. Dedesubt trebuie să fie etajul cu bucătăria, apoi etajul principal chiar sub noi. Sunt la al treilea etaj…

— Nu uitaţi de temniţa de sub bucătărie, o avertiză doamna Trenchard. Nu are ferestre şi n-a mai fost folosită de sute de ani, dar, credeţi-mă, e încă acolo, întunecată şi umedă. Ştiu, pentru că în fiecare primăvară trimit oameni s-o cureţe. Desigur, acolo ţinem vinul acum.

— Desigur, repetă Hannah, recunoscătoare că nu *ea* era pusă să deretice prin temniţă. A fost folosită adesea în trecut?

— Conţii de Raeburn au avut momentele lor de cruzime, recunoscu femeia. Nu le place să fie sfidaţi. Primul a fost un baron venit cu William Cuceritorul. Se povesteşte că a luat pământul cu japca, a clădit temniţa şi l-a aruncat acolo pe seniorul saxon, lăsându-l să moară.

— Minunat, mormăi Hannah.

— Pe vremea Războiului celor Două Roze, stăpânitorii domeniului au câştigat titlul de viconţi. Despre al patrulea viconte se spune că nu era deloc un om plăcut.

— Pare să fie o trăsătură comună a acestor seniori, observă Hannah, deşi se feri să-l numească direct pe Dougald.

Menajera-şefă ridică din umeri.

— Au fost ca pretutindeni, oameni buni şi oameni răi, dar cel despre care povestesc a aruncat un partizan al Lancasterilor în temniţă şi i-a luat nevasta drept ibovnică. Ar fi pierdut castelul, dar când regele a câştigat războiul, lordul a declarat că fusese întotdeauna loial şi regele Henric a hotărât să-l creadă. Probabil i s-a părut mai uşor decât să încerce să-l alunge.

— Marii regii au ales întotdeauna eficienţa, remarcă Hannah.

— Se prea poate. Nu ştiu multe despre regi. Ştiu numai despre seniorii de Raeburn. Familia mea i-a servit de când castelul acesta e în picioare şi încă şi dinainte, bănuiesc eu. Doamna Trenchard aranjă draperiile şi arătă cu degetul afară. În timpul lui Cromwell, lordul de atunci era regalist neînduplecat. Vedeţi ruinele de-acolo?

Hannah le zărea. Şirul lat şi drept de pietre şi muşchi se ridica în zimţi de-a lungul castelului, ca o umbră neagră a trecutului.

— Cromwell şi oamenii lui au venit cu tunurile şi au dărâmat zidul. Lordul abia a scăpat cu viaţă. A fugit pe continent şi s-a întors în momentul Restauraţiei, iar loialitatea sa i-a adus titlul de conte.

— Părea un om bun, observă Hannah. De nădejde şi hotărât.

— Da, un om bun, consimţi doamna Trenchard scărpinându-se gânditoare pe bărbie. Dar un soţ prost. A venit cu o soţie frumuşică din Franţa, însă a fost atât de orbit de gelozie când ea a flirtat cu unul dintre vasalii lui, că pe acesta l-a spânzurat, iar pe ea a închis-o în turnul din aripa de est.

— Nu în temniţă?

— Nu voia s-o omoare, ci doar să fie sigur de ea, explică menajera, părând că îi căuta scuze nemilosului senior.

— Nu-mi imaginez că l-a mai primit în patul ei după asta.

— S-a aruncat de la fereastră.

În stare de şoc, Hannah mai aruncă o privire dedesubt şi vertijul o lovi din nou. Închise ochii.

— Groaznic!

— În general, bărbaţii nu vor ca nevestele să-i facă de râs. Cel puţin, noul stăpân nu e diferit în această privinţă.

Doamna Trenchard făcu o pauză plină de înţeles. Hannah deschise ochii. Femeia mai în vârstă se uita la silueta unui bărbat călare, ce se îndepărta în galop de castel. Viguros, cu umerii laţi, cu mantia fâlfâind în urma sa, îşi îndemna bidiviul masiv înspre mare. Lumina rece a lunii căzu pe părul său negru, în care sclipeau dungi argintii.

Dougald ieşea călare noaptea, întocmai cum povestise Alfred. Dar de ce fugea acum?

Menajera-şefă trase draperiile, ascunzându-l vederii lui Hannah, şi se întoarse cu spatele la fereastră.

— Presupun că aţi auzit bârfele despre actualul lord?

După cum bănuia Hannah, acesta era adevăratul motiv pentru care femeia era atât de vorbăreaţă.

— Că şi-a ucis nevasta?

— Da. Vă nelinişteşte zvonul ăsta?

— Nu.

Nu atât timp cât ştia că era fals. Sau, cum subliniase Dougald, *încă* nu era adevărat.

Doamna Trenchard zâmbi, evident mulţumită.

— De când v-am văzut mi-am dat seama că aveţi capul pe umeri. Omul acesta n-a omorât pe nimeni.

— De unde ştiţi?

— Când cineva a ucis, are în el o răceală care se vede, dacă ştii cum să te uiţi la el. Asasinii sunt damnaţi; prin urmare o să omoare din nou, dacă trebuie s-o facă, deoarece nu mai contează o crimă în plus. Ştiu că sunt

osândiţi să ardă în flăcările iadului. Vorbele mohorâte ale doamnei Trenchard sunau ca sentinţa dată de cel mai necruţător dintre magistraţi. Apoi îşi plesni palmele şi le frecă una de alta. Ei bine, am sporovăit destul. Sunteţi obosită după drum şi trebuie să vă treziţi devreme să aveţi grijă de dragele doamne. Sosirea dumneavoastră le-a făcut fericite. Şi eu mă bucur că aveţi grijă de ele. Sunt cumsecade, dar cam greu de controlat.

— Sunt sigură că mă voi descurca, indiferent de surprizele pe care mi le rezervă.

— Da, domnişoară. Sunt sigură de asta. De mâine-seară, să nu zăboviţi mai târziu de ora zece. Astea sunt toate lumânările pe săptămâna asta. Doamna Trenchard se încruntă la teancul de cărţi de pe măsuţă şi o avertiză: Nu primiţi mai multe dacă staţi trează să citiţi. Ţine minte, noi, servitorii, nu suntem aici să ardem cărbunii şi seul stăpânului de pomană. Avem şi oră de stingere, nouă fix, când fiecare trebuie să fie în dormitorul său.

— De ce? se interesă Hannah imaginându-şi nopţile reci, negre, singuratice petrecute închisă în cameră.

— Servitorii preferă ca lucrurile să stea astfel. Sunt cam neliniştiţi de când cu morţile celorlalţi lorzi.

— Cu siguranţă nu cred că lordul Raeburn…?

— Sunt o adunătură de oameni superstiţioşi. Doamna Trenchard se duse la uşă, apoi se opri cu mâna pe toc. De vreme ce mâine e prima zi a dumitale, am să-i spun lui Sally să aţâţe focul când vine să deretice.

Menajera închise uşa îndărătul ei, lăsând-o pe Hannah singură în dormitorul pustiu din casa soţului său. Ridică draperiile şi se uită din nou la drum, însă Dougald era de nevăzut. Fugea cumva de ea? De amintirile pe care i le stârnise? De pasiunea care încă exista între ei?

Lăsă perdelele din mâini, gândindu-se că nimeni nu înţelegea fuga mai bine ca ea. Fuga de el, de ei doi. Avea doar optsprezece ani când fugise pentru prima oară de el şi

planurile lui. Fusese o fată serioasă, îşi privise cu dispreţ colegele care credeau în idile, care şuşoteau despre bărbaţi şi despre ce făceau cu ei pe întuneric. Toate gesturile lui Dougald din tren o luaseră prin surprindere. Mai ales săruturile lui, nu apăsarea uscată a buzelor pe obraz, ci fierbinţeala deschisă, umedă… Dougald fusese întotdeauna un maestru la sărutat.

Asta nu explica însă acţiunile ei de mai devreme. Nu regreta faptul că îl sfidase. Nimic nu putea să-i aline starea de profundă nelinişte la vederea schimbărilor suferite de el, nici furia pe care i-o stârniseră ameninţările lui, dar nu putea să reziste prea mult înainte ca spiritul ei independent să se reafirme.

Totuşi, să-l provoace în asemenea fel… nici măcar ea nu putea să o înţeleagă. Ce o apucase să-l sărute?

Capitolul 9

Ce o apucase să-l sărute?

Dougald ştia că nu ar fi trebuit să călărească în seara aceasta, dar nu se putea retrage în dormitor. Nu când, în sfârşit, soţia sa dormea sub acelaşi acoperiş. Fata cu care se însurase dispăruse fără urmă, risipită ca fumul de ani şi experienţe din care el nu făcuse parte. În locul ei era femeia pe care o întâlnise mai devreme – impasibilă, rezervată, demnă. Calmă până când el o zgândărise prea tare. Apoi ripostase cu săruturi.

Săruturi extraordinare.

Scrută drumul întunecos şi dealurile dimprejur şi simţi, ca întotdeauna, un puseu de mândrie. Aceasta era moşia *lui.* Pământurile *lui.* Titlul *lui.* Onorurile care îi ocoliseră familia de generaţii întregi, în ciuda tuturor eforturilor. Iată că acum, din cauza unei serii de accidente –

accidente, căci nu era responsabil pentru ele, indiferent ce bârfeau slugile – soarta îi hărăzise toate distincţiile. Şi totuşi nu se putea gândi decât la Hannah, aflată în dormitorul de lângă al său.

Îi rezervase anume acea cameră. Voise să o ţină aproape ca să o ameninţe cu prezenţa lui, să o ţină mereu în gardă, să-i dea măcar o idee despre ce însemnau nopţile nedormite. Acum, ca o ironie a sorţii, *el* era cel care nu putea să doarmă.

Se aplecă în şa şi îşi îmboldi armăsarul la galop. Probabil că încerca să fugă de ispită. Încerca să evite amintirea trupului ei, gol sub al său, şi toate întrebările despre schimbările pe care le aduseseră anii. Încerca să scape de ideea sâcâitoare că ea ar fi trebuit să vină în patul lui chiar în acea seară.

Îi era datoare cu un moştenitor care să preia domeniul. Şi avea să i-l dea, însă nu era nicio grabă. Îndurase atâţia ani de răceală şi singurătate, suportase acuzaţiile şoptite de „Ucigaşule!”, văzuse femei tresărind când mergea pe lângă ele, îşi auzise partenerii de afaceri bâlbâind pretexte ca să nu-l invite în casele lor – şi în tot acest timp urzise un plan prin care să-i dea o lecţie de neuitat soţiei sale fugare. Toată vorbăria despre opţiuni nu avusese niciun temei.

Divorţ. Îndrăznise să vorbească despre divorţ. Mu avea să fie niciun divorţ. Şi nici crimă. Nu, ar fi fost prea uşor.

Dar o împăcare? Poate că unii ar fi numit-o astfel. Fără îndoială, el intenţiona să o păstreze. Până la urmă, avea să o folosească aşa cum tatăl său îl învăţase că trebuie folosită o femeie. Fără dragoste, fără pasiune, doar pentru a procrea. Iar Hannah, fata sinceră, emotivă, entuziastă care visase să facă parte dintr-o familie, acea Hannah avea să ducă un trai mizerabil. La fel de mizerabil ca al lui din ultimii nouă ani. Abia aştepta.

Fusese în culmea furiei când, după doar şase luni de căsnicie, ea dispăruse fără urmă. Fugise de el de parcă ar fi fost un monstru.

Alţii fuseseră soţi mult mai răi decât el. Bărbaţi care îşi ignorau nevestele, care urlau la ele, care le băteau. Iar el, care fusese atât de bun cu fata, ajunsese bătaia de joc a partenerilor săi de afaceri. Apoi... apoi fusese acuzat că o omorâse.

Gustul amar din gură nu îl părăsise după atâta vreme. Nătânga aia de cameristă, care pretinsese că se certaseră chiar înainte de dispariţia lui Hannah.

Evident că se certaseră, dar ce-ar fi trebuit să însemne asta? Niciodată nu ar fi ucis-o. N-ar fi vătămat-o, n-ar fi atins-o la mânie, indiferent cât de mult îi încerca răbdarea.

Şi ea nu pierduse nicio ocazie. Încontinuu îl făcea mincinos şi pretindea ca el să-şi onoreze promisiunile. De parcă i-ar fi permis vreodată soţiei sale să lucreze. Urlase la ea, scos din minţi de gândul la bârfele pe care le-ar fi putut provoca.

Acum ştia că existau subiecte de bârfă mult mai rele.

Urma, ca în toate nopţile când amintirile şi frustrarea îl alungau din pat, drumul care ducea către Presham şi apoi la mare.

Nu îşi închipuise vreodată că avea să trăiască atâta timp sub un nor negru. Crezuse că avea să-şi găsească imediat soţia fugară; se temuse doar că ar fi putut păţi ceva sau că, în inocenţa ei, căzuse pradă unui nemernic. În schimb, dispăruse fără urmă, trimiţându-i o singură scrisoare.

Îngrijorat, o căutase peste tot. Angajase detectivi şi îl pedepsise pe Charles pentru că o scăpase din ochi. Nimic, nici cel mai mic semn până la sosirea ceculuı. La vremea aceea, se obişnuise atât de mult ca servitorii şi colegii săi să-l ocolească, încât nu-i mai păsa. Era un singuratic ursuz,

un bărbat aidoma tatălui său.

Îşi dăduse seama că trebuia să-şi întindă cursa cu mare atenţie. Se temuse să nu o alarmeze pe Hannah, să n-o scape printre degete; dacă fata fără o leţcaie în buzunar şi fără niciun prieten reuşise să evadeze atât de uşor, la ce putea să se aştepte de la femeie? Avea contacte sociale importante, de care fusese informat. Ştia că regina Victoria privea cu ochi buni Distinsa Academie de Guvernante. Ştia totul despre prietenii ei şi despre situaţia ei financiară, numele croitoresei care-i făcea rochiile, până şi mărimea de la pantofi.

Aflase toate acestea pentru că voia răzbunare, nu pentru că încă i-ar fi păsat de ea. Nu-i mai păsa de ea. Nu ca soţ, nu ca amant. Nu, timpul şi distanţa îşi făcuseră efectul. Înţelesese asta când primise banii. Cu ochii fixaţi asupra cecului, îşi dăduse seama ce însemna. Momentul pe care îl aşteptase de atâţia ani. Momentul în care Hannah îi căzuse în plasă. Şi fusese calm. Nu se lăsase răscolit de furie. Pasiunea nu-i mugise în vene. Fusese calm. De un calm absolut. Calm.

Cu excepţia nopţilor. Cu excepţia viselor. Cu excepţia clipelor când gândurile îl alungau din pat şi pleca să bântuie călare, aşa cum făcea acum.

La naiba cu femeia asta. Nu-şi dădea seama că acum avea şansa perfectă să se răzbune pe ea? Şansa lui, nu a ei. Nu avea dreptul să-l sărute, să-l tortureze cu mireasma trupului ei voluptuos, cu scânteierea părului auriu, cu ispita buzelor de satin. El avea dreptul s-o supună la cazne, nu invers. Dar îi reuşise?

Ştia că o are la cheremul său. Nu putea să plece. Indiferent ce ar fi spus sau ar fi făcut el, nu avea să plece. Nu până să descopere adevărul despre ea însăşi, despre obârşia ei. Căutase acele informaţii întreaga viaţă, iar el avea puterea să i le ofere.

Deocamdată însă nu avea să o facă. Mai întâi trebuia

să obţină ce voia, adică răzbunarea. Măcar atât îi datora.

Simţind că stăpânul său era cu gândurile aiurea, armăsarul o luă de capul lui. Dougald trase de hăţuri, controlându-l cu genunchii şi cu mâinile înmănuşate. Oamenii de pe domeniu speraseră ca lordul de Raeburn să călărească perfect, să fie asemenea unui centaur, iar el nu-i dezamăgise. De fapt, chiar bănuia că le depăşise aşteptările, slavă Domnului. Deja suferiseră destule şocuri, ţinând seama că ultimul conte murise rostogolindu-se pe scări, iar precedentul fusese găsit la baza unei stânci ce ieşea din mare.

Sărmanii netoţi. Niciunul nu ţinea la beţie.

Oricum, un cal, oricât de aprig, nu putea să pună sub semnul întrebării autoritatea lui Dougald; vreme de nouă ani nimeni nu o făcuse. Îşi ridică privirea sumbră către cerul de catifea. Toţi îl ştiau drept un ucigaş, aşa că nimeni nu îndrăznea să-l refuze, de teama răzbunării amarnice.

Numai Hannah îi ţinuse piept. Dacă şi-ar fi dat seama cât de atent plănuise să o recupereze, cât de minuţios îşi ticluise răzbunarea, cu un calm întărit de trecerea anilor, s-ar fi temut. În schimb, îl sărutase.

Pântecul i se strânse din pricina amintirii. După iadul prin care îl lăsase să se chinuie, avea acum îndrăzneala să-l sărute.

Îi venea să mugească de mânie, însă acesta nu mai era felul său de a fi. Dădu frâu liber armăsarului şi galopară împreună pe drumul şerpuitor înspre ocean. Aerul îi limpezi mintea, exerciţiul îi puse sângele în mişcare, însă demonii care îl răscoliseră preţ de atâţia ani călăreau alături de el. Nu-l părăseau nicio clipă.

Când ajunse pe creasta dealului, deasupra Atlanticului, îşi struni calul la trap şi coborî cărarea dintre stânci până pe plajă, apoi urcă iarăşi, printre lunci şi copaci bătuţi de vânt.

În tinereţe, demonii îl avuseră în puterea lor. De-a

lungul anilor învăţase să lupte. Băuse, curvise, aproape că-şi pierduse viaţa. Cu toate astea, nu el murise, ci tatăl său. De atunci, Dougald nu mai lăsase demonii să se dezlănţuie.

Acum însă, Hannah, cu sânii ei plini, statura dreaptă şi ţinuta ei provocatoare, ameninţa să le reteze lanţurile. La naiba cu ea, nu aşa ar fi trebuit să se întâmple.

Bunica sa i-o alesese, îi spusese că avea să fie o soţie bună, iar el acceptase. Pe atunci, Hannah era o fetiţă, iar Dougald avea cu totul alte preocupări, încercând simultan să înveţe totul despre afacerea tatălui său şi să o salveze de rivalii care voiau să i-o fure.

Până ce Hannah ajunsese numai bună de măritiş, el se obişnuise cu ideea. Aranjamentul i se părea firesc, şi chiar îi convenea să aibă o soţie care să nu-i provoace altă reacţie decât indiferenţa. Credea, în neghiobia lui, că Hannah avea să înţeleagă avantajele căsniciei lor şi să le accepte fără crâcnire.

În schimb, îl sfidase.

Dumnezeule, nu avea să uite până la sfârşitul vieţii prima dată când fugise de el. Mai mult, ce se petrecuse după…

— N-ai mai fost sărutată, îi spuse Dougald.

Nu se întreba, ştia sigur. Îşi dădea seama după uimirea lui Hannah, după felul în care ochii ei mari, căprui se plimbau prin vagon de parcă ar fi găsit răspunsuri acolo.

— Nu cred că asta contează, rosti ea umezindu-şi buzele. Cred că ar trebui să mă ridic acum.

Asta în vreme ce el îi dezmierda braţele. Era atât de naivă, că sugera politicos să fie lăsată să se ridice când ar fi trebuit să ţipe ca din gură de şarpe. Nu pricepea că prin fuga ei îi atrăsese atenţia lui Dougald şi îi provocase posesivitatea. Până să-şi dea seama, avea să fie mult prea târziu pentru ea.

— Dar vreau să te sărut. Vreau să fiu primul. Îşi apăsă

buzele pe pleoapele ei ca să le închidă şi murmură: Lasă-mă să fac măcar atât.

Hannah clătină din cap.

Buzele lui îi urmăriră linia pometţilor şi se opriră la un colţ al gurii, cu atingeri uşoare, tachinând, ademenind, explorându-i pielea de catifea, mai fină decât oricare alta pe care o atinsese. Coborî faţa şi îşi apăsă buzele pe ale ei. O sărută tandru, blând, iar ea îl răsplăti cu un oftat de relaxare.

Atât de dulce. Blândă. Moale. Ascultătoare. Era perfectă pentru el. Îi atinse încreţitura buzelor cu vârful limbii. Asta o luă prin surprindere. Tresări, iar el o atinse din nou cu buzele închise ca să o liniştească. Apoi se avântă şi îşi trecu limba peste buza ei superioară.

Hannah căscă ochii de parcă nu ştia ce să creadă şi îşi puse mâinile pe umerii lui să-l împingă. Mângâie o clipă pielea dezgolită, apoi îşi lăsă mâinile să cadă în grabă şi îşi întoarse faţa într-o parte.

— Ar trebui să-ţi îmbraci cămaşa, spuse ea îmbufnată.

— Am să o fac, răspunse Dougald, apoi o prinse de bărbie şi îi întoarse chipul spre el. Când terminăm.

Atunci ea îşi arătă firea neîmblânzită muşcându-l de buză. Dougald tresări şi îşi duse mâna la gură.

— Vrăjitoare ce eşti!

Hannah se ridică într-un umăr şi îi cercetă faţa cu îngrijorare.

— Te-am rănit?

— Da, spuse el şi se aplecă atât de aproape, că buzele li se atingeau. Trebuie să mai exersezi tipul ăsta de sărut.

După o clipă de nedumerire, ea izbucni în râs, făcând nişte gropiţe adorabile în obraji.

El puse din nou stăpânire pe gura ei şi o trânti pe spate, iar de această dată îl lăsă să o sărute fără rezerve. Fără grabă, îi urmări conturul dinţilor cu limba, apoi îi

exploră gura pe îndelete, lăsând-o să-l guste. Dacă putea să o ţină distrasă în timp ce o trecea la pragul următor al senzualităţii, moralitatea şi îndoielile ei nu ar mai fi constituit o piedică. Sărutul o captivase în aşa măsură, încât Hannah nici nu băgă de seamă când îi desfăcu şnururile cămăşii.

Era prea uşor, de parcă ar fi păcălit un copil. Şi totuşi foarte greu, fiindcă îl copleşea nevoia de a fi înăuntrul ei. La naiba cu femeia asta, nu ştia la ce cazne îl supunea cu nepriceperea ei fermecătoare?

Nu. Nu, evident că nu ştia.

Până la urmă, Hannah observă ce făcuseră mâinile lui neobosite şi încercă să-l împingă. Se desprinse de el tulburată, comportându-se ca şi cum atingerea pielii lui o ardea.

Iar Dougald spera să ardă împreună.

Privind-o drept în ochii căprui, de catifea, se străduí să menţină vraja murmurând cu glas blajin:

— Îmi place să mă atingi. Atingerea ta e o plăcere. Mă mângâi şi îmi vine să torc... atinge-mă aşa cum te ating eu.

Îi deschise larg cămaşa, lăsându-i pielea să respire aer şi soare. Şi îi văzu, pentru întâia oară, sânii perfecţi.

Hannah încercă să scape, dar el nu avea de gând să-i permită aşa ceva. Nu acum. O ţintui locului, desfătându-se cu imaginea din faţa ochilor săi. Doamne sfinte, ce sâni! Se ridicau de pe pieptul ei în coline cremoase, pale, încântătoare... ale lui. O atinse uşor pe sfârc cu buricul degetului.

Disperată, Hannah ridică mâinile să-l împingă.

— Cineva o să ne vadă!

— Nu. Uită-te afară, trecem prin Chat Moss. Nu este nimeni, într-adevăr, străbăteau vasta mlaştină de turbă care le provocase atâtea bătăi de cap proiectanţilor de la căile ferate. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât tufişuri şi ierburi şi câte un copac răzleţ care profita de solul umed.

Suntem în siguranţă, spuse el şi o apucă de încheieturi. Acum priveşte. Priveşte.

Se înălţă deasupra ei, apoi se lăsă în jos. Mai întâi, simţi atingerea sfârcurilor prin părul aspru care îi acoperea pectoralii. Inima îi săltă de încântare. Voia să o copleşească, să nu-i dea de ales... voia să o zdrobească sub el, să o ia în acel moment. Cu imnuri de încurajare răsunându-i în minte, se cutremură când pântecele li se lipiră unul de altul şi se căzni să-şi ţină sub control instinctele în vreme ce îi presa încet sânii cu pieptul.

Să o copleşească, da. Să nu-i dea de ales, să înceapă relaţia aşa cum voia el să continue, da. Însă nu putea să o înfricoşeze sau să o rănească, iar spaima întipărită pe chipul ei îl descumpănea.

În clipa în care îi eliberă mâinile, Hannah le propti zadarnic de pieptul lui. Împinse şi se smuci până când el o cuprinse cu braţele pe sub umeri şi o mângâie tandru pe ceafă, potolind-o. Rămase ghemuită în braţele lui, privindu-i chipul de parcă o trăsătură oarecare o fascina.

Bine. Era de bine. Nu-şi reţinu zâmbetul de triumf, ceea ce probabil o sperie, întrucât îşi coborî privirea şi se zvârcoli în semn că voia să scape. O îmblânzea, o obişnuia cu atingerea lui, dar ideea părea s-o irite la culme.

— Şş, şopti, deşi Hannah nu scosese vreun sunet

— Cum faci chestia asta? întrebă ea cu ostilitate.

O luase drept o fată neştiutoare, dar în mod limpede avea de-a face cu o femeie, căci punea întrebări enigmatice la care aştepta răspunsuri.

— Ce vrajă mi-ai făcut? reluă ea. Nu pot să aud, să văd sau să miros când mă atingi. Pot doar să ating...

— Şi să simţi? completă el.

— Da. Şi să simt.

Cu ochii aţintiţi asupra feţei lui, îşi trecu degetul pe conturul obrazului, peste cicatricea de sub ochi, peste gura catifelată.

— Ai priceput acum, scumpo?

— Da. Sunt o stricată, rosti ea cu glasul înecat de tristeţe.

— Pot doar să sper, o tachină el.

Mare greşeală. Imediat, lacrimile începură să-i tremure pe gene. Se crezuse spiritual, dar uitase că mama ei fusese stigmatizată din cauza pasiunii. Că întreaga viaţă îi fusese marcată de acea pecete a ruşinii. Netezindu-i părul de pe frunte, captivat de textura moale a fiecărui fir, spuse pe un ton convingător:

— Nu e nimic stânjenitor în asta. Eliberarea pe care o găsim în pasiune seamănă cu zborul unui şoim. Eşti superbă, frumuseţea ta îmi merge la inimă, îmi copleşeşte raţiunea. Am văzut cât rău poate să facă un soţ necugetat unei căsnicii. Nu vrei să ai încredere în mine? Am să-ţi dăruiesc toată atenţia, am să-ţi fiu mereu fidel. N-am să te înşel, cu trupul sau cu mintea. Căsnicia este pentru totdeauna, un jurământ menit a fi respectat până la moarte. Vom fi fericiţi. Ai multe lucruri pe care să le împărtăşeşti cu mine. Farmecul tău, diplomaţia ta, blândeţea ta, toate îmi vor întregi viaţa.

— Dar tu ce ai de gând să împărtăşeşti cu mine?

Pe toţi sfinţii, ce ton plângăreţ! Se gândea la asta? Raţiona? Îşi dăduse oare seama cât de migălos îşi plănuise fiecare mişcare, fiecare cuvânt?

Aşa că străbătu distanţa până la sufletul ei cu un sărut pătimaş, lăsându-se în voia simţurilor. Avea gust de măr tomnatic, de secară coaptă, de Hannah. Fiecare atingere a limbii ei îl înălţa în volburi tot mai aproape de extaz.

Într-un moment de luciditate, se gândi că nu era deloc bine. Se dădu înapoi şi se uită cu atenţie la ea. La ochii blânzi de porumbiţă, la buzele pline, umede, la obrajii rumeni. Nu putea să-l ispitească, doar era un bărbat cu experienţă. Totuşi, dacă nu era atent, risca să se lase prins

în mrejele ei, în loc să o prindă în cursă. Ar fi fost groaznic. Ar fi fost... imposibil. Bărbaţii nu iubeau. Nu ca femeile. Din clipa în care punea stăpânire pe inima lui Hannah, urma să o aibă la degetul mic. Aşa trebuia să fie. Aşa plănuise lucrurile.

Probabil că fata îi observase frământările, căci întrebă:

— Ce e?

— Nimic.

Nu, făcea totul cum trebuie. Nu avea cum să dea greş.

Stelele ardeau. Frâiele îi pârjoleau mâinile. Calul pufnea, galopând la marginea unui crâng.

Dougald *făcuse* totul ca la carte. Ca orice fată tânără, dulce, inocentă, Hannah confundase pasiunea dintre ei cu dragostea. El profitase din plin de iluziile ei şi îi alimentase fanteziile cu osârdie. Abia după căsătorie intrase la bănuieli că n-o iubea. Mai grav însă, începuse să se întrebe dacă ea însăşi îl iubea pe el.

Acum însă aveau să facă dragoste din nou, iar în momentul acela...

Poc! Scoarţa copacului dindărătul său explodă în aşchii. Ce...? De ce? Ce putea să fie? Dougald se trezi brusc la realitate. Armăsarul, panicat, se cabră. La naiba, cineva trăgea după el. În clipa scurtă de care avu nevoie să înlăture vraja trecutului...

Poc!

Un glonţ sfâşie aerul pe lângă urechea lui. Se aruncă din şa, apoi se rostogoli la adăpost de copitele care ropoteau nebuneşte. Se ridică în picioare şi fugi aplecat, cu capul jos, ferindu-se pe cât putea de privirea atacatorului.

— L-am nimerit! auzi strigătul unui bărbat.

În vreme ce armăsarul sforăia şi se lupta cu demoni nevăzuţi, pornind apoi în goană spre castelul Raeburn,

Dougald se furişă în micul crâng de lângă drum. Copacii subţiri şi răvăşiţi de vânt erau înconjuraţi de o pajişte cu iarbă înaltă, unduitoare. La mică distanţă, marea se izbea de ţărm, acoperind orice alt sunet, dar la lumina plăpândă a stelelor zări două siluete ce se desprinseră dintre bolovani, apropiindu-se în fugă de locul în care sărise el de pe cal.

Cei doi, unul înalt, celălalt scund, nu păreau înarmaţi, dar ambii purtau paltoane cu buzunare încăpătoare.

Experienţa în lupta de stradă îi spuse că îi putea dovedi pe amândoi, însă realismul îl aduse cu picioarele pe pământ. Cineva trăgea în el, în lordul de Raeburn. Îl luase peste picior pe Charles când îi povestise că servitorii şuşoteau zvonuri despre sabotaje şi asasinate, dar se îndoia că acest atac era o simplă coincidenţă.

Cineva încerca să-l omoare pe lordul de Raeburn, iar lordul de Raeburn… era el.

Bărbaţii căutau pe jos cu indignare crescândă, apropiindu-se din ce în ce mai mult de copaci. În sfârşit, unul din ei se îndreptă de şale şi exclamă:

— Nu-i aici!

Dougald păşi în urma lor cu un zâmbet.

— Ba e. Până să se răsucească ei, îi apucă de păr şi îi izbi cap în cap, smulgându-le urlete de durere. Unul se prăbuşi. Pe celălalt îl apucă de palton şi îl ridică până ce abia atingea pământul. Ce dracu’ v-a apucat, trageţi în mine?

Un alt individ, nevăzut în peisajul întunecat, plin de stânci, îl lovi din lateral. Dougald se prăvăli blestemând, în timp ce atacatorii se năpustiră asupra lui.

Ar fi trebuit să ţină minte. Întotdeauna fii sigur de sorţii de izbândă înainte să intri în luptă.

Capitolul 10

Cu muşchii înţepeniţi şi ochii înceţoşaţi, Hannah coborî anevoie treptele spre sala de mese. Starea ei era rezultatul direct al zilei trecute, lungă şi plină de evenimente. Cel puţin asta îşi spunea. Nu voia să recunoască noaptea de neodihnă pe care o petrecuse urmărită de demoni care se transformau în Dougald şi care continuau să o fugărească în timp ce flăcările iadului îi ardeau la călcâie.

Fusese atât de nesăbuită! Atât în ajun, când se lăsase încolţită, cât şi odinioară, când se convinsese pe sine că îl iubea pe Dougald deoarece o sedusese. Şi pentru că ea dorise să se lase sedusă.

Strânse balustrada în mână şi se încruntă. Toată înţelepciunea câştigată cu greu în acei ani devenise inutilă. Nu conta ce-i spunea mintea, nici tristeţea pe care i-o stârnea amintirea unei perioade în care crezuse că pasiunea înseamnă dragoste şi că bărbaţii îşi îndeplineau promisiunile, pentru că atunci când era cu Dougald…

— O, frumoasă fecioară ce-aduci dimineaţa!

Hannah icni luată prin surprindere şi aproape că se împiedică de ultima treaptă când un filfizon îmbrăcat după ultima modă de la Londra sări înaintea ei şi îi întinse un trandafir galben cu un gest galant din încheietură.

Cu mâna dusă peste inima care bătea rapid, tânăra femeie spuse pe ton glacial:

— Domnule, nu cred că ne-am cunoscut.

— Desigur că nu! Mi-am luat libertatea de a vă aborda fiindcă vroiam să verific dacă zvonul este adevărat.

Cine era filfizonul acesta, cu o palmă mai scund decât ea, în ciuda tocurilor înalte ale cizmelor sale lustruite, care îşi luase nasul la purtare?

— Zvon?

— Că doamna cea mai mândră din ţinut este găzduită sub nobilul acoperiş al castelului Raeburn.

Hannah îl privi cu luare-aminte. Se aştepta să o impresioneze cu asemenea măguliri ieftine? Ştia prea bine cum arăta în dimineaţa aceea. Purta o rochie azurie de bumbac ale cărei mâneci lungi erau ornate cu un paspoal de dantelă. Îşi încheiase cea mai simplă cămaşă până la gât şi, după o scurtă polemică interioară, îşi legase la brâu un şorţ alb. Era stupid să-şi închipuie că ţinuta ei demodată l-ar fi descurajat pe Dougald, dar îi plăcea să creadă că avea îndeajuns bun-simţ încât să se îmbrace discret.

— Ah, te întrebi cine sunt. Este oare posibil ca noul meu văr nici să nu-ţi fi pomenit despre existenţa mea? rosti străinul ducându-şi dramatic dosul palmei la frunte. Despre existenţa moştenitorului său?

Acesta era moştenitorul lui Dougald? Îl inspectă mai atent. Purta pantaloni de lână în carouri brune şi albastre separate printr-o dungă fină gălbuie, o vestă asortată şi o eşarfă legată fantezist, prinsă cu o bijuterie din aur cu diamante. La fracul brun avea manşete de catifea şi un guler strident, de un albastru de cobalt, care se asorta cu cea mai remarcabilă trăsătură a sa – ochii albaştri cu gene lungi, sugerând o melancolie ce l-ar fi făcut mândru pe Byron. Din păcate, nu avea o coamă byroniană. În schimb, îşi lăsase părul castaniu să crească mai lung pe o parte şi cineva, probabil valetul său iscusit, îl pieptănase cu atenţie peste creştet ca să ascundă calviţia; aceasta strălucea însă în petice de piele albă printre şuviţele unsuroase.

— Dumneata… locuieşti aici? se interesă ea uimită.

— Da. Bărbatul inspectă trandafirul pe care îl ţinea în mână, iar Hannah îşi dădu seama că nu-l alesese pentru frumuseţea sa, ci pentru că se asorta cu dungile galbene ale costumului. Când nu sunt la Londra, locuiesc în castelul Raeburn.

— Îmi cer scuze pentru ignoranţă, domnule, rânji Hannah.

Devenea din ce în ce mai conştientă de necazurile cu

care se confrunta Dougald în noua sa poziţie. Deşi se temea că sentimentele ei aveau să-i aducă osânda veşnică, se bucura de năpasta lui. La cât de ambiţios fusese întotdeauna, se gândise probabil că îşi atinsese toate ţelurile când devenise stăpânul domeniului. Dar, între bătrânele doamne, moştenitorul cel bizar şi soţia lui, părea să se fi întins mai mult decât îi era plapuma.

— Mi-e teamă că nimeni nu mi-a vorbit despre domnia ta.

— Dacă pot fi atât de îndrăzneţ încât să mă prezint, sunt Seaton Brackner, baron de Onslow, fiul fratelui mai mic al celui de-al doisprezecelea conte şi văr de gradul al cincilea cu actualul Lord Raeburn.

Hannah făcu o plecăciune.

— Domnişoara Hannah Setterington. Sunt aici pentru a-i ţine companie mătuşii Înălţimii Sale. Şi totodată mătuşa domniei tale, presupun.

— Deci zvonul e adevărat, conchise el. Făcu o plecăciune cu trandafirul întins spre ea: Cea mai frumoasă fecioară *chiar* este găzduită aici.

Hannah acceptă bobocul cu un gest solemn.

— Mă flatezi, domnule, dar sunt prea cuminte încât să îţi permit să-mi suceşti minţile. Îţi voi considera interesul drept nimic mai mult decât plictiseala unui londonez în aceste circumstanţe rurale.

— M-ai zdrobit, oftă el; îi oferi braţul, iar ea îşi aşeză palma pe mâneca lui. Mai bine spus, m-ai fi zdrobit, dar sunt nevoit să cred că nu te-ai privit niciodată în oglindă, altfel ai conştientiza sinceritatea adulaţiei mele.

Hannah îşi revizui prima impresie. Sir Onslow nu era un filfizon întru totul. Mai degrabă, era un orăşean elegant care suferea de plictisul traiului la ţară, cel mai probabil din motive financiare. Era, de asemenea, cea mai probabilă sursă de amuzament pentru ea în această situaţie spinoasă.

— Unde ai de gând să mă duci?

— Primul meu gând a fost sala de mese, dar, dacă preferi, mândră fecioară, am să-mi chem bidiviul şi am să te arunc în şa, să te duc departe de corvoada vieţii comune.

Hannah aruncă o privire la creştetul interlocutorului său, pe care îl vedea ca-n palmă, şi se gândi că şansele ca el să o arunce oriunde erau minuscule.

— Sala de mese e o perspectivă suficient de atrăgătoare.

Deşi fără îndoială că Dougald se foia deja pe-acolo.

— La fel ca multe alte tinere domniţe, duci lipsă de imaginaţie, oftă Sir Onslow.

— Nu duc lipsă de imaginaţie. Mai degrabă, sufăr de o predispoziţie accentuată pentru caracterul practic al lucrurilor.

Mai era şi certitudinea că dacă ar fi încercat să evadeze din castelul Raeburn, Dougald i-ar fi fost pe urme într-o clipită. Nu voia să implice niciun alt bărbat în disputa dintre ea şi soţul său; cineva putea să fie rănit, iar acel cineva cu siguranţă nu ar fi fost Dougald.

În cele din urmă porniră pe culoarul vast care ducea către sala principală.

— Sunt nişte doamne minunate şi sunt sigură că-mi va face plăcere să mă îngrijesc de mătuşa Spring.

— Câtă discreţie, rosti el cu o undă de dezamăgire, dar apoi se înveseli. Tot timpul am avut impresia că mătuşile sunt ca o mică haită de terieri, dau târcoale necontenit, muşcă, ţopăie şi cer atenţie.

— Nu o haită, domnule, îl corectă ea abia reprimându-şi un chicot. Au personalităţi bine conturate.

— Într-adevăr! Personalităţi *foarte* bine conturate, dar, luate ca un întreg, sunt nişte bătrâne pisăloage, băgăreţe, ce se cred atotştiutoare.

— Pari… înverşunat.

— Deloc. Şi eu le ador. Cine nu ar face-o? Doar că mi-aş dori să păstreze măcar o fărâmă de discreţie! declamă el cu un suspin teatral.

Din ce văzuse în noaptea precedentă, Hannah îi dădea dreptate. Mătuşile spuneau tot ce le trecea prin cap, iar ce le trecea prin cap nu era întotdeauna în acord cu regulile bunei-cuviinţe. Remarcile lor despre ea şi Dougald vădiseră o perspicacitate ieşită din comun. Se bucurase să se scape de Dougald şi să-şi petreacă timpul cu bătrânele în salonul lor, unde zâmbise şi încuviinţase în vreme ce ele sporovăiau. Până la urmă, se scuzase din pricina oboselii şi se lăsase condusă de doamna Trenchard în cămăruţa ei, unde urma să doarmă prost şi să viseze la Dougald.

Coridorul arăta foarte diferit pe timpul zilei, sub razele soarelui ce pătrundeau prin şirul de ferestre mari. Hannah nu le remarcase în noaptea precedentă, nici nu înţelegea cum permitea topografia castelului prezenţa lor acolo, dar fiecare clădire străveche pe care o vizitase afişa asemenea excentricităţi.

— Interesant loc, castelul Raeburn, comentă ea.

— O grămadă nenorocită de pietre vechi, pufni Sir Onslow. Dar e grămada *noastră* de pietre, aşa că o iubim.

— Am observat că lordul Raeburn face îmbunătăţiri, spuse ea arătând spre uşa proptită de perete; din apropiere *se* auzea murmurul vocilor muncitorilor.

— Lordul Raeburn e un barbar fără simţul istoriei, se revoltă interlocutorul ei. Mai rău, refuză să-mi reamenajeze camerele până nu le termină pe ale lui. Dar ce poţi să aştepţi de la o brută care şi-a ucis soţia? întrebă el sfredelind-o cu privirea, dornic să vadă o reacţie.

Hannah îşi blocă în ultimul moment impulsul de a riposta dur. În schimb, se opri şi îl fixă cu cea mai fermă căutătură de guvernantă din arsenalul ei.

— Ştii asta cu siguranţă, sau doar împrăştii zvonuri neîntemeiate?

— Zvonuri, fireşte! Evident, Sir Onslow nu se căia câtuşi de puţin. Draga mea domnişoară Setterington, mă hrănesc cu zvonuri. Un ins în poziţia mea, dacă nu e un povestitor talentat şi un bârfitor de mâna întâi, devine iute indezirabil.

Hannah se relaxă, căci omul spunea adevărul. Când lua parte la o cină, ar fi preferat să se afle lângă un asemenea comesean decât lângă acei domni mereu plictisitori şi de o bună-cuviinţă desăvârşită pe care lordul Ruskin îi socotea acceptabili pentru o domnişoară.

Ei bine, nu avea de ce să-şi mai facă griji în această privinţă.

— Cu toate acestea, pare lipsit de curtoazie din partea dumitale să-l calomniezi cu atâta răutate pe lordul Raeburn în condiţiile în care trăieşti de pe urma ospitalităţii sale.

Sir Onslow zâmbi şi îşi aranjă părul.

— I-am făcut lui Dougald o favoare enormă. Înainte să sosească aici, puţini din Anglia îi cunoşteau povestea. Ce zurbagiu fusese în tinereţe. Cum a fugit de-acasă fiindcă tatăl său îl ura. Cum a cutreierat străzile tâlhărind şi furând.

Hannah mai auzise aceste poveşti, sub forma bârfelor şoptite discret. Atunci când îl întrebase pe Dougald despre ele, el îi distrăsese atenţia sau o ignorase. O altă parte a vieţii lui pe care nu i-o împărtăşise.

Interlocutorul ei continuă:

— Eu afirm că Dougald s-a reformat deoarece îşi iubea tânăra soţie. Istorisesc cum se certau, iar ea l-a ameninţat că îl părăseşte. Cum, într-un moment de furie, i-a declarat că dacă nu voia să fie cu el, avea să moară.

Un fior urcă pe spinarea lui Hannah. Melodrama lui sir Onslow era puţin cam prea aproape de adevăr.

— Aşa că a omorât-o şi i-a lăsat trupul să fie mâncat de lupi, şi jeleşte după ea de atunci încoace, clipi el cu satisfacţie Am răspândit povestea pretutindeni, iar Dougald e acum un om înconjurat de mister, avere şi pasiune,

cunoscut din Scoţia până în Cornwall. Ar trebui să-mi fie recunoscător. L-am făcut faimos.

— Şi îţi e recunoscător?

— Probabil că nu, abia ce ţi-am spus că e un barbar!

Hannah izbucni în râs. Nu se putea abţine. Vocea lui sir Onslow era nostimă, iar spiritul lui pus pe glume era o adevărată bucurie după setea opresivă de răzbunare a lui Dougald.

— Vii să stai aici în fiecare an?

— La insistenţele mamei. Obişnuia să spună că e moştenirea mea, şi desigur că impresionez exemplarele mai puţin luminate ale protipendadei când mă prezint drept Sir Onslow de Raeburn. Prin urmare o fac adesea, rosti el zâmbind tablourilor străvechi de pe perete.

Hannah învârti trandafirul între degete şi chicoti la auzul tonului său autoironic. Îi întrerupse însă zgomotul unor paşi grăbiţi ce răsună pe scări în urma lor. Când se întoarse, tânăra femeie îl văzu pe Charles, nebărbierit, cu părul în neorânduială şi ochii injectaţi, grăbindu-se ca un om cu o misiune extrem de urgentă.

— *Madame,* dacă pot să am o vorbă cu…

— Ce grabă lipsită de eleganţă! Sir Onslow scoase o batistă din mânecă şi o flutură în direcţia lui Charles. Aduci un val franţuzesc de usturoi după tine.

Charles se opri locului şi observă braţul lui Hannah pe mâneca bărbatului. Buzele sale deja scorojite se ţuguiară şi coborî capul.

— *Madame…*

— E „domnişoară Setterington” pentru tine, îl corectă Onslow.

Charles îi privi aspru şi dădu să spună ceva. Îi cunoştea numele mult prea bine şi ura să fie corectat, mai ales când ştia precis că are dreptate. Hannah se bucura să-l vadă pus în încurcătură.

În cele din urmă, valetul spuse:

— Domnişoară Setterington, speram să mă însoţiţi până la lordul Raeburn. Are nevoie de dumneavoastră.

Aha, deci Dougald nu era încă la micul dejun. Nu avea nevoie să-şi adune tot curajul ca să-l vadă. Nu încă.

Charles fusese întotdeauna servitorul care venea în căutarea ei când Dougald voia să-i înnoade cravata, să coasă un nasture ori să îndeplinească oricare alta dintre sarcinile inutile, ridicole pe care le socotea fireşti pentru soţia sa. Stârnită de acele amintiri, întrebă cu glas arţăgos:

— Lordul Raeburn a trimis după mine?

— Evident că n-a trimis după dumneata! exclamă sir Onslow, pe care indignarea îl făcu să se ridice pe vârfuri. Niciun gentleman n-ar solicita prezenţa unei doamne înainte de micul dejun!

— Charles? insistă Hannah fără să-l bage în seamă.

Valetul o privi întârâtat.

— Nu tocmai, dar nu pot... are nevoie... sper că puteţi...

Hannah nu ştia ce spera Charles, dar îl ascultă calmă în timp ce se bâlbâia căutând o explicaţie. Evident, nu putea să spună ce voia, anume: „Nu se cuvine ca o femeie să pună întrebări în privinţa cererilor soţului”. Ah, să-l vadă pe Charles pus în încurcătură era cel mai mare deliciu al acestei situaţii bizare.

— Mulţumesc. Zâmbetul ei degajă o răceală la fel de intensă precum căutătura valetului. Mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu Sir Onslow. Dacă Lord Raeburn nu a trimis „tocmai” după mine, atunci am să aştept până după micul dejun să discut cu el.

Charles rămase locului încremenit, în vreme ce Sir Onslow arătă ferm spre uşă:

— Pe aici. Pe când se îndepărtau, comentă cu glas suficient de ridicat încât să se audă: Mâncători de broaşte îşi dau aere, dar n-au nici cea mai mică idee despre bunele maniere.

Hannah nu se uită la Charles, dar îşi închipuia cum putea să reacţioneze la apelativul „mâncător de broaşte” un om care se considera apostolul civilizaţiei franceze în sălbăticia societăţii de peste Canalul Mânecii. Gândul îi făcu o plăcere imensă.

Ea şi Sir Onslow intrară într-o mică încăpere ce conţinea puţine mobile în afară de o masă rotundă, elegantă, aproape de fereastră.

— Aceasta e sala mică de mese, explică el. E folosită când sunt patru sau mai puţini convivi, adică niciodată. Ospitalitatea lordului Raeburn este foarte… ospitalieră. Iar acum, domnişoară Setterington, sala mare.

Nu avea nevoie de ghid pentru a găsi încăperea unde se servea micul dejun. Mirosul pătrunzător de cârnaţi, şuncă şi scrumbii afumate plutea prin aer, îmbinat cu aroma de lipii prăjite şi brioşe. Din prag, Hannah zări o masă lungă ce putea găzdui două duzini de oaspeţi, cu feluri de mâncare ce abureau pe un cărucior aflat în apropiere. Camera era plină de servitori ce forfoteau şi de doamne în vârstă care mâncau surprinzător de mult.

— Uite-i, exclamă mătuşa Spring. V-am spus eu că au să coboare împreună. Apoi se uită chiorâş la Sir Onslow. Ei bine, nu tu, desigur!

— Mulţumesc, mătuşă, replică el. În timp ce îi ţinea lui Hannah unul din cele două scaune libere dintre domnişoara Minnie şi mătuşa Ethel, întrebă: Pe cine aşteptai?

— Se gândea probabil că dragul de Dougald o va conduce pe domnişoara Setterington aici, îl lămuri mătuşa Ethel, cu furculiţa suspendată deasupra unei grămezi de ouă prăjite şi scrumbii. Aseară păreau să fie foarte absorbiţi unul de celălalt.

— Ţi-ai schimbat obiectul de interes? se interesă mătuşa Isabel. Pentru că n-ar trebui să o faci. Seaton e un băiat cumsecade, dar e mai sărac decât un şoarece de biserică, şi titlul său a devenit ereditar abia cu o generaţie

în urmă.

— Mulţumesc şi dumitale, doamnă.

Pe chipul lui Sir Onslow se citea aceeaşi expresie resemnată pe care o avusese Dougald când se întâlniseră cu mătuşile. Se aşeză lângă Hannah şi ridică un deget, iar doamna Trenchard îşi abandonă postul de lângă cărucior şi se grăbi să vină lângă el.

— Ce pot să fac pentru domnia ta, Sir Onslow?

Bărbatul flutură neglijent din mână către Hannah.

— Ce ai dori, domnişoară Setterington?

— Ciocolată caldă te rog, doamnă Trenchard.

Poate că aşa avea să se scape de durerea de cap pe care i-o cauzase menţionarea numelui lui Dougald.

— E prea devreme pentru băutură, aşa că vreau nişte ceai, rosti sir Onslow. Doamna Trenchard îi zâmbi cu drag şi se îndepărtă în grabă să predea comanda unei servitoare, iar el se aplecă spre Hannah şi îi şuşoti la ureche: Iată alt personaj interesant.

— Doamna Trenchard? spuse ea urmărindu-i privirea.

— Da. Vine dintr-o familie veche, de vasali devotaţi. Mama mătuşii Spring a murit la naştere, aşa că mama doamnei Trenchard a fost adusă ca doică şi n-a mai plecat. A fost alături de mătuşa Spring, protejând-o de orice neplăcere în viaţă, până în ziua în care a murit, şi a crescut-o pe doamna Trenchard să facă la fel. E foarte ciudat să le priveşti împreună: mătuşa Spring care e atât de voioasă tot timpul şi posomorâta doamnă Trenchard care veghează permanent asupra ei.

Asta explica interogatoriul din noaptea trecută.

— Deci am fost adusă să o înlocuiesc pe doamna Trenchard?

— Într-un fel, da. Ea e şi menajera-şefă, dar nu renunţă la responsabilităţi cu uşurinţă.

Aparent, domnişoara Minnie hotărâse că discuţia cu voce joasă dintre ei decursese prea mult, căci le aruncă o

privire tăioasă şi bubui:

— Mâncarea este acolo. Serveşte-te, domnişoară Setterington. Nu suntem prea ceremonioşi dimineaţa.

— Mulţumesc, doamnă. De obicei am o foame de lup după ce călătoresc.

Hannah se duse la cărucior şi cuprinse cu privirea varietatea de mâncăruri pe care voia să le savureze. Niciunde nu se mânca mai bine decât în conacele englezeşti de provincie, iar de acel festin se putea bucura în tihnă, mai ales că Dougald nu era de faţă.

Sir Onslow i se alătură şi îşi frecă palmele cu poftă. Gestul respectiv şi sclipirea din ochii lui când zări grămada de biscuiţi calzi explica în ce mod dobândise burtica vinovată pentru ruinarea liniei perfecte a fracului său.

Hannah luă o furculiţă şi începu să-şi pună cârnaţi pe farfurie când auzi vocea dulce, caldă a mătuşii Ethel.

— Dacă tânăra aceasta are de gând să flirteze cu fiecare domn din castel, îi vom găsi un soţ foarte curând.

Hannah rată cârnatul şi furculiţa lovi porţelanul cu un zgomot ascuţit.

— Dragă, poate că flirtează ea cu Seaton… spuse mătuşa Spring. Hannah nu îndrăzni să se uite la Sir Onslow, ştiind ce urma:… dar s-a *sărutat* cu Dougald.

— Deja?

Sir Onslow era încântat. Bârfitorul de profesie tocmai primise marfă, însă Hannah îl ignoră. Era cea mai mică dintre problemele ei.

Doamna Trenchard îi aruncă o privire scandalizată şi îi scoase pe servitorii care deja mustăceau afară din încăpere.

După toate aparenţele, preocuparea de căpătâi a mătuşilor era să aranjeze relaţii. Experienţa o învăţase pe Hannah că asemenea persoane erau o năpastă, fiindcă îşi manipulau victimele până ce îşi atingeau ţelul: căsătoria între doi oameni prostiţi.

Dintotdeauna mersese pe o linie subţire între capcanele pe care le întindeau asemenea femei pentru ea şi diverşi gentlemeni. Fusese nevoită, căci ele nu ar fi ezitat să o pună într-o situaţie compromiţătoare, şi mai mulţi domni îşi dăduseră acordul de a se lăsa prinşi în asemenea situaţii cu ea. Dar nu cedase tentaţiilor.

Desigur că nu. Era deja căsătorită.

Deci ce era de făcut acum, când bătrânicile încercau deloc subtil să-i aranjeze o legătură cu propriul ei soţ?

— Poate nu vrea să se mărite. Poate că vrea doar o serie de aventuri. După ce am fost atât timp măritată cu Irving, aventurile mi s-au părut o idee înţeleaptă, rosti meditativ mătuşa Isabel. Mă întreb dacă vreun bărbat ar mai fi interesat de o aventură cu mine.

— Ar trebui să fie mai mulţi bărbaţi dacă ai avut o serie de aventuri, observă mătuşa Ethel.

— Domnişoara Setterington e ca şi măritată cu Dougald, declară domnişoara Minnie.

— Bună dimineaţa.

Dougald ridicase glasul îndeajuns încât să se facă auzit peste zumzetul conversaţiei, provocând aşternerea bruscă a unei tăceri stânjenitoare. Era ca şi cum prezenţa lui arunca un linţoliu peste orice idee de frivolitate, se gândi Hannah.

Nu voia să se uite la el, să-şi amintească nechibzuinţa din noaptea precedentă. De parcă săruturile ei ar fi fost mai condamnabile decât ameninţările şi înşelăciunea lui Dougald. Ezită însă doar o clipă înainte să se îndrepte de spate şi să privească în direcţia lui.

Şi să scoată un icnet de spaimă.

Capitolul 11

Nu prezenţa mohorâtă a lui Dougald făcuse să se pogoare tăcerea, ci felul în care arăta. Un ochi era vânăt şi atât de umflat că nu putea să-l ţină deschis, buza îi era despicată, avea încă o vânătaie pe obraz şi un ditamai cucuiul pe frunte. Înainte ca oricine să scoată o vorbă, spuse:

— Am căzut de pe cal.

O minciună gogonată. Hannah îl mai văzuse arătând astfel cândva în tinereţe, după o bătaie provocată de prea multă bere şi de câţiva foşti tovarăşi din vremurile pe care le petrecuse pe străzi.

— Vino aici, tinere, porunci domnişoara Minnie pe cel mai sever ton cu putinţă.

Dougald şchiopătă până la ea, tresărind de durere la fiecare pas.

Hannah îşi desprinse privirea îngrozită de la chipul lui. Nu putea să facă nimic pentru el. Nu era treaba ei. Privi împrejur şi le văzu pe mătuşi clătinând din cap la unison. Doamna Trenchard îşi frângea mâinile de îngrijorare. Din prag, Charles se uita la Hannah de parcă ea ar fi fost de vină pentru starea stăpânului său, iar acum ea înţelegea de ce o căutase mai devreme. Poate se gândise că Dougald i-ar fi dat ascultare şi ar fi permis să i se îngrijească rănile.

Dougald nu o ascultase niciodată, iar Charles ştia asta prea bine. Soţul ei nu merita atâta simpatie. Netotul se bătuse cu cineva! Îi venea să se ducă la el, să-i fluture degetul în faţă şi să-l mustre, să-i pună un bandaj peste ochi şi să-l informeze că felul în care se comportase era pueril şi nedemn.

Şi de ce Sir Onslow se sprijinea de bufet şi rânjea ca un bufon la vederea stării în care se afla seniorul? Nu-l plăcea deloc. Nici nu ştia de ce îl socotise amuzant.

Domnişoara Minnie îl apucă pe Dougald de mâini şi i le cercetă cu atenţie.

— Dragule, când ai căzut de pe cal se pare că ai

aterizat în pumni. Sir Onslow chicoti răutăcios, însă domnişoara Minnie se întoarse fulgerător spre el. Ce e de râs, tinere?

Sub autoritatea indignării ei vehemente, acesta rosti spăsit:

— Nimic, doamnă.

— Mă gândeam eu. Domnişoara Minnie îşi îndreptă privirea spre doamna Trenchard: Avem nevoie de alifie şi bandaje din dulăpiorul cu medicamente.

Menajera-şefă căută cu înfrigurare printre cheile de la cingătoare. Când o găsi pe cea potrivită, făcu o plecăciune şi spuse:

— Le aduc de îndată, doamnă.

Ieşi în grabă, lăsând în urmă o tăcere pe care mătuşa Spring se grăbi să o umple.

— Cum de a reuşit dragul de Dougald să-şi julească încheieturile degetelor căzând de pe cal?

— S-a bătut, draga mea. Mă gândeam că ştie să lupte cu pumnii mai bine de-atât, comentă mătuşa Ethel, iar buclele ei albe se clătinară.

Hannah tresări. Dougald chiar *ştia* să lupte cu pumnii. I-o mărturisise, iar ea îşi amintea cât de ţanţoş şi mândru era după încăierare. Deci cum de ajunsese în starea aceasta?

Îl privi cu o urmă de duioşie, însă el o ignora cu încăpăţânare. Şchiopătă spre fotoliul sculptat din capul mesei şi se aşeză cu greutate.

— Nici nu mă puteam simţi mai bine.

Cu o privire de foc, îi provocă pe toţi cei prezenţi să-l contrazică, însă mătuşa Spring nu băgă de seamă,

— Dougald de ce te-ai bătut? N-ai mai făcut asta niciodată.

— Am căzut de pe cal, repetă ferm contele.

— Te-ai bătut cu calul tău? îl luă peste picior mătuşa Isabel. Dougald nu-i întoarse zâmbetul. Probabil nu putea,

ţinând cont de buza crăpată. Hannah îşi luă o altă bucată de lipie – cum de se gândea la mâncare tocmai acum? – şi se întoarse la locul ei tocmai când doamna Trenchard se năpusti înăuntru cu braţele pline.

Charles dădu să meargă spre ea, dar domnişoara Minnie bubui:

— Dă-i bandajele domnişoarei Setterington. Să vedem dacă are destulă pregătire sanitară încât să aibă grijă de mătuşa Spring.

— *Eu* nu mă iau la bătaie, obiectă aceasta.

— *Mademoiselle* Minnie, începu Charles, M-am oferit deja să-i tratez rănile stăpânului, iar el a refuzat cu deosebită îndârjire. Prin urmare, dacă…

Hannah nu aşteptă să asculte discuţia, ci se îndreptă spre Dougald cu o încredere nou-câştigată… şi un platou cu mâncare. Era o infirmieră capabilă şi degetele îi ardeau de nerăbdare să-l oblojească pe Dougald – în mai multe feluri decât unul. Îl prinse de braţ şi-i ceru:

— Să mergem în camera de alături.

Dougald îi privi mâna.

— Domnişoară Setterington, ţi-ai cam luat nasul la purtare.

— Foarte bine, murmură ea dându-i drumul. Îi întoarse spatele şi aşteptă cu braţele încrucişate la piept, ştiind foarte bine ce avea să se întâmple.

— Dougald dragule, arăţi înfiorător, rosti mătuşa Spring cu îngrijorare în glas.

— Nu e o imagine plăcută la micul dejun, adăugă mătuşa Isabel cu reproş.

— Mi se face rău dacă văd sânge! Mătuşa Ethel ridică o mână în faţa ochilor.

Hannah auzi răsuflarea împovărată a lui Dougald şi zâmbi. Cât îi plăcea să-l vadă înfrânt de patru bătrânici fragile!

— Pe toţi dracii, mormăi el în timp ce se ridica de la

masă. A fost doar o mică altercaţie.

Când Hannah se întoarse, mătuşa Ethel îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

Dougald începu să şchiopăteze în urma ei, dar ceva îi atrase atenţia. Se opri şi îşi privi atent moştenitorul. Spuse pe un glas îmbufnat:

— Am o agrafă cu diamante întocmai ca aia.

— Atunci trebuie să te complimentez pentru gusturile bune, replică Seaton atingând delicat bijuteria.

Contele clătină din cap şi îşi continuă drumul, mormăind abia auzit:

— Baliverne.

Doamna Trenchard veni pe urmele lor, iar un servitor se grăbi să tragă un scaun la măsuţa rotundă. Dougald se aşeză încet.

— Am să-mi aduc aminte de asta, îi spuse tinerei femei.

Menajera-şefă aşează bandajele şi alifia lângă el şi o cană aburindă aproape de Hannah.

— Ciocolata caldă, domnişoară Setterington.

— Mulţumesc, doamnă Trenchard. Lord Raeburn, dumneata îţi aminteşti totul. Hannah împinse farfuria aproape de mâna lui dreaptă. De-a lungul anilor în care avusese grijă de bolnavi, învăţase câteva lucruri. Unul dintre ele era că trebuiau să fie pe patul de moarte ca să întoarcă nasul de la mâncare. La fel şi eu, adăugă.

Erau într-un impas, cel puţin cu servitorul la uşă şi doamna Trenchard în apropiere, gata să dea o mână de ajutor.

Dougald îşi arătă dinţii cu un mârâit furios.

— *Tu* ar trebui să mănânci. Şi-aşa eşti prea slăbănoagă.

— Mulţumesc pentru aprecierea măgulitoare, milord. Şi înfăţişarea dumitale ar putea fi îmbunătăţită.

Bărbatul hohoti cu poftă, apoi se opri fiindcă îl jena

buza.

— Vulpoaico, spuse el în semn de apreciere.

— Mănâncă. Măcar aşa o să-ţi ocupi gura.

Îi netezi părul peste cap. Dougald se dădu în spate, ca ars de atingerea ei.

— Când ai învăţat *tu* ceva despre îngrijirea bolnavilor?

— Am învăţat destule când am avut grijă de Lady Temperly şi chiar mai multe când conduceam Distinsa Academie de Guvernante. Îi atinse bărbia cu băgare de seamă. Când simţi că nu opune rezistenţă, i-o ridică şi îi inspectă faţa. Fetele de optsprezece ani au un talent deosebit să intre la ananghie, iar la final cineva trebuie să le bandajeze rănile.

— Sunt sigur că ţi-a plăcut la nebunie să-ţi conduci academia. Toate acele fete care făceau ce le spuneai. Puteai să-ţi închipui că erau copiii tăi, rosti el, apoi adăugă după o pauză: Trebuie să fi fost aproape la fel de bine ca în cazul în care ai fi avut o familie a ta.

Ar fi vrut să-l pălmuiască, dar faţa lui era într-o stare mai rea decât îşi dăduse seama la prima vedere. Când îşi trecu mâinile prin părul lui, descoperi încă două cucuie de mărimea unui ou. Fusese bătut bine. În acea clipă, se bucura de asta.

— Chiar eşti un porc, observă ea cu dezinvoltură.

— Domnişoară Setterington! exclamă doamna Trenchard. Hannah nu o băgă în seamă. Menajera nu avea nimic de zis în războiul dintre ea şi Dougald.

— Milord, ai dureri de cap? întrebă ea.

— Evident, se răsti el.

— Vezi dar cu ochiul sănătos?

— Şi încă ce privelişte frumoasă! declară contele holbându-se la pieptul ei.

Doamna Trenchard icni uluită. Se părea că nu-şi mai auzise stăpânul complimentând o femeie pentru sânii ei.

Hannah se consolă măcar cu atât.

— Îi trebuie comprese reci înfăşurate în jurul capului şi o bucată rece de carne pe ochi, îi comunică ea menajerei, care îi dădu instrucţiunile mai departe servitorului.

— Cum e, domnişoară Setterington?

Era mătuşa Ethel, care îl privea cu atenţie pe Dougald din cadrul uşii.

Lordul Raeburn se întoarse spre ea.

— Sunt bine, mătuşă Ethel. De ce toată lumea vorbeşte despre mine de parcă n-aş putea să aud? Şi de ce vă pierdeţi toţi cu firea din pricina câtorva tăieturi? Sunt bine!

— Se pare că eşti. Când un bărbat mai e în stare să se aprindă aşa, o să trăiască.

Mătuşa Ethel se retrase, dar Hannah o auzi mormăind: „Cu atât mai rău”.

Charles apăru de nicăieri la umărul stâng al lui Dougald şi îşi ridică sfidător către ea nasul franţuzesc.

Nu-i păsa, atâta vreme cât nu se băga în treaba ei. La urma urmei, îl ajutase pe Dougald să se îmbrace, deci îi putuse evalua nemijlocit starea deplorabilă.

— Îi tratez zgârieturile mai întâi, anunţă ea.

Doamna Trenchard deschise capacul oalei de lut şi i-o întinse:

— Tătănească amestecată cu untură.

Hannah aplică unguentul pe buza rănită şi se trezi că vorbele îi ies din gură fără să ţină seama de etichetă sau de cei ce puteau să audă. Cu un scrâşnet mânios, îl întrebă:

— Ce ai făcut, Dougald? Te-ai săturat de viaţă? Niciodată nu ai fost atât de nesăbuit încât să intri într-o luptă pe care nu o puteai câştiga.

— Chestia asta ustură, bombăni el căutând să se tragă înapoi.

— Aşa poţi să-ţi ispăşeşti păcatele. O spusese suficient de tare ca doamna Trenchard să audă, apoi zâmbi în treacăt spre ea şi netezi alifia peste juliturile de pe bărbie

şi pe urechea inflamată. Unde-ai fost astă noapte? murmură ea. La cârciumă, cu Alfred?

— Eşti cicălitoare.

— Cineva trebuie să fie. Ai fost aproape să-ţi pierzi viaţa, adăugă ea cu voce tare.

Doamna Trenchard tresări. Amândoi se întoarseră spre ea.

— Întocmai ca şi ceilalţi lorzi, îngăimă menajera-şefă.

Dougald pufni dispreţuitor.

— Da, doamnă Trenchard, dar ai auzit zvonurile. Eu mi-am ucis nevasta şi tot eu i-am omorât pe ceilalţi lorzi ca să le moştenesc titlul. Nu am cum să mă omor pe mine însumi.

— Da, milord, consimţi femeia cu oala de lut tremurându-i în mâini. Am uitat asta, milord.

— De ce şchiopătezi? se interesă Hannah ridicându-i mâna stângă.

— Am călcat într-o groapă şi mi-am sucit glezna.

Degetele de la mâna dreaptă se furişară spre farfuria ei şi pescuiră lipia. Întotdeauna îi plăcuseră lipiile. În timpul acesta, Hannah îi aplică unguentul peste falangele de la mâna stângă.

— Sir Onslow spune că acum eşti o figură romantică în întreaga Anglie.

— Sir Onslow. Dougald îşi aşternu privirea mohorâtă pe faţa ei. Ai flirtat cu el!

Zâmbetul pieri de pe buzele tinerei femei.

— Eu nu flirtez, declară ea bandajându-i degetele rând pe rând.

— Dar ai vorbit cu el.

Un lacheu sosi cu prosoape ce pluteau într-un lighean cu apă. Un altul aduse o bucată rece de carne de vită pe o farfurie.

Hannah scoase un prosop din lighean şi-l stoarse.

— Mi se mai întâmplă să şi vorbesc.

— Nu vreau să vorbeşti cu el.

Glasurile li se ridicau, dar Hannah nu se mai putu stăpâni.

— Nu fi ridicol!

— E periculos.

— Dacă ar fi să dau crezare zvonurilor, aşa eşti şi tu, rosti ea şi îi trânti destul de brutal prosopul peste cap,

Dougald o apucă de încheietură. Hannah se uită la el. Dedesubtul vânătăilor şi zgârieturilor se zărea din nou chipul acela aspru, furios, iar încruntătura îi trimitea un mesaj fără echivoc.

— Nu asculta zvonurile. Fii convinsă că *sunt* periculos.

O ameninţa iarăşi, acum, ziua-n amiaza mare, după ce ea fusese într-atât de generoasă încât să-i oblojească rănile! Dacă nu ar fi fost deja vătămat, l-ar fi pocnit. Hannah se trase înapoi şi aruncă o privire spre servitori. Faţa încordată a doamnei Trenchard dovedea că auzise măcar o parte din cearta lor. Cele două slugi trăgeau vizibil cu urechea.

Însă nu conta, nu-i aşa? Întreaga situaţie era intolerabilă, iar domnişoara Hannah Setterington nu era pe cale să-i permită vreunui bărbat să o intimideze. Cu siguranţă nu soţului ei.

— Prostii! Nu trebuie să înghit o asemenea măgărie.

— Şi ce-o să faci în privinţa asta?

Hannah luă bucata de carne şi i-o aşeză cu grijă peste ochiul vătămat, apoi făcu un pas înapoi să observe rezultatele efortului ei.

— Arăţi absolut ridicol. Făcu un pas spre el, se aplecă, îşi luă cana de ciocolată acum călduţă şi declară ritos: Iau primul tren spre Londra.

Se întoarse să plece, dar Dougald o apucă de fustă.

— Doamnă Trenchard, roag-o pe mătuşa Spring să vină aici.

Menajera făcu o plecăciune şi ieşi grăbită.

— Ce crezi că faci? întrebă Hannah. Nu mă poţi ţine aici cu forţa.

— Forţă? repetă el. Dădu jos bucata de carne, dezvăluindu-şi chipul lovit. Nu. N-am nevoie de forţă.

Hannah remarcă intensitatea privirii sale ciclopice şi pentru o clipă crezu că avea să se repeadă asupra ei. Îşi aşeză cana pe masă ca să se poată apăra, Să se apere, sau să-l primească… O enigmă în toată puterea cuvântului!

Îi era foarte greu să se decidă. Până atunci fusese castă, şi se mândrise cu stăpânirea ei de sine. Se uitase la bărbaţi, bărbaţi chipeşi, bărbaţi care o curtaseră, bărbaţi ce încercaseră să o seducă prin cele mai mieroase cuvinte şi cele mai silnice îmbrăţişări, şi îi dispreţuise pe toţi. Cu isteţimea sa şi, din când în când, câte o palmă bine plasată, îi biruise pe toţi, îi redusese la adevărata lor natură: băieţi bosumflaţi sau bestii însetate de atenţie. Se închipuise ca pe o fortăreaţă a virtuţii, o fortăreaţă atât de bine apărată, încât farmecul şi virilitatea nu erau de ajuns ca s-o cucerească.

Acum îşi dădea seama că nu fusese puternică, ci pur şi simplu asediatorii fuseseră slabi. Nu începea nicio comparaţie între ei şi Dougald. Nimic din trupurile şi sufletele lor nu-i stârnise pasiunea, pentru că niciunul dintre bărbaţii aceia nu era partenerul care-i fusese menit.

Naturii îi păsa numai ca două trupuri să se împreuneze pentru a se reproduce. Natura nu înţelegea că o femeie putea să simtă nevoia de a fi mai mult decât o unealtă prin care să crească populaţia tribului.

Acum că se afla faţă în faţă cu Dougald, îi auzea ameninţările, ştia că voise… nu, *plănuise* să o captureze, ca pe un animal de casă ce scăpase din ţarc. Încă resimţea durerea ascuţită din sfârcuri şi dorinţa caldă, leneşă ce i se cuibărea în pântec.

Trebuia să pună capăt întregii poveşti. Dacă prindea de ştire – iar Dougald fusese întotdeauna foarte perceptiv

când venea vorba de pasiunile animalice – nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-i face viaţa un calvar, ostoindu-şi totodată poftele. Nu avea urmă de îndoială în privinţa metodei pe care ar fi folosit-o, implicând emoţiile ei de mult îngropate şi două trupuri goale.

Îşi alungă acel gând cu o groază feciorelnică pe care versiunea sa mai tânără nu o cunoscuse niciodată. Trebuia să pună capăt acelei scene. Cumva, trebuia să iasă din cameră înainte ca Dougald să-şi impună voinţa asupra ei sau ca ea să-şi exprime opinia sinceră despre comportamentul lui de odinioară şi despre sufletul său de acum, vrednic de dispreţ şi cu atâtea pete.

Îşi încrucişă braţele deasupra pieptului şi îl scrută cu asprime.

— Sunt domnişoara Hannah Setterington de la Distinsa Academie de Guvernante. Nu tolerez ameninţări.

— Eu nu ameninţ, răspunse el pe un ton la fel de rece şi neclintit.

Se pironeau reciproc cu privirea, într-o încleştare a voinţelor, niciunul dispus să renunţe.

În cadrul uşii apăru mătuşa Spring.

— Mi-e teamă că nu mă prea descurc la bandajarea rănilor, dragul meu băiat. Mai bine se ocupă domnişoara Setterington.

— Nu de asta te-am rugat să vii, mătuşă Spring.

— Atunci cu ce pot să te ajut? întrebă bătrâna apropiindu-se zorit.

Pe un glas la fel de linguşitor ca al unui actor ambulant, Dougald o întrebă:

— Nu tu mi-ai spus că îi cunoşti pe cei din familia Burroughs?

Numele nu însemna nimic pentru Hannah, care se străduia să-şi tragă fusta din pumnul lui.

Mătuşa Spring clipi nedumerită la micul lor conflict.

— Păi da, dragule. Ce-a mai rămas din ei. Doar

bătrânul cuplu, şi e mare păcat. Se întoarse spre domnişoara Minnie, mătuşa Isabel şi mătuşa Ethel, care, împinse de curiozitate, o urmaseră: Dougald întreabă despre familia Burroughs.

— Îi cunoaştem, răsună glasul mătuşii Isabel. Sunt cumsecade, dar cam rigizi.

— Rigizi? pufni domnişoara Minnie. Sunt foarte plini de sine.

Nu cumva să lase vreo conversaţie să-i scape, Sir Onslow apăru în prag.

— Da, doamnă, dar familia e pe pământurile acestea încă dinaintea Tudorilor. Unii ar spune că au tot dreptul să fie plini de sine.

— Ei bine, stirpea lor oricum are să moară odată cu ei, grăi mătuşa Isabel. N-au niciun urmaş.

Dougald răsuci fusta lui Hannah în pumnul bandajat.

— N-ai spus că şi-au pierdut fiul de tânăr, nu cu mult după ce i-au interzis să se însoare cu o anume domnişoară Carola Tomlinson?

Hannah se opri din tras atât de brusc, încât se împletici spre Dougald, recăpătându-şi echilibrul chiar înainte să-i cadă în poală. Se răsuci pe călcâie ca să-i vadă chipul.

Bărbatul care îi ştia secretele stătea princiar în scaunul său, cu un aer mohorât. Bărbatul care ştia cum să o controleze, care ştia numele mamei sale şi ştia cu câtă disperare dorea să-şi descopere familia. Intuise că ea avea să vină în Lancashire pentru a-şi căuta bunicii. Probabil că el era cel care îi îndrumase subtil cercetările spre locul corect.

Nu era de mirare că afişa o asemenea încredere în sine.

— Burroughs, rosti ea tare. Burroughs.

Numele de familie al tatălui ei. Nu-l ştiuse până atunci. Mama ei nu i-l spusese. Încercase să-l afle, dar

întrebările ei îi cauzau mamei sale atâta durere, încât nu avuse de ales decât să aştepte şi să aştepte – până când fusese prea târziu.

Acum, Dougald cunoştea numele bunicilor ei. Al părinţilor tatălui ei. Hannah se întoarse către mătuşa Spring, fără să poată stăpâni nerăbdarea disperată pe care numai un orfan o putea înţelege.

— Puteţi… să-mi spuneţi unde locuiesc?

— Îi cunoşti, dragă?

— Nu. Nu, dar…

— Prieteni de familie, fără îndoială, opină mătuşa Ethel.

— Da.

Hannah privi împrejur şi îşi dădu seama că se găsea în centrul atenţiei. Nu se gândise la asta. Îşi imaginase că avea să facă discret cercetări pe o perioadă extinsă de timp. Nu se gândise că la castelul Raeburn avea s-o întâmpine tocmai Dougald, punând-o astfel în imposibilitatea de a rămâne şi, deopotrivă, în imposibilitatea de a pleca.

— Se poate spune şi aşa, deşi au trecut mulţi ani… probabil nu mă cunosc.

Dougald interveni cu prefăcută surprindere:

— Mătuşă Spring, am o idee. De ce nu-i inviţi să ne facă o vizită, să zicem, într-o lună? Până atunci, domnişoara Setterington îşi va fi preluat atribuţiile şi vom cunoaşte mai multe despre dânsa şi relaţia sa cu soţii Burroughs.

— Minunată idee, Dougald! exclamă bătrâna bătând entuziasmată din palme. Am să le scriu de îndată.

— Dar nu le dezvălui prezenţa domnişoarei Setterington la castel, o sfătui contele. E mai bine să le facem o surpriză.

— Va fi amuzant să le vedem chipurile uimite, încuviinţă mătuşa Spring. Eşti de acord cu ideea, domnişoară Setterington?

Hannah se uită la faţa luminată de speranţă a bătrânei. Alături de ea, celelalte mătuşi îi aşteptau încântate decizia. Observă cum Sir Onslow o scruta cu interes, apoi îi privi pe Charles şi pe doamna Trenchard, care urmăreau scena încercând să-şi prevadă cursul propriilor vieţi prin cuvintele stăpânilor.

În cele din urmă îl săgetă cu privirea pe Dougald, care zâmbea arogant, satisfăcut, învineţit, dar, ca întotdeauna, triumfător. Se înclină în faţa inevitabilului şi spuse:

— Mi-ar plăcea asta, mătuşă Spring. Mi-ar plăcea foarte mult.

Capitolul 12

„Chiar îşi închipuie că o s-o las să scape?” Dougald se uită cum Hannah părăsea încăperea înconjurată de bătrânele doamne pe care el le luase sub aripa sa şi chicoti fără veselie.

Nu cu mult după ce Hannah îl părăsise, căutase să descopere identitatea bunicilor ei. Îşi imaginase că avea să-i prezinte informaţia ca pe un dar prin care să-i demonstreze că făcuse alegerea corectă când se întorsese la el. Doar că n-o mai revăzuse niciodată; acum ţinea informaţia strânsă în pumn, ca un avar. Avea să o utilizeze în aşa fel încât s-o facă pe Hannah să plătească pentru atitudinea ei.

Îşi dădu vag seama că Seaton căuta să se aşeze de-a dreapta lui, dar nu-i dădu atenţie. Avea să-l lase pe acesta să vorbească primul. La urma urmei, cugetă Dougald, Seaton omorâse cel puţin doi lorzi de Raeburn şi încerca să mai ucidă unul.

*

Dougald o prinsese în capcană. Din nou. Din toate punctele de vedere.

Aflată la fereastra însoritei camere de lucru a mătuşilor din turnul de vest, Hannah privi la turnul care se ridica deasupra aripii de răsărit. Acolo fusese ţinută captivă soţia altui Raeburn, care se eliberase cu un salt sinucigaş în gol.

Nu că Dougald chiar ar fi închis-o, sau că ea ar fi căutat vreodată să-şi ia viaţa, dar soţul ei îi tăiase toate căile de scăpare, astfel că se putea socoti zăvorâtă într-o temniţă. Avea un nod în stomac. Nu se simţise aşa nici când el o ameninţase cu moartea. Aceea fusese o ameninţare vagă, cuvinte menite s-o înspăimânte. Iar ea ripostase fiindcă nu-l crezuse capabil de crimă. Până la urmă, fusese iubitul ei. Corpurile li se contopiseră, patimile lor deveniseră una singură, fuseseră atât de apropiaţi în gând şi simţire.

Cel puţin… aşa crezuse ea. Poate că şi apropierea dintre ei fusese doar o himeră adusă de imaginaţia necoaptă şi de nevoia ei de a fi iubită. Acum, Dougald se juca nonşalant cu panglicile dorinţei sale, folosindu-se de ele ca să o lege, să o supună.

Vocea mătuşii Ethel îi risipi gândurile.

— Haide, mătuşă Spring. Întreab-o!

Hannah tresări. Oare la ce se refereau?

Mult deasupra restului castelului, camera din turn era scăldată în lumina soarelui. Mătuşile şedeau la o masă pe care erau înşiruite mărturiile pasiunilor lor. Unul dintre trandafirii magnifici ai mătuşii Ethel se înălţa dintr-un ghiveci în faţa blocului de desen al domnişoarei Minnie. O varietate de pietre şlefuite, fragmente de argint şi unelte de bijutier erau atent aranjate în faţa scaunului mătuşii Spring. O fereastră era rezervată pentru telescopul mătuşii Isabel, iar din loc în loc se zăreau gherghefuri şi bucăţi de

tapiserie. Încăperea părea împânzită de fire în culori vii, albastru regal şi violet, purpuriu şi gălbui. La cea mai mare fereastră, patru războaie de ţesut şedeau faţă în faţă.

Războaie de ţesut? Ce făceau bătrânele cu ele?

— Întreab-o, mătuşă Spring. Trebuie neapărat să ştim dacă e chiar aşa.

Hannah îşi plimba privirea peste dealurile verzi, domoale ale domeniului, dar auzea clar vocea de trâmbiţă a mătuşii Isabel. De fapt, le auzea pe toate, căci celelalte femei îşi ridicau glasurile ca să compenseze auzul slab al mătuşii Isabel. Fără îndoială, în această cameră nu existau secrete.

Se pregăti sufleteşte pentru ce era mai rău când mătuşa Spring veni s-o iscodească:

— Dragă domnişoară Setterington, e adevărat?

— Depinde de întrebare, răspunse ea cu precauţie,

— Există doar un lucru de care am putea fi interesate, rosti mătuşa Spring clipind miop, E adevărat că o cunoşti pe iubita noastră regină Victoria?

Hannah se uită în ochii lipsiţi de viclenie ai bătrânei. Nu era deloc întrebarea la care se aşteptase. După incidentul de la micul dejun, fără îndoială că întregul castel ardea de curiozitate în privinţa legăturii sale cu Dougald. Probabil că o sumedenie de zvonuri circulau deja în privinţa relaţiei dintre guvernantă şi stăpânul castelului. Despre obârşia ei. Despre legitimitatea ei.

— Mă întrebi dacă am făcut cunoştinţă cu regina Victoria? repetă Hannah uluită.

— Da! Da, exact asta întreb.

De ce voia mătuşa Spring să ştie aşa ceva? Şi cum ar fi trebuit să răspundă?

Culmea, Hannah o cunoştea pe regină. Nu se întreba cum obţinuse bătrâna această informaţie. Era evident; Dougald pusese detectivi s-o urmărească. Niciun detaliu al vieţii ei nu rămăsese neatins, niciun colţişor neexplorat, iar

el alesese să împărtăşească tocmai acel secret cu mătuşile.

— Am întâlnit-o pe Maiestatea Sa, recunoscu într-un târziu. A fost o susţinătoare generoasă a academiei mele.

Mătuşa Spring aruncă o privire încântată spre celelalte doamne şi exclamă plină de bucurie:

— E adevărat, fetelor!

Într-un cutremur de cârlionţi săltăreţi şi fâlfâit de fuste, mătuşa Ethel se repezi spre ele, urmată de mătuşa Isabel, care tot întreba:

— A spus că e adevărat?

— Da, Isabel, e adevărat, o lămuri domnişoara Minnie, apoi se ridică la rândul său, cu o sclipire de încântare în privirea de obicei atât de rece.

— Acum trebuie să ne spui, ceru mătuşa Ethel – care purta mănuşi de grădinărit şi ţinea o foarfecă; înainte de întrunirea mătuşilor, avusese grijă de plantele din încăpere – Maiestatea Sa e la fel de tânără şi frumoasă ca în portrete?

— E foarte frumoasă şi foarte tânără pentru răspunderea pe care o poartă pe umeri.

De multe ori, Hannah îi mulţumise Domnului că nu se născuse cu sarcina de a conduce într-o bună zi Anglia. Viaţa Maiestăţii Sale era o succesiune de episoade solemne, pline de pompă; singurele momente pe care părea să le aibă pentru sine erau cele în care ea, consortul şi copiii se refugiau în Scoţia pentru un scurt răgaz.

— Avem tabloul acesta, îi arătă mătuşa Isabel o mică pânză, replică a portretului de la încoronare. Chiar aşa arată?

— Seamănă foarte mult cu ea, încuviinţă tânăra femeie.

Mătuşile schimbară priviri. De ce erau atât de interesate?

— L-ai văzut şi pe prinţul consort? se interesă mătuşa Spring.

— Prinţul Albert? În definitiv, îşi spuse Hannah, curiozitatea doamnelor era firească. Da, le-am fost prezentată amândurora.

— Avem şi portretul lui. Domnişoara Minnie scoase o poză îngălbenită, decupată dintr-un ziar, din buzunarul încăpător al şorţului său. Nu e una din caricaturile acelea vulgare, ci un portret real. Chiar aşa arată?

— Într-adevăr, confirmă ea, nedumerită de figurile lor emoţionate. Acum trebuie să-mi spuneţi ce vreţi să ştiţi.

Mătuşa Ethel îşi dădu jos mănuşile şi le aşeză lângă foarfecă. Mătuşa Spring o apucă pe Hannah de mână.

— Hai să ne aşezăm.

Guvernanta o urmă spre scaunele şi divanurile grupate în jurul unui godin în care focul ardea încă, deşi ferestrele fuseseră deschise larg pentru a lăsa să intre aerul proaspăt al zilei de martie. Mătuşile se înghesuiră cât mai aproape de sobă; Hannah observase că atunci când femeile ajung la o vârstă înaintată, pielea li se subţiază, oasele le devin uşoare, ca de pasăre, şi caută căldura ca pe un drog. Drept dovadă, draperiile erau mai groase ca de obicei, pentru a opri rafalele de vânt, şi un întreg perete era acoperit de o pânză purpurie de catifea menită să ţină curentul în frâu. Ţinând seama de toate acestea, ocupă scaunul cel mai îndepărtat de foc, îşi suflecă mânecile şi întrebă:

— De ce sunteţi atât de interesate de regina Victoria?

Mătuşa Spring îşi cercetă însoţitoarele cu privirea.

— Hai, draga mea, o îmbărbătă domnişoara Minnie. Ar trebui să-i spui domnişoarei Setterington ce-am făcut.

— Da. Mătuşa Spring se aşeză, apoi sări în picioare ca un copil nerăbdător. Ani de zile, fratele meu a fost conte de Raeburn.

— Da, aşa am auzit, spuse Hannah, deşi nu înţelegea ce legătură avea asta cu regina Victoria.

— Rupert a fost întotdeauna un om ţâfnos, foarte

conştient de poziţia pe care o ocupa. Tot timpul ne amintea despre îndatoririle lui. Şi era de o zgârcenie incredibilă. M-am născut şi mi-am trăit toată viaţa aici, dar el se comporta ca şi cum i-aş fi furat pâinea de la gură.

Mătuşa Spring istorisea o poveste tristă, deloc rară în rândul fetelor bătrâne din Anglia.

— Trebuie să vă fi fost foarte greu, murmură compătimitoare Hannah.

— Nu... nu era un om asupritor, ci mai degrabă unul care îţi punea beţe în roate. Era genul care s-ar fi plâns dacă ar fi fost spânzurat cu un ştreang de mătase. Chiar şi când dragul meu Lawrence mi-a cerut mâna, Rupert s-a plâns despre cât de sărac era peţitorul meu. De parcă nu aş fi fost mai fericită să fiu nevastă de soldat decât sluga lui Rupert! Dacă fratele meu şi-ar fi dat acordul, aş fi avut bucuria de a trăi cu Lawrence. A fost ucis în Peninsulă, o moarte eroică, iar eu măcar aş fi rămas cu mai multe amintiri frumoase...

Se opri, cu gura schimonosită şi cu ochii pierduţi.

Tăcerea se aşternu în cameră. Hannah observă cum celelalte doamne făcură schimb de priviri şi îşi zâmbiră trist. Mătuşa Isabel se întinse şi o bătu uşor pe peste mână. Vocea ei ridicată contrasta în chip straniu cu momentul delicat.

— Ne apucă melancolia când ne gândim că una dintre noi ar fi putut să aibă o căsnicie fericită, chiar şi pentru scurt timp, însă un lucru atât de mărunt precum banii a împiedicat acea uniune şi o întâmplare sumbră precum moartea a pus capăt iubirii pentru totdeauna.

— O, nu! Încă îl iubesc, iar el încă mă iubeşte pe mine. Într-o bună zi vom fi cu toţii împreună. El şi cu mine şi micuţul... Mătuşa Spring îşi atinse fruntea, ca apucată de o durere subită. Apoi, într-un acces de entuziasm, bătu din palme. Până una, alta, prietenele mele mă fac atât de fericită! Lawrence a fost iubirea mea adevărată, iar un

îndrăgostit adevărat vrea ca persoana iubită să fie fericită, indiferent cât de lungă e aşteptarea.

— Ce gând frumos, spuse Hannah.

În sinea ei se gândea: „Altă dovadă că Dougald nu m-a iubit niciodată”. De parcă ar mai fi avut nevoie de asemenea dovezi. El voia să o facă să sufere, şi îi reuşea de minune. Uneori, simţea că epitetul de „bastardă” îi fusese ars pe frunte cu fierul încins. Tocmai de aceea venise în Lancashire, să descopere de unde se trăgea.

Iar Dougald, evident, intuise asta. Cu mulţi ani înainte, ea îi explicase cât de mult dorea să-şi cunoască originile, iar la acea vreme el îi socotise năzuinţa drept o prostie. Ba chiar îi spusese că datoria ei era să trăiască pentru el. Orice persoană cu o fărâmă de minte şi-ar fi dat seama că acel punct de vedere era revoltător; nu şi Dougald. Ignorase total nevoia soţiei sale de a-şi găsi rădăcinile… până acum. Până când se ivise ocazia să o folosească împotriva ei.

Îşi îndreptă privirea spre mătuşa Spring. Ea era cheia spre eliberare. Mătuşa Spring îi cunoştea familia, probabil le ştia şi adresa. Ce o împiedica să meargă ea însăşi la bunicii săi, să se prezinte drept nepoata lor?

Îşi duse mâna la gât să-şi verifice pulsul ce bătea năvalnic. Ce altceva, în afară de teama de o respingere brutală?

— Spring, dragă, aveai de gând să-i spui domnişoarei Setterington de ce vrem ca regina Victoria să vină să ne viziteze, rosti mătuşa Ethel.

Hannah se trezi că se ridicase în picioare fără să-şi dea seama.

— Vreţi ca regina să vină în vizită? Aici?

— Dragă domnişoară Setterington, nu se cuvine ca o doamnă să strige.

În timp ce o mustra pe Hannah, domnişoara Minnie o privea cu reproş pe mătuşa Ethel.

— Îmi pare rău, murmură mătuşa Ethel, stânjenită

vizibil. Voiam s-o las pe mătuşa Spring să spună povestea.

— Domnişoara Setterington nu striga. Pur şi simplu vorbea limpede, în sfârşit, observă mătuşa Isabel. Draga mea, în general ai tendinţa să mormăi.

— Am să mă corectez, promise tânăra femeie.

— Acum, scumpo, stai jos şi las-o pe mătuşa Spring să explice totul.

Năucită, Hannah se aşeză pe scaun. Indiferent ce-ar fi zis mătuşa Spring, nu avea cum să explice de ce Dougald dăduse sfoară-n ţară că ea o cunoştea pe Maiestatea Sa. Se aştepta ca soţia lui să-i scrie reginei şi să o invite la castelul Raeburn? Credea că vizita capului încoronat i-ar fi adus mai multă influenţă? Dacă aşa stăteau lucrurile, o subestimase amarnic.

— Când nevasta lui Rupert a murit, l-am ajutat cu fiii săi, iar când aceştia s-au făcut mari şi eu mă întrebam ce să fac cu viaţa mea – zâmbi mătuşa Spring către domnişoara Minnie – s-a întâmplat ca buna mea prietenă de mulţi ani să-şi piardă fratele şi casa, iar eu mi-am dat seama că am fi câştigate amândouă dacă am sta împreună.

Hannah remarcă în privirea domnişoarei Minnie multă afecţiune, dar şi un strop de nerăbdare faţă de felul întortocheat de a povesti al prietenei sale.

— Apoi, interveni mătuşa Ethel, o stricată de cameristă i-a luat minţile soţului meu. Când eram la pământ, Minnie i-a spus mătuşii Spring despre mine, iar ea mi-a oferit un refugiu.

Toate privirile se întoarseră spre mătuşa Isabel, în aşteptarea poveştii sale.

— Soţul meu a murit, fie ca bătrânul ţap să se odihnească în pace, sau măcar să se odihnească. Nu mi-a lăsat nimic moştenire, dar Spring a spus că orice prietenă a lui Ethel şi Minnie e o prietenă de-a ei, iar eu… nu prea am avut de ales, mărturisi mătuşa Isabel. Se grăbi să adauge: Nu că n-aş fi fericită şi recunoscătoare să mă aflu aici, doar

voiam să vă asigur că a fost din mare nevoie. N-am venit aici doar ca să mă distrez cu doamnele.

— Înălţimea Sa, contele, trebuie să fi fost... începu Hannah.

— O, da, foarte tulburat de faptul că plănuiam să-i împart generozitatea cu prietenele mele. Gemea şi se plângea ca un om cu viermi în maţe, chicoti mătuşa Spring, apoi duse un deget la buze şi privi contemplativ spre fereastră. Hm. Nu m-am gândit la asta. Poate chiar avea viermi.

— Nu mai contează acum, remarcă domnişoara Minnie. La privirea nedumerită a mătuşii Spring, o lămuri: S-a dus să-şi primească răsplata, o lămuri ea. Sau pedeapsa.

— Într-adevăr. Ca orice bună creştină, ar trebui să-i jelesc moartea, dar după ce au murit băieţii – erau nepoţii mei, ştii tu, şi fiii lui – a devenit încă şi mai morocănos.

— Erau copiii lui, scumpo, spuse mătuşa Ethel luându-i mâinile într-ale ei. Nu e nimic mai groaznic decât să-ţi vezi copiii murind înaintea ta.

O altă poveste tristă, îşi zise Hannah, una atât de tristă, că mătuşa Isabel îşi trase prietena pe canapea şi o mângâie pe mâna cu vene umflate.

Cu ochii plini de lacrimi, mătuşa Spring rosti cu glas sugrumat:

— Ştiu, Ethel. Crede-mă, ştiu.

— Poate că n-ar trebui să stăruim asupra unui subiect atât de dureros, propuse domnişoara Minnie, cu un semn discret spre mătuşa Ethel. În schimb, ar trebui să-i spui domnişoarei Setterington de ce dorim să o vedem pe regină.

— Păi i-am spus, veni răspunsul mătuşii Spring.

— Ar ajuta dacă m-aş lămuri în privinţa motivului, sugeră Hannah.

— Avem ceva pentru ea, zise bătrâna doamnă

arătând spre masa de lucru.

— Pentru regină?

— Da, şi vrem ca dumneata să îi scrii şi să o rogi să vină.

— Cu tot respectul, regina nu va veni doar pentru că o chem eu.

— Dar trebuie, se înălţă glasul mâhnit al mătuşii Spring, care îşi duse mâinile la obraji. Trebuie să-i scrii şi să-i spui să vină, ca să putem să-i dăm... să-i dăm... lucrul acela.

Celelalte bătrâne reacţionară cu încordare la zăpăceala mătuşii Spring.

— Lucru? o încurajă Hannah să continue.

— Pe care l-am făcut pentru ea. Of, nu-mi amintesc cuvântul.

— Cuvântul nu contează, domnişoară Spring, răsună glasul doamnei Trenchard din cadrul uşii. Puteţi să-i arătaţi domnişoarei Setterington ce aţi făcut după o ceaşcă de ceai.

— O, da! bătu din palme mătuşa Spring. Judy, dragă, ai adus şi prăjiturele?

— Am adus, domnişoară Spring. Ştiu cât de mult vă plac. Menajera-şefă împinse înăuntru un cărucior cu faţă de masă albă, plin cu dulciuri de toate felurile, sendvişuri micuţe şi două ceainice aburinde. Întrebă în vreme ce aşeza ceştile şi farfurioarele: Deci cum vă place noua dumneavoastră doamnă de companie?

Mătuşa Isabel se întoarse spre mătuşa Ethel.

— Ce a spus?

— Vrea să ştie dacă ne place de domnişoara Setterington, strigă cealaltă.

— Desigur că ne place de ea. Mătuşa Isabel rânji spre Hannah şi preciză cu o scânteie maliţioasă în ochi: Doar o cunoaşte pe regină.

— E o fată minunată, spuse mătuşa Ethel.

— E atât de bună la suflet!

Cuvintele mătuşii Spring erau previzibile – din câte îşi imagina Hannah, bătrâna arareori vorbea pe cineva de rău; cu toate astea, o încălziră la suflet.

— Se va descurca foarte bine, declară mătuşa Minnie.

Aprecierea ei o umplu pe Hannah de mândrie.

— Domnişoară Setterington, se pare că le-ai câştigat afecţiunea. Chiar foarte repede, remarcă doamna Trenchard în timp ce aşeza farfuriile pe masă.

Felicitările ei nu păreau prea sincere; probabil dorea să fie eliberată de datoria de a avea grijă de mătuşa Spring, dar în acelaşi timp nu-i convenea să se vadă înlocuită cu atâta uşurinţă. Hannah o înţelegea perfect. De când vânduse Distinsa Academie de Guvernante, sperase ocazional – spre ruşinea ei – ca Adornei să nu-i fie atât de uşor să îşi impună autoritatea. Spuse în cele din urmă:

— Speram să vorbim când ai timp, doamnă Trenchard, să întreb în ce fel pot să le servesc mai bine pe domnişoara Spring şi pe celelalte doamne.

— Aş fi încântată să fiu de ajutor, zâmbi menajera-şefă, evident mulţumită de recunoaşterea pe care i-o oferise cealaltă. Să rămân să torn ceaiul?

— Eşti ocupată, dragă Judy, spuse mătuşa Spring îmbrăţişând-o afectuos. Ne descurcăm singure, iar tu poţi să te întorci la îndatoririle tale. Ştiu cât eşti de ocupată în ziua când se spală rufele!

— Mulţumesc domnişoară Spring.

Doamna Trenchard nu răspunse la fel de tandru îmbrăţişării; totuşi, nu se îndepărtă imediat, urmărind cu vizibilă bucurie cum mătuşile îi recomandau lui Hannah diverse tipuri de prăjituri.

Domnişoara Minnie turnă ceaiul. Era perfect: fierbinte, aromat, de culoarea chihlimbarului. Mâncarea era delicioasă, demnă de o regină… Hannah încremeni. Dar era nebunie curată să-şi imagineze că regina Victoria ar fi

vizitat un castel părăginit, mai ales pentru cine ştie ce fleac făcut de patru bătrâne excentrice. Care era planul lui Dougald?

— Când pot să văd ce aţi făcut pentru regină? se interesă ea sorbind din ceai.

Mătuşile schimbară priviri între ele, apoi îşi aşezară ceştile pe masă.

— Acum, dacă vrei, spuse mătuşa Spring.

Niciuna dintre bătrâne nu o mai luă în seamă pe doamna Trenchard din clipa în care o conduseră pe Hannah la peretele lung, acoperit de perdeaua purpurie. Pe când curăţa masa, menajera se uită la ele cu un amestec de jind şi uşurare, dar şi cu vinovăţie. Când termină scoase căruciorul pe uşă.

Mătuşile Ethel şi Isabel apucară de câte o parte a cortinei şi rămaseră locului, tremurând din încheieturi în aşteptarea semnalului.

— Eşti pregătită, domnişoară Setterington? întrebă mătuşa Spring.

Hannah încuviinţă. „Pregătită pentru ce?”

— Arătaţi-i, ordonă domnişoara Minnie.

Cele două mătuşi traseră perdeaua, iar aceasta alunecă pe galeria de metal, dezvăluind o tapiserie.

Şi nu orice tapiserie. O ţesătură enormă, lucrată cu măiestrie, frumos ornamentată, care o reprezenta pe Maiestatea Sa regina Victoria, în veşmântul de încoronare, cu prinţul Albert alături.

Hannah privi uluită, apoi, când îşi reveni îndeajuns cât să închidă gura, se uită din nou. Lucrarea avea vreo trei metri înălţime şi cinci metri lungime, umplând astfel peretele, şi privirea, cu artă desăvârşită. Nu era tapiseria de la Bayeux, cu poveşti de război şi cucerire. Era un omagiu, un dar modern săvârşit cu deprinderea uitată a unor vremuri trecute. Aceste doamne, aceste bătrâne firave, tari de ureche şi neglijate, realizaseră asemenea

minunăţie doar cu cele patru războaie de ţesut şi cu îndemânarea lor considerabilă.

Hannah rămase înlemnită în faţa acelei dovezi excepţionale de virtuozitate şi talent.

Bătrânele firave, tari de ureche şi neglijate aproape ţopăiau de nerăbdare.

— Spune-ne ce crezi, ceru mătuşa Isabel.

— Detaliile… precizia creativă… Reprezentarea reginei Victoria chiar arată ca regina Victoria, iar dacă prinţul Albert are un obraz mai sus decât celălalt, nimeni nu le poate învinovăţi pe autoarele acestei capodopere. E splendidă.

I se adresase direct mătuşii Isabel, străduindu-se să-şi controleze dicţia.

— V-am spus eu că e bun! anunţă triumfător aceasta.

— De cât timp lucraţi la tapiserie? se interesă Hannah.

— De la naşterea ei, în 1819, răspunse mătuşa Ethel.

— Douăzeci şi patru de ani… murmură tânăra femeie, uimită că o terminaseră într-un timp atât de scurt. Maiestatea Sa chiar ar trebui să… Se întrerupse brusc. Regina ar fi trebuit cu adevărat să le vadă munca, dar ea nu îndrăznea să trimită o invitaţie fără permisiunea lui Dougald. Mă lasă fără cuvinte, îngăimă într-un târziu.

— Uită-te la fundal. Am folosit diverse simboluri pentru a-i indica suveranitatea. Cu un gest larg, mătuşa Spring îi atrase atenţia asupra detaliilor. Isabel a pus luna şi soarele, iar eu am sugerat stelele ca simbol al maiestăţii reginei. Albastrul regal îi oferă un cadru uluitor.

Hannah făcu un pas înapoi, uimită de volumul de muncă şi reflecţie pe care bătrânele îl investiseră în tapiserie.

Mătuşa Ethel arătă spre cufărul desfăcut, plin cu bijuterii.

— Mătuşa Spring a sugerat ca nestematele să

reprezinte avuţia naţiunii.

— Culorile sunt extraordinare, se minună Hannah, apropiindu-se să le admire.

— Ethel a sugerat trandafirii; cei albi şi roşii semnifică istoria naţiunii noastre, cei roz tinereţea veşnică a Maiestăţii Sale, iar scaieţii… Vezi scaieţii? – domnişoara Minnie arătă spre mărăcinii care se răsuceau în partea de jos a scenei – arată că Anglia îi apără pe ai săi şi e de necucerit.

— Atât de înţelept! Atât de plin de semnificaţii! Hannah nu-şi putea lua privirea de la tapiseria armonioasă, încărcată de simbolism şi grandoare. Cine a proiectat-o?

— Minnie. Ea a făcut schiţele, pe care apoi le-am discutat şi le-am împărţit pe panouri. Fiecare din noi a avut de ţesut două panouri. Apoi le-am pus în ordine şi le-am cusut laolaltă, explică mătuşa Spring cu glasul tremurând de emoţie. Le-am făcut noi înşine. Nu le-am lăsat pe servitoare să se atingă de ele. Voiam să fie omagiul nostru personal pentru regina Victoria. Deci îţi place?

— E minunată, răspunse Hannah, pe cale să rămână fără adjective, deşi tapiseria le merita pe toate.

— E demnă de Maiestatea Sa? se interesă domnişoara Minnie.

Guvernanta inspiră adânc, dar nu se putu feri să răspundă sincer.

— Ar fi onorată să primească un asemenea dar.

— Deci o vei invita la castelul Raeburn?

Ochii albaştri ai mătuşii Ethel licăreau.

Ce putea să le spună? Pentru a trage de timp, în căutarea inspiraţiei, Hannah zise:

— După cum vă puteţi închipui, programul Maiestăţii Sale e foarte aglomerat. După ce îi scriu, ar putea să treacă luni, poate chiar…

— Ne spui că n-o să vină? o întrerupse domnişoara Minnie.

Cine altcineva să-i observe eschivările şi să le abordeze atât de franc? Plimbându-şi din nou ochii peste tapiserie, Hannah rămase ţintuită locului de privirea directă, atoatevăzătoare, a reginei Victoria. Nu putea să le mintă pe mătuşi, nici să nu facă tot ce era în stare pentru a le ajuta. Meritau să-i arate reginei omagiul lor, iar regina merita să vadă rezultatul devotamentului lor.

— Vreau să înţelegeţi că nu pot să vă promit nimic. S-ar putea să nu vină.

— Ştim. E regina Angliei. Dar dacă nu o întrebăm, n-o să ştie niciodată ce am vrut să-i oferim, explică mătuşa Spring.

— Care e cel mai rău lucru pe care Maiestatea Sa ar putea să-l facă? Să ne trimită regretele ei? întrebă domnişoara Minnie pe când se cufunda moale într-un fotoliu. Trebuie să încercăm, altfel munca noastră va fi fost în zadar. Până la urmă, aşteptarea e cea care ne-a ţinut în viaţă până acum.

La vederea tenului alb ca varul al domnişoarei Minnie şi a felului în care celelalte doamne se repeziră să o bată pe spate şi să-i fluture săruri pe sub nas, Hannah îi dădu crezare. Mai mult, dacă regina nu sosea curând, era posibil ca domnişoara Minnie să nu apuce să asiste la triumf.

— Regulile politeţii îmi cer să discut cu lordul Raeburn înainte să trimit invitaţia.

Şi avea de gând să discute, cât de convingător era în stare.

— E de înţeles, rosti domnişoara Minnie după ce împinse sărurile la o parte. Deci crezi că avem timp să-i dregem faţa lui Albert? Mă pricep la desenat, dar nu la fel de bine cu războiul de ţesut, şi nu sunt mulţumită să-l las cu trăsături inegale.

— De acord, trăsăturile lui ar putea fi mai simetrice, zise Hannah, aducându-şi aminte de devotamentul reginei pentru consortul său. Vă asigur, avem destul timp să-l

refacem.

— Bine. Cheamă servitorii să o dea jos, arătă domnişoara Minnie spre tapiserie. O desfacem şi ne apucăm imediat de lucru.

Capitolul 13

Charles închise uşa biroului ascetic al lui Dougald cu obişnuita sa grijă pentru sensibilitatea stăpânului său, dar acesta remarcă imediat că valetul era agitat. Şi ştia prea bine de ce: Hannah se afla în anticameră.

Se opri, cu peniţa deasupra registrului contabil al domeniului.

— Da, Charles?

— Milord, *madame* doreşte să vă vorbească… din nou.

— Chiar aşa?

Un impuls neobişnuit crescu în Dougald. Impulsul de a zâmbi. De aproape două săptămâni, ocolise dorinţa lui Hannah de a purta o conversaţie privată. Situaţia îi făcuse plăcere, poate chiar prea mult, dar sentimentul era scuzabil. A o ignora pe Hannah părea o răzbunare minoră pentru grijile şi dezonoarea pe care i le provocase.

— Vă imploră să-i daţi ascultare, milord, declamă Charles pe un ton teatral, fără a-l impresiona însă pe conte.

— Mă imploră? pufni acesta. Am unele îndoieli.

— Poate că nu e tocmai termenul pe care l-a folosit, dar doreşte cu sinceritate un moment din timpul dumneavoastră pentru o întrebare.

Dougald nu avea nevoie să discute cu Hannah ca să ştie ce voia de la el. Voia să ştie despre familia ei, sau poate despre ce intenţiona el să facă în privinţa căsniciei.

Lucruri pe care nu avea de gând să i le comunice deocamdată. Urma să decidă mai târziu în privinţa momentului oportun.

— Spune-i să plece. N-am timp pentru o simplă damă de companie a mătuşii mele.

Îşi coborî din nou privirea asupra lungii coloane de numere. Calculul veniturilor şi al cheltuielilor de pe domeniul Raeburn se dovedise a fi o provocare, mai ales când registrele trecuseră prin mâinile atâtor lorzi în ultimii câţiva ani.

Charles oftă. Spre mirarea stăpânului său, nu era de acord cu felul în care acesta îşi pedepsea soţia fugară. La urma urmei, valetul o considerase pe Hannah drept o pacoste şi o soţie nevrednică, ba chiar fusese mândru de rolul pe care îl jucase în alungarea ei din viaţa lui Dougald. Se amestecase în căsnicia lor, apoi i se lăudase lui Dougald că îl salvase de la un mariaj mizerabil. Se lăudase, când nu era nimic mai mizerabil decât singurătatea şi confuzia care urmaseră.

*

Dougald încă simţea o urmă de ruşine pentru că se lăsase înşelat în felul acesta. Lăsase propria mândrie şi ignoranţă, precum şi părerile lui Charles, să-i distrugă căsnicia. Ruşinea, îşi dădu el seama, îl făcea să se poarte şi mai rău în relaţia lui cu Hannah.

— Charles!

Francezul se lumină, ieşind puţin din melancolia care-l copleşise până atunci.

— Milord?

— Ai aflat ceva despre moartea ultimilor doi seniori?

— *Oui,* milord, am aflat, dar mă gândeam să vă prezint descoperirile mele atunci când puteam să vă captez toată atenţia. În acest moment, *Madame…*

— Poate să aştepte, replică Dougald, ştergând pana de scris şi aşezând-o pe sugativă. Haide, ia loc. Spune-mi dacă suspiciunile mele au fost corecte.

— Dar *Madame* aşteaptă, murmură Charles privind trist înspre uşă. Ar trebui să-i spun…

— *Domnişoara Setterington* – Dougald sublinie titlul lipsit de valoare – e un simplu angajat. Va aştepta s-o chem atât timp cât doresc. Stai jos şi prezintă-mi rezultatele cercetărilor tale.

— Cum doriţi, milord.

Cu zece ani în urmă, Charles ar fi fost ofensat de tonul vocii lui Dougald, şi ar fi arătat-o. Acum se conforma cu un zel fără pereche, ştiind că la cea mai mică greşeală şi-ar fi pierdut slujba.

Aşezat într-un scaun cu spătar drept, îl privea pe Dougald peste masă, un francez cărunt dedicat întru totul familiei Pippard.

— Am venit pentru prima oară la castelul Raeburn acum cinci ani, pe când, la ordinele dumneavoastră, căutam familia lui *Madame…* domnişoarei Setterington, spuse el, frângându-şi cu nervozitate degetele în poală. În zonă umbla vorba despre modul în care muriseră fiii nobilului – cu siguranţă un accident, milord, în afară de cazul în care ucigaşul a reuşit să provoace o furtună pe mare. Când Dougald dădu aprobator din cap, valetul continuă: Auzisem că bătrânul lord mai avea puţin până să moară – de vârstă înaintată, nu de vreo mână criminală – şi, desigur, eram la curent cu legătura dumneavoastră de rudenie.

— Eu de-abia aflasem despre asta, se miră contele sfredelindu-l cu privirea. Cum de ştiai?

— Tatăl dumneavoastră.

— Bineînţeles. Tata.

Charles nu mai trebuia să spună nimic, Dougald îşi aducea bine aminte de lupta înverşunată pentru îmbogăţire

şi afirmare dusă de tatăl său. Totul în numele familiei Pippard. Totul pentru gloria neîntreruptă a neamului lor. Iar el îi semăna leit.

Închise ochii pentru o clipă şi se gândi la Hannah, care aştepta de cealaltă parte a uşii, stând, agitându-se sau blestemându-l. Avea să fie mama copilului lui, păstrătoarea gloriei familiei Pippard. Spera să se simtă onorată pentru acest lucru, pentru că în mod cert nu avea să primească foarte multă consideraţie în calitate de soţie.

— M-am întors periodic, urmă Charles.

— De ce?

— Am ajuns să iubesc ţinutul şi, de câte ori mi-aţi oferit o vacanţă, am venit să mă destind aici.

Dougald îl privi fix. Nu era adevărat, bineînţeles. Charles nu mergea niciodată în vacanţă fără vreun scop. Se întorcea în Lancashire pentru a se asigura că sorţii aveau să fie de partea stăpânului său. Şi aşa fuseseră.

— Dacă ceea ce am descoperit este adevărat, milord, atunci trebuie să presupun că cei doi lorzi de dinainte au fost ucişi în mod deliberat, spuse Charles foarte repede, ferindu-şi dintr-odată privirea.

— Unul împins pe scări. Celălalt, aruncat de pe faleză…

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, Dougald ar fi zis că valetul său era arhitectul acelor crime. În definitiv, i se părea firesc să slujească familia Pippard în orice fel posibil. Şi-ar fi putut imagina că, odată ce Dougald moştenea titlul, avea să fie mai blând cu el. Oricum, Charles nu i-ar fi făcut rău stăpânului său, chiar şi pentru simplul motiv că bunăstarea lui era legată de cea a contelui.

Dougald se uită în jos la mâinile sale. O încheietură a degetului mare era încă umflată şi îl durea dacă îl îndoia. Se gândi că era rupt, sau falanga era blocată. Se mândrea cu o vânătaie care se întindea de la pomeţi până pe frunte şi cu o entorsă de toată frumuseţea. Niciodată nu fusese

bătut atât de tare şi, dacă nu ar fi avut experienţă în luptele de stradă, nu ar fi scăpat cu zile. Drept rezultat, lăsase doi atacatori inconştienţi şi încă unul cu mâna ruptă. Fugise la castelul Raeburn cât de repede putuse, sperând să trimită înapoi nişte oameni, dar numai Alfred nebunul era treaz, iar acesta nu-i dăduse voie să intre. Beţivanul urla încontinuu despre blestemul familiei şi despre întoarcerea fantomei, până când domnişoara Trenchard fusese trezită de toată hărmălaia. Evident că ea pusese ordine în lucruri, îi oferise primul ajutor şi trimisese oameni după atacatori. Aceştia fugiseră însă, pierzându-şi urma în ţinut.

Pe toţi dracii! Dacă ar pus mâna măcar pe unul dintre ei, ar fi descoperit cine era în spatele acestei afaceri necurate, iar până la sfârşitul anului vinovatul ar fi atârnat în streang.

— Cine crezi că ar face asta?

— Sunt o lepădătură inutilă, milord, nu merit să vă şterg papucii, murmură valetul, băgând capul în pământ.

— Da, da, însă eşti cel mai inteligent spion pe care-l am.

— Dar nu am fost în stare să-l găsesc pe cel răspunzător de moartea celor doi lorzi şi de atacul la adresa dumneavoastră.

— Seaton. Filfizonul ăla băgăcios e singurul care ar fi avut un motiv.

Charles îşi mişcă buzele dintr-o parte în alta, gândindu-se cum să se exprime ca să nu-l jignească pe conte.

— Milord, cu tot respectul pentru înţelepciunea şi vasta dumneavoastră experienţă în a judeca oamenii, nu cred că Sir Onslow ar avea curajul pentru asemenea fapte.

— De asta angajează bătăuşi pentru a-i face treaba murdară. E un individ josnic.

— Bârfitorii şi intriganţii nu sunt criminali iscusiţi.

— Unde vrei să ajungi?

— Ştiţi ce înseamnă să vă asumaţi pe nedrept o crimă. Aţi fost prins în această capcană nefericită chiar dumneavoastră, spuse Charles, împreunându-şi mâinile. Gândiţi-vă la cât de mult se desfată Sir Onslow cu poveştile despre presupusele voastre crime. Gândiţi-vă la cât de evident o curtează pe *Madame,* chiar dacă v-aţi arătat clar interesul pentru dânsa.

Da, în acea dimineaţă Dougald îşi afirmase ostentativ pretenţiile. N-ar fi trebuit să facă asta, însă durerea îi afectase stăpânirea de sine.

— De atunci m-am ţinut deoparte.

— Provocând şi mai multe bârfe, milord. Dar nu despre asta este vorba, zise Charles, repezindu-şi mâna înainte pentru a opri orice protest din partea lui Dougald. Problema e că, dacă aţi fi omorât, Sir Onslow ar primul suspect. Singurul, de altfel.

— Pentru că e moştenitorul direct al titlului şi al averii.

— Pentru că răspândeşte atâtea vorbe defăimătoare. Orice om care i-ar fi omorât pe ceilalţi doi lorzi ar trebui să fie mai discret faţă de persoana dumneavoastră.

Dougald se lăsă pe spătar. Pledoaria lui Charles fusese convingătoare. Pentru ca Seaton să-şi urmărească scopul cu o asemenea consecvenţă, ar fi trebuit să planifice şi să unelteacă ani de zile – şi pentru ce? Pentru ca lăcomia şi ura să-i dea totul peste cap în ultima clipă? Bineînţeles, era posibil, dar…

— De ce îţi pasă atât de mult dacă îl suspectez pe Seaton?

— Pentru că, milord, dacă vă înşelaţi, persoana care vrea să vă omoare este încă nedescoperită.

— Da… murmură Dougald mângâindu-şi o vânătaie încă dureroasă de pe frunte.

— Măcar întreţineţi bănuielile. Îl aveţi pe Sir Onslow sub supraveghere.

Charles îl ştia pe stăpânul său, deci nu era o cerere.

— Corect.

Dougald nu se gândise să-i reangajeze pe cei trei detectivi care o urmăriseră pe Hannah până de curând, dar îi chemase pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ei. Deja sosiseră. Îl urmăreau pe Seaton peste tot, trecând neobservaţi cu paltoanele lor negre şi purtarea cumsecade. Erau al naibii de scumpi, dar contele nu se putea baza pe nimeni din castelul Raeburn. Pe nimeni.

— Nu ştiu cine este vinovatul, dar voi continua să-l caut şi să vă apăr spatele. Sunteţi în siguranţă, milord, atât timp cât Charles este alături de dumneavoastră, declară valetul cu pumnul dus la piept.

În circumstanţele actuale, puţină însufleţire era binevenită.

— Mulţumesc, Charles.

— Acum, milord, să o invit pe domnişoara Setterington înăuntru?

— Nu, replică Dougald cu un aer detaşat. Luă pana de scris şi o înmuie în călimară.

— Dar domnişoara Setterington aşteaptă…

— Nu vreau să te mai aud pomenind-o pe domnişoara Setterington, zise Dougald, îndreptând pana înspre valet.

— Dar, milord…

— Niciun cuvânt, îl avertiză contele, întorcându-se la treabă.

*

În spatele uşii, Hannah stătea cu genunchii lipiţi, mâinile pe lângă corp, buzele încleştate, furia crescându-i până la cote inimaginabile. Ce era în neregulă cu Dougald? Trebuia să discute cu el o chestiune importantă. Avea nevoie de permisiunea lui pentru a o invita pe regina Victoria la castelul Raeburn. Totul ar fi durat doar un minut, dar ea nu avea dreptul nici măcar la atât.

Nu era cuviincios să întrebe în timpul cinei. În fiecare zi, de două săptămâni, se plimba din camera de lucru a mătuşilor, de-a lungul coridorului central, prin capelă, până în holul slab iluminat din faţa biroului lui Dougald. Şi în fiecare zi îl găsea pe Charles la măsuţa lui, înconjurat de lumânări, imaginea fidelă a diavolului, cu părul său subţire şi zbârlit şi cu ochii mari, negri şi chinuiţi. Ea îşi exprima dorinţa de a vorbi cu Dougald, iar el mergea în biroul contelui şi închidea uşa. Se întorcea aproape imediat, spunându-i că seniorul era prea ocupat ca s-o primească.

Astăzi stătuse mai mult timp înăuntru.

Ar fi trebuit să renunţe şi să-i transmită un mesaj prin Charles, dar se încăpăţâna să insiste. Trecuse prin acest gen de situaţie de nenumărate ori în cursul căsniciei, şi îi plăcea cu atât mai puţin acum.

Străbătu anticamera şi trecu în capelă. Micuţa încăpere dedicată serviciilor religioase făcea parte din construcţia originară, ridicată pe vremea când saxonii şi normanzii se luptau pentru supremaţie. În partea stângă, pe peretele înalt, vitraliile ce prezentau viaţa Sfintei Marta răspândeau raze de lumină frumos colorate. Grinzile sculptate de pe tavan purtau patina secolelor. Pereţii erau văruiţi în partea superioară, iar în cea inferioară afişau decoraţiuni din lemn realizate cu măiestrie.

Băncile luceau, finisate de nenumăratele atingeri ale credincioşilor. O uşiţă de lângă altar conducea spre sacristie. În sfeşnicele din fier de pe altar ardeau în permanenţă lumânări, iar toate obiectele din jur, fie ele din lemn, fier sau piatră, emanau un sentiment de pace.

Dacă ar fi putut şi ea să-şi găsească liniştea…

— Charles, trebuie să-i vorbesc lui Dougald acum!

— Monsieur *Pippard este prea ocupat pentru a-l deranja cu probleme casnice în timpul orelor de lucru, rosti valetul privind-o de sus. Abordaţi diseară, în dormitor,*

chestiunea care vă macină.

— Sunt soţia lui. Am dreptul să discut cu el când vreau!

— Nu-l tulburaţi cu probleme mărunte. O femeie adevărată ştie să-şi mângâie soţul după o zi grea de lucru. Se ocupă de curăţenia casei şi de înfăţişarea sa şi nu se plânge niciodată.

— Nu trebuie să mi se spună cum să-mi îngrijesc soţul.

— Cu siguranţă trebuie, altfel nu aţi fi fost aici acum.

Amintirile acelei perioade mohorâte din viaţa ei încă îi împovărau gândurile. Cum îndrăznise Charles – atunci sau acum – să-i desconsidere nevoile? Şi cum îndrăznise Dougald să o ignore într-un asemenea fel? Era fosta şefă a Distinsei Academii pentru Guvernante. O mulţime de tinere de familie bună tremuraseră sub privirea-i sfredelitoare. Şi nici măcar nu putuse intra în biroul lui Dougald pentru a-l sfredeli cu privirea!

Se întoarse şi scrută posomorâtă uşa biroului interzis. Charles era acolo de foarte multă vreme. Poate asta însemna că fusese ţinută destul timp afară, că Dougald îşi satisfăcuse nevoia copilăroasă, că avea să vorbească în sfârşit cu ea.

— Pentru numele Domnului, Hannah, trebuie neapărat să sporovăieşti despre prăvălie? Sunt sătul să aud cum te plângi.

— Nu mă plâng, îţi aduc aminte de promisiunea făcută.

— Să uit de promisiune! Nu te întreţin suficient de bine? Nu ai servitori la fiecare colţ al casei? Nu eşti îmbrăcată în cele mai alese veşminte?

Hannah mai avea puţin şi înnebunea.

— Da, dar nu asta vreau eu. Măcar spune-i lui Charles

să mă lase să mă gospodăresc singură. Nu am nimic de făcut!

— Asta e o aiureală. Majoritatea femeilor ar fi fericite să ducă viaţa pe care o duci tu, se încruntă Dougald. Trebuie să încetezi să te mai plângi de Charles şi să ajungi la un mod de cooperare cu el. E servitorul în care mă încred cel mai mult, şi n-am de gând să-l alung pentru toanele unei domnişoare.

— N-ai încredere în mine aşa cum ai încredere în el.

— Draga mea, nu fi prostuţă, murmură el sărutând-o pe frunte. Eşti soţia mea.

*

Nu era un răspuns la problemele ei. Ştiuse chiar atunci acel lucru.

Frica ei cea mai mare era ca Dougald să creadă că ea tânjea de fapt să fie împreună cu el, la fel ca odinioară.

Nu era adevărat. Îl vedea pe Dougald în fiecare zi, la micul dejun şi la cină, şi dacă i-ar fi văzut figura distantă, sardonică şi păcătoasă mai des, s-ar fi îmbolnăvit. Nu numai că îl suporta în timpul meselor, dar trebuia să fie politicoasă cu el. Trebuia să-i ofere respectul cuvenit titlului nobiliar şi să nu pufnească de indignare când îi prezenta raportul zilnic. Trebuia să-i vorbească frumos; cu suficient tact, îl putea convinge să-i arate exact ce avea de făcut şi cum trebuia făcut. El avea grijă oricum să-şi arate disponibilitatea şi să se fălească zgomotos cu asta.

Trebuia să se deprindă cu privirile lui insistente. Era atent atunci când i se adresa. O sâcâia încontinuu cu observaţii neînsemnate, care, ştia ea, erau menite să-i accentueze criticile. Dacă ar fi putut să discute cu el liber, departe de urechile ciulite ale mătuşilor şi ale lui Seaton, i-ar fi spus că n-o impresiona deloc interesul pe care i-l acorda şi că supravegherea necontenită nu avea niciun

efect.

Dougald şi Hannah se roteau într-un dans complicat în care ea îl urmărea, iar el se ferea. La naiba! Nu voia să-l urmărească.

Conştientă de nedreptatea situaţiei, se prăbuşi pe primul scaun şi privi pierdută înainte. Mai exista Dougald cel cu care se căsătorise? Existase oare vreodată, sau fusese numai rodul imaginaţiei sale? Pur şi simplu nu-l recunoştea pe acest om dificil, solemn, care foarte rar se abţinea să-şi arate latura întunecată a sufletului. Dacă tocmai l-ar fi cunoscut, dacă nu ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut cu uşurinţă că-şi ucisese soţia.

Poate că ar fi fost înţelept să-l abordeze cu mai multă grijă. Dacă i se mai ivea ocazia de a vorbi cu el, evident.

Trebuia să existe o soluţie la problema asta. Poate că avea să o găsească acolo. Timp de şase sute de ani, altarul fusese inima castelului. Treptele erau roase de nenumăraţii paşi ai oamenilor care veniseră să-şi primească împărtăşania. Altarul era construit din stejar, curăţat şi ceruit cu mare grijă, astfel încât pigmenţii aurii străluceau cu putere, şi era acoperit cu o pânză albă brodată, perfect întinsă.

Capela primise nou-născuţi şi trupurile celor decedaţi, auzise rugăciunile şi blesteme; între zidurile sale fuseseră oficiate nenumărate botezuri, cununii şi înmormântări. Pe lângă acele evenimente care marchează viaţa unui om, greutăţile lui Hannah păreau neglijabile; cu toate acestea, îşi înclină capul pentru a-şi face auzită ruga.

Îşi ridică fruntea, aşteptând cu înflăcărare ca un mesager divin să-şi facă apariţia. În schimb observă, în lumina albastră a vitraliului, o porţiune rugoasă pe peretele din stânga altarului. Era aproape de podea – unul dintre panourile sculptate arăta ca şi cum ar fi putrezit.

Aruncă o privire înspre biroul lui Dougald. Cum uşa rămânea cu încăpăţânare închisă, se puse să investigheze

locul care-i atrăsese atenţia. Îngenunchind, văzu că panoul era într-adevăr distrus de mucegai sau de vreun obiect ascuţit, care fusese utilizat pentru a-i scobi marginile, ca să-l desprindă de tencuială.

Ce se întâmplase oare acolo? Vreun copil făcuse asta din joacă? Sau vreun servitor nemulţumit voise să deterioreze o parte din capela seniorului?

Hannah apucă marginile panoului cu unghiile. Era slab prins şi, când trase de el, văzu nu tencuială, cum ar fi crezut, ci un loc întunecat între placa de lemn şi zidul de piatră al castelului. Poate cineva ascunse acolo ceva…

Avea nevoie de o lumânare pentru a privi înăuntru, dar când dădu să se ridice puţin, se lovi la cap atât de tare, că pică în genunchi şi pentru o clipă, văzu numai un vârtej de culori.

Când îşi reveni, avea fruntea lipită de podea. Dintr-odată îl auzi pe Charles strigând-o:

— Doamnă, doamnă! Sunteţi bolnavă?

Se aplecă spre ea. Hannah nu se putea gândi decât la durerea din ţeastă şi la mândria ei rănită.

— M-am lovit la cap.

— Cum v-aţi lovit? întrebă el, cumva sceptic, în timp ce o lua de braţ, ajutând-o să se ridice.

Tânăra femeie se puse anevoie pe picioare şi privi în jur, dar lumina geamului o făcu să clipească brusc.

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu să fi fost aplecată, dar când am încercat să mă ridic…

Charles o ajută să se aşeze pe banchetă.

— Aşezaţi-vă, *s'ilvous plaît*, *Madame,* păreţi slăbită.

— Crede-mă, mi-am lovit capul de ceva!

— Vă cred, spuse el, pe un ton mieros care nu făcu decât s-o irite şi mai mult. Nu părea îngrijorat de starea ei, era prea ocupat să inspecteze camera; tocmai când era pregătită să-l alunge, valetul arătă spre podea: Uite, asta era.

— Ce să fie?

Francezul se aplecă şi luă o bucăţică de lemn.

— Cred că a căzut de pe o grindă.

Mai atentă acum, privi în sus şi inspectă bârnele.

— Nu văd niciun loc de unde ar fi putut să pice.

— Este foarte întunecat acolo, şi lemnul e vechi. Îi voi spune lordului Raeburn că ar trebui să renoveze capela înainte ca cineva să fie rănit. La privirea ucigătoare a lui Hannah, Charles se corectă: înainte ca *altcineva* să fie rănit. Vă sfătuiesc să mergeţi în camera dumneavoastră şi să vă vârâţi în pat. Le spun mătuşilor că nu vă simţiţi bine, şi am să vă trimit de mâncare sus. Ar trebui să vă odihniţi după ce aţi fost lovită la cap.

În mod neaşteptat, amabilitatea lui o făcea şi mai irascibilă – ştia prea bine ce însemna totul.

— Înălţimea Sa are de gând să discute cu mine?

Charles reuşi să pară surprins. Îşi frânse degetele.

— Îmi pare rău, *Madame,* nu are timp acum.

— Nu vreau cu adevărat să-l văd. Ştii asta, nu-i aşa?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, *Madame,*

— Am o singură întrebare, la care doar el poate răspunde.

— Poate că dacă mi-aţi spune mie ce vă nedumereşte, aş putea să-i transmit… Când Hannah scoase un oftat sonor, valetul se resemnă: Poate că nu.

— Joacă un joc, şi va pierde, spuse ea.

— Mă tem că aveţi dreptate.

Charles se străduia să-i facă pe plac, ceea ce o enerva şi mai mult. Dougald practica într-adevăr un joc, însă ea nu avea nicio şansă de câştig, după cum o ştia foarte bine şi valetul.

— Nu-i va plăcea ce-o se întâmple în continuare.

— Loviţi cu ce aveţi mai bun, *Madame,* spuse el, aplecându-se.

Înfuriată de politeţea lui – capul o durea prea tare

pentru a se lupta cu un Charles împăciuitor – Hannah se ridică. Fâşii negre îi apărură în faţa ochilor şi, după câteva clipe umilitoare, se găsi pe punctul de vomita.

— Ar fi mai bine să vă conduc în camera dumneavoastră, se oferi Charles.

— Nu va fi nevoie, bunul meu domn, zise ea, trăgând aer adânc în piept ca să-şi revină. Nu mă pune pe butuci o simplă lovitură la cap.

— Vă cred.

Simţi sarcasm în vorbele lui, dar era prea obosită ca să-i răspundă. Încet, cu grijă, ieşi din capelă, merse de-a lungul coridorului, urcă la etaj şi după un moment de ezitare, în care se întrebă dacă era cazul să se întoarcă la mătuşi, se duse în camera sa. Îşi postă măsuţa de scris portabilă lângă patul îngust şi începu să scrie: „Dragei şi binevoitoarei mele suverane, regina Victoria…”

Capitolul 14

— Ethel, dragă, cred că firul alb e mai potrivit pentru lavaliera prinţului. Vocea mătuşii Isabel răsună tare şi clar în camera de lucru a doamnelor.

— Nu, scumpo, vreau să ţes o bucată cu un fir mai închis la culoare pentru că tocmai încep umbrele, veni răspunsul mătuşii Ethel, care se apără cu ferocitate.

— Cred că puţin mai mult alb…

— Nu, dragă, asta a fost greşeala pe care am făcut-o la început.

Mătuşa Ethel şi mătuşa Isabel se aflau în cel mai luminat şi mai aerisit spaţiu – acolo unde se lucra la

tapiserie. Domnişoara Minnie, mătuşa Spring şi Hannah stăteau lângă geamurile largi, inundate de lumina soarelui la apus. Hannah îşi ascunse faţa în broderia ei şi se amuza să le asculte pe cele două doamne luptându-se pe lavaliera prinţului Albert. Cele patru mătuşi erau ca nişte copii, dornice de harţă, încăpăţânate şi sigure de calea lor. Le unea însă un scop comun: doreau ca tapiseria reginei să fie perfectă, şi abordau detaliile pe rând.

— I-am spus lui Isabel să nu meargă acolo până când Ethel nu termină, se burzului mătuşa Spring în timp ce lustruia frumoasele pietre găsite în albia râului.

Domnişoara Minnie puse deoparte crochiul său şi îşi scoase ochelarii.

— Mi-ar plăcea să nu-mi treacă indicaţiile cu vederea. Am stabilit clar fiecare culoare ce trebuie folosită. Se pare că va trebui să mă ocup personal de asta, zise ea, masându-şi rădăcina nasului.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Hannah, acoperind mâna domnişoarei Minnie.

— Vă sunt recunoscătoare, domnişoară Setterington. Aveţi un talent diplomatic de care eu duc lipsă.

Bătrâna arareori făcea complimente, aşa că Hannah se bucură de lauda primită. Se duse la cele doamne care se dondăneau cu privire la virtuţile pânzetului albit în comparaţie cu cel nealbit. Le întrerupse fără vreo remuşcare, căci altfel nu ar fi apucat să spună un cuvânt.

— Soarele stă să apună, dar, din câte văd, munca merge foarte bine.

— Speram să termin rândul ăsta înainte de a rămâne fără lumină, se plânse mătuşa Ethel.

Păşind înapoi, Hannah cercetă ansamblul. În cele trei săptămâni de când se afla la castelul Raeburn, doamnele scoseseră fragmentul înfăţişând chipul prinţului Albert, îl deşiraseră şi, cu infinită migală, refăcuseră portretul şi fundalul. Fiecare element de o anumită culoare trebuia

ţesut separat şi cusut laolaltă cu celelalte; fiecare greşeală o agrava pe cea de dinainte, dar sârguinţa mătuşilor era impresionantă. Hannah superviza totul, domnişoara Minnie era răspunzătoare de concepţia artistică, iar celelalte trei lucrau pe rând la gherghef. Hannah spera să le ţină ocupate măcar până la Crăciun, dar, ţinând cont de entuziasmul pe care-l manifestau aveau să termine tapiseria până la sosirea toamnei, dacă nu chiar pe sfârşitul verii.

— Bineînţeles, mătuşă Ethel, trebuie să faci cum socoteşti că e mai bine, dar pe lumina asta… zise ea, clătinând din cap. Cred că toată graba asta ne-a creat problema cu prinţul Albert.

— Mi-am forţat ochii, bombăni mătuşa Ethel, punând jos mosorul.

— Haide, dragă, spuse mătuşa Isabel, luând-o de mână şi ajutând-o să se ridice în picioare. Să vedem dacă doamna Trenchard ne trimite masa de seară, sau trebuie să ne schimbăm şi să mergem în sufragerie.

Plecară împreună, ca două prietene bune, iar Hannah se gândi la scrisoarea pe care o trimisese la Londra cu o săptămână în urmă. Dacă Maiestatea Sa ar fi trimis un răspuns, cât de fericite ar fi fost mătuşile! Evident, nu ar fi fost totuna dacă regina Victoria ar fi privit tapiseria în toată splendoarea ei, lucru la care Hannah visa neîncetat. Regina ar fi fost încântată de ofrandă şi le-ar fi mulţumit mătuşilor în felul ei graţios, iar Hannah ar fi stat alături de ea, zâmbindu-i larg şi provocator lui Dougald.

Ca de fiecare dată, bunul-simţ o scoase din reverie şi o aruncă înapoi în realitate. Într-o realitate în care regina Victoria nu ar fi avut niciodată timp pentru asemenea lucruri. O realitate populată de nişte bătrânici amabile, de un bufon înfumurat, de Charles, de o mulţime de servitori care nu ştiau cum să se poarte – şi de un soţ care o capturase, o ameninţase şi acum o ignora cu încăpăţânare.

O realitate pe care nu o putea părăsi, pentru că dacă ar fi făcut acest lucru înainte de a-şi cunoaşte bunicii, ar fi regretat pentru totdeauna. Chiar dacă în final aveau să o respingă.

— Arată bine, nu-i aşa? spuse mătuşa Spring, atingând uşor tapiseria.

— Va fi perfectă, răspunse Hannah, privind figura blândă şi măruntă de lângă ea.

Domnişoara Minnie stătea cu ochii închişi, adunându-şi forţele pentru restul zilei. Acum, tânăra femeie avea şansa să formuleze întrebările care o frământau din ziua când ajunsese acolo. Dacă voia să rezolve lucrurile, acesta era momentul.

— Mătuşă Spring, i-ai invitat în vizită pe soţii Burroughs?

— O, scumpo, trebuia?

Hannah îşi înclină fruntea în semn de mâhnire. Iată motivul pentru care mătuşa Spring avea nevoie de un însoţitor. Câteodată uita anumite lucruri. Lucruri mici, cum era discuţia purtată despre soţii Burroughs. Lucruri mari, de pildă localizarea propriului dormitor. Toată lumea o ajuta, celelalte mătuşi, Hannah, doamna Trenchard, Sir Onslow, servitorii… dar nu mai putea fi lăsată singură, căci risca să se piardă pe coridoarele castelului Raeburn.

— Pot să-i invit dacă vrei, propuse bătrâna doamnă. Îi cunoşti?

— Nu personal. Doar ştiu de ei.

— Poate că părinţii tăi îi cunoşteau?

— Da. O, *da.* Părinţii mei.

— Soţii Burroughs sunt un cuplu minunat, puţin mai în vârstă decât mine. Spunând asta, se mută puţin mai aproape de Hannah. Nu-mi place să bârfesc, dar pe vremuri îşi cam ţineau nasul pe sus.

— De ce? întrebă tânăra femeie, cu toate că ştia, chiar mai bine decât oricine.

— Ca de obicei, zise mătuşa Spring ridicând nonşalant din umeri. Au bani, şi familiile lor sunt aici din negura timpurilor. Dar erau ultimii din neam şi au avut un singur copil, care a murit fără să lase un moştenitor. Sunt foarte singuri acum. Le-am spus că nu ar fi trebuit să o alunge pe fata aceea, dar nu m-au ascultat.

Hannah îşi dorea să audă povestea din gura unui străin, ca să afle ce se întâmplase cu adevărat în acea vară, cu douăzeci şi opt de ani în urmă. Aşa că întrebă:

— Ce fată?

— Domnişoara Carola Tomlinson. L-a iubit pe Henry atât de mult!

— Henry, repetă Hannah, savurând numele. Numele tatălui ei era Henry.

— A iubit-o şi el, dar era unul dintre acei tineri care iubesc… fără căpătâi, zise mătuşa Spring, jucându-se cu ghergheful. Era atât de drăgălaşă!

Hannah îşi aduse aminte de chipul mamei sale, gândindu-se că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Doar mai târziu, când fetiţa crescuse, semnele supărărilor şi ale oboselii începuseră să-i brăzdeze chipul.

— Dar nu avea familie. Era o simplă guvernantă la o familie învecinată. Fără să bage de seamă fiorul care o străbătuse pe Hannah, bătrâna continuă cu lacrimi în ochi: Aşa că ei au alungat-o, iar el nu s-a opus. A luat-o pe calea viciului şi a murit la nici trei luni după aceea, într-o bătaie de cârciumă.

— Aşa că nu ar fi avut cum să vină după ea.

Hannah ştia că era mort; mama sa i-o spusese, deşi nu ştia cum aflase ea acest lucru. Dar cumva totul era mai uşor de acceptat gândindu-se că tatăl ei nu acceptase cu dragă inimă situaţia. Că poate dacă ar fi trăit, şi-ar fi făcut curaj să-şi înfrunte părinţii şi să se însoare cu domnişoara Carola Tomlinson. Dacă ar fi ştiut că Hannah urma să se

nască... Totul era un mister, cel puţin până când avea să discute cu bunicii ei.

Bunicii ei erau poate cruzi. Poate buni. Poate că nu meritau iertare pentru soarta oribilă pe care o îndurase nepoata lor şi poate că Hannah nu avea oricum de gând să le-o ofere. Dar trebuia să ştie. Trebuia să-i vadă.

Săptămâna următoare avea o după-amiază liberă. Plină de de terminare, întrebă:

— Unde locuieşte familia Burroughs?

Capitolul 15

Hannah obţinuse informaţiile pentru care venise în Lancashire. Mătuşa Spring i le dezvăluise de bunăvoie, fără să-şi imagineze ce importanţă aveau sau cât de furios urma să fie Dougald când afla. Mai mult decât atât, Hannah nutrea impresia că mătuşa ar fi direcţionat-o spre familia Burroughs oricum, chiar şi dacă ar fi cunoscut în detaliu situaţia.

Atunci de ce se simţea atât de vinovată?

Probabil pentru că le ascunsese bătrânelor adevărul. Erau nişte doamne încântătoare, o primiseră cu căldură, îi împărtăşiseră toate secretele lor, făcuseră ca munca ei să fie o plăcere. Renovarea tapiseriei decurgea excelent şi Hannah îşi îndeplinea sarcinile cu bunăvoinţă. Singura pată de umbră o reprezenta Dougald, cu superioritatea lui penibilă. Dacă nu ar fi existat el, Hannah ar fi fost fericită cu adevărat. Totul ar fi fost perfect.

Binedispusă, fredona un cântec în timp ce străbătea culoarul spre dormitor, ţinând sfeşnicul la nivelul ochilor. Nu o deranjau nici bezna, nici tapetul hidos şi ponosit, nici umbrele care se întindeau în jurul ei şi tremurau în lumina lumânării, nici uşile ferecate şi misterioase; nu o deranja

nici măcar singurătatea deplorabilă la care fusese condamnată.

Doamna Trenchard spusese adevărul atunci când susţinuse că doar Hannah şi Dougald rezidau în aripa aceasta a clădirii. Camaraderia, pofta de viaţă şi voia bună, care domneau în aripa în care locuiau mătuşile, lipseau cu desăvârşire aici. Servitorii veneau zilnic să lustruiască mobilierul şi să şteargă praful, să înlocuiască apa şi să-i ia rufele, dar noaptea, fiecare pas pe care-l făcea pe podeaua lucioasă reverbera sonor. Hannah se pomeni gândindu-se la Dougald şi la ce ar fi vrut să-i spună dacă l-ar fi văzut.

Se opri în faţa uşii duble de la apartamentul seniorului. Dacă era înăuntru, ar fi putut să-l ia prin surprindere şi să-i spună… totul. Să-i spună că tacticile lui evazive nu dădeau roade şi nu-i slăbiseră tăria de caracter. Că era fericită în postura de doamnă de companie a mătuşii lui. Că nu-i păsa dacă aveau să trăiască vreodată din nou ca soţ şi soţie şi că nici nu se gândise la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas singuri într-un alcov. Ah… şi că o invitase pe regina Victoria să viziteze castelul Raeburn.

Hannah chicoti uşor. Dougald făcuse tot ce-i stătea în putere să-i demonstreze că nu-i păsa deloc de ea, dar era convinsă că avea să-i pese de invitaţia făcută reginei.

Făcu un pas înspre uşi. O femeie cu adevărat curajoasă ar fi bătut la uşă şi i-ar fi vorbit angajatorului ei. Era o prostie să manifeste atâtea scrupule. Mai mult, dovedea că era laşă şi că, în ciuda lucrurilor pe care şi le spusese, tacticile lui dăduseră roade.

Îşi făcu mâna pumn şi ciocăni cu putere în uşă. Lemnul gros înăbuşi sunetul, dar chiar şi aşa, zgomotul reverberă în coridorul gol. Din reflex, se uită în jur, însă nu se zărea nimeni, aşa că mai bătu o dată. Nimic. El nu răspunse. Nu se vedea nicio lumină pe sub uşă. Probabil că nu era înăuntru.

Atunci de ce apucă mânerul şi-l strânse cu mâna?

Metalul era rece în palma ei; se opri şi se minună de nebunia ce-i trecuse prin cap. Apoi întoarse de mâner. Încuietoarea scoase un ţăcănit. Uşa se deschise.

Zăbovi un moment în prag şi, cu ochii mijiţi, scrută camera cufundată în beznă. Încă un pas şi i-ar fi invadat complet intimitatea lui Dougald.

Nu că n-ar fi meritat-o. Pentru numele lui Dumnezeu, pusese nişte detectivi s-o urmărească la Londra! Totuşi, nu părea deloc o idee bună să se furişeze în dormitorul unui soţ de care era separată şi, pe deasupra, nu-i stătea în caracter. Doar că fusese un copil extrem de curios. Un bun exemplu ar fi entuziasmul ei pentru experienţe noi. Acel gen de curiozitate care o împinsese în braţele lui Dougald şi într-o căsnicie insuportabilă – ceea ce ei fi un motiv îndeajuns de bun pentru a nu intra în camera lui.

Dornică să ştie cum arăta încăperea, intră şi, cu lumânarea în mână, păşi cu grijă în mijlocul camerei de zi.

Câţiva cărbuni licăreau în şemineu, aruncând o lumină slabă asupra mobilierului şi covoarelor. Din punctul acesta de vedere, viaţa lui ca lord de Raeburn nu era cu mult diferită de a ei, ca doamnă de companie a mătuşilor. Camera de zi era spaţioasă, dormitorul şi mai mare, dar covoarele erau decolorate şi mohorâte, tapiţeria de pe scaune era roasă, tapetul poate fusese la modă pe vremuri, dar nu în ultimii patruzeci de ani, şi, aşa cum menţionase doamna Trenchard, cărbunii aruncau un nor de fum în cameră. Bărbatul care muncise atât de mult pentru plăcerile de zi cu zi ale vieţii muncea şi acum, dar ignora orice mică bucurie.

— E jalnic, murmură ea trecând cu mâna peste materialul uzat de pe un scaun. De-a dreptul oribil. Cine a ales materialul, fierarul satului?

Uşa se trânti de perete şi Dougald spuse:

— De fapt, cred că bunica mătuşii Spring a ales stofa.

Hannah tresări şi se întoarse brusc. Ceara fierbinte de

la lumânare i se prelinse pe mână, şi numai instinctul o mai opri să scape sfeşnicul pe jos.

Dougald o privea, cu ochii verzi licărindu-i în orbite. Stătea cu pumnii în şold, blocând uşa cu umerii săi laţi, dându-i de înţeles prin atitudinea lui că nu avea cum să fugă.

— Ce cauţi aici? întrebă ea fără să stea pe gânduri. Dougald ridică o sprânceană. Evident. Era apartamentul lui. Hannah continuă: Dacă te întrebi ce caut eu aici… doar mă uitam. Păruse vinovată. Nu era bine deloc. Voiam să discut cu tine. Aşa, se felicită. Vorbise cu convingere. Făcea progrese. Merse mai departe: Camera era goală. M-am gândit să intru şi să te aştept.

— Cât de… îndrăzneţ din partea ta, rosti el tărăgănat.

Zeflemeaua îi reaminti de indignarea ei perfect îndreptăţită; se scutură de vină aşa cum o raţă se scutură de apă.

— Dacă ai fi acceptat să vorbeşti cu mine atunci când ţi-am cerut-o, nu aş fi fost nevoită să recurg la astfel de… tactici.

— Nu voiam să-ţi ascult cicălirile, o informă el cu o detaşare rece.

— Cicăliri? Vorbea despre invitaţia făcută reginei? Hannah îşi îngustă privirea. În legătură cu ce?

— Căsnicia noastră. Familia ta. Orice altceva despre care m-ai fi putut cicăli.

Era iritant cum se credea capabil de a-i citi gândurile. Într-un gest evident de sfidare, declară:

— Nu am de ce să te cicălesc în legătură cu familia mea. Am vorbit cu mătuşa Spring.

Crezuse că avea să-l vadă perpelindu-se de furie, însă Dougald îi zâmbi cu răceală.

— Bănuiam că ai s-o faci.

Poate că nu înţelesese pe deplin situaţia.

— Ştiu nu numai cum se numesc bunicii mei, ci şi

unde locuiesc.

— Înţeleg.

Cum putea să înţeleagă? Nu o ameninţa, nu-i interzicea nimic.

— Am de gând să mă duc să-i văd, Dougald. Nu mă poţi ţine departe de ei.

— Bineînţeles că nu. Du-te să-i vezi, spuse el, sprijinindu-se neglijent de un scaun. Să-mi povesteşti şi mie cum vor fi reacţionat atunci când o să apari de nicăieri şi o să pretinzi că eşti moştenitoarea lor.

— Moştenitoare? întrebă ea cu naivitate. Moştenitoarea a ce?

— Au şi ei o avere cât de cât. O casă plăcută. Nu au moştenitori. Aşa că aş vrea să ştiu cum te vor primi atunci când le spui că eşti nepoata lor pierdută.

Dougald înţelegea destul de bine situaţia. Înţelegea mai multe decât ea.

— Nu mă interesează banii lor, şi sunt sigură că domeniul va reveni celui mai apropiat moştenitor de sex masculin.

Dintr-odată îşi dădu seama cât de slab era argumentul ei. Nimeni nu avea să creadă că ea, o orfană, o femeie care fusese nevoită să lucreze pentru a-şi asigura traiul, nu manifesta niciun interes pentru averea bunicilor ei.

— Am vorbit cu domnul Burroughs. E un uliu bătrân şi puternic, fost militar, nu se încrede în oricine şi nu are multă răbdare cu oamenii prefăcuţi. M-a expediat cât ai zice peşte când a aflat de trecutul şi de originile mele. Îţi imaginezi atunci cum te va trata pe tine, domnişoară Setterington? O femeie care nici măcar nu foloseşte numele de familie al mamei?

Ajunsese atât de departe! Aflase atâtea lucruri! Şi acum să întâmpine un astfel de obstacol în încercarea de a-şi găsi familia!

— Nu am cum să dovedesc nimic, răbufni ea. Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci nu-i voi convinge niciodată că sunt cine pretind.

— Poate că vor vedea o asemănare între tine şi fiul lor. Sau poate… murmură Dougald cu aerul că încerca să găsească o soluţie. Poate există dovezi.

Hannah trase aer în piept şi întrebă:

— Ce dovezi?

— Un pachet cu scrisori scrise de tatăl tău mamei tale, zise el renunţând la şaradă. Mama ta mi le-a încredinţat mie. Pot fi dovada de care au nevoie.

— Scrisori? De la tatăl meu?

Hannah abia se putea abţine, era atât de fericită. Avea dovezi privind existenţa tatălui ei. Cuvinte pe care el le scrisese. Pe care le putea citi. Apoi îşi dădu seama… Scrisorile nu însemnau nimic pentru Dougald în afară de un avantaj asupra ei pe care îl putea exploata.

— Dă-mi-le, îi ceru ritos.

— Nu prea cred.

— Eşti un măgar!

— Astfel de complimente nu au darul să mă atragă de partea ta.

Părul lui de abanos era periat din spate şi i se revărsa pe frunte, conferind trăsăturilor sale o anumită eleganţă austeră. Licărul palid al flăcării se juca pe chipul lui, scoţându-i în evidenţă pometii voluminoşi şi reliefând linia maxilarului. Niciun surâs nu-i îmblânzea buzele. Ochii lui mari nu o priveau, ci o vânau. Nimic din ceea ce făcea Hannah, nicio nuanţă de ton, niciun gând nu scăpa neobservat. Costumul lui negru se pierdea în întunericul din jur, iar ea putea vedea şi simţi fiecare muşchi din corpul lui. Umerii solizi, forma pieptului lat, bazinul îngust şi coapsele puternice. Pierduse în greutate faţă de perioada când erau căsătoriţi, dar Hannah nu avea nicio îndoială că ar fi biruit-o într-o clipită. În lumina aceea, Dougald arăta mai mult ca

răzbunătorul care îi bântuise visele decât ca amantul din fanteziile ei.

— Ce trebuie să fac ca să obţin scrisorile? întrebă ea.

— Ştii deja.

Voia să spună…? Da, desigur. Dacă încerca să o facă să se simtă prost, reuşise perfect. Îi spusese atâtea lucruri groaznice, lucruri care o duruseră, şi nu-i arătase nicio urmă de bunătate sau afecţiune. Cu toate acestea, acum, inima ei bătea în ritmul pasiunii lor chinuitoare. Acolo, în camera aceea obscură, afumată, simţind privirea lui fixând-o, Hannah simţi acelaşi val de excitare, de noutate, de fascinaţie pe care îl simţise odinioară. Respiraţia i se precipită. Oare Dougald observase? Prevăzătoare, îşi lipi genunchii unul de altul pe sub jupon, dar nu-şi dădu seama dacă o făcuse pentru a elimina tensiunea şi umezeala sau pentru a nu pierde senzaţia imaginară a contactului cu trupul lui. Îşi dorea din tot sufletul să mai poată crede în viitorul pe care şi-l făurise în minte atunci, în prima zi, în tren, când crezuse că el o iubea şi că ea îl iubea pe el.

Întunericul se agăţa de el ca o amantă, iar Hannah voia să se retragă şi ea în bezna aceea.

— De ce nu ai o lumânare? vru ea să ştie.

— Îmi place să te urmăresc atunci când treci pe coridor.

Se holbă la el uluită. Stătuse pe coridor? Fusese chiar atât de învăluită în gândurile ei încât nu-l observase? Şi… şi o privise şi în celelalte nopţi, în toate celelalte dăţi? Când fredona ceva sau…

— Vorbeşti de una singură, remarcă Dougald.

Nu putea să nege. Vorbea de una singură când era nervoasă sau simţea apăsarea solitudinii, condiţii care erau îndeplinite în general atunci când străbătea coridorul. Panicată, încercă să-şi aducă aminte cât de mult vorbise. Ce spusese.

Dinţii lui străluciră în lumina slabă.

— E un obicei dezagreabil, care conduce la nebunie… sau înseamnă că dacă o faci eşti deja deranjat mintal? Nu mai ţin minte cum era.

De ce o urmărise? Voise să treacă la fapte, aşa cum o ameninţase? Plănuise să o omoare? Sau să o sperie şi să o posede?

— Ar trebui să ştii, răspunse ea. Îl cunoştea prea bine, nu ar fi omorât-o, şi chiar dacă ar fi vrut s-o facă, i-ar fi dat de ştire înainte să comită crima. Ai de gând să mă internezi la azil? Nebunia te poate elibera de anumite jurăminte de căsătorie nedorite, tatonă ea terenul.

Dougald îşi frecă bărbia gânditor.

— Nu m-am gândit la asta. Mulţumesc pentru sugestie.

— Dacă mă internezi, trebuie să mărturiseşti că nu m-ai omorât, dar nu ai avut nimic împotriva zvonurilor privind moartea mea, permiţându-le să circule în detrimentul tău, argumentă ea, provocându-l. Atunci cine va fi smintitul?

— Eu, pentru că nu mi-am disciplinat soţia.

— Acum îl recunosc pe Dougald al meu. Mereu o brută. Hannah se răsuci pe călcâie – ca un dresor de lei îndrăzneţ care se întoarce cu spatele la bestia sălbatică – şi se îndreptă spre draperii. Ridicând un canaf, i-l arătă. Brută sau nu, n-ar trebui să trăieşti în halul acesta, într-o cameră învechită şi jalnică. Cel care a ales modelul acesta ar trebui împuşcat. Când el tresări, îl întrebă: Nu eşti de acord?

— Nici n-am observat.

— De când nu observi tu aşa ceva? Înainte, voiai să ai tot ce era mai bun.

— Pe vremea când îmi păsa de opinia celorlalţi.

— Vorbim de lucruri de bază aici.

— Scaunele sunt vechi, salteaua are gâlme, dădu el din umeri. Oricum nu dorm.

— Poate de asta eşti atât de furios. Hannah se îndreptă spre masă şi aprinse sfeşnicele. Chiar şi luminată

de o duzină de lumânări, camera nu arăta cu mult mai bine. Fumul pătase draperiile şi tapetul în forme neregulate, iar mirosul acru se răspândise peste tot. Se uită în jur şi se gândi că el avea nevoie... avea nevoie de ceva. De o influenţă care să-l domolească, de cineva care să-i vorbească raţional, dar să aibă o oarecare autoritate. Ea nu fusese niciodată în stare să-l aducă pe calea cea bună, dar rivalul ei avea sorţi de izbândă. Ce părere are Charles despre asta? se interesă ea.

Ochii lui Dougald deveniră două sloiuri de gheaţă verde.

— Nu-i cer părerea.

Ostilitatea cu care răspunsese nu o impresionă.

— Charles aprecia confortul chiar mai mult decât tine.

— Îl are... în altă parte. Contele mai făcu un pas înspre centrul camerei. Nimic nu mai e la fel în ceea ce mă priveşte, Hannah. Dacă încerci să mă judeci pe baza faptelor mele din trecut o să dai greş.

— Avem ceva de discutat.

— Nu în seara asta. Nu aici. Nu acum.

— Afirmi că nu mai eşti la fel, dar trebuie să te informez că nu e complet adevărat. Încă ţii morţiş ca totul să fie aşa cum vrei tu. Desigur, doar eşti bărbat, spuse ea, aşezându-se pe unul dintre scaunele pline de gâlme şi încrucişându-şi braţele. În seara asta. Aici. Acum.

Pe jumătate ascuns în umbră, el se propti cu un umăr de perete. Pentru un moment, observându-i zâmbetul reţinut, Hannah avu impresia că-l vedea pe Dougald cel de odinioară.

— Eşti prea îndrăzneaţă pentru o soţie care a greşit.

— Nu eu am greşit, Dougald.

Zâmbetul îi dispăru, lăsând în urmă chipul unui străin sumbru.

— Ştiu asta. I-am pedepsit pe ceilalţi vinovaţi.

Ce voia să spună? Despre cine vorbea? Despre

Charles? Despre el însuşi?

— Nimeni nu mă sfidează, Hannah. Să nu uiţi niciodată.

Nu, nu despre el vorbea. Era prea îngâmfat ca să facă una ca asta.

— Eu te-am sfidat.

— Şi nici nu permit nimănui să-mi forţeze mâna, continuă el. Nu am chef de o scenă în seara asta. Vorbim când o să cred eu de cuviinţă şi nu mai devreme.

Hannah profită de ocazie.

— Deci accepţi că trebuie să vorbim?

— De fapt, atunci când voi crede eu că e timpul potrivit pentru asta, eu o să vorbesc şi tu o să mă asculţi.

Naiba să-l ia, era întotdeauna atât de impasibil! O înfuria aşa cum nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. El nu se dădu din calea ei – de ce ar fi făcut-o? Doar Hannah nu putea să-i facă nimic. O lăsă să-l apuce de rever.

— Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. Eşti acelaşi Dougald de dinainte, dai ordine şi dictezi şi decizi. Nu ai învăţat nimic. Nu cred că îţi dai seama, dar eu m-am schimbat, spuse ea scuturându-l uşor.

— Eşti mai în vârstă, eşti mai slabă.

— Sunt mai bogată, completă ea privindu-l în ochi. Nu mai trebuie să-ţi suport prostiile, Dougald. Acum mă întreţin singură.

— Bani? întrebă el, atingându-i bărbia cu mişcări uşoare. Ai bani?

Hannah îi ignoră mângâierea. Voia să discute serios. Voia ca Dougald s-o audă, să ştie că ea reuşise fără el.

— Am făcut economii de la început, de când Lady Temperly a început să mă plătească. Nu am avut mult în primii ani, dar am economisit fiecare bănuţ.

— Într-un cont la Banca Angliei, încuviinţă el.

— Da. Într-un final, când am vândut Distinsa

Academie de Guvernante, am pus toţi banii la bancă. Nu am nevoie de postul tău. Pot să-mi cumpăr un bilet de tren. Pot să închiriez o caleaşcă. Pot să merg undeva şi să trăiesc ca o doamnă, iar tu nu mă poţi opri.

— Nici dacă îi explic funcţionarului bancar că eşti soţia mea?

Cuvintele lui o opriră aşa cum apa stinge focul. Dar modul în care le spusese, felul în care o privise şi mişcarea degetelor lui de a lungul bărbiei ei şi în jos, pe gâtul ei... Ah, nu reuşise să-şi înăbuşe complet dorinţa. Nu era momentul acum. Dougald o privi de sus cu un aer de proprietar, ca şi cum ar fi deţinut-o.

— De ce ai face asta? şopti ea.

— Îţi imaginezi că te-aş lăsa să iei trenul? Să mă părăseşti din nou? Când, de fapt, tu eşti soţia mea şi un bărbat are dreptul la orice aparţine soţiei sale neascultătoare, capricioase şi indolente?

Iubirea, sau iluzia iubirii, nu era de ajuns. Nu fusese niciodată îndeajuns. Epoca de aur apusese de mult, speranţa era moartă, iar pasiunea... dacă pasiunea nu dispăruse complet, asta însemna doar că trebuia să se îndrepte de spate, să-şi ridice demn fruntea şi să se bazeze pe calităţile ei pentru a se întreţine.

— Voi găsi o cale să scap de tine, Dougald. Ştii că o voi face. Nu e prima oară.

— Dar dacă o faci, draga mea, vei fi la fel ca la început. Fără resurse, fără prieteni care să te ajute. În plus, acum ai devenit şi o persoană destul de cunoscută în Anglia, spuse el, apucând-o de bărbie şi ţintuind-o locului. O să te găsesc oriunde.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior de gheaţă pe şina spinării.

— Cum adică, fără resurse?

— Contul tău de la Banca Angliei? Cel în care ţi-ai depozitat toate economiile? L-am închis. Tot ce deţine o

femeie e sub controlul soţului ei. Dougald îi zâmbi, urmărindu-i privirea îngrozită, şi îşi puse mâinile pe talia ei. Ce e al tău... e al meu.

Hannah înţepeni, apoi se mişcă dezarticulat, ca o dansatoare neîndemânatică. În cele din urmă reuşi să se desprindă de el şi să ajungă la uşă.

— Somn uşor, draga mea.

Dougald o sărută pe buze, intră în cameră şi îi trânti uşa în faţă.

Ascuns în umbrele de pe coridor, cineva o privea pe Hannah îndepărtându-se. Scena făcuse toţi banii.

Capitolul 16

Într-o zi însorită, dar răcoroasă de aprilie, Hannah porni în şareta trasă de ponei spre Burroughs Hall. Purta cea mai bună ţinută din garderoba ei: o rochie maronie de satin, cu fustă brodată, o vestă neagră de catifea şi boneta maronie cu panglici şi volănaşe. Ţinea ferm de hăţuri cu mâinile înmănuşate, răspândind un aer de calm interior. Un calm dezminţit de repetatele schimbări vestimentare din acea dimineaţă, precum şi de bătăile puternice şi neregulate ale inimii.

Pe măsură ce şareta se apropia de gardul întunecat care împrejmuia moşia bunicilor ei, Hannah repeta în mintea ei acele cuvinte de nerostit: „Domnule, doamnă, nu ştiu dacă vi s-a adus la cunoştinţă existenţa mea, dar sunt fiica domnişoarei Carola Tomlison şi a fiului dumneavoastră, Henry”.

Sau: „Domnule Burroughs, doamnă Burroughs, în urmă cu douăzeci şi opt de ani, fiul dumneavoastră, Henry, s-a iubit cu mama mea, domnişoara Carola Tomlinson, iar eu sunt rezultatul”.

Sau: „Fără îndoială v-aţi temut că într-o bună zi…”

Până la urmă, despre asta era vorba. Dacă bunicii aflaseră de iminenta ei venire pe lume şi o alungaseră pe maică-sa fără urmă de regret, cu siguranţă nu aveau s-o primească acum. Şi chiar de-ar fi primit-o, ar fi putut ea să-i accepte? Ar fi putut să le ierte copilăria în mizerie la care o condamnaseră şi moartea timpurie a mamei sale? Carola se stinsese din viaţă la doar treizeci şi unu de ani. Hannah se apropia cu paşi iuţi de acea vârstă, zenitul înţelepciunii şi al puterii sale, şi să se gândească tocmai acum la moarte i-ar fi umplut inima cu o amărăciune fără margini.

Poarta principală era deschisă, iar casa se întrezărea printre pomi. Undeva în apropierea inimii se strângea un nod. O apăsare ţii un junghi de teamă. Însă chiar înainte să intre, să facă acel pas definitiv pentru a-şi împlini visul, trase de hăţuri şi coti spre stânga. Opri poneiul şi coborî din şaretă pe iarba ce păstra amintirea ploilor din ajun. Fără să dea drumul frâielor, înaintă câţiva paşi până ce chipul ei se lipi de barele metalice.

Îşi aţinti ochii spre casa de cărămidă, construită în stilul paladian al secolului precedent. Faţada era vârstată cu iederă, ce contrasta cu rigurozitatea liniilor albe. Casa nu era prea mare, număra probabil douăzeci de încăperi, potrivită pentru o familie înstărită de la ţară.

Clădirea era străjuită de arbori înalţi şi fâşii de gazon proaspăt tuns, unde se înălţau pe alocuri trandafiri înfloriţi. Burroughs Hall era o minunăţie de conac, visul oricărui orfan.

Îi pierise curajul să intre, să urce treptele şi să bată la uşă.

Degetele i se încleştară pe oiştea de fier. Părinţii ei se cunoscuseră în acea casă. Se îndrăgostiseră. Probabil fusese concepută într-una dintre odăile de la mansardă. Însă locul ei nu era acolo. Cum altfel? Bunicii o alungaseră înainte să vadă lumina zilei.

Uşa se deschise, iar Hannah îngheţă. Cine putea să fie? Un bărbat înveşmântat într-o uniformă de satin albastru, de modă veche, şi purtând pe cap o perucă pudrată ieşi pe verandă.

Răsuflă uşurată. Era doar un lacheu. Peste o clipă, cu zornăit metalic şi tropot de copite, o trăsură deschisă poposi în faţa treptelor, mânată de-un vizitiu tinerel. Cei doi schimbară câteva vorbe. Hannah era prea departe ca să înţeleagă o frântură din conversaţia lor, dar se gândi că… fără îndoială… da, iată-l, un gentleman în vârstă, dar impunător, cu mustaţă şi sprâncene stufoase, înveşmântat într-un costum cafeniu, ieşi din casă, îşi umezi degetul cu limba şi îl ridică în adierea vântului. Dădu mulţumit din cap, apoi scoase un ceas de argint din buzunar, îl inspectă şi se întoarse nerăbdător spre uşă.

— Alice, de ce trebuie să întârziem mereu din cauza ta?

O femeie adusă de umeri, înveşmântată în mătase cafenie şi purtând o bonetă decorată cu pene, îşi făcu apariţia pe verandă.

Buzele ei se mişcau, dar vorbea pe un ton coborât, cum se cuvo nea pentru o lady, astfel că Hannah nu pricepu nimic.

Îşi simţi gâtlejul uscat, acum că îşi privea pentru prima oară singurele rude rămase în viaţă. Nici vorbă să facă vreun pas. Încremenise cu ochii holbaţi la verandă. Lacheul aşează scările şi o ajută pe doamnă, apoi pe domn să urce în trăsură, după care închise uşa. De-abia atunci îşi dădu seama Hannah că trebuia – ba nu, era imperativ – să se ascundă. Mână cu iuţeală poneiul şi şareta la adăpostul tufelor, tocmai când trăsura trecu prin dreptul ei.

Apoi, prostuţă şi laşă cum era, ieşi pe drum în urma lor, privindu-i cum se pierd în zare. Tocmai îi văzuse pe bunicii ei şi nu avusese curajul să li se înfăţişeze.

*

În seara aceea, pe când se îndrepta alene spre dormitor, Hannah observă abătută cum podeaua scârţâia obosită sub picioarele ei, iar coridorul purta un iz de vechi tristeţi. Lumânarea ardea timid, fiindu-i teamă parcă să lumineze colţurile încăperii sau tavanul, iar singurătatea era mai apăsătoare ca niciodată.

— Pentru că singurătatea a fost sporită de laşitate, rosti ea cu glas tare.

Ar fi putut să dea vina pe Dougald, pentru că-i inoculase atâtea temeri, dar adevărul era mai complicat. De-a lungul anilor, ori de câte ori se gândise la întâlnirea cu rudele sale, un sentiment de groază amestecată cu nerăbdare pusese stăpânire pe ea. Se prea poate ca el să-i fi sporit groaza cu aluziile lui bine ţintite, dar cu puţin curaj ar fi făcut acel pas. Deschise uşa odăii. „Nu care cumva să te plângi de nefericirile tale, Hannah Alice.” Cu ochii minţii zări siluetele bunicilor ei urcând în trăsură. „Nu după ce ai lăsat o şansă unică să-ţi scape printre degete.”

Imaginea se nărui în clipa în care bătrânul scaun scoase un geamăt, şi o siluetă întunecată se ridică, smulgându-i tinerei femei un ţipăt de spaimă.

— Ce naiba ţi-a trecut prin cap când ai invitat-o pe Maiestatea Sa la Raeburn Castle? întrebă Doug cu furie mocnită.

— Chiar era nevoie să mă sperii în halul ăsta?

Îşi duse mâna la inimă, care dădea să-i spargă pieptul, apoi înălţă sfeşnicul să-i lumineze chipul mereu încruntat şi costumul negru strâns pe trup, cât se poate de conservator. Era un bărbat teribil de chipeş, cu excepţia deselor momente când stătea retras şi adâncit în gânduri, momente de care Hannah se săturase.

— Răspunde. De ce nu mi-ai spus c-ai invitat-o pe regină?

— Nu doream să-mi soliciţi prezenţa la masă. Şi pe deasupra, rosti ea, maimuţărindu-l, nu voiam să-mi faci capul calendar.

— Răspunde la întrebare. La ce te-ai gândit când ai invitat-o pe Maiestatea Sa la castelul Raeburn?

Rostise întrebarea printre dinţii încleştaţi, un fenomen neobişnuit la care Hannah ar fi vrut să asiste mai des. Însă pentru prima oară de când sosise acolo, dădea piept cu Dougald cel de altădată, cel iute la mânie. Vechiul Dougald nu făcuse mai mult decât să urle la ea, dar pe-atunci nu purta stigmatul de criminal. Prin urmare, răspunse cu eleganţă rece:

— Le-ai spus mătuşilor că o cunosc personal pe Maiestatea Sa, dar n-ai catadicsit să-mi dai de ştire cum eşti de părere că ar trebui să acţionez în ceea ce priveşte dorinţa lor de-a o întâlni.

— Nu mă aşteptam s-o inviţi în casa mea, rosti el apăsat.

— Şi eu de unde era să ştiu? Aprinse lumânările, care împrăştiară luciri palide de-a lungul patului îngust, peste ligheanul ciobit, peste draperiile prăfuite. Aşa că în loc să-ţi îndeplinesc voia, ceea ce aş fi făcut de-ai fi vorbit cu mine, le-am adus mătuşilor o rază de bucurie scriindu-i Maiestăţii Sale. Am inclus şi invitaţia prin care o pofteau să vadă modestul lor omagiu.

Dougald scoase din buzunarul vestei o hârtie filigranată de culoarea fildeşului şi se holbă la ea de parcă urma să explodeze în orice clipă.

Hannah zări sigiliul regal. Maiestatea Sa refuza politicos.

Era surprinsă de reacţia lui la primirea corespondenţei imperiale. Unii o venerau într-atât pe regină încât nu-şi închipuiau că ar putea schimba vreodată scrisori cu o figură atât de augustă, însă n-ar fi crezut că Dougald se număra printre ei. Amuzată cumva de uimirea lui, rosti cu blândeţe:

— Îmi recunosc îndrăzneala, dar Maiestatea Sa nu o va lua ca pe-o insultă, dacă de asta te temi, iar invitaţia mătuşilor tale era de-a dreptul fermecătoare. Au reuşit să-i dea un amestec potrivit de nerăbdare, entuziasm şi stăruinţă.

Hârtia fremătă între degetele lui tremurânde.

— Aşa te-ai răzbunat pentru că n-am vrut să te-ascult.

Aha. Deci nu era şocat de scrisoare, ci mânios pe făptaş. Hannah hotărî să-şi aleagă vorbele cu multă grijă, căci, deşi nepăsarea lui fusese unul dintre motivele principale, era la fel de adevărat că îi scrisese Maiestăţii Sale într-un acces de furie.

— N-aş spune chiar răzbunare. Recunosc totuşi că nu mi-a păsat de consecinţe. Nu mi-a plăcut maniera trufaşă în care m-ai tratat.

— Trufaşă? tună el, făcând să-i stea inima în loc.

Când îşi reveni, scutură fusta cu un gest sigur, fără să-l scape însă din priviri.

— Dumnezeule, Dougald, nu-i nevoie să-ţi ieşi aşa din minţi! Ai primit un răspuns, asta contează. Avem măcar ce să le arătăm mătuşilor. Vor fi fără îndoială dezamăgite, dar scrisoarea în sine le va mai alina din tristeţe. Cum el se mulţumea s-o fixeze cu privirea, fără a scoate vreo vorbă, izbucni: Dougald, nu ştiu de ce te porţi aşa. La urma urmei, n-a acceptat!

— A acceptat.

„Nu se poate!” Hannah deschise gura, dar nu fu în stare să rostească nimic.

— Întocmai! făcu el, de parcă ar fi răspuns cuvintelor ei nerostite. Despături scrisoarea şi citi: „Maiestatea Sa Regală, Victoria, Suverană a Angliei, primeşte invitaţia dumneavoastră curtenitoare…” A acceptat, Hannah, a acceptat! Ne va călca pragul în două săptămâni! Îţi dai seama de câtă muncă e nevoie să punem castelul ăsta la punct? Darămite să-l facem adecvat pentru o vizită regală!

Sub privirea ei consternată, Dougald se ambală: Va trebui să angajez toţi oamenii capabili din regiune ca să duc la bun sfârşit proiectele începute. Să montez lambriurile de lemn, să zugrăvesc sala mare şi coridoarele, să pun rafturi în bibliotecă. Şi-apoi să termin noul hol şi să ridic nişte scări, ca să nu fie regina nevoită să intre prin bucătărie.

— N-ar fi o imagine prea plăcută, murmură ea.

— Suita regală va înnopta la noi. Regina. Consortul regal. Copiii Maiestăţii Sale. Avem nevoie de dormitoare, saloane şi o creşă fără praf şi scânduri mucegăite!

— Ah!

— Ah! o îngână el furios. Mai are rost să ne gândim la tot alaiul de servitori care-o vor însoţi? Pe ăia unde-i mai punem?

— Aşa-i.

— Cum ai de gând să-i luăm de la gară, când avem un număr limitat de trăsuri, toate vechi de când lumea?

— Ce zici de şareta lui Alfred? şopti ea, apoi coborî privirile când gluma îi stârni lui Dougald un nou val de furie.

— Unde ţi-a fost capul? repetă el, dând roată dormitorului minuscul. *Unde* ţi-a stat mintea?

— Nu mi-am închipuit că va accepta invitaţia.

Nările i se umflară ca unui armăsar în călduri.

— Sper ca tapiseria asta cu care vă lăudaţi atâta să fie al naibii de reuşită.

— Nici măcar n-ai văzut-o? Hannah înlemni.

— Nu! Ce-mi pasă mie cum îşi pierd vremea patru babe?

— Tare încrezut mai eşti, Dougald! Credeam că ştii, şi bănuiam că te foloseşti de tapiseriile mătuşilor să atragi atenţia Maiestăţii Sale.

— Să mă folosesc de mătuşile mele? Ce prostie!

Hannah simţi un val uriaş de satisfacţie când răspunse:

— Se poate, dar n-am reuşit să-ţi aflu părerea, pentru

că nu mi-ai dat voie să-ţi vorbesc între patru ochi.

— N-am motive de îngrijorare, nu? scrâşni el fulgerând-o cu privirea. Spune-mi că tapiseria e minunată.

Hannah se gândi la opera impresionantă, bogat colorată, În care cele patru femei lucraseră timp de douăzeci şi patru de ani, Trase aer adânc în piept şi oftă prelung.

— Păi… era.

— Cum adică era? se interesă el, ţinându-şi nervii în frâu.

— E o… hmm… tapiserie. Splendidă. Măreaţă. Valoroasă.

— Dar?

— Dar mătuşile n-au nimerit prea bine trăsăturile prinţului Albert, aşa că le-am sugerat să îndepărteze acea secţiune… Mârâitul lui îi opri firul ideilor. O să le-ajut să termine, făgădui în cele din urmă.

— Ai două săptămâni. O înghesui în colţul de lângă şifonier şi se aplecă deasupra ei, până ce răsuflarea îi atingea obrazul. Două săptămâni până ce Maiestatea Sa, Victoria, regina Angliei, ne va face o vizită. Să fie gata până atunci.

Ar fi vrut să-i spună că era imposibil, dar zări furia din ochii lui şi… nu, probabil era doar furie. Se apropiase într-atât de ea pentru a o intimida. Fără doar şi poate că postura lui ameninţătoare îi grăbise ritmul inimii şi îi înmuiase genunchii. Nu era un moment bun să-i adulmece parfumul – un amestec de piele, săpun şi Dougald. Se îndepărtă de el, de teamă să nu fie agresată fizic, nu pentru că ştia că s-ar fi făcut mică, ar fi oftat şi ar fi dorit mai mult decât era cazul de la o bestie cu inima de gheaţă.

— Tapiseria, rosti el.

— Va fi gata, promise ea.

Dougald se răsuci pe călcâie şi trânti uşa în urma lui.

Hannah se aruncă într-un cotlon şi îşi ascunse faţa în

palme. În ce se vârâse? Două săptămâni ca să ţească din nou o tapiserie a cărei realizare durase douăzeci şi patru de ani? Şi s-o facă mai bine ca înainte? Părea o încercare de netrecut.

Din nefericire, tapiseria era cea mai mică dintre grijile sale. Printr-un ciudat capriciu al sorţii, indiferent cât de mult se încăpăţâna Dougald să o ignore, indiferent cât de supărată era pe el, când se apropia de ea o străbăteau fiori de dorinţă. În schimb, prezenţa ei nu părea să-l afecteze defel, sau…

Uşa se izbi de perete şi Dougald dădu buzna înăuntru.

— Unde ai fost?

— Unde am fost? întrebă ea nedumerită. Când?

— Astăzi. În seara asta. De ce nu erai în castel?

Evenimentele zilei se derulară cu repeziciune în mintea ei.

Bunicii. Dorinţa de-a vorbi cu ei. Lipsa de curaj. Ea, holbându-se cu nasul lipit de gard, asemenea unui hoinar. Nimic pe lumea asta n-ar fi putut să-i dezlege limba, să mărturisească prin ce aventuri trecuse. Douglas ar fi luat-o drept un succes personal. Ar fi râs.

— A fost jumătatea mea de zi liberă, prin urmare nu te priveşte.

Se simţi mândră de răspunsul ei enigmatic, până când îi zări furia întipărită pe chip.

— Dar văd că te-ai dichisit, nu glumă, remarcă el măsurând-o din priviri. Nu te-am mai văzut aşa gătită de când ai venit aici. Îşi încleştă pumnii şi mormăi: Dacă ai ieşit cu filfizonul acela de Seaton…

— Nici dacă aş fi făcut-o n-ar fi fost treaba ta.

Era gelos cumva? Încântător.

Se aplecă deasupra ei, doar că de astă dată nu era furios pe venirea reginei. Furia lui era personală acum.

— Pe dracu’ nu e treaba mea, normal că mă priveşte pe unde umbli şi ce faci.

— De ce? întrebă Hannah, scoţând bărbia înainte.

— Pentru că eşti soţia mea.

Un val de indignare ţâşni din sufletul ei apăsat de frustrări.

— Când? În urmă cu nouă ani, că azi nici nu poate fi vorba. Nu acum. Nu când refuzi să-mi vorbeşti până şi pentru a-mi da ordine.

Dougald se dădu îndărăt, urmărind-o din priviri. Ea făcu un pas înainte, aruncându-i săgeţi otrăvite acelui ticălos încrezut şi egoist care încerca să-i administreze banii şi viaţa.

Brusc, o luă în braţe.

Ea îşi înfipse mâinile în părul lui şi îşi lipi buzele de-ale sale.

Se sărutară îndelung, într-un vârtej de dorinţă, frustrare şi furie, cu trupurile strâns lipite, picioarele ei legănându-se în aer în timp ce limba lui îi explora gura. Blestematul! O trata cu aceeaşi insolenţă, de parcă era o fetişcană de optsprezece ani, iar el bărbatul mai în vârstă şi atoateştiutor. Acum însă nu-i era cu nimic superior. Strânsoarea lui îi arăta cât de mult o doreşte, mâinile lui îi răscoleau faldurile fustei în căutarea coapselor. Iar ea… îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, îşi lipi corsajul de pieptul său şi îl sărută pătimaş, sperând ca hainele ce-i separau să dispară miraculos, într-un norişor de fum.

Dougald se smulse brusc din sărutare.

— Cum ştii să mă tachinezi!

Se răsuci cu ea în braţe şi se-ndreptă spre patul ei îngust.

— Eu? Nici gând. Nu-i veni în minte niciun răspuns mai elaborat, aşa că se înălţă să-l muşte blând de buză. Eu nu tachinez. Asta nu-i tachinare.

— Nu. O întinse pe saltea, prins în încleştarea picioarelor ei, şi îşi lipi pieptul de sânii rotunzi. Acum nu. Dar de când te-ai întors… în fiecare zi. Faci paradă prin

castel, pe trepte, pe coridoare.

— Eu nu fac paradă, domnule. Îşi petrecu degetele prin părul lui şi hotărî că nu-l va lăsa să-l taie niciodată. Nu sunt o iapă, să fac paradă.

— Şi tonul mieros pe care-i vorbeşti lui Charles, ca să trag eu cu urechea din birou?

— Doreşti să-mi pun lacăt la gură?

— Te întreţii cu ticălosul acela de Seaton.

— Tu însuţi te tragi dintr-o familie de ticăloşi, şi eşti cel mai mare dintre ei.

— Te îmbraci provocator.

— Provocator! protestă ea, trăgând cu ochiul la rochia castanie.

Ridicându-se pe genunchi, Dougald îi suflecă fusta şi jupa până la brâu şi îndreptă un deget acuzator spre gleznele ei, asemenea unui procuror în focul pledoariei.

— Ia te uită. Porţi pantalonaşi cu dantelă!

— Nu m-am trădat niciodată, se apără ea, aruncând condurii cât acolo.

— Ştiam că porţi dantelă. Am intuit eu, mormăi el. Peste o clipă îi desfăcu iute cordonul de la brâu.

— Cu ce-s eu de vină că ai dobândit aptitudini de clarvăzător?

— Doar când vine vorba de tine, mărturisi el, trăgându-i pantalonaşii. Doar tu îmi deschizi ochii.

Îi străpunse intimitatea aşa cum n-o mai făcuse de nouă ani. Nouă ani bătuţi pe muchie. Simţi o moleşeală caldă străbătându-i pântecul, aprinzându-i dorinţa. Nouă ani. Mult prea mult. Îşi nesocotise trupul, îşi repetase de-atâtea ori că nu dorea, nu avea nevoie, nu-i păsa. Acum, de la prima atingere a lui Dougald, ştiu că era pregătită. Nefiresc de pregătită, total pregătită, hotărâtă să nu se oprească şi să nu cugete la posibilele consecinţe.

Un zâmbet diabolic încolţi încet pe buzele lui.

— Te-am visat. O întredeschise uşor cu degetele, iar

Hannah închise ochii, pătrunsă de dulcele fior al dorinţei. Am visat să te ating aici.

Atingerea lui fină o făcu să tresară.

— Şi aici, continuă el, mângâind-o cu neruşinare. Doream să te împlinesc cu degetele.

Degetul lui o pătrunse cu putere, făcând-o să-şi ducă mâna la gură pentru a-şi înăbuşi geamătul.

— Nu ţi-ai dorit cu adevărat să te ascult. O mângâia cu buricul degetului mare, în timp ce arătătorul îşi continua neabătut mişcarea. Mereu ţi-ai înăbuşit poftele.

— Doar… doar după ce mi-ai dat de înţeles că nu e dragoste, ci datoria…

Protestele ei fură brusc curmate de apăsarea lui caldă. Când o dezmierda astfel, cu un deget explorându-i adâncurile şi cu celălalt masând fără preget, toată ranchiuna se topea ca prin farmec. Cu un singur gând în minte, îl apucă de revere şi îl trase peste ea.

— Ia-mă acum, îi ceru, săgetându-l cu privirea.

Dougald chicoti, aşa cum îi şedea bine unui măgar infatuat ca el. Dar amuţi când Hannah îşi coborî cu repeziciune mâna pe pieptul lui, de-a lungul pântecului, până la umflătura care stătea să-i rupă pantalonii. Îi mângâie bărbăţia, urmărindu-i reacţia. Dougald închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, dezvăluind tendoanele care-i străbăteau grumazul şi purpura din obraji.

— Ia-mă acum, repetă ea.

De data aceasta nu mai chicoti. Făcând un pas înapoi, îi scoase lenjeria dantelată, apoi îşi desfăcu pantalonii şi îi trase mai jos de genunchi.

Graba lui o măguli, amplificându-i dorinţa. Doamne, ce mare era, cât de natural se mişca… Dacă n-o pătrundea în curând…

— Dougald, te rog, gemu, întinzând braţele spre el.

Se aruncă asupra ei ca o bestie dezlănţuită, lăsând la o parte dulcegăriile, răspunzând chemării ei cu mişcări

ample şi nerăbdătoare.

Brusc, i se tăie răsuflarea. Trecuse atâta vreme… Trupul refuza să i se deschidă. Durerea veni ca un ecou îndepărtat, apoi o lovi din plin.

— Nu, şopti ea, înfigându-şi unghiile în pielea lui.

Dougald o săgetă din ochi, asemenea unui naufragiat lăsat pradă valurilor. Apoi observă încrâncenarea şi chinul de pe faţa ei. Înghiţi în sec, îşi domoli avântul şi îi şopti drăgăstos:

— Lasă-mă să te pătrund, iubito. Relaxează-te şi lasă-mă înăuntru.

Trupul ei răspunse imediat vorbelor lui calde. Arcuindu-se nerăbdătoare, se lăsă pătrunsă.

Scânci de plăcere. Nu era în regulă. O avea. Din nou. Dar…

Nici el nu-şi dorise asta. În această seară însă, mânia şi frustrările îi zdrobiseră obişnuita reţinere.

Era bine până la urmă. Nu-l ademenise prin subterfugii. Era sincer.

Îşi înălţă coapsele şi îşi contractă muşchii pântecului, apoi, pe un glas la fel de cald şi mângâietor, îi şopti:

— Te doresc, iubitule.

Capitolul 17

Dougald se simţea învins. Nu asta avusese de gând. Plănuise s-o ducă pe culmile dorinţei, ţinându-şi propriile porniri sub control. Astfel urma să stabilească termenii împăcării, să se impună ca stăpân. Dar căldura ei, mirosul ei, glasul ei şoptind „Te doresc, iubitule”… Trebuia s-o aibă. Toate instinctele lui primare îl împingeau să-şi verse sămânţa în ea. Era posesiunea lui, feuda lui, soţia lui.

Căzuse pradă poftelor fără pic de reţinere sau

eleganţă. Fiecare părticică din trupul său, fiecare picătură de sânge se zbătea să intre în ea. O pătrundea şi se retrăgea, o pătrundea şi se retrăgea, zguduit de scâncetele ei. Coapsele lui Hannah se înălţau şi coborau în ritmul impus de el. Braţele ei se încleştaseră în jurul lui, temându-se parcă să nu dispară în neant. Frica pusese stăpânire şi pe el. Se temea de un deznodământ subit, care i-ar fi răpit plăcerea de-a o gusta până la capăt. O pătrundea prea repede. Îi refuza probabil orgasmul, dar nu putea să încetinească, să aştepte…

— Grăbeşte-te, îl zori ea, lovindu-l cu pumnul în umăr. Grăbeşte-te!

La comanda ei îşi înteţi eforturile. Hannah îi sfâşie spatele cu unghiile, asemenea unei feline turbate, străduindu-se să ajungă la punctul culminant. Îşi vărsa frustrările în cel mai animalic mod posibil. Mai târziu avea să fie bucuros că nu se dezbrăcase complet. Acum însă, hainele erau doar un obstacol enervant. Sfinte Dumnezeule, purta încă eşarfa prinsă de gât ca un ştreang!

Hannah era nespus de frumoasă cu părul lăsat liber, împrăştiat deasupra cuverturii aidoma unui râu de aur parfumat. Ochii ei căprui se deschideau şi se închideau la loc, acum vlăguiţi, peste o clipă disperaţi, de parcă dorinţa şi nevoia se războiau pentru sufletul ei. Rochia enervantă de satin era închisă până la gât.

— Dougald, Dougald, Dougald.

Desluşi acea nuanţă în glasul ei. Acea nuanţă pe care n-o mai auzise de nouă ani blestemaţi, dar o recunoscu imediat.

Tensiunea se acumula înăuntrul lui. Instinctul îl îndemna s-o pătrundă în forţă. Dorea să termine în ea. S-o înece în sămânţa lui. Dar înainte… trebuia s-o privească. Nu avea de ales.

Avea ochii închişi. Roşeaţa îi urcase încet pe gât şi se răspândise în obraji şi mai sus, pe frunte. Buzele

întredeschise lăsau să-i scape icnete de plăcere. Străfundurile sale erau zguduite de contracţii puternice, oferindu-i acea recompensă primitivă de mult căutată.

Dougald savura această izbucnire animalică, pasiunea de neoprit. Hannah nu-i rezistase. Trupul ei tânjise după căldura lui, iar acum îi aparţinea întru totul.

Nu mai fu în stare să reziste.

O ţintui de pat, obligând-o să-i primească ofranda. Ea îi răspunse cu aceeaşi forţă, purtată pe valurile plăcerii, gemând fără întrerupere. O pătrunse mai adânc ca niciodată; în clipa aceea tensiunea îi săgetă fiori pe coloană şi termină într-un sfârşit, inundând-o. Se aruncă orbeşte peste ea, se lipi de pielea ei, cerându-i să recunoască faptul că-i aparţinea, dominând-o cu trupul pentru a-i acapara mintea.

Reuşise. Fiecare geamăt trăda capitularea, fiecare mişcare dezvăluia o acceptare completă.

Izbândă. Hannah predase armele. Deocamdată, cel puţin.

*

Hannah se lăsă moale sub greutatea lui, savurând senzaţia de epuizare, de satisfacţie. O senzaţie efemeră. În câteva clipe urma să deschidă ochii, să devină conştientă de ceea ce făcuse şi, stânjenită, să lupte pentru a-şi salva mândria, negând faptul că se predase. Dar în secunda asta…

Dougald se ridică uşor, dezlipindu-şi cu grijă trupul de al ei.

Ruşinea o năpădi pe dată. Îşi împreună picioarele şi se pregăti de luptă… dar el o răsuci, lipindu-i pântecele de aşternuturi. Hannah încercă să se ridice, însă el o ţintui cu o mână. Auzi foşnetul hainelor şi, cu coada ochiului, observă cum vesta, eşarfa şi cămaşa lui traversau în zbor odaia.

— Dougald, ce-ai de g...?

— Vrei să vorbim acum? rosti el cu asprime.

— Nu.

— Atunci, linişte!

Hannah zâmbi cu faţa la cearşaf.

Salteaua se încovoie sub greutatea lui. Cizmele căzură cu zgomot la podea.

Ştia deja şi fără să se uite ce articole de îmbrăcăminte aveau să dispară. Pantalonii îi stăteau oricum în vine. Luară şi ei urma cizmelor, iar Dougald sări în pat. Încălecând-o, îi deschise nerăbdător nasturii de la corsaj. Hannah dădu să protesteze, temându-se pentru singura ei rochie mai de Doamne-ajută, dar nu avea nici energia, nici eleganţa necesară s-o facă.

Se apropie de gâtul ei şi îi şopti, mângâindu-i urechea cu răsuflarea lui caldă:

— Tu şi blestematele tale de haine. Te îmbraci în halul ăsta doar ca să mă ţii la distanţă, dar nu-ţi mai merge. Vreau s-o dai jos.

Găsi suficiente rezerve de energie ca să i se împotrivească.

— Nu-mi aleg veşmintele cu intenţia să te ţin la distanţă sau să te ademenesc. Mai precis, nu mă gândesc deloc la tine în acele momente.

— Aici greşeşti.

Îi trase rochia de pe umeri, apoi mai jos, luptându-se puţin cu mânecile. O lăsă pe Hannah să se întindă din nou pe saltea şi fără să stea pe gânduri, continuă s-o dezbrace. Rămăsese doar în cămaşă, corset şi ciorapii ei preferaţi de mătase.

Dougald scoase un hohot de râs gros şi aspru şi îi atinse jartiera înflorată.

— Nemaipomenit. Un bun indiciu pentru ce se află mai sus.

Mâna lui alunecă pe coapsă, oprindu-se pe fese.

Mângâie muşchiul asemenea unui colecţionar ce descoperă o nestemată, apoi îşi petrecu degetul cu delicateţe de-a lungul fantei şi îl vârî în acea zonă de maximă sensibilitate.

Hannah se răsuci, dornică să-l primească din nou, dar mâna lui o ţinu ferm lipită de pat. Se urcă peste ea şi îi cuprinse sânii în palme, cu tandreţe.

Ea închise ochii şi îşi ascunse chipul în cearşaf. Nu trebuia să gândească. Nu încă.

Mâinile lui lucrau cu măiestrie, strângând potrivit de tare. Degetele lui descriau cercuri discrete în jurul sfârcurilor, apoi apăsau blând. Închipuirea ei o luă razna. Urma să o ridice în genunchi şi s-o ia pe la spate, iar ea avea să miaune şi să-şi înfigă ghearele în cuvertură, asemenea unei pisici. Gândul îi dădu fiori de plăcere, şi toată fiinţa ei îi cerea să treacă la acţiune. Dar nu avea putere asupra lui. Dougald era prea puternic şi experimentat. În asemenea cazuri, femeia nu avea niciodată putere asupra bărbatului.

*

Când se trezi, lumina zorilor se revărsa prin ferestre, iar Dougald stătea alături cu pantalonii traşi pe el, cu cizmele în mână şi cu o căutătură nemulţumită. Privirea lui dădea roată odăii, oprindu-se asupra patului îngust… asupra ei.

— Dormitorul ăsta e prea sărăcăcios, bombăni el sărutând-o pe creştet.

Hannah se sprijini pe-un cot şi îşi dădu părul din ochi.

— Bună dimineaţa şi ţie.

— O să-i spun doamnei Trenchard să te mute într-o cameră mai bună. La auzul acelei afirmaţii, îi veni să sară din pat şi să-l certe, îşi aminti însă că era goală-puşcă, deci n-avea nicio şansă să-l impresioneze.

— Nici să nu te gândeşti! Zi mersi dacă rămânem

neobservaţi. Brusc, îşi dădu seama de semnificaţia propriilor cuvinte. În minţile lor nu se împăcaseră, doar făcuseră dragoste. Mă rog, spuse ea, alegându-şi cuvintele cu atenţie, căci prăbuşirea era iminentă, nu are importanţă ce crezi despre dormitorul meu. Oricum… nu vei mai călca pe-aici.

Silueta lui păru dintr-odată masivă, întunecată, ameninţătoare.

— Dacă poftesc…

— Nu. Ştii că nu putem continua astfel. Cineva o să ne vadă. Vom fi ţinta bârfelor şi a speculaţiilor, iar eu… tu… niciunul nu ne dorim asta acum. Mă înşel?

Pe durata discursului ei poticnit, Dougald redeveni individul rece şi indiferent pe care-l cunoscuse în ultima perioadă.

— Nu.

Chipul şi postura lui nu trădau nicio reacţie, de parcă noaptea precedentă nici nu existase. Intimitatea părea o fărâmă din închipuirea ei, iar pasiunea… îşi mişcă picioarele şi simţi numaidecât amorţeala din muşchi.

Fără îndoială, pasiunea lor fusese reală. Însă fusese mereu reală şi complet inutilă în aplanarea neînţelegerilor conjugale. Prin urmare…

— Nu trebuie să repetăm experienţa de-aseară.

— De-acord.

*

— Două săptămâni? Domnişoara Minnie se agăţă de spătar şi se prăbuşi pe scaun. În două săptămâni ne vizitează regina?

Un freamăt entuziast străbătu rândurile servitorilor.

— E fantastic, nu? exclamă mătuşa Spring, ţâşnind din fotoliu cu palmele strânse şi sclipiri în ochi. Regina Victoria ne face o vizită în persoană.

— Nu pot să cred, repetă Seaton pentru a patra oară. E de neînchipuit.

Dougald stătea cu spatele la şemineu, dinaintea unei adunări alcătuite din mătuşi, moştenitorul său perfid, Charles, doamna Trenchard, slujitori… şi Hannah.

Soţia lui, Hannah. Avusese nişte planuri diabolice în privinţa ei. La început, lucrurile merseseră ca pe roate. O încolţise. O ţinuse în cuşca lui, o determinase să-i facă pe plac şi era convins că avea s-o îngenuncheze în curând.

Dar Hannah îi dăduse toate planurile peste cap.

Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Ar fi trebuit să-şi amintească de apetenţa ei pentru neprevăzut.

Mătuşa Isabel şi mătuşa Ethel se ţineau de mâini şi ţopăiau de fericire, spre hazul slujitorilor mai tineri.

Doamna Trenchard bătu din palme şi slujitorii se potoliră, dar bucuria provocată de anunţul neaşteptat al vizitei rămase în privirile lor.

Foarte bine. Contele înţelese pericolul pe care-l reprezenta Hannah şi avea să acţioneze în mod corespunzător. Avea să-i interzică să trimită scrisori te miri unde, după bunul ei plac. Nu avea să mai părăsească niciodată castelul fără însoţitor. Iar Dougald nu avea să mai cedeze farmecelor ei sexuale. Era un om de fier. Prin singurătate şi muncă neobosită se transformase în imaginea tatălui său, devotat numelui pe care-l purta şi nestingherit de pasiuni. Nu intenţiona să-i permită lui Hannah să trezească în el acea moliciune blestemată.

Ridică tonul, pentru a fi auzit de toată lumea.

— E o veste minunată. Maiestatea Sa ne onorează cu vizita, dar n-are rost să vă amintesc cum trebuie pregătit evenimentul.

Charles îl măsură din creştet până-n tălpi, cu alura unui croitor.

— Trebuie să vă înnoiţi garderoba. V-am mai spus asta.

— Vom organiza o somptuoasă ceremonie de primire, anunţă mătuşa Spring. Îi vom invita pe toţi cetăţenii districtului să-şi aducă omagiile Maiestăţii Sale.

— Pe toţi cetăţenii din district? făcu Hannah uimită. Aici? La castelul Raeburn?

Fără îndoială, familia Burroughs avea să onoreze invitaţia. Dougald chibzui la însemnătatea vizitei lor. Hannah se acomodase acolo, le îndrăgea pe mătuşi, avea o relaţie cu el. Perfect. Avea să-i îngăduie să-şi cunoască bunicii.

— Lambriurile. Antreul. Doamna Trenchard îşi duse la piept mâna străbătută de vene proeminente şi privi în jur îngrozită. Sala mare. Totul trebuie curăţat.

— Totul trebuie renovat, o corectă Dougald.

— Muncitorii trebuie să lucreze cu mare grijă, milord, interveni Charles. Mi-e teamă de-un dezastru.

— Trebuie să-mi vopsesc părul, se tângui mătuşa Isabel netezindu-şi buclele rare.

Aşadar, suspiciunile lui Dougald se adevereau.

— Încearcă să nu împrăştii cremă de pantofi pe lighean, o avertiză mătuşa Ethel. Mă întreb dacă mă mai încape rochia aceea frumoasă.

— Pe tine te prinde orice, dragă, o asigură mătuşa Spring.

Seaton se posomorî brusc.

— E un dezastru. Un blestemat de dezastru.

— Nu înjura, Seaton, îl dojeni domnişoara Minnie. Apoi, întinzând o mână spre Hannah: Să fie oare cu putinţă, domnişoară Setterington? În veci n-aş fi crezut că va accepta.

— Ştiam eu că va reuşi, declară mătuşa Isabel. E eficientă, Hannah a noastră. E o femeie modernă.

Hannah o luă de mână pe domnişoara Minnie.

— Greu de crezut, dar adevărat.

Mătuşa Spring îi luă cealaltă mână.

— Fată dragă, pentru noi e un vis devenit realitate, şi asta datorită ţie.

Pe chipul lui Hannah înflori un zâmbet satisfăcut.

— Nu datorită mie, mătuşă Spring, ci datorită muncii voastre îndelungate. Voi – făcu un gest cuprinzător, pentru a le include pe toate mătuşile – aţi făcut posibilă vizita asta, deci meritul vă aparţine în totalitate.

Dougald fu nevoit să admită că Hannah avea fler la oameni. Bunica lui o îndrăgise teribil, şi nu fusese o femeie prea uşor de mulţumit. Îşi dorise nespus să-l vadă pe Dougald la casa lui, astfel că atunci când căzuse la pat, fuseseră nevoiţi să grăbească nunta, în lunile ce urmaseră nunţii, mai zâmbea doar când Hannah era prin preajmă. Văzând-o acum vorbind cu mătuşile îşi aminti cât de mult o preţuise pentru grija pe care i-o purtase bunicii sale, ba chiar se gândi că... însurătoarea nu fusese o idee atât de proastă.

Îşi aminti de clipele când rămâneau singuri şi stăteau la taclale, el uitând de îndatoriri, ea – de resentimente. Vorbeau şi nimic mai mult. Fusese uimit de gândirea ei matură, de experienţele care o modelaseră. Hannah nu se înscria în rândul domnişoarelor lipsite de griji, întocmai cum el nu era beizadeaua prin excelenţi îşi pierduse mama la o vârstă fragedă, tatăl lui fusese distant şi rece. Dragostea nu-i adusese decât suferinţă.

Hannah fusese copleşită cu atenţie din partea mamei sale, însă dragostea maternă n-o protejase de veninul snobilor, răutăcioşilor şi bigoţilor.

Îi despărţeau ani buni. Timpul le răcise relaţia. Poate că aveau să redobândească totuşi acea armonie de altădată.

— Nu ştiam că aţi cunoscut-o personal pe Maiestatea Sa, domnişoară Setterington. Seaton se apropiase de Hannah şi îi vorbea cu glas mieros. Trebuie să-mi povestiţi întocmai cum s-au petrecut lucrurile.

Dougald auzi glasul tatălui său răsunându-i în minte: „Asta se-ntâmplă când visezi cu ochii deschişi, băiete. Îţi pierzi autoritatea. Îţi pierzi şi femeia. Unii cred că pot să-ţi vină de hac. Nu mai fi aşa de moale. Ochii deschişi, atenţie maximă”.

Avea dreptate bătrânul. Nu era momentul să viseze la Hannah şi la împlinirile de care avuseseră parte. Acum, cu sabia atârnându-i deasupra capului şi cu regina bătându-i la poartă, trebuia să fie neînduplecat.

— Vom începe pregătirile de îndată. Îi aruncă o privire aspră lui Seaton: Nimeni nu e scutit de la muncă. Nimeni.

După cum era de aşteptat, filfizonul o zbughi numaidecât. Un ceas mai târziu, Dougald află că Seaton părăsise castelul. Aparent, moştenitorul său îşi amintise de o sumedenie de îndatoriri care urmau să-l ţină ocupat până în ziua vizitei regale.

De-acum înainte, urma s-o trateze pe Hannah cu indiferenţa pe care o merita.

Nu avea să mai fie niciodată sclavul pasiunii.

*

De ce se crezuse nevolnică? Puterea pe care o avea asupra lui Dougald atingea culmi nebănuite. Ce-i drept, trebuia să fie singuri, dezbrăcaţi, iar ea să îngenuncheze înaintea lui, dar în clipa de faţă Dougald se ţinea ferm de tăblia patului şi suferea în tăcere, căci Hannah îi jurase că dacă o atingea, avea să se oprească. În acel moment ar fi fost în stare să-şi vândă sufletul pentru ca ea să-şi continue numărul de magie.

Surâzând, îl sărută pe partea stângă a abdomenului, plimbându-şi limba pe pielea lucioasă a coapsei şi de acolo, pe buric, era proaspăt spălat – tocmai ce ieşise din baie – şi izul excitaţiei se îmbina cu mireasma picantă a săpunului. Trupul lui vibra de încordare, chinuit de incertitudine. Avea

să meargă mai departe? Hannah plănuia să meargă într-adevăr mai departe, nu înainte însă de a-i prelungi chinul. La urma urmei, trebuia să-i plătească pentru suferinţele pe care i le provocase. Continuă deci să-l tachineze, mângâindu-i coapsele, apoi fesele, savurând musculatura fermă. Îi dezmierdă testiculele, cercetând pielea aspră şi firele rebele de păr. Oare trecuseră numai două nopţi de când o lipise triumfător de pat, sărbătorindu-i supunerea? Ei bine, sosise clipa răzbunării.

— Îţi place? murmură, aplicând un sărut discret deasupra pământufului de păr. Dougald nu răspunse, dar chipul lui era contorsionat de plăcere. Dougald? rosti ea, ridicând capul. Vrei să mă opresc?

— Nu! Îmi place la nebunie, răspunse el. Cu un efort considerabil, trase aer adânc în piept. Fă ce doreşti. Ce-ţi trece prin minte.

Nu voia să-i ceară făţiş ceea ce-i trecea lui prin minte, de teamă să n-o şocheze prea tare. Şi poate că în urmă cu două nopţi ar fi fost şocată. Dar în acele două nopţi Dougald o însoţise într-un periplu senzual ce nu putea fi numit decât hedonist.

O linsese şi o sărutase pretutindeni, o forţase să se tânguie, să cerşească. Hannah ştia prea bine ce aştepta. În curând avea să-i satisfacă dorinţa.

Îl sărută din nou, chiar la baza mădularului, cu buzele strâns lipite.

— Asta vrei?

— Da. E minunat. Dar poate... Hannah îşi împrăştie răsuflarea caldă peste bărbăţia lui, în timp ce Dougald se chinuia să-şi găsească cuvintele. Poate dacă ţi-ai folosi limba...

— Cum, aşa? Cu încetineală voită, îşi plimbă limba pe toată lungimea mădularului său rigid şi tensionat. Dougald icni de plăcere. Muşchii braţelor se încordară, pregătiţi s-o prindă de cap şi să-i dicteze mişcările. Şi ce-ai mai dori?

şopti ea senzual.

— Cred că poţi şi tu să-ţi închipui, îi răspunse el pe acelaşi ton.

— Aş putea. Îşi înălţă capul şi zâmbi. Dar vreau s-o aud din gura ta.

Dougald o privi năuc, apoi, într-un târziu, înţelese despre ce era vorba. Îl năpădi un val de mânie, dar se dădu bătut. Nu era momentul să-i ţină piept.

— Te rog, Hannah, rosti el rar, cu disperare în glas, te rog, ia-mă în gură şi… te rog…

Îi iertă bâlbâială şi îi făcu pe plac.

La urma urmei, era ultima oară. Cu certitudine.

Capitolul 18

Hannah stătea în sufrageria mică şi trăgea cu urechea la sporovăială voioasă din sala de mese. Din salon se auzeau bătăi de ciocan, iar pe coridor un cârd de cusătorese transportau suluri de material pentru tapiţerie spre odăile de la etaj. Entuziasmul vizitei regale pătrunsese în fiecare cotlon al casei. Cu o zi în urmă, Hannah stătuse trează până târziu, încercând să organizeze lucrul la tapiserie. Stătuse trează chiar şi după miezul nopţii, însă… din alte motive.

Se aranja în faţa unei oglinzi cu rame de aur, zâmbind maliţios în sinea ei.

Motivele acelea nu aveau să se repete.

Zâmbetul îi pieri. În final, nu ştia dacă nu cumva Dougald se prefăcea în acele clipe, urmărind în fapt să-i slăbească rezistenţa şi s-o transforme într-o nevastă ascultătoare.

Orele de muncă şi nopţile nedormite îşi spuneau cuvântul, iar acum li se adăugau şi aceste griji. Un chip

palid şi obosit o urmărea din oglindă, aşa că se pişcă de obraz să-i mai revină roşeaţa. Toată lumea era preocupată de sosirea reginei, nimănui nu avea să-i pese de înfăţişarea ei.

Cu excepţia lui Dougald, iar după seara precedentă se întreba dacă-l mai putea privi în ochi.

Nu avusese parte de acest amestec de extaz, confuzie şi nefericire de când trăiseră împreună, în urmă cu mulţi ani. Dougald se schimbase, iar ea nu trebuia să uite asta.

Pe de altă parte, şi ea se schimbase. Nu ştia cum aveau să evolueze lucrurile, dar, în cazul unei împăcări, nu dorea ca el să impună condiţiile, căci toate farmecele şi puterea ei de seducţie n-ar fi putut să pună zăgaz nefericirii ce-ar fi urmat.

Sporovăiala din sala de mese deveni şi mai entuziastă. Trebuia să vadă despre ce era vorba. La urma urmei, nimeni nu ştia ce se petrecuse în dormitorul lui Dougald, în afară de ea… şi Dougald.

Iar Dougald n-ar fi zis nicio vorbă care s-o pună într-o lumină proastă. Strânse din dinţi. După toate aparenţele, el ura această pasiune bolnavă chiar mai mult decât ea.

Îşi ciupi încă odată obrazul şi intră în sală. Trecu pe lângă doamna Trenchard, care ţinea în mână un ceainic aburind, pe lângă Dougald, aşezat în capul mesei, pe lângă mătuşi şi pe lângă Seaton.

Mătuşa Spring ridică o coală de hârtie şi citi, ridicând tonul pentru a contracara zgomotul ciocanelor din odaia alăturată.

— Am scris invitaţii pentru familiile Henderson şi Gilmore, pentru contele de Nasker, ce oameni de treabă, ce maniere alese, pentru domnul MacAllister şi proaspăta sa soţie, mult prea tinerică pentru el, prostuţa, pentru Sir Preston şi Lady Susan, pentru soţii Howell, sper că nu mai stă închisă sărmana, pentru Sir Day şi Lady… A, bună

dimineaţa, Hannah dragă. Arăţi teribil de ostenită.

„Adio intrare discretă”, îşi zise ea.

— Mă simt bine, mătuşă Spring.

— Nu crezi că arată obosită, Dougald? se interesă bătrânica fără a o lua în seamă.

— N-are nimic, mormăi el, fără să ridice ochii din farfurie.

— Domnişoara Setterington e la fel de fermecătoare ca întotdeauna, se băgă Seaton, aparent şocat de francheţea mătuşii.

— Fireşte, dragă. În clipa următoare însă, aşează lista invitaţilor pe masă şi o cercetă pe Hannah cu atenţie. Ridurile nu diminuează cu nimic din farmecul unei femei. Am dreptate, Dougald?

Contele mârâi ceva indescifrabil, în aparenţă neafectat de tentativele subtile ale mătuşii, iar Hannah se prăbuşi în scaun, mai stingherită ca amândoi la un loc.

Mătuşa Isabel rupse tăcerea.

— Aşa-i, dragă, ridurile conferă chipului o aură de mister.

— Într-adevăr, e tare misterioasă astăzi, făcu mătuşa Ethel.

Domnişoara Minnie deschise gura şi pentru o clipă, Hannah trase nădejde că avea să schimbe subiectul, aşa cum ar fi fost înţelept.

Nădăjduise în van.

— Şi Dougald pare obosit. Am lucrat târziu azi-noapte la meniurile pentru dineul regal. Poate că domnişoara Setterington a lucrat şi ea până târziu cu Dougald, pregătind sosirea reginei.

— Aşa e! aprobă mătuşa Spring îndreptându-se de umeri.

— Cu siguranţă, întări mătuşa Isabel cu un surâs larg.

— Tare misterioasă, repetă mătuşa Ethel.

Dougald mestecă, înghiţi şi se şterse la gură cu

şerveţelul. Apoi, dominând încăperea cu privirea, de pe tronul său, declară:

— Pot afirma fără urmă de îndoială că eu şi domnişoara Setterington nu ne-am ocupat astă-noapte de primirea reginei. Domnişoara Setterington are îndatoririle ei, eu le am pe-ale mele şi nu am niciun interes să lucrez împreună cu dumneaei.

— Dougald, nu fi nepoliticos, îl mustră mătuşa Spring.

— O necăjeşti pe fată, adăugă mătuşa Ethel.

— Nicidecum, le asigură Hannah iute.

Dougald îi aruncă o privire scurtă, în care se citea căldură, furie, dar şi dorinţă. Căutătura lui avu darul s-o tulbure, să-i aducă sângele în obraji şi să regrete faptul că venise la masă.

Contele se puse din nou pe mâncat, însă Seaton se grăbi să-l înţepe:

— Lord Raeburn e nepoliticos. Domnişoara Setterington nu merită să ia micul dejun în compania unui barbar.

— Sau în compania unui criminal, rânji Dougald sfredelindu-l cu ochii săi verzi.

Doamna Trenchard tresări.

— Mi se pare mie, sau tocmai a mărturisit că şi-a ucis soţia?

Hannah îl măsură din priviri pe bărbatul ei. Când avea acel rânjet batjocoritor întipărit pe chip, toate temerile ei în privinţa intenţiilor lui se amplificau de o sută de ori. Stând astfel în capul mesei, înconjurat de mărturiile averii şi originii sale nobile, cu sclipiri de gheaţă în ochi şi dantura imaculată la vedere, dădea impresia unui senior feudal răzbunător.

— Nu, mătuşă Isabel. Nu mi-am ucis soţia… încă, adăugă el, fără să se uite la Hannah.

— Încă? răsună glasul mătuşii Isabel. Cum adică?

— Încă, repetă domnişoara Minnie, dusă pe gânduri.

Aşezând furculiţa pe masă, Dougald îi aruncă un zâmbet răutăcios mătuşii Isabel.

— Dacă suspectaţi într-adevăr că mi-am ucis soţia, ar fi culmea cruzimii să mi-o aruncaţi pe domnişoara Setterington în braţe.

Una era să ştii despre planurile lor, alta era să vorbeşti deschis despre ele. Hannah l-ar fi suduit după cum merita, dar se abţinu.

— Vă contrazic, Lord Raeburn, doamnele n-au asemenea intenţii.

Nimeni n-o băgă în seamă. Mătuşa Isabel deschise gura, apoi o închise la loc.

— E… eu una… nu m-aş fi gândit la una ca asta, îngăimă în cele din urmă. Fruntea-i era încreţită de gânduri. Dougald îşi plimbă privirile în jurul mesei, zâmbind sardonic. Mi-e greu să admit, dar ai dreptate, oftă bătrâna. Bine. Recunosc faptul că nu ţi-ai ucis soţia, însă ideea era plină de mister şi romantism.

Lui Dougald îi pieri zâmbetul de pe chip.

— Nu e nimic romantic într-o crimă. Crima e unealta unei minţi slabe.

Seaton se ridică în picioare şi bătu darabana pe masă.

— Eu, unul, rămân la părerea mea. Cred că Lord Raeburn şi-a ucis soţia.

— Haide Seaton, interveni mătuşa Ethel, spui asta doar ca să ai ce povesti.

— Şi care-i problema? Dacă tot suni din trompetă, măcar să faci tevatură. Seaton dădu semne că voia să se ridice, iar un slujitor se grăbi să-i tragă scaunul. Trebuie să fac o vizită familiei Sheraton, la care voi înnopta. Ne vedem mâine.

Dougald îl privi cu subînţeles.

— A unei minţi slabe, repetă el.

— Dougald, dragă, ai fost odată însurat, zise pe neaşteptate mătuşa Spring. Ce s-a ales de soţia ta?

— Iată misterul, rosti el şi îşi văzu mai departe de gustare. Hannah s-ar fi dat cu capul de masă chiar în acea clipă. De ce vorbea Dougald cu atâta neruşinare? De ce dădea în vileag atât de multe şi totodată nimic? Îşi râdea cumva de simţămintele ei? O amenința cumva?

Nu-şi putea da seama. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să facă dragoste împreună, adevărul era că nu avea încredere în el. Cum altfel? În cele şase luni de căsnicie o rănise profund.

Hannah stătea lângă birou, consolându-l pe cel care-i era soţ de cinci luni.

— De când s-a dus bunica ta, n-am avut nimic de făcut.

Dougald zâmbi, trădând afecţiunea pe care încă i-o purta bunicii sale.

— Ai făcut nespus de multe cât a zăcut bolnavă. Mi-a spus cât de mult apreciază grija pe care i-o porţi. Mi-a spus că am ales împreună o soţie ideală.

Vorbele lui îi pătrunseră ca un pumnal în pântec. Adevărata natură a mariajului lor i se înfăţişa tot mai limpede. Toate acuzele pe carei le adusese în tren se adevereau. Bunica lui o alesese de fapt să-i fie soţie. Dougald îi făcuse pe plac şi totodată scăpase de-o bătaie de cap. Se concentrase în schimb asupra afacerilor, şi era tot mai aproape să pună mâna pe bogăţiile pe care le râvnea.

— Mi-e dor de Bunica, rosti el, întorcându-se la hârţogăria dinaintea lui, cu ochii umeziţi. Am putut discuta întotdeauna cu ea. Era o femeie toarte înţeleaptă.

„Poţi discuta cu mine acum”, ar fi vrut să spună Hannah, dar se lăsă păgubaşă. Astfel de vorbe nu duceau niciunde. Nu se dovedise o persoană de nădejde, în special pentru că Dougald nu-i dăduse nicio şansă.

— Ţi-am spus cât de recunoscător îţi sunt pentru

timpul petrecut la căpătâiul ei? întrebă el.

— Da. Grăbiseră nunta din cauza sănătăţii şubrede a bunicii sale. Hannah nu regreta. În ultimele ei ceasuri, bătrâna se bucurase să-l ştie însurat pe nepotul ei. Da, mi-ai spus.

— Eşti încă slăbită de la atâta efort. Dougald deschise un sertar şi scoase un plic doldora de bancnote. Ia-i şi cumpără-ţi ceva drăguţ, să-ţi mai treacă plictiseala.

Hannah îşi duse imediat mâinile la spate, hotărâtă să nu primească darul. Trebuia să-l facă să priceapă că banii nu rezolvau toate problemele.

— Nu de plictiseală mă plâng, ci de lipsa unei activităţi. Cât a zăcut la pat, am avut grijă de bunica ta. Acum, că nu mai e, trebuie să-mi găsesc altă ocupaţie. Mi-ai promis un atelier de croitorie.

— Eşti soţia unuia dintre cei mai respectaţi afacerişti din Liverpool, rosti el cu încăpăţânare. Aş fi de râsul lumii dacă te-ai apuca să faci rochii.

— Mi-ai promis!

— N-am promis nimic. Ai zis că n-ai de gând să te prostituezi pentru un atelier de croitorie. Aşează plicul pe masă şi îl îndreptă în direcţia ei. Ziceai că nu vrei să-ţi încâlci principiile pentru bani.

Avea dreptate. Îi spusese lucrurile astea în tren. Apoi se lăsase vrăjită de vorbele lui şi, sub imperiul emoţiilor, se lansase în tot soiul de presupuneri. Crezuse că Dougald avea să fie preocupat de fericirea ei. Crezuse că avea încredere în ea şi în idealurile ei. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că urma să-i răstălmăcească vorbele cu bună ştiinţă şi s-o joace pe degete în halul acesta.

— De ce-ţi pasă ce cred alţii?

— Sunt încă în floarea vârstei. Umbra dezmăţului din tinereţe mă urmăreşte încă. Dacă vreau să am succes în afaceri, trebuie să câştig respectul partenerilor mei. Dădu iritat din mână. Nu ştiu de ce mă chinui să-ţi explic. Ai

încredere, ştiu eu ce-i mai bine.

— Păi ai deja succes.

— Dar nu sunt cel mai de succes om de afaceri. Nu încă. Vorbea despre speranţele sale cu o indiferenţă ce nu-i trăda determinarea. Vei fi fericită când te vei ocupa de creşterea copiilor. Doar am şi eu nevoie de un urmaş. Iar tu… îţi doreşti o familie. Copilul va fi al tău şi te va iubi.

Îi folosea năzuinţele împotriva ei, iar asta o scotea din sărite.

Dougald zâmbi; gândul la copii avea să-i topească precis furia, îşi spuse.

— Ţi-a venit până acum în fiecare lună?

— Da.

Slavă Domnului, da. Perspectiva de a creşte un copil într-o casă în care n-avea pic de autoritate, alături de un soţ neglijent, îi dădea fiori.

— Dacă-mi termin diseară treburile mai repede, putem încerca să facem un copil.

— Ai o întâlnire, îi aminti ea scuturând din cap.

— Ai dreptate, zise el, aruncând o privire peste calendar. Poate mâine-seară, atunci.

Hannah simţi sângele clocotindu-i în vene. Nu mai îndura să fie mereu pusă la punct, asemenea unui câine neascultător.

— Dacă nu-mi dai atelierul de croitorie, măcar lasă-mă să organizez personalul. Câtă vreme am avut grijă de bunica ta, Charles s-a ocupat de bunul mers al lucrurilor; şi acum se crede stăpân peste casă.

Dougald îşi făcu de lucru cu hârtiile, îşi pierduse orice interes pentru nemulţumirile ei.

— Majoritatea femeilor s-ar bucura să n-aibă nicio îndatorire.

„Ţi se pare că sunt ca majoritatea femeilor? Trebuia să-mi aleg alt bărbat.”

O spusese de-atâtea ori în trecut. El n-o asculta

niciodată. Părea că nici n-o aude. O trata cu o neţărmurită răbdare, ca pe-o fetiţă proastă.

— N-am nicio ocupaţie, zise ea cu osteneală în glas. Nu pot trăi astfel. Te avertizez, Dougald, dacă nu schimbăm ceva, praful se va alege de căsătoria noastră.

Reuşise măcar să-i atragă atenţia. Îşi întoarse chipul roşu de furie spre ea, privind-o pe sub pleoapele coborâte.

— Mă ameninţi cumva?

— Încerc să port o discuţie cu tine.

— Să porţi o discuţie? se răsti el. Mai degrabă mă sâcâi. Încercând să-şi ţină nervii în frâu, continuă pe un ton mai potolit: Nu e nimic de făcut. Suntem căsătoriţi până în mormânt. Descurcă-te.

Şi într-adevăr se descurcase, dar nu aşa cum îşi închipuise el. Îl părăsise înainte să rămână însărcinată şi deci, prizoniera lui pe vecie. Luase banii pe care-i primea în locul dragostei şi-l părăsise.

Acum o pândea aceeaşi cursă. Îşi aţinti ochii spre capul mesei. Dougald era de un calm infinit, retras în sinea sa. Nu-şi vorbeau şi nici nu-i oferea mai multă înţelegere sau bunătate ca înainte, îi demonstrase de atâtea ori că în mintea lui, actul sexual nu însemna iubire. Ştia însă ceea ce multe femei ajungeau să descopere, spre disperarea lor: dragostea nu era necesară. Când doi oameni se împreunau, ieşea un copil.

Trebuia să se poarte cu înţelepciune. Dacă-i făcea vizite, trebuia să-l respingă. Dacă nu… foarte bine. Cu siguranţă n-ar fi mers ea la el.

*

— Salteaua asta e plină de cocoloaşe.

Dougald se foia, încercând să îndepărteze bulgării de pene care-i jenau coloana. Se întrebă de ce nu-şi luase un

pat nou. Dacă Hannah continua să-l viziteze, trebuia să îmbunătăţească puţin condiţiile.

— Ziceai că nu-ţi pasă, murmură ea, cuibărindu-se la pieptul lui dezgolit. Parcă spuneai că şi aşa nu dormi.

— Nu dorm. Dar cu toate astea sunt în pat şi nu mă simt în largul meu.

— Putem să schimbăm locul.

— Patul tău e la fel de denivelat, şi pe deasupra e prea îngust.

— Nu mă refeream la odaia mea, ci la asta. Îşi înălţă privirile şi cercetă încăperea, cu mobilierul ei mohorât, apoi oftă. Uită ce-am zis. E oribil.

Dougald se uită în jur. Avea dreptate. Era oribil, dar nu putea schimba situaţia, chiar de-ar fi vrut. Angajase meşteri să restaureze castelul. Îi muncea din zori până seara, ca totul să fie gata la sosirea reginei. Nu avea timp de acest capriciu, indiferent de momentele intime pe care le-mpărtăşea cu soţia sa, în taină ce-i drept, după miezul nopţii.

Se încruntă nemulţumit. Nu se disciplinase suficient. Ar fi trebuit s-o dea afară de cum intrase în cameră. În schimb, luase vizita ei drept o victorie personală. Aşa hotărâse s-o ia. Drept victorie.

Se ridică şi o întinse alături de el, apoi se aplecă asupra ei şi spuse:

— Dacă vrei, pot să te fac să uiţi de aceste mici neplăceri.

Ea îşi încleştă mâinile în jurul gâtului său.

— Vreau. Dar e ultima noapte, ţi-o promit.

*

Hannah îşi tăie drum printre scările şi cupoanele de tapiţerie olandeză ce străjuiau coridorul de la etaj şi intră în atelierul mătuşilor. Obişnuia să înceapă lucrul dis-de-

dimineaţă. Putea să organizeze activităţile înainte ca muncitorii să apară în casă. Erau momente în care nu o apăsau grijile. La urma urmei, când era ocupată cu tapiseria, nu avea timp să se gândească la Dougald şi la slăbiciunea pe care i-o sădise în suflet. Când soarele strălucea pe boltă şi nevoile îi erau satisfăcute, nu se apropia de el, îi refuza atenţiile şi îşi trăgea seva din principiile pe care se jura să le respecte.

Dar de câteva săptămâni încoace, de cum se lăsa seara, începea să se foiască în pat, ştiind că într-o odaie nu foarte îndepărtată, el o aştepta… o dorea. De cele mai multe ori ţinea perna strâns la piept şi privea în beznă. Uneori însă se ridica din patul ei îngust şi se furişa până la uşa lui. Coridorul întunecat era la fel de sinistru, şirul nesfârşit de odăi goale îi dădea fiori, însă prezenţa lui o atrăgea inexorabil; era asemenea unui fluture de noapte, ademenit de flacără, şi aidoma unui fluture se lăsa cuprinsă de văpaie. Nebunie… o dulce nebunie.

Într-una din nopţi veni el la ea.

Hannah era încă bănuitoare în privinţa intenţiilor sale, dar plăcerea şi apropierea dintre ei cântăreau mai greu decât vechile răni. Încetul cu încetul începea să spere, pendulând între exaltare şi neîncredere. Era oare într-atât de naivă încât să creadă într-o eventuală împăcare, sau, mai grav, să-şi imagineze că Dougald urmărea altceva decât supunerea ei?

Pasiunea e una, dragostea cu totul altceva.

Să fi fost dragoste acel amestec de sentimente ce o ardeau lăuntric? Nu acea dragoste copilărească pe care şi-o închipuise în urmă cu nouă ani, ci un sentiment mai profund, în care punea în balanţă calităţile şi defectele lui, temerile şi curajul său, pentru a-l iubi în pofida şi în virtutea lor.

Nu dorea să-şi închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă era vorba într-adevăr de iubire.

Deschise uşa ce ducea spre turn şi aruncă o privire în sus. Treptele înguste urcau în spirală spre palierul din faţa atelierului mătuşilor. Scara de lemn era mărginită de o balustradă metalică, menită să asigure confortul şi siguranţa bătrânelor.

Hannah se temea că regina va dori să vadă unde fusese realizată tapiseria. Drept urmare, un strat superficial de vopsea fusese întins pe vechea tencuială, iar meşterii se chinuiau să înlocuiască treptele cu plăci de stejar lustruit şi să monteze o balustradă nouă, din lemn de cireş. Rezultatul avea să fie fără îndoială spectaculos, dar până una alta, Hannah trebuia să păşească uşor, încercând fiecare scândură înainte să se lase cu toată greutatea pe ea.

În definitiv, meşterii lucrau într-un ritm neobişnuit de rapid, şi cea mai mică greşeală s-ar fi putut solda cu o accidentare prostească.

Ajunse pe palier şi suspină uşurată. Mătuşile nu aveau să întâmpine dificultăţi pe traseul spre camera de lucru.

Cheia se afla în gentuţa care-i atârna la curea. Vârî mâna după ea când ajunse în prag… şi urlă în clipa în care scândura cedă şi piciorul ei căzu în gol.

Capitolul 19

Dougald stătea în dormitor, îmbrăcat doar în izmene, şi îl fulgera cu privirile pe valetul său leneş.

— Dacă insişti să port eşarfa bine legată, ţi-aş sugera să apari din timp pentru a mă ajuta cu pregătirile.

Câteva fire rebele de pe creştetul pleşuv al francezului se înălţau bezmetic, sacoul său era desfăcut, iar propria-i eşarfă flutura în neorânduială.

— Stăpâne, a avut loc un accident.

Contele îl studie încruntat. Nu-l văzuse niciodată

pradă agitaţiei. De regulă, nimic nu-i perturba calmul galic, fără îndoială nu accidentarea vreunui muncitor de rând. Îşi luă sacoul şi dădu indiferent din umeri.

— Ce accident? Apoi îşi dădu seama. Una dintre mătuşi? Un fior neplăcut de spaimă îi traversă şira spinării. Sper că nu una dintre mătuşi!

De ce-i păsa? La o adică, nici nu erau mătuşile sale. Erau doar o bătaie de cap şi o responsabilitate nedorită.

— Nu, stăpâne. *Madame...* domnişoara Setterington... a căzut prin podea.

Dougald înlemni, şi gura îl luă pe dinainte:

— Imposibil. De-abia ce-a plecat de-aici...

Vorbele-i rămaseră atârnate pe limbă. N-ar fi trebuit să dezvăluie acest lucru, dar era adevărat. Hannah ieşise de la el în urmă cu un ceas, prea puţin timp ca să se îmbrace şi să dea de belele.

Însă Charles clătina din cap, ba chiar îşi ştergea nasul cu o batistă.

— E în viaţă? întrebă Dougald scuturându-l de umeri.

— *Oui,* milord, dar mi-e teamă că piciorul dânsei...

— Ce-i cu el?

— Mi-e teamă că e rupt.

— Bun. Nu era nimic bun în asta, dar Hannah avea să-şi revină. Naiba s-o ia, avea să-şi revină. Unde e acum?

— O transportă în dormitorul ei.

Dougald porni cu paşi repezi pe coridor.

— Milord, răbdare. Pantofii!

— Să-i ia dracu' de pantofi. S-ar fi putut totuşi să-i fie de folos mai încolo, când urma să-i implânte în fundul cuiva. Da, adu-i încoace.

De îndată ce ieşi, dădu peste alaiul cu pricina. Doamna Trenchard conducea procesiunea. Alături de ea mergea o slujnică, purtând o geantă neagră. Hannah se sprijinea pe doi slujitori voinici, ţopăind pe-un picior. Avea rochia sfâşiată, buzele strâns lipite şi o sclipire războinică în

priviri. De cum îl zări pe Dougald, luă cuvântul:

— Lord Raeburn, spune-le muncitorilor că, înainte să plece seara, ar face bine să verifice toate aspectele legate de siguranţa mătuşilor. Dacă n-aş fi urcat în atelier înaintea lor, una dintre ele ar fi putut suferi un accident grav.

Inima lui Dougald îşi reluă bătăile puternice. Suferise un accident, dar dacă era în stare de asemenea vorbe aspre, scăpase uşor. Îşi înăbuşi impulsul de-a o lua în braţe.

— Unde te-ai lovit?

— La picior, se stropşi ea.

„Da, o să-şi revină”, gândi el.

— Eram pe palier, lângă atelierul mătuşilor. S-a rupt o scândură chiar sub mine. Contele îi făcu semn lui Charles, care-i înmâna pantofii, se strecură pe lângă micul grup şi porni spre locul accidentului. Hannah continuă: Am fost foarte atentă la trepte, dar tâmplarii nu s-au apucat de treabă la palier. Întâi mi s-a dus piciorul, murmură ea cu un glas tremurător care-l surprinse pe Dougald. Apoi a cedat toată scândura şi am căzut. Dacă nu mă prindeam de balustradă m-aş fi prăbuşit până jos, şi n-am putut să mă trag înapoi, pentru că scândura s-a dus dracului…

La naiba cu precauţiile. Neînfricata lui soţie plângea.

Dougald aruncă pantofii, îi împinse pe slujitori şi o luă în braţe. Lacheii se traseră în spate, dar nu îndrăzniră să se-arate surprinşi. Pentru o clipă, Hannah se împotrivi, apoi se agăţă de el ca de un catarg în bătaia furtunii. În alte împrejurări, Dougald ar fi savurat acest semn de slăbiciune. S-ar fi folosit de el. Acum însă, părea un gest legitim.

— Dacă nu m-ar fi găsit doamna Trenchard, şopti ea, nu ştiu ce se-alegea de mine.

Dougald îşi notă în minte să-i mulţumească mai târziu menajerei.

— Milord, intraţi aici, îi spuse doamna Trenchard din pragul dormitorului lui Hannah.

O purtă până la pat, cu mânie în priviri.

Ce fusese în capul lui când o instalase în văgăuna asta? În lumina zorilor, odaia părea sărăcăcioasă. Dacă Hannah avea nevoie de câteva săptămâni pentru a se vindeca, nici prin gând nu-i trecea s-o lase aici. În primul rând, de ce ajunsese în postura de convalescentă? După ce punea mâna pe tâmplarii ăia, aveau să-şi dorească fierbinte să se fi apucat de grădinărit.

— Cheamă doctorul, îi porunci doamnei Trenchard.

— Doctorul e un beţivan, răspunse menajera, făcând semn slujnicei s-o ia din loc şi luând ea geanta neagră. Mă voi îngriji personal de domnişoara Setterington. Zărind expresia nedumerită de pe chipul lui Dougald, simţi nevoia să-l liniştească: Vă asigur, milord, mama mea le-a moşit pe majoritatea femeilor din ţinut, ba i-a purtat de grijă şi domnişoarei Spring, şi m-a învăţat meşteşugul ei. Domnişoara Setterington e pe mâini bune.

Dougald şovăi, dar doamna Trenchard păru foarte sigură pe ea când deschise geanta şi scoase la iveală câteva borcănaşe de argilă.

— Prea bine, zise el, încuviinţând cu o scurtă mişcare a capului.

Menajera-şefă aranjă recipientele pe noptiera de lângă pat, apoi îşi roti privirea prin odaie.

— Domnişoară Setterington, aţi irosit deja raţia săptămânală de lumânări, constată ea scandalizată.

— Cui îi pasă de… raţia săptămânală?

Dougald n-avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba.

— Slujitorilor de rând le dau opt lumânări pe săptămână, explică doamna Trenchard în timp ce desfăşura o rolă de pânză albă. Asta înseamnă una pe noapte şi două duminica, dar ei dorm câte patru în cameră, deci e suficient. Dacă sunt cumpătaţi, pot să trimită câteva la familiile lor. Celor cu rang superior le dau cincisprezece lumânări pe săptămână, adică două pe noapte şi trei

duminica. Domnişoara Setterington a depăşit raţia.

— Da, mărturisi Hannah. Am... stat să citesc până târziu.

Ce minciună. Arsese lumânările în nopţile petrecute alături de Dougald.

— Îmi pare rău, domnişoară Setterington, dar nu vă pot aproviziona cu lumânări noi până duminică.

— Asta-i bună, interveni Dougald, fireşte că poţi!

— Vă rog, nu contează. Hannah îi trase un pumn discret în coapsă. O să fiu mai chibzuită săptămâna viitoare.

Doamna Trenchard n-o luă în seamă, aşa cum îi cerea eticheta, şi se adresă stăpânului casei.

— Cum doriţi, milord, dar încerc să fac economie la seu, şi nu dă bine în ochii celorlalţi servitori.

— Îmi permit să cumpăr mai mult seu, mormăi contele aruncându-i o privire furioasă lui Hannah. Aceasta încercă să-i replice pe măsură, dar ochii ei podidiţi de lacrimi îi zădărniciră intenţia. Femeile astea! bombăni Dougald în sinea lui. Lacrimile lor îi înmuiau negreşit pe bărbaţi. Dacă ar fi fost întocmai ca taică-său, nu s-ar fi lăsat impresionat de plânsul unei femei. Ar fi rămas neclintit la toate încercările ei de-al înduioşa. Dacă Hannah ar fi reapărut mai târziu în viaţa lui, ar fi putut să atingă acel nivel de detaşare. Aşa însă... Domnişoara Setterington nu e doar o slujnică, fie ea şi de rang superior, declară într-un final.

— Vă rog, milord, ne puteţi lăsa singure?

Era clar că Hannah nu dorea ca el să-i ia apărarea. Îi oferi batista, iar ea o folosi fără jenă.

Doamna Trenchard îi înmână rola de pânză servitoarei, cerându-i:

— Fă nişte bandaje din asta. Ridică puţin capul rănitei şi-i cercetă zgârietura de pe bărbie. Să-mi fie cu iertare, milord, dar înainte de sosirea doamnei Setterington aţi

insistat să nu fie tratată preferenţial.

Din câte-şi aducea aminte, o ponegrise pe soţia sa într-un moment de beţie. Nu că ar fi trădat taina relaţiei lor faţă de doamna Trenchard, aşa ceva cu siguranţă nu făcuse, dar intrase şi ea probabil la bănuieli când îl auzise tunând şi fulgerând.

— Domnişoara Setterington ar putea să aibă probleme cu somnul, din cauza neplăcerilor provocate de rană. Amintindu-şi de devotamentul menajerei pentru mătuşa Spring, adăugă: În definitiv, le-a salvat pe mătuşi de la un accident teribil.

Doamna Trenchard încuviinţă.

— Aşa o fi, dar nu sunt de acord cu încălcarea regulilor. Te pomeneşti că mâine schimbăm şi ora stingerii.

Dougald se întrebă cât ştia din ce se petrecea în casă.

— Ce stingere?

— Stingerea care se dă la ora nouă. Slujitorii intră în odăile lor şi nimeni nu păţeşte nimic… pe întuneric.

Nu înţelegea tâlcul vorbelor ei, dar fata care tăia pansamentele se holba la el ca mai toate slujnicele – cu o spaimă apropiată de isterie.

— Are impresia că o s-o ucid?

Neroada dădu din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, nu-mi pasă absolut deloc de tine.

Ieşirea lui nervoasă nu avu darul să-i domolească temerile.

Dimpotrivă, se holbă şi mai tare la el şi se făcu toată mică.

— Bine-ai mai liniştit-o, îl luă Hannah peste picior.

— Hai, poţi să pleci, nu mai am nevoie de tine, îi spuse tinerei doamna Trenchard, bătând-o înţelegător pe umăr.

— Stai! interveni Dougald, încercând să dea volum pernei subţiri de sub capul lui Hannah. Du-te la mine-n

dormitor şi adu o pernă pentru domnişoara Setterington.

Fata înghiţi în sec, dar nu se urni din loc.

— Nu-i nevoie, rosti Hannah, sprijinindu-se într-un cot. Milord, nu vreau să fiu tratată preferenţial. Vreau doar ca doamna Trenchard să mă bandajeze, ca să mă pot întoarce la mătuşi. Au nevoie de ajutorul meu ca să termine tapiseria.

Dougald o împinse la loc.

— Nu te mai gândi la tapiserie acum.

Avea nevoie de o doză de laudanum. Contele schimbă o privire plină de subînţeles cu menajera. Aceasta încuviinţă, apoi îi porunci ceva sărmanei servitoare, care ieşi în grabă din odaie.

— Milord, dacă ne permiteţi…

— Nu. Se pironi de cealaltă parte a patului. Rămân aici.

— Nici gând, protestă Hannah. Nu puteţi să rămâneţi.

Dougald îi făcu semn menajerei să se apuce de pansat rana.

Capitolul 20

— Având în vedere ce urmări tragice ar fi putut avea accidentul, domnişoara Setterington e foarte norocoasă. Doamna Trenchard ieşi împreună cu Dougald din dormitor, lăsând-o pe Hannah să-şi bea ceaiul calmant, instalată în perne moi, sub atenta supraveghere a slujnicei. După cum vedeţi, are câteva răni pe picior şi nişte tăieturi în palmă. Glezna scrântită o va ţine trează ceva vreme, şi de bărbie să nu mai vorbim.

Eforturile menajerei îl convinseseră într-un final pe Dougald că Hannah era într-adevăr pe mâini bune. Era o femeie de nădejde. Mai rămânea să afle ce descoperise Charles, plecat în căutarea vinovatului.

— Cât timp va zăcea la pat?

— Azi cu siguranţă. Poate şi mâine. În zilele ce vor urma e preferabil să stea cât mai mult timp aşezată şi să ţină piciorul în sus.

— Să te îngrijeşti să facă întocmai, rosti Dougald, aruncând o privire furişă menajerei care încerca să ţină pasul. Nimic de zis, femeia îşi arătase iscusinţa astăzi. Eşti aici de mulţi ani.

— De când mă ştiu.

Contele se opri, îşi înşfăcă pantofii şi o săgetă cu privirea.

— Îl cunoşti bine pe Sir Onslow.

Un licăr de teamă se citi în ochii ei. Să fi fost reacţia obişnuită a slujitorului luat la întrebări, sau deţinea o informaţie importantă?

— Îl ştiu de când era un băieţandru.

— Ai spune că e un om demn de admiraţie?

— E un om de treabă.

Asta putea să însemne orice.

Menajera o luă din nou pe urmele lui.

— E amabil cu servitorii, îi plac gustările mele şi are un zâmbet atrăgător.

— Puţin berbant?

— Nu văd nicio crimă în asta.

— Nici eu. Mai puţin atunci când flirta cu Hannah, îşi zise Dougald. Doamna Trenchard îl plăcea fără îndoială pe Seaton, un atu considerabil în favoarea nemernicului. Întrebam pentru că e moştenitorul meu, şi de-ar fi să mi se întâmple ceva, sunt curios să aflu cum se va comporta ca lord.

— Exemplar, spuse ea fără ezitare.

Nici măcar nu se ostenise să-i dezmintă temerile. Era deja încetăţenită ideea că Dougald avea să împărtăşească soarta predecesorilor săi?

— Dar pare îndrăgostit de Londra, continuă el. Mi-e teamă că va fi un lord cam absent.

— Absent, dar nu uitat. Menajera încetini. Vedeţi milord…

— Ce să văd? Femeia nu-i răspunse, ci se apucă de burtă, îngrijorat, o întrebă: Care-i baiul?

Doamna Trenchard se sprijini de perete, cu faţa albă ca varul.

— Indigestie, milord. Uneori am impresia că un diavol îmi trece prin maţe. Se scotoci în buzunarul şorţului şi scoase o fiolă.

O desfăcu, turnă conţinutul pe gât şi rămase nemişcată, până roşeaţa îi reveni în obraji. Apoi se îndreptă de umeri, făcu o reverenţă scurtă şi rosti: Cer iertare, milord. De la prea multă muncă mi se trage.

— Fă o pauză.

Ştia prea bine că asta avea să-i aducă o mulţime de necazuri, dar nu putea lăsa o femeie să cadă de epuizare.

Doamna Trenchard oftă.

— Milord, pot să vorbesc deschis?

O privi curios. Era înaltă, masivă şi iscusită, genul de slujitor pe care-l aprecia. Îşi făcea munca discret şi nu-şi dădea cu părerea. Acum însă dorea să-şi spună păsul, iar Dougald se întrebă care dintre întâmplările bizare din ultimele zile o afectase.

— Desigur.

— Cu toate că slujitorii se plâng, n-am spus nicio vorbă până acum despre schimbările de-aici, pentru că dumneavoastră sunteţi stăpânul şi faceţi cum doriţi.

— Exact.

— Dar când oamenii sunt în pericol, mă simt nevoită să iau atitudine. Castelul roieşte de muncitori care dărâmă

şi reconstruiesc, fără pic de respect pentru trecut. Chiar şi cu sosirea reginei Victoria, zic că ar fi mai bine să reparăm mai puţin şi să cugetăm la ce trebuie făcut întâi.

— Adică?

— Sala mare, de pildă. Doar ieri ce-am văzut un tâmplar suspendat de grindă, iar restul îl aşteptau jos cu o scară, bătându-şi joc de el.

Dougald auzise urletele nefericitului şi coborâse în grabă. Luase incidentul drept o poznă nevinovată, menită să-i mai însufleţească pe muncitorii istoviţi. Doamna Trenchard luase lucrurile mult mai în serios.

— Sper că i-ai muştruluit bine, spuse, fără să pară amuzat. Nu care cumva să cadă unul şi să-şi rupă piciorul.

— Sau mai rău, să distrugă vreun ornament sculptat, suspină ea clătinând cu tristeţe din cap. Majoritatea sunt din secolul al paisprezecelea, printre cele mai frumoase din ţinut.

— O să vorbesc personal cu ei.

— Măcar zdrahonii ăia se ţin departe de capelă.

În fiecare dimineaţă, după rugăciuni, o zărise pe doamna Trenchard singură în capelă, curăţând şi lustruind stranele şi altarul. Era o femeie teribil de cucernică.

— Când vor intra muncitorii acolo, voi supraveghea personal lucrările de restauraţie, o asigură el.

— Milord, făcu ea mirată, credeam că nu doriţi să modificaţi capela.

— Nu vreau s-o modific. Nu doresc să-şi piardă aerul venerabil, dar trebuie curăţată şi reparată.

— Desigur. Femeia se legănă pe călcâie, apoi murmură: Plănuiţi deci să restauraţi capela.

— Îţi admir evlavia, spuse el, bătând-o uşor pe umăr. Nu voi neglija locul care a fost dintotdeauna inima castelului.

— Când încep lucrările?

Dougald stătu pe gânduri.

— Cu siguranţă nu înainte de vizita reginei, dar promit să demarăm proiectul cât mai repede cu putinţă. Astea nu-s lucrări pe care să le improvizezi. De mult aveam în plan restaurarea castelului, însă atenţia mi-a fost îndreptată mereu spre alte treburi. S-o cucerească şi s-o îngenuncheze pe Hannah, de pildă, îşi zise, după care spuse cu voce tare: Acum totul trebuie terminat în grabă. Te asigur că nu vor mai exista alte incidente cu muncitorii şi nici accidente de tipul celui suferit astăzi de domnişoara Setterington.

Doamna Trenchard îşi frământă palmele.

— Nu vreau să păţească nimeni nimic.

— Totul va fi în regulă. Nu-ţi mai face atâtea griji.

Menajera dădu să mai adauge ceva, dar şovăi. Dougald ridică surprins din sprâncene. O lăsase să-şi spună păsul. Era mai mult decât suficient.

Chipul îi trăda probabil gândurile, căci doamna Trenchard făcu o plecăciune scurtă.

— Merg să veghez la sănătatea domnişoarei Setterington.

— Aşa să faci. Îngrijeşte-te să primească tot ce are nevoie. Vrem să fie în picioare până la sosirea Maiestăţii Sale, întrucât datorăm vizita prieteniei sale cu regina.

— Aşa e. Doamna Trenchard se îndreptă spre dormitorul lui Hannah. Aveţi dreptate milord, ca întotdeauna.

Douglas se aşeză pe un scaun, încălţă pantofii şi legă şireturile. Până nu de mult ar fi crezut-o pe doamna Trenchard. Mulţi ani la rând se crezuse infailibil. Dar Hannah, cu încrederea ei în sine, cu râsul şi, de ce să nu recunoască, cu inteligenţa ei, îi stârnise dubii cu privire la propria omniscienţă. Teribilă lovitură pentru un om de vârsta lui, împovărat cu atâtea responsabilităţi, să se îndoiască de el însuşi. Nu mirosea a bine. Dacă nu ar fi fost Hannah, nu s-ar fi frământat astfel. În absenţa ei ar fi fost fericit.

Era o minciună. Fusese nefericit de-atâta amar de vreme, de când Hannah îl părăsise şi lumea începuse să-l numească ucigaş.

Nici înainte nu fusese fericit. Ambiţios, încăpăţânat, arogant, dar nu fericit.

Ce-şi dorea cu adevărat?

Răspunsul era evident. Dorea ca Hannah să-l iubească din toată inima, ca pe vremuri, înainte să fie căsătoriţi.

Nimeni şi nimic n-avea să i-o răpească înainte ca el să-i decidă soarta. Când avea să descopere persoana responsabilă pentru accidentul ei, avea să-i dea o pedeapsă exemplară, pentru cu nimeni să nu mai cuteze să calce strâmb.

Coborî scările, străbătu sala mare şi capela şi intră în camera sa de lucru.

Probabil că Charles îi găsise pe tâmplarii cu pricina şi, la cum îl ştia pe valet, indivizii aşteptau acum în biroul său, tremurând din toate încheieturile.

Însă nici urmă de Charles în anticameră, iar biroul era pustiu. Dougald se încruntă. Auzi voci pe coridor.

— Vă spun, domnu', nu voi să dau ochi cu conaşu'. Mă bagă în sperieţi, vă jur.

— *Oui,* rosti Charles cu glas mieros, înţeleg, dar sunt sigur că va dori să-ţi asculte mărturia.

— Nu vreau să-i zic nimica.

— Îţi dau cuvântul meu că nu se va înfuria, Fred.

— L-am văzut cum se uită la oameni. Poţi să omori pe careva cu privirea aia… Nu că n-ar fi făcut-o deja.

De mult nu mai simţise atâta furie. Se săturase să fie acuzat de crimă pe nedrept. De moartea lui Hannah, de moartea altor proprietari ai domeniului Raeburn, când el nu omorâse pe nimeni. Nu lovise altfel decât în luptă dreaptă. Şi cu toate astea trăgea ponoasele. La naiba, nu mai voia să fie ostracizat.

Glasul muncitorului se preschimbă într-un scâncet.

— Nu înţelegi omule? Înălţimea Sa o fi pus la cale şi chestia asta.

Ostracizat de cine? De un om pe care Dougald îl scosese din mizeria în care se scălda şi îi oferise un ban cinstit. Nu se aştepta la recunoştinţă, dar puţină loialitate n-ar fi stricat. Ieşi în întâmpinarea lor şi întrebă tăios:

— Ce-oi fi pus la cale?

Charles şi maistrul tâmplar erau în capelă. Fred se făcu alb la faţă.

— Milord, făcu el, scoţând pălăria. Nu voiam să... Domnu' Charles zicea că n-aţi ajuns, adică...

— Ce-oi fi pus la cale?

Charles îl împinse pe Fred.

— Mişcă! Nu e cuviincios să vorbim aici.

Contele se retrase puţin pentru a-i face loc lui Fred să intre, dar nu se simţea suficient de milos încât să se aşeze în spatele mesei de lucru. Dădu roată încăperii până ce Fred şi Charles intrară în birou şi uşa se închise în urma lor.

Dougald îl luă numaidecât în primire:

— Ce crezi tu c-am pus la cale?

Fred îşi frământa frenetic pălăria între degete, dar era incapabil să scoată o vorbă.

— Tâmplarii n-au lucrat la palier, milord, interveni Charles.

— Dar au lucrat la trepte.

— Numai la trepte. Nu s-au apucat încă de palier.

Dougald înţelese pe dată situaţia şi furia i se mai domoli puţin.

— Cu toate astea, Hannah a căzut prin podea. Se plimbă impacientat prin încăpere, apoi reveni. Putea să fie din cauza unei scânduri putrezite?

Tâmplarul îşi luă inima-n dinţi şi vorbi:

— Se putea, dar nu e cazul.

— Atunci ce s-a petrecut? întrebă Dougald cu glas potolit, dar ferm.

— Cineva a lucrat cu fierăstrăul la scânduri, o tăietură ici, una colea. Le-a slăbit. Mă jur pe tot ce-am mai sfânt, milord, nu erau ca aseară. Urma să ne-apucăm de ele azi-dimineaţă, aşa că le-am verificat cu Rubin înainte să plecăm.

Cineva încercase să-i facă rău cu bună ştiinţă soţiei sale. Cineva care cunoştea obiceiul ei de a intra în atelier înaintea mătuşilor. Dar nici măcar nu ştiau că era soţia lui.

— De ce dracu' ar face cineva una ca asta? îl repezi Dougald.

Nu se aştepta la un răspuns; Charles deschise uşa, îngăduindu-i lui Fred s-o ia la sănătoasa, apoi o închise în urma lui.

— Milord, domnia voastră şi *Madame* aţi fost cam indiscreţi în… vizitele dumneavoastră conjugale.

Dougald se răsuci şocat spre el.

— Cum ai aflat?

— Vin într-o dimineaţă să vă ajut la îmbrăcat, o văd furişându-se din camera dumneavoastră. Vin a doua zi, vă văd furişându-vă din odaia ei. Mă ascund la capătul coridorului, pentru a împiedica slujitorii să afle, dar… milord, e greu să păstrezi asemenea taine. Umblă zvonuri. Au ajuns şi la urechile mele. Slujitorii se întreabă ce v-a făcut să deveniţi mai blajin. Au sesizat tensiunea dintre domnia voastră şi *Madame.* Privirile pe care vi le aruncaţi. Roşeaţa din obrajii dânsei. Sunt zvonuri adevărate.

— Ei, drăcie!

Dougald nu dorea să afle că provocase indirect accidentul lui Hannah.

— Aşa e, milord, declară Charles cu seriozitate. Nu cred că-şi închipuie cineva că *Madame* este soţia dumneavoastră, dar se speculează că în curând o veţi lua de nevastă. Dacă într-adevăr, după cum aţi sugerat, Sir Onslow a încercat să vă ucidă pentru moştenire…

— Mi-ai spus că nu-l suspectezi pe Seaton. Detectivii

n-au găsit nicio dovadă împotriva lui.

— Asta înseamnă doar că n-au cercetat suficient de bine. Eu, unul, nu-l cred în stare. E prea neiscusit şi prea laş. Dar are motive, şi l-am urmărit, milord. Se furişează pe coridoare. Ascunde lucruri sub palton. L-am văzut odată ieşind prin aripa de est.

— Poţi să afli pe unde-a umblat?

— Camera dumneavoastră e neatinsă, şi deocamdată îl consider inofensiv.

— Eu n-aş băga mâna în foc. Abia dacă-l vezi prin castel. Îşi face de cap pe te miri unde în timp ce noi lucrăm.

— Atunci un agent al dânsului. Asta l-ar dezlega de orice vină în caz că s-ar comite un asasinat. Vreau să vă atrag atenţia asupra unui alt incident curios, de care nu v-am spus până acum.

— Şi anume?

— Într-una din zile, când *Madame* vă aştepta în faţa biroului, a intrat întâmplător în capelă. Am urmat-o şi am găsit-o la podea.

Zicea că se lovise la cap. La început n-am crezut-o, mărturisi valetul jenat.

— Cum adică n-ai crezut-o?

— N-am văzut niciun obiect contondent primprejur. În plus, e o *jeune fille. Les jeunes filles* tind să exagereze, să se cufunde în propriile drame.

— Spune-mi, Charles, tu le găseşti vreo calitate femeilor? întrebă Dougald cu vădită exasperare.

— *Oui,* o calitate extraordinară, care nu le solicită limbajul.

Poate că Hannah avea motive întemeiate să-l deteste pe valet, îşi spuse contele.

— Până la urmă s-a lovit la cap, sau nu?

— Am găsit o bucată grea de lemn care se desprinsese de pe grindă, îmi imaginez, dar probabil cu mult timp în urmă, căci lemnul era negru de praf şi fum.

Dougald păşi în faţa lui Charles şi îl privi de la înălţimea ochilor săi.

— Hannah ce-a spus despre asta?

— Lovitura a năucit-o, şi *Madame* n-a observat. Am întrebat un muncitor de unde era lemnul. Mi-a răspuns că se potriveşte cu cel din care sunt făcute grinzile. Grinzile din sala mare, preciză Charles îndreptând un deget în sus.

— Deci cineva l-a aruncat.

— *Oui,* aşa cred şi eu.

Mânia puse din nou stăpânire pe Dougald.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Mi-aţi poruncit să nu mai scot nicio vorbă despre *Madame.* Niciun cuvinţel.

Dougald sesiză o notă de satisfacţie în glasul valetului, dar nu i-o luă în nume de rău, întrucât îşi amintea prea bine acea zi în care îi ordonase să-şi ţină limba-n frâu.

— Am înţeles Charles, mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Într-adevăr, milord, rosti celălalt, apoi, după o scurtă pauză: acesta este şi motivul pentru care am insistat să demaraţi lucrările de renovare. Mi-era teamă să nu se producă alte accidente.

— Îţi mulţumesc. Totuşi, Dougald nu putea să-i ierte faptul că pusese umărul la alungarea lui Hannah. Mă-ntreb uneori de ce te comporţi astfel.

— Mai aveţi dubii? Nu v-aţi dat seama deja? întrebă Charles, accentul pronunţat trădându-i entuziasmul. Îmi doresc mai mult ca orice să vă împăcaţi cu *Madame.* Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să văd ziua aceea.

— De ce?

— Trebuie să vă devină din nou soţie, în adevăratul sens al cuvântului. Câtă vreme domnia sa trăieşte şi umblă haihui, sunteţi nefericit, dar nici nu vă gândiţi să divorţaţi. Charles îl privi pe Dougald cu subînţeles. Dacă nu se întoarce la domnia voastră, doar moartea dânsei vă va elibera.

Iată miezul problemei.

— Nu vreau să fiu acuzat a doua oară de crimă.

— Doamne fereşte! Milord, nu sugeram că ar trebui s-o ucideţi. Suspiciunea care planează asupra dumneavoastră v-a scos deja din circuitul social. Nu vă puteţi însura cu altă domnişoară atâta vreme cât tatăl ei vă suspectează de gânduri necurate. Charles zâmbi cu falsă veselie: Singura soluţie rămâne împăcarea.

— Vreau să-mi fii soţie, altfel te-omor? Iată o propunere pe care nicio femeie n-o poate refuza.

— Dar de ce s-o omorâţi dumneavoastră, când poate altcineva să vă facă un serviciu?

Constatarea valetului îl descumpăni. Afundându-se în fotoliu, Dougald încercă să pună elementele cap la cap.

— Hannah e în pericol din cauza mea?

— Un potenţial fiu ar înlătura pretenţiile lui Sir Onslow la moştenire. Prin urmare, el este principalul suspect.

Dougald nu se temea pentru viaţa lui. Simţea un dispreţ suveran pentru laşul care-l atacase. Dar să atenteze cineva la viaţa lui Hannah… Nu. Nu.

— Seaton e prin preajmă?

— Nu, milord. Îşi petrece ziua la conacul Conniff.

— Vreau să am o vorbă cu el când se întoarce.

— Doriţi să asist la discuţie, milord?

Seniorul schimbă un zâmbet sinistru cu valetul său.

— Chiar contez pe prezenţa ta. În momentul de faţă, Seaton nu se teme de mine.

— Această insensibilitate se poate schimba.

— Da. E de preferat. Dar până să vorbim cu el, să scoatem o mărturisire, trebuie să avem grijă de Hannah.

— Milord, e greu s-o ţin mereu sub supraveghere. Chiar imposibil. Fuge dintr-o parte în alta, sus pe scări, jos pe scări, vorbeşte cu toată lumea, toţi îi sunt prieteni, spuse Charles sarcastic. E plin castelul de muncitori necunoscuţi. Oricare dintre ei ar fi putut fi plătit să-i facă de

petrecanie. Sau poate fi vorba de-un cunoscut… un slujitor, doamna Trenchard, Alfred…

— Tu.

— Eu? Nările colosale ale francezului se umflară de indignare. Fireşte, şi eu, pufni el. Dar dacă aş fi vrut s-o omor, bag seama că am ratat multe ocazii.

Poate nu dorea s-o omoare, ci numai s-o alunge din nou din castel. Îl măsură pe Charles din priviri: chipul moleşit, nasul borcănat, puţinele fire de păr rămase în cap. După eforturile sale precedente de-a se descotorosi de Hannah, Dougald nu putea să aibă deplină încredere în el.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Charles rosti:

— Trebuie s-o trimiteţi de-aici, milord.

— N-o să plece.

Dougald n-ar fi putut să-i divulge motivul. Nu numai că n-ar fi plecat, de dragul mătuşilor, din datorie faţă de regină… poate chiar şi de dragul lui, dar Hannah de-acum era diferită de versiunea ei mai tânără. Când se hotăra asupra unui lucru, i se dedica în întregime. Dacă alegea să-l ajute pe Dougald în căutarea vinovatului, nimic nu-i putea sta în cale. Şi-o închipui răfuindu-se cu măgarul ăla de Seaton, cu acel degenerat ce purta mască de gentilom… Ei bine, asta nu avea să se întâmple, deoarece nu avea s-o pună la curent.

— Nu pot să am grijă de amândoi deodată, rosti Charles cu disperare în glas, şi ştiţi prea bine pe cine aş alege.

Dougald ştia prea bine, şi era limpede că niciun argument n-ar fi zdruncinat loialitatea valetului său.

— Puteţi s-o alungaţi, dacă doriţi, propuse acesta. Se aplecă peste birou şi îl fixă pe Dougald cu o privire solemnă, dar sinceră. Ştiţi cum.

— Da. Până ce vinovatul nu ieşea la iveală şi nu-şi primea răsplata, Hannah trebuia să stea la adăpost. Contele deschise sertarul de jos fără tragere de inimă şi

scoase un vraf de scrisori legate cu o panglică roz, mormăind: Naiba o să se-aleagă de împăcarea noastră.

Capitolul 21

Mătuşile stăteau în jurul patului şi o priveau cu o curiozi tate ce friza neîncrederea.

— Mai explică o dată, dragă, cum te-ai împiedicat pe scări când urcai spre atelier, o rugă mătuşa Isabel. Nu te-am înţeles prima oară. Ai mormăit ceva complet neinteligibil.

Hannah nu mormăise câtuşi de puţin. Îşi însuşise arta de-a vorbi clar şi răspicat, astfel încât s-o înţeleagă şi mătuşa Isabel. Dar nu dorea să o contrazică, aşa că repetă:

— Căram o cutie cu fir pentru ţesut şi am călcat din greşeală pe rochie,

— Aha, făcu mătuşa Ethel.

— Ce mare o fi fost cutia, adăugă mătuşa Spring.

— De ce nu i-ai dat-o unui slujitor s-o ducă? întrebă mătuşa Isabel.

— Erau cu toţii ocupaţi cu renovatul şi curăţenia, şi n-am vrut să-i răpesc de la îndatoriri. Mai bine aş fi făcut-o. Hannah îşi strânse mai temeinic rochia de flanelă pe trup şi făcu un gest spre fotoliu. Nu aşteptam musafiri. Vă rog, nu doriţi să luaţi loc?

Lasă dragă, e mai confortabil în picioare, spuse domnişoara Minnie, subînţelegându-se că din acea poziţie puteau s-o sfredelească mai bine cu privirile.

Glezna o supăra mai puţin decât interogatoriul lor, aşa că se îndreptă de umeri şi încercă să schimbe subiectul.

— Mulţumesc mult pentru flori, mătuşă Ethel, zise, mângâind petalele unui trandafir roz din vaza de sticlă

şlefuită de pe noptieră.

Bătrânica se lumină toată la faţă, vădit satisfăcută de laudele primite.

— Îţi mai aduc şi mâine. Mătuşa Spring îi trase un cot discret, s o scoată din visare, aşa că Ethel întrebă, fixând-o pe Hannah cu sprâncenele încruntate: Ziceai ceva de-o căzătură.

— Nu mai e nimic de zis, răspunse ea cu prefăcută nonşalanţă. Cum merg pregătirile pentru vizită?

Mătuşa Isabel îşi mângâie părul negru, proaspăt vopsit.

— Lordul şi Lady McCarn şi-au confirmat prezenţa, la fel şi familia Dempster. Sir Stokes şi Lady Gwen n-ar rata ocazia pentru nimic în lume, iar…

— Nu mai bine zici că au acceptat cu toţii? i-o tăie domnişoara Minnie.

— Toţi?

Hannah se gândi la bunicii ei şi îşi împreună palmele. În cele din urmă avea să-i cunoască. Durerea din gleznă o mai lăsase. Cu siguranţă avea să intre în pantofi până la vizita regală, iar asta o mai liniştea. Voia să arate impecabil la întâlnirea cu familia Burroughs.

Mătuşa Isabel deveni brusc atentă.

— Ai dreptate. Fireşte, vom pregăti un dineu demn de Maiestatea Sa. Numai dumneata să te faci bine, domnişoară Setterington.

— Sunt bine, mulţumesc. Doamna Trenchard m-a examinat azi-dimineaţă şi a zis că de mâine pot să umblu, atâta vreme cât folosesc un baston. Cum merge lucrul la tapiserie?

— Au mai rămas cinci zile până la vizita Maiestăţii Sale. Nu cred că vom putea termina la timp, o informă abătută mătuşa Spring. Nu fără cutia cu fir de ţesut. Stai o clipă, tocmai ce-ai zis că o transportai, exclamă bătrâna ducând gânditoare un deget la bărbie. Unde ai lăsat-o?

Hannah plie faldurile rochiei şi se întrebă de ce crezuse că le putea duce cu zăhărelul pe aceste doamne. Pentru prima oară de la moartea mamei simţi un fior de vină, sub privirile lor dojenitoare.

— Am scăpat-o din mâini când am căzut. Poate a luat-o cineva.

Mosoarele ar fi trebuit să ajungă în ziua precedentă. Cutia zăcea probabil uitată printr-un cotlon.

— O s-o întrebăm pe doamna Trenchard, rosti domnişoara Mumie, cu o notă ameninţătoare în glas.

Hannah era însă convinsă că menajera avea să ascundă adevărul dacă era necesar. Doamna Trenchard nu le-ar fi alarmat în mod inutil pe mătuşi.

— O să stau de vorbă cu Judy, anunţă mătuşa Spring. Suntem ca două gemene.

— Ca două gemene? clipi Hannah surprinsă. Cum aşa?

— Mama a murit de tânără, aşa că mama ei a fost doica mea. Avem aceeaşi vârstă.

— Nu mai spuneţi!

Hannah o crezuse mereu mai în vârstă pe mătuşa Spring. Doamna Trenchard era atât de zdravănă şi iscusită, putea să ţină în frâu un personal de cincizeci de slujitori, pe când mătuşa Spring era… mătuşa Spring. Uşor confuză, excentrică, de-o bunătate infinită.

Acum nu mai părea interesată să scoată adevărul la iveală, căci se aşeză pe marginea patului şi începu să povestească.

— Am fost crescute ca două surori. În tinereţe, draga de Judy era mereu alături de mine. Mi-a purtat de grijă chiar şi când am mai crescut. Chiar şi după ce s-a măritat. Fără ajutorul ei, n-aş fi putut să mă întâlnesc în taină cu Lawrence al meu…

— Domnişoară Spring! o întrerupse menajera-şefă din prag. Nu trebuie să spuneţi asemenea lucruri. Nu dorim ca reputaţia dumneavoastră să aibă de suferit.

— Prostii. Ce contează reputaţia mea? Lawrence a fost şi este singurul pentru mine. Apoi deveni brusc pragmatică: La vârsta mea nu mă mai căsătoresc oricum.

Doamna Trenchard se strecură şi ea în micuţul, dar aglomeratul dormitor.

— Vai, domnişoară Spring, să nu spuneţi aşa ceva. Stau bărbaţii la coadă, aşteptând să le faceţi cu ochiul.

— Eu personal n-am zărit niciun boşorog dând târcoale castelului, declară sarcastic domnişoara Minnie. Spring a înţeles că perspectivele ei matrimoniale s-au încheiat. Tu de ce nu poţi să pricepi asta, Trenchard?

Doamna Trenchard dădu să riposteze, dar ceva – respectul pe care i-l purta mătuşii Spring sau teama faţă de domnişoara Minnie – o opri. După un moment de tăcere stânjenitoare, spuse:

— Domnişoară Setterington, am venit să-ţi verific piciorul. Înălţimea Sa doreşte să ştie dacă poţi să umbli.

— Tocmai mi-am amintit! exclamă mătuşa Spring, revenind la problema de mai devreme. Spune-mi, Judy, cum s-a rănit domnişoara Setterington?

— V-am spus deja, protestă Hannah. Am alunecat pe trepte.

— Am întrebat-o pe Judy, făcu mătuşa Spring iritată.

— N-am fost de faţă când a căzut domnişoara.

Doamna Trenchard îşi răsuci mâinile în buzunarul şorţului, fără s-o privească în ochi pe mătuşa Spring.

— Ai găsit-o la baza treptelor? se interesă domnişoara Minnie.

Menajera-şefă aruncă priviri fugare în jur, de parcă se simţea încolţită.

— Nu chiar la bază.

— Suficient, stimate doamne, răsună din uşă glasul ferm al lui Dougald. Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Setterington.

Patru perechi de ochi luminoşi se aţintiră asupra lui.

— Te rog, îl invită mătuşa Ethel.

— Între patru ochi, insistă el.

— Cum crezi că te putem lăsa să faci asta? se răsti domnişoara Minnie.

— E cât se poate de necuviincios, întări mătuşa Isabel.

— Dar trebuie să-i lăsăm, zise mătuşa Spring ridicându-se în picioare. Haideţi, fetelor, să-i lăsăm pe copiii ăştia în pace.

Mătuşile se repeziră cam dezordonat spre uşă, trecând una câte una prin dreptul lui Dougald. Înainte să iasă, mătuşa Isabel îi şopti în ureche:

— Apropos, dragă, ţi-aş sugera s-o muţi pe Hannah în alt dormitor. Acesta e teribil de ponosit. Se uită cu coada ochiului la tânăra femeie, apoi adăugă: Poate dormitorul tău e mai adecvat.

De cum ieşi bătrâna pe uşă, Hannah abia dacă-şi putu ţine în frâu revolta. Că Dougald îi ceruse să-i vorbească între patru ochi era deja rău, dar că mătuşile fuseseră de-acord! Şi ce comentariu neruşinat făcuse mătuşa Isabel! De faţă cu menajera. Lui Hannah îi venea greu să mai dea ochii cu aceasta.

Înainte ca Dougald să se apropie de pat, mătuşa Ethel apăru în prag.

— Haide şi dumneata, doamnă Trenchard.

— Trenchard rămâne. Contele îi curmă protestele cu o privire tăioasă.

Mătuşa se răsuci iute pe călcâie, de parcă tocmai întâlnise un şarpe.

— Cum doreşti, milord.

Se uită cu ochi mari şi înţelegători la Hannah, apoi o luă din loc.

Dougald se întoarse spre Hannah, care în acea clipă înţelese spaima mătuşii. În uşă se înălţa o siluetă întunecată, înveşmântată în negru, cu o expresie cumplită pe chip şi cu ochi verzi, lipsiţi de căldură.

— S-a întâmplat ceva, milord?

Cotele n-o luă în seamă.

— Poate umbla, doamnă Trenchard?

— Da, milord, spuse femeia atingând speriată piciorul beteag.

Un diagnostic fascinant, dat fiind că nici nu se uitase la el.

— Foarte bine, rosti el. Doamnă Trenchard, puteţi pleca.

— Aşteptaţi, îi ceru Hannah, prinzând-o mână. A venit comanda de fire pentru tapiserie?

Doamna Trenchard îi aruncă o privire nesigură stăpânului înainte să răspundă.

— Chiar în după-amiaza asta. Sunt deja în atelier.

— Dacă întreabă mătuşile, le aveam la mine când am căzut ieri.

Menajera-şefă încuviinţă, apoi ieşi în grabă din încăpere, urmărită parcă de-o cohortă de diavoli.

Ceva nu mirosea a bine. Hannah se chinui să se dea jos din pat.

— Dougald, ce se întâmplă?

— Nu te ridica încă, rosti Dougald nemişcat, dar cu ameninţare în glas. Ţine-ţi piciorul pe pernă cât mai poţi. Trenul face multe ore până la Londra.

— Până la… Londra?

Nu se întinse la loc şi nici nu simţi răceala pardoselii mângâindu-i călcâiele. Toate simţurile sale erau concentrate asupra lui.

— Te trimit înapoi.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— De ce spui aşa ceva?

— Am terminat-o cu tine.

I se tăie răsuflarea. Ce propoziţie scurtă şi nemiloasă! Cât de eficientă. Cât de nelalocul ei.

— Ai terminat-o cu mine? Ce anume ai terminat?

— Te ştiam mai isteaţă. Am avut plan. A mers. Zâmbi, asemenea unui torţionar ce se delectează cu suferinţa victimei. Am terminat-o cu *tine.* Un talmeş-balmeş de senzaţii şi impresii se învolbură în mintea tinerei femei; contele îi mai înfipse un cui în rană: Recunosc, intenţionasem să mă folosesc de tine o perioadă mai lungă, dar uită-te în ce hal arăţi! Ai căzut. Te-ai accidentat. Nu-mi foloseşti în aşternut… practic niciunde. Nu poţi să ai grijă de mătuşi, cât despre flăcăruia pasiunii noastre… cum să te doresc, din moment ce îmi oferi o asemenea privelişte?

Hannah îşi aranjă gulerul cât de bine putu. Nu înţelegea ce se petrece, aşa că alese un ton glumeţ.

— Nu sunt în cea mai bună formă, dar…

— Sunt convins că mi-ai ghicit de mult intenţiile, i-o reteză el fără milă.

— Intenţiile?

— Cu siguranţă te-ai întrebat dacă pasiunea mea pentru tine e la fel de arzătoare.

Hannah simţi o apăsare în piept, intuind că i se confirmau cele mai negre temeri. Dougald intră în odaie şi trânti uşa.

— Pasiunea ta a fost foarte drăgălaşă. M-a mişcat. Se furişă silenţios la marginea patului asemenea unui animal de pradă, şi se aplecă deasupra piciorului ei, mormăind: Jalnic.

— Jalnic!

„Porcul!” se indignă ea în gând.

— Există un cuvânt mai bun pentru o femeie ce râvneşte un bărbat care-i tolerează pornirile doar pentru a se răzbuna?

— Nu te cred. Minţi.

— Cu toate astea, ai bănuit că te duc de nas.

— Aşa e, mărturisi ea într-un final.

— Ai fi fost o neghioabă să nu mă suspectezi, şi din

câte te ştiu, nu eşti neghioabă. Îşi petrecu discret degetele peste colţul artistic sculptat al patului. Nu te laşi dusă de nas… decât de mine.

— Din nou.

Începea să creadă vorbele pe care i le arunca cu atâta lejeritate.

— Da, din nou, însă prima oară te-am sedus ca să te măriţi cu mine. Acum, ca să divorţăm.

Ar fi vrut să-i tragă una peste faţa aia înfumurată. Să stea dreaptă şi să-l sfideze cu fiecare vorbă şi gest. Dar maliţia lui era dezarmantă.

— De data asta n-ai mai făcut promisiuni deşarte.

— Evident! Adu-ţi aminte cât de rezervat am fost în toate acele nopţi.

— Asta pentru că… pentru că eram ocupaţi cu altceva.

— Nu. Pentru că ştiam cât de mult urăşti să fac promisiuni de care nu mă pot ţine. Dougald scutură cu un zăngănit cadrul patului. E la fel de urât ca atunci când faci jurăminte nupţiale ca te lepezi de ele.

Hannah nu putea să priceapă. Refuza să priceapă.

— Nu m-am lepădat de ele. Tu m-ai forţat să te părăsesc.

— Ai fi putut să strângi din dinţi, să mergi mai departe. Ai fi putut să-l supui pe Charles voinţei tale. Cu fiecare acuzaţie, glasul lui căpăta o nuanţă tot mai gravă, mai profundă. Ai fi putut să mă faci să te-ascult.

Pe cea din urmă o încasă ca o palmă.

— Dar…

— Ai renunţat… după şase luni.

— N-am vrut să se ajungă acolo, spuse ea. N-a fost corect ce-am făcut, dar nu puteam să câştig împotriva ta şi a lui Charles.

— Ce să câştigi? Vorbim de o căsnicie, nu de un război. Aveai puterea s-o faci, dar ai ales să nu te foloseşti

de ea.

— Ce putere? strigă ea, sărind în sus. N-am avut nicio putere. Am încercat totul.

— Ţi-ai pus în valoare farmecele femeieşti?

— Am preferat să fiu sinceră, declară ea cu dispreţ.

— La naiba cu sinceritatea! se stropşi contele, aţintind un deget spre ea. După nici şase luni te-ai lepădat de cele mai sacre jurăminte pe care un bărbat şi-o femeie şi le pot face. Ai dormit în patul meu. Am fost sclavul trupului tău. Dacă mi-ai fi vorbit în taina nopţii, după ce mă făcuseşi să mă simt cel mai fericit bărbat din lume, ţi-aş fi îndeplinit orice dorinţă.

— Şi te-ai fi plâns pe urmă că te joc pe degete.

— Tot ce se poate. Eram tânăr. Prost. Încăpăţânat. Un rânjet dispreţuitor îi încolţi pe chip, în timp ce se gândea la tinereţea lui. Aş fi ascultat de tine. Ai fi putut fi stăpână pe casă, ai fi primit atelierul de croitorie, ţi-ai fi împlinit visele şi ai fi fost soţia pe care mi-am dorit-o mereu. În schimb, ai ales să te smiorcăi. Te-ai smiorcăit mai mult decât era acceptabil, chiar şi pentru o femeie.

— Nu m-am smiorcăit! Am încercat să-ţi deschid ochii…

— Şi când asta n-a mers, ce-ai făcut?

Hannah se strădui să-şi ţină lacrimile-n frâu.

— Vezi lucrurile anapoda. N-a fost vina mea!

— M-ai părăsit. M-ai lăsat singur. M-ai lăsat pradă acuzaţiilor de crimă. Vorbea serios. Vedea suferinţa în ochii lui. Nu-şi închipuise că un om atât de rece şi cinic putea suferi în halul acesta. O ura. O învinovăţea. De când am aşteptat clipa asta! Glasul lui deveni aproape şoptit şi teribil de ameninţător. Am aşteptat ani de zile să te văd cum te sfarmi în mii de bucăţele dinaintea ochilor mei.

Îi era greu să accepte un Dougald plin de cruzime şi rea-voinţă. Îi dăduse de bănuit încă din noaptea sosirii la castel. Ba uneori se întreba dacă nu cumva ameninţările lui

erau serioase. Dar păstrase caldă imaginea acelui Dougald din tren, dezbrăcat şi glumind despre dorinţele sale fierbinţi, care făcea toate eforturile s-o liniştească. Mereu crezuse că acela era adevăratul Dougald, şi nu bărbatul pe care-l părăsise. Nu lordul dinaintea ei.

— Ai plănuit lovitura asta?

— Cu minuţiozitate, răspunse el stăpân pe sine.

— Cu excepţia căzăturii mele.

Dougald îşi mută privirile în altă parte.

— Eşti sigură?

Întrebarea îi tăie respiraţia.

— Dougald, şopti ea. Doar nu voiai să mă răneşti?

Când îşi fixă din nou privirile asupra ei, acolo unde fusese odată verde se căsca un abis negru, nu spre sufletul lui ci spre un neant de durere, amărăciune, zădărnicie.

— Ţi-am mai zis, deja mă acuză lumea de crimă. Mi-am ispăşit pedeapsa în iad. De ce să nu te ucid acum? Atâta vreme cât nu-mi dovedeşte nimeni vinovăţia, reputaţia mea nu are cum să sufere mai mult de atât.

Hannah se ridică, dar durerea agonizantă din gleznă o luă pe nepregătite. Se prăbuşi la loc, şocată.

Dougald se apropie cu atâta repeziciune de ea, încât se temu că avea să se năpustească asupra ei. Ferindu-se cu iuţeală, se lipi de cadrul patului.

Contele zâmbi scurt, răutăcios.

— Când priveşti aşa lucrurile, divorţul pare o afacere nemaipomenită, nu?

— Ieşi, îi porunci ea. Pleacă de lângă mine.

— Cum doriţi, domnişoară Setterington, rosti el cu o plecăciune. Nu ne vom mai intersecta drumurile de-acum înainte.

Nu avea de gând să-şi ia rămas-bun de la ea, aşa cum nici ea nu o făcuse în urmă cu mulţi ani, când plecase la Londra.

O Hannah mult mai tânără stătea în curtea Hanului Cavalerului din Liverpool, urmărind agitaţia din jurul trăsurii în timp ce rândaşii se grăbeau să schimbe caii pentru următoarea bucată de drum. De mult nu mai călătorise într-o trăsură. Dinaintea morţii mamei sale. Înainte să ajungă la casa lui Dougald.

Casa lui Dougald. Când era o biată copilă, Hannah îşi închipuia că va putea locui toată viaţa ei acolo, în siguranţă. Acum, conacul cenuşiu îi amintea doar de vise zdrobite.

Chiar şi în cursul călătoriei lor cu trenul se îndoise de el. Chiar şi înainte de nuntă se temuse să nu facă o greşeală. La urma urmei, maică-sa rămăsese nemăritată pentru că tatăl ei nu avusese curajul să-şi sfideze familia. Dintr-un anumit punct de vedere, Dougald o luase în căsătorie din aceleaşi motive.

În sinea ei ştiuse mereu că Dougald n-avea s-o iubească. Şi-ar fi dorit... Sperase... dar nu luptase pentru dragostea lui. În tinereţe fusese rănită de prea multe ori de prieteni care-i întorceau spatele micuţei bastarde hoinare.

Aşa că la revărsatul zorilor îşi împachetase câteva haine, amintirile păstrate de la mama sa şi banii oferiţi de Dougald. Bani cu care sperase s-o îmbuneze şi pe care-i primise cu un singur gând în minte: să-l părăsească. Fugea la Londra pe cea mai rapidă cale posibilă. Londra, oraşul unde urma să dispară pe vecie. Oraşul exilaţilor.

Când grăjdarii îşi terminară treaba, Hannah se apropie de vizitiu.

— Poftiţi biletul. Ăsta-i geamantanul, explică ea, făcând semn cu degetul. Vă rog să-l urcaţi în trăsură. Când pornim din loc?

Vizitiul o măsură din priviri, iar Hannah încercă să se vadă prin ochii lui. O tânără doamnă înveşmântată în cele mai alese haine de doliu, cu voalul prins de pălărie şi câteva şuviţe blonde ieşind la iveală. Nu era însoţită de

slujnică, semn deloc bun, dar înfăţişarea ei îl păcăli pe bărbat, care-şi scoase pălăria şi declară reverenţios:

— Suntem gata de plecare, domnişoară.

— Slavă Domnului, şopti ea.

Nu voia să se lase prinsă. Avea şanse să scape, întrucât Dougald plecase la Manchester. Charles îl însoţea, dar cu francezul nu puteai fi niciodată prea sigur. Şiretul majordom ştia mereu ce se petrece în gospodărie, iar Hannah se folosise de toate şiretlicurile posibile pentru a pleca neobservată.

— Fiţi fără griji, donşoară, ajungem la Londra până-ncepe înmormântarea.

— Mulţumesc, spuse ea aşezându-i o monedă în palmă. Sunteţi foarte amabil.

Vizitiul deschise uşa trăsurii şi se răsti la pasageri.

— Haida, domnilor, în spate cu voi, că intră doamna.

Un tânăr sclivisit îşi scoase capul pe uşă.

— O doamnă? Ce mă interesează pe mine de doamna? Am fost primul aici.

Vizitiul îl trase afară cu vădită uşurinţă.

— Faci cum îţi zic, sau te pun pe acoperiş.

Individul se îndreptă de umeri, gata să-l ia la ocări pe vizitiu, dar atenţia îi fu răpită de noua pasageră.

Hannah îl privi absentă, însă tânărul se apropie de ea şi-i întinse mâna.

— Permiteţi-mi să vă invit înăuntru, domnişoară...

Doamnă, aproape că rosti ea. Doamna Pippard. Dar se opri la timp. Stătu o clipă pe gânduri, apoi rosti:

— Domnişoara Setterington. Vă mulţumesc, domnule.

Urcă în trăsură. În faţa ei şedeau o femeie în vârstă, cam grăsuţă, şi o fată îmbrăcată sărăcăcios, cu un geamantan pe poală. Îşi dădu seama imediat cu cine avea de-a face: o femeie de încredere şi o fătucă de la ţară ce-şi căuta norocul la oraş.

— Dacă-mi permiteţi...

Cele două îi făcură loc să se aşeze între ele.

Sclivisitul de adineauri se plantă în faţa ei şi-i adresă un zâmbet larg:

— Tot la Londra? Ce coincidenţă. Şi eu.

Hannah se pregăti să-l pună la locul lui. Nu i-ar fi fost greu. Nu era domnişoara bogată şi naivă pe care-o credea el. Era o bastardă fără ocupaţie, obişnuită cu drumul lung, capabilă să citească pe oricine dintr-o privire şi isteaţă foc.

Avea nevoie de toată isteţimea de pe lume să se ascundă de Dougald, să se ascundă într-atât de bine încât să n-o mai găsească niciodată. De-acum înainte avea să fie domnişoara Hannah Setterington, celibatara înstărită.

Uşa se închise, biciul plesni şi, cu o zdruncinătură, vehiculul luă calea Londrei. Hannah aruncă o ultimă privire oraşului, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. După şase luni de căsnicie, toate speranţele ei se năruiseră. Lăsa în urmă visurile de căsătorie, familie şi dragoste, şi îşi jură să nu se mai gândească la ele sau la el *vreodată.*

Zgomotul uşii o scoase brusc din reverie, aducând-o în prezentul dureros.

Doamna Trenchard stătea în prag cu un baston în mână.

— Lord Raeburn m-a trimis să vă ajut cu împachetatul.

— Cu împachetatul? repetă ea, nevenindu-i să creadă că Dougald era capabil de-asemenea cruzime.

— Pentru plecarea la Londra.

Când îl părăsise prima oară, plecase cu durerea în suflet, dar îşi păstrase respectul de sine, voinţa şi independenţa. Dacă pleca acum, rămânea cu orgoliul călcat în picioare, sufletul rupt în două şi tristeţea gândului că nu avea să-şi întemeieze niciodată o familie.

O familie cu Dougald. Dougald, care-i vorbise cu atâta cruzime. Dougald, care-i citise parcă gândurile şi se jucase

cu temerile ei.

Hannah se încruntă. O învinovăţea pentru că-l părăsise, pentru că renunţase la căsătoria lor fără ca măcar să încerce. Dar ea chiar încercase! Trebuia să-i demonstreze că greşea.

— Nu merg niciunde!

— Cum adică, domnişoară Setterington? întrebă consternată menajera.

Cu grijă, Hannah îşi lăsă picioarele pe podea. Dougald nu era nemilos sau răuvoitor. Era doar rece. Dificil. Impulsionat de demoni pe care ea nu-i înţelegea. Dar nu i-ar fi întins niciodată o capcană! Ideea era caraghioasă.

— Nu merg. Nu poate să mă forţeze.

Doamna Trenchard îşi umezi buzele.

— Domnişoară Setterington, deşi ezit să vă contrazic… ba din contră, Înălţimea Sa poate să facă întocmai. Hannah o ignoră şi se opinti să se ridice, încercându-şi deopotrivă rezistenţa gleznei şi a voinţei. Doamna Trenchard îi arătă o foaie de hârtie. Am scris-o pentru dumneavoastră. E o scrisoare de recomandare. Cele mai înalte laude pentru însuşirile dumneavoastră.

Hannah luă scrisoarea, se uită peste ea şi o aruncă pe pat. Se întâmpla ceva. Nu înţelegea ce, dar n-avea să plece de la mătuşi înainte de vizita reginei. Nu avea să plece înainte de a-şi cunoaşte bunicii.

— Vă mulţumesc, doamnă Trenchard, însă eu nu plec nicăieri.

— Stăpânul e foarte abil când vine vorba de a-şi impune punctul de vedere, oftă menajera.

Hannah şchiopătă câţiva paşi înainte. Mulţumită că nu cedase glezna, întinse mâna după cârjă.

Dougald o gonea dintr-un motiv anume. Poate pentru că nu mai avea nevoie de ea. Dar poate că era vorba de cu totul altceva. Ceva legat de bunicii ei, sau de mătuşi, sau de ea. Poate că îşi găsise o amantă pe care o dorea mai

mult. Oricare ar fi fost motivul, Hannah nu intenţiona să plece până când nu-l vedea suferind aşa cum suferea ea, aşa că i se adresă doamnei Trenchard privind-o direct în ochi:

— Nimeni şi nimic nu are să mă gonească de la castelul Raeburn înainte ca eu să fiu gata să plec.

Capitolul 22

Dougald stătea în picioare în spatele biroului şi se holba, cu gura căscată, la o doamnă Trenchard impasibilă.

— Domnişoara Setterington a îndrăznit să mă sfideze?

— Doriţi ca lacheii să o conducă la trăsură iar de acolo la tren, stăpâne? Menajera folosea acelaşi ton ca şi cum i-ar fi oferit un coniac la temperatura perfectă.

El făcu o grimasă, conştient şi tulburat de faptul că nu tratase cum se cuvine gonirea lui Hannah. Spusese mai mult decât îşi propusese, şi fusese extrem de sincer. Îi reproşase că renunţase la căsătoria lor. Nu intenţionase să afirme asta, şi nici nu-şi dăduse seama cât de mult îl afectase gestul ei de odinioară, dar odată ce începuse să vorbească, acuzaţiile lui fuseseră pe cât de grave pe atât de adevărate şi revelatoare atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Domnişoara Setterington nu e atât de înaltă încât doi lachei zdraveni să n-o poată da afară la ordinul meu, sugeră doamna Trenchard.

— Nu mă îndoiesc, dar nu vreau ca ea să fie târâtă afară în timp ce mătuşile plâng şi îşi frâng mâinile. Unde e acum?

— Şi-a pus hainele de lucru şi s-a îndreptat spre oficiul majordomului. A spus că o doare piciorul şi că nu poate merge mai mult de atât, aşa că s-a oprit acolo ca să numere obiectele de argintărie. Doamna Trenchard dădu dezaprobator din cap: Argintăria trebuie verificată, dar n-am vrut s-o las, stăpâne. E o treabă riscantă să dai

argintăria familiei Raeburn pe mâna unui servitor nemulţumit. Cu toate acestea, m-am gândit că veţi dori să fiţi informat cât mai repede despre sfidarea ei.

— Nu cred că domnişoara Setterington se va ataşa prea mult de argintăria familiei Raeburn, oricât de nemulţumită ar fi. Vă mulţumesc, doamnă Trenchard, o să mă ocup de această problemă.

Atunci când o lăsase în camera ei, putea să jure că soţia lui avea să plece, că stratagema îi reuşise, ca de fiecare dată.

Doar că rareori câştigase în faţa lui Hannah. Ea reuşise să-i încurce planurile în numeroase rânduri – dar n-avea s-o facă şi de data aceasta. Viaţa ei era în joc. Trebuia s-o trimită de acolo Era spre binele ei. Într-o bună zi avea să-i aprecieze prevederea şi avea să priceapă că el o rănise pentru a o ajuta. Trebuia să înţeleagă, de asemenea, că pentru a-şi duce numele mai departe avea nevoie de o soţie.

În timp ce păşea de-a lungul coridorului, grijile îl năpădiră Da, avea nevoie de o soţie şi de un moştenitor, însă o avea deja pe Hannah; în ultimele câteva zile îşi demonstraseră cu măsură deasupra că se înţelegeau de minune în pat. Aveau să facă un moştenitor, spera el, cât mai repede.

Se opri în faţa uşii deschise a cămării. Mica încăpere era folosită pentru a depozita vesela, livrelele, şervetele şi câteva scaune, orice ar fi avut nevoie servitorii. Un perete era acoperit de rafturi, iar de celălalt era lipită o masă.

Dacă o supărase pe Hannah într-atât încât să nu-l mai primească în patul ei, se confrunta cu mai multe opţiuni, toate neplăcute. Putea să divorţeze şi să se recăsătorească. Putea să invoce legea şi s-o forţeze să se întoarcă la el. Ar fi putut şi să o curteze, dar să-i facă curte lui Hannah ar fi fost o pierdere inutilă de timp, Era deja a lui. Oricum, celelalte două opţiuni îi repugnau şi ştia că nu avea să găsească altă

femeie care să-i ţină patul cald aşa cum o făcea ea. Împreunarea lor se sfârşea întotdeauna printr-o mistuire reciprocă, pasională. Trebuia s-o aibă pe Hannah, iar ea trebuia să-şi dea consimţământul. Pentru asta ar fi putut, desigur, să folosească metoda logică. După ce punea mâna pe ticălosul numai bun de spânzurătoare care încercase s-o ucidă ar fi putut s-o găsească la Londra sau în Surrey sau – Doamne fereşte, spera că n-avea de gând să părăsească Anglia – şi să-i explice că o respinsese spre binele său.

Neîndoios că avea să-i trântească uşa în faţă – sau peste degete dacă putea. Acum stătea aşezată pe un taburet, cu faţa la servantă, pe care erau înşirate obiectele de argintărie. Sub ochii lui pătrunzători, Hannah sorta lingurile şi le punea teanc lângă furculiţele gata aranjate. Câteva şuviţe de păr îi scăpaseră din coc şi îi atingeau ceafa acolo unde el dorea s-o atingă.

Dintr-odată îşi dădu seama ce trebuia să-i spună pentru a o face să plece. În diatriba din dormitorul ei uitase o chestiune foarte importantă şi insultătoare.

Cu o mână împinse uşa atât de tare, încât aceasta se izbi de perete. Fără să tresară, Hannah se opri din lucru. Cu o voce tărăgănată şi plină de dispreţ, Dougald spuse:

— Presupun că e vorba despre grămăjoara ta neînsemnată de bănuţi.

Cu toţi muşchii încordaţi, Hannah se întoarse pentru a-l înfrunta. Purta o rochie simplă din lână maro, iar în mână avea un cuţit de argint pentru carne.

— Milord, la ce vă referiţi?

— La dumneata. Eşti tot aici. La asta mă refer. Te surprinde?

Se răsuci pe taburet până când rămase cu faţa la el şi, învârtind pe degete cuţitul, îşi propti neglijent coatele pe servantă.

— Dar de ce, milord? Oare când am făcut eu întocmai ce mi-aţi cerut?

Venise hotărât să continue jocul pe care-l începuse cu atâta abilitate în dormitor, şi astfel să-şi salveze soţia de la ameninţarea morţii. Dar ea şedea acolo cu atâta insolenţă, ca un huligan de pe stradă, nepăsătoare faţă de el, faţă de autoritatea şi sacrificiul său. Păşind înăuntru, închise uşa.

— O vei face de această dată.

Ea zâmbi, dacă expresia de pe chipul ei se putea numi zâmbet.

— Dar sunt soţia ta. M-am întors după ce te-am abandonat după atâţia ani. Nu se poate să te superi pe mine pentru că am înţeles ce mi-ai spus şi că am refuzat să plec.

La naiba! Spusese prea multe. Aşa-i trebuia dacă îşi permisese să dea frâu liber unor emoţii dezordonate. Mai rău de atât, simţea cum emoţia îi creştea chiar acum în pântec şi în inimă.

— Nu te vreau aici.

— Dă-mi voie să-mi încerc farmecele pe tine, zise ea bătând din gene şi fredonând teatral: Dragule, lasă-mă să stau cu tine pentru totdeauna.

Dougald făcu un pas înainte.

— Hannah, dacă trebuie s-o trimit pe doamna Trenchard împreună cu nişte lachei până la tine în cameră ca să-ţi facă bagajele, o să fii umilită.

— N-o să-ţi fie uşor să le explici mătuşilor, spuse ea lăsându-se să alunece de pe taburet. Trebuie să recunoşti că lacrimile lor ţi-ai putea provoca un disconfort considerabil. Aşa – sună destul de manipulator?

— Vremea când puteai să manipulezi a trecut.

Nu era adevărat, dar ea nu trebuia să ştie asta.

— Mătuşile au nevoie de mine.

— O au pe doamna Trenchard.

— Fără supărare, dar doamna Trenchard are destule sarcini de îndeplinit. Se îndreptă şchiopătând spre el. Fără mine, mătuşile n-au cum să termine tapiseria la timp. Iar

Maiestatea Sa se aşteaptă să mă găsească aici. Până la urmă, eu am fost cea care i-a trimis invitaţia.

Ar fi vrut s-o apuce de umeri şi s-o scuture până când scotea insolenţa din ea.

— Maiestatea Sa nici nu-ţi va simţi lipsa. O să avem o recepţie nemaipomenită şi toată lumea din ţinut va fi prezentă.

Deci asta era! Îşi sprijini braţul liber pe raft şi-l privi duşmănos.

— Poţi să nu te mai prefaci, Dougald. Ştiu ce pui la cale. Îmi faci vânt ca să poţi monopoliza atenţia reginei.

Acuzaţia ei îl surprinse atât de mult, încât insultele îi veniră firesc pe limbă.

— Nu exagera. N-am nevoie de patronajul reginei ca să câştig prestigiu.

— Atunci de ce? Trebuie să ai un motiv pentru care mă trimiţi de aici.

Dougald abia îşi putu reţine un suspin. Cum de ştia? Ce ştia?

— Ţi-am spus motivul. Nu mai am ce face cu tine.

— Pentru că mi-ai găsit o înlocuitoare?

Ce tot bălmăjea acolo?

— O înlocuitoare?

— Fata cu care vrei să te însori.

— Dar sunt… însurat.

Şi confuz.

— Un obstacol minuscul pentru un tactician de calibrul tău. A găsit-o Charles pentru tine? O fată frumoasă care-şi ştie locul, nu-i aşa? Hannah dădu din mână a lehamite într-un gest grandios de dispreţ. Ăsta-i planul, nu-i aşa? Te descotoroseşti de mine, obţii divorţul şi te însori cu otreapa.

— Contrar părerii tale, divorţurile nu se obţin atât de uşor, şi nici nu sunt ieftine. Dougald îşi dădu brusc seama că nu era subiectul potrivit de discuţie cu femeia pentru a

cărei salvare trăgea atâtea sfori şi pe care dorea, în definitiv, să o păstreze.

— Charles te-a sfătuit să scapi de mine? Te-a învăţat ce să-mi spui?

— De ce aş avea nevoie de Charles pentru asta? Se concentra să o rănească încă o dată, pentru a o determina în fine să cedeze. Eşti o femeie simplă.

— Prin urmare, dai la schimb femeia simplă pe o toantă pe care poţi s-o controlezi!

— Ce idee tâmpită, izbucni el. Nu o să mă recăsătoresc.

— Atunci e altceva. Cu buzele tremurânde, Hannah îşi mută privirea. Răzbunarea supremă, oportunitatea de a mă zdrobi până în stadiul în care ştii că n-o să-mi mai revin niciodată.

Erau la mai puţin de un metru unul de celălalt şi aerul dintre ei vibra, incandescent şi ostil.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— Bunicii mei vin la recepţie, şi vreau să-mi văd familia.

Uitase de bunicii ei. Ştia că ea de-abia aştepta, dar în acelaşi timp se temea de momentul în care avea să-şi întâlnească rudele. Ei erau ancora în urzeala prin care încerca s-o ţină pe Hannah legată de locul acesta, şi într-un moment scurt de intuiţie, se întrebă dacă nu uitase dinadins de familia Burroughs. Ura oare atât de mult gândul că şi-ar fi putut găsi altă familie în afară de el?

— Eşti mai crud decât îmi puteam imagina, murmură ea.

— Atunci pleacă.

— Nu plec.

— Încep să-mi pierd răbdarea cu tine, spuse Dougald mai făcând un pas. Distanţa dintre ei se micşora cu repeziciune.

— Prostii. N-ai sentimente, aşadar e imposibil să ai

răbdare, râse ea caustic.

— N-am sentimente? scrâşni el.

— Nu. Un bărbat care seduce o femeie pentru a o folosi şi-apoi umili nu are sentimente. Mâna ce ţinea cuţitul coborî, iar degetele ei cuprinseră mânerul mai bine.

— Unde ai învăţat să ţii cuţitul aşa? vru el să ştie.

— Unele fete cărora le-am predat la Distinsa Academie de Guvernante aveau talente despre care mi s-a părut mai înţelept să nu pun întrebări. Şchiopătă până la el, atât de aproape încât sânul ei aproape că îi atinse pieptul, şi îi propti cuţitul în coaste: Sper că nu te incomodează.

— Nu. Gestul ei îl înfurie, aşa că îi prinse încheietura între degete înainte ca ea să poată ataca. Eleva dumitale nu te-a instruit cum trebuie, dacă nu te-a învăţat să nu ameninţi pe cineva decât dacă ai intenţia să treci la fapte.

— Mă cunoşti bine. Îşi întoarse încheietura şi pe un ton sarcastic, la fel ca mai devreme, îi spuse: Mă dau bătută repede.

— Nu numai asta, completă el, aţâţând-o. Eşti şi plângăcioasă pe deasupra. Te plângi până când nu mai poate omul să-şi audă propriile gânduri.

Hannah încercă să sară spre el cu cuţitul, mişcare aparent inutilă, dar care îi distrase lui Dougald atenţia. Profitând de acest moment, reuşi să-i planteze un pumn zdravăn în stomac, suflul ţâşni zgomotos din el. Se părea că învăţase şi alte metode de autoapărare de la elevele ei. Cu antrenament, ar fi putut deveni o luptătoare de prima mână. Din fericire, nu se antrenase prea des, iar el voia să oprească tentativa cât mai repede posibil. Apucându-i cuţitul dintre degete, îl aruncă spre servantă. Peste o clipă, lama se înfipse tremurând în lemn.

— Aşa. Acum putem să vorbim ca doi oameni raţionali.

Strângând-o în braţe, o sărută, însă ea încercă să se smucească. El o strânse şi mai tare, o aplecă peste braţ şi

forţă săruturile în timp ce savura senzaţia corpului ei lipit de al său. Cu o anume detaşare, se minuna de el însuşi. Crezuse că, după atâţia ani de singurătate şi izolare, învăţase să se disciplineze. Se considerase neîndurător, intrigant, lipsit de pasiune, căldură şi umanitate. Părea că se înşelase. Era pasional, destul de cald ca să călească oţelul şi cât se poate de uman.

Atunci Hannah îl muşcă de buza de jos. El se dădu pe spate şi o privi pe femeia pe care încă o ţinea în braţe. Şi ea îl privea, cu sânul îngreunat de efortul de a-şi domoli răsuflarea. Buzele ei înroşite stăteau nemişcate. Bărbia ei era ridicată. Ochii ei erau de culoarea castanelor şi a pasiunilor turbulente. Putea să jure că-i fusese suficientă o privire să-i pătrundă în minte şi să ia o decizie. Cu tonul inflexibil al celei mai stricte guvernante din lume, îi ceru:

— Dougald, dă-mi drumul chiar acum, pentru că altfel nu am cum să te dezbrac.

Într-o clipită arzătoare de adevăr, Dougald îşi dădu seama că o iubea. În tot acel timp, în toţi acei ani, îşi spusese că toate planurile şi urzelile fuseseră pentru a se răzbuna pe Hannah, când de fapt el o iubise în tot acest timp. Nu voia s-o subjuge. Voia s-o posede.

Dar… de ce făcea asta acum? De ce nu-i scosese încă ochii? De ce-i păsa? Dacă ea voia să-l dezbrace şi să-l seducă, poate ca să-i distragă atenţia pentru a-i înfige cuţitul în inimă – atunci, erau şi moduri mai urâte de a muri. Dându-şi jos jacheta din mers, apucă un scaun şi-l înfipse sub mânerul uşii, după care aşteptă liniştit în timp ce ea îi desfăcu nasturii de la vestă. Încercă să-şi smulgă eşarfa de la gât, însă ea îl opri punându-şi mâinile peste ale sale.

— Vreau eu să te dezbrac.

Cele mai frumoase cuvinte din lume, spuse de soţia lui. „Vreau eu să te dezbrac.” Îi acorda o nouă şansă? Era la fel de îndrăgostită de el aşa cum era el de ea? Nu ştia, dar era imposibil ca el să o iubească atât de profund încât

fiecare respiraţie, fiecare bătaie a inimii, fiecare gând să-i fie dedicate lui Hannah, iar ea să nu facă la fel. O iubea. Ea îl dorea. Aşadar, şi ea îl iubea.

Hannah îi dezlegă eşarfa complicată şi îi desprinse gulerul apretat.

— Există ceva absolut fascinant în descoperirea porţiunilor îndeobşte ascunse ale pielii unui bărbat. E atât de moale chiar aici – mângâie linia curbă de deasupra sternului – pentru ca mai apoi să devină delicios de puternică. Mâna ei îi desfăcu cămaşa şi se afundă în părul de pe piept.

Ce tulburare a minţii îi crease iluzia că ar fi putut să alunge de lângă el o asemenea femeie? Chiar şi pentru binele ei? Hannah îl mângâie cu palma, cu vârfurile degetelor, găsind locurile sensibile pe care el le ştia deja, şi altele despre care nu avea habar.

Când începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni, ea îi trase cămaşa peste cap şi apoi îi sărută clavicula pe toată lungimea, după care îi muşcă uşor sfârcul.

— Femeie, ar trebui… murmură el cuprinzând-o de mijloc.

— Să mă dezbraci? completă Hannah răsucindu-se cu spatele.

Dougald se conformă cu mare eficienţă. Până la urmă, dacă un lucru merita făcut, atunci merita făcut bine.

— Asta e cea mai urâtă rochie pe care o ai, observă el.

— Mă bucur că nu-ţi place. Rochia căzu de pe ea ajungându-i la picioare. Am ales-o tocmai de asta. Confruntarea dintre ei doi nu încetase, iar această reamintire îl nelinişti. El începuse; el o sărutase. Dar şi ea îi ţinuse isonul, dezbrăcându-l. Prin urmare, nu avea de gând să se răzgândească, nu? N-avea de gând să dispară lăsându-l pradă dorului şi încercărilor penibile de a-şi justifica acţiunile prin faptul că o merita, nu?

Trebuia să-i desfacă şireturile corsetului şi să-i scoată jupa, iar asta avea să-i ia ceva timp. Timp în care Hannah putea să gândească. Să-şi aducă aminte despre toate gesturile lui de când venise ea la castel. Să-şi aducă aminte ce-i spusese în dormitorul ei.

Nu dorea să se întâmple aşa ceva. Un teanc de şervete albe îi atrase atenţia. Stătea pe un raft, neatins şi ordonat, şi brusc, îi veni o idee. Fără să se gândească, apucă un colţ al şervetului. Hannah dădu să se răsucească spre el.

— Ce faci? El o apucă de umeri şi o întoarse cu spatele, apoi învârti capetele şervetului până când acesta se alungi, şi i-l puse astfel peste ochi. Dougald!

Mâinile ei se chinuiră să îndepărteze legătura din faţa ochilor, însă el se aşteptase la asta. Cu o mână o opri, iar cu cealaltă ţinea capetele bucăţii de pânză.

— O să-ţi placă, murmură.

De fapt, nu ştia dacă avea să-i placă sau nu. Ştia doar că dacă Hannah nu putea să vadă, nu putea să plece, şi avea nevoie de ea goală, în braţele sale.

— Ai înnebunit, zise ea, dar rămase nemişcată în timp ce el o lega la ochi.

— Încep să cred că ai dreptate, răspunse Dougald. Cum altfel putea să-şi justifice acţiunile?

Hannah pipăi cu grijă legătura de peste ochi.

— Nu pot să văd absolut nimic.

Hotărî totuşi să intre în acel joc straniu şi delicios de vinovat.

— Celelalte simţuri îţi sunt treze? întrebă el în timp ce-şi trecu vârful degetului pe gâtul şi de-a lungul umărului ei.

— Da… spuse ea tresărind.

Împotriva bunului-simţ – a bunului ei simţ Dougald îi desfăcu corsetul şi jupa. În timp se preocupa cu asta, breteaua cămăşuţei fine îi căzu de pe un umăr, dându-i de

înţeles că şi ea îşi juca rolul. Îşi aplecă fruntea şi privi în jos. Un sân din acest unghi arăta cu totul altfel ca un sân văzut din faţă, iar contrastul îl împingea să experimenteze. Să privească din lateral, să atingă de sus, să lingă… Până şi luând în calcul grija pentru piciorul ei rănit, o dezbrăcase în timp record.

Dar unde s-o pună? Masa era tare şi aglomerată, servanta prea înaltă şi plină cu argintărie, podeaua… nu. În colţ. Pe un scaun de salon cu lemnul lucios, cu spatele drept şi cu braţe curbate molatec. O ajută să meargă până acolo, asigurându-se că nu punea în pământ piciorul vătămat.

— Aşază-te aici.

Hannah bâjbâi pentru câteva clipe, apoi se lăsă încet pe scaun, sub privirile lui. Dougald văzu fiorul care-o străbătu atunci când şezutul ei atinse suprafaţa răcoroasă a lemnului. Cu o grabă crescândă, se dezbrăcă de ce haine mai avea pe el şi o urmări cum explora piesa de mobilier cu vârfurile degetelor. Totul la ea îl fermeca, îl aţâţa. O dorea atât de mult, că şi-ar fi petrecut tot restul vieţii lui în acea cămară, oferindu-i plăcere. Ar fi vrut să-i strige cât de mult o iubea în timp ce alerga pe coridoarele castelului Raeburn. Şi nu putea s-o păstreze, sau să sufle o vorbă, deoarece un nemernic voia s-o omoare.

Capitolul 23

Fără văz, lumea lui Hannah se micşoră, fiind limitată la atingere, miros şi auz. Scaunul pe care o aşezase Dougald ar fi fost mândria oricărui meşter, cu elemente curbate şi picioare graţioase, emanând un parfum delicat de ceară de albine. Trupul ei gol adora netezimea de mătase a lemnului. Podeaua de sub tălpile ei era răcoroasă,

şi asta îi alina durerea. Pipăi în jur, găsind pereţi de fiecare parte. Dougald stătea în apropiere, îi auzea gâfâitul lin şi foşnetul hainelor. O contempla. Hannah putea să simtă căldura privirii lui, precum şi plăcerea pe care i-o stârnea neajutorarea ei.

Doar că nu era neajutorată. Aidoma căsătoriei lor, subjugarea ei era o iluzie. Ar fi putut oricând să-şi dezlege ochii. Putea să se ridice în picioare, să se îmbrace şi să-l părăsească, dacă ar fi dorit. Nu dorea. Era un rămas bun. Fuseseră o mulţime de momente în care îşi spuseseră „Ajunge!” iar apoi se întâlneau în mijlocul unei dorinţe de nestăvilit. De data asta însă, nu voia să se răzgândească, îi plăcea să se desfete alături de Dougald. Gustul lui, mirosul, trupul lui mişcându-se pătimaş în ea. Îşi lăsase amprenta asupra ei, iar ea nu avea să mai dorească niciodată pe altcineva.

Cruzimea lui nu avea însă limite, iar ranchiuna îi rodea sufletul. Chiar dacă acum intenţiona să i se dăruiască întru totul. După acest rămas-bun Hannah avea să încheie relaţia amoroasă cu bărbatul care purta momentan titlul de Lord Raeburn. Avea să-şi amintească mereu de pasiune şi să uite complet durerea.

Conştientă că Dougald era aproape gol, se aşeză mai bine în scaun. Capul sus, spatele drept, mâinile pe spătar, genunchii şi picioarele împreunate. Dacă o dorea, trebuia să o seducă.

— Draga mea, dă-mi voie să te satisfac. Dougald îngenunche în faţa ei, un muritor de rând înaintea zeiţei, şi îi mângâie coapsele. Folosindu-şi apăsarea trupului, o îmboldea subtil să-şi desfacă picioarele.

Hannah nu dorea să se lase condusă de el. Se lăsă pe scaun, iar şipcile spătarului îi răcoriră spatele. Ridică un braţ, îşi întoarse capul spre perete şi-şi puse palma sub obraz.

— Fă-mă să mă simt bine, comandă ea.

— După cum doreşti, draga mea, şopti el cu un râset răguşit.

Luându-i mâna liberă, o ridică până la buzele sale şi sărută fiecare deget până când ajunse la cel mic. Îşi lăsă gura să alunece pe articulaţia unui deget, sugând într-o manieră care sugera… ei bine, sugera o mişcare care ei îi făcea mare plăcere. Apoi muşcă încet vârful. Ea tresări, încercă să se retragă, însă el o opri.

— Nu. Stai locului. Dacă vrei să-ţi placă trebuie să stai locului.

Aşa că ea se linişti în timp ce el îi sărută palma, şi continuă să sărute până când ajunse la încheietură, până la interiorul cotului, peste fiecare pistrui şi aluniţă sensibilă. În deplină beznă, mângâierea şi textura degetelor sale pline de bătături o vrăjiră. Când îşi dădu seama că, răsucindu-se, îi lăsase cale liberă pentru a-i explora gâtul, începu să aibă dubii cu privire la înţelepciunea ordinului pe care i-l dăduse.

Îi plăcea la nebunie ca Dougald să-i sărute gâtul. De obicei, când îşi trecea buzele peste pielea ei fragedă, degetele de la picioare i se strângeau, răsufla mai greu şi încerca să-l îndepărteze. Acum nu reacţionă. El îi intui probabil neliniştea, căci îi şopti în ureche:

— Ai încredere în mine, draga mea.

Cu o mână pe umăr şi cealaltă pe creştetul ei, o sărută atât de uşor, încât părea o adiere de vânt. Dar mirosul, acel amestec de transpiraţie şi mirodenii, îi aminti de prezenţa lui. Felul în care firele de păr de pe trupul ei căutau atingerea lui. Crisparea din pântec. Ridicarea sânilor. Dorea să se întoarcă spre el, să-i ţină capul în mâini şi să-şi lipească buzele de-ale lui. Dorea să-i facă tot ce-i făcuse el, şi mai mult de atât.

Parteneri. Parteneri de-o viaţă, şi acum avea să fie ultima lor clipă împreună. O năpădi un val de tristeţe, dar ochii care-ar fi trădat-o erau ascunşi vederii lui. Nu ştia. Era mai bine aşa. Nu dorea ca el să-şi dea seama cât de mult

avea să-i fie dor de el. Azi avea să-şi ascundă jalea. Poate că într-o zi durerea pierderii lui avea să dispară.

Dougald prinse în joacă o şuviţă blondă.

— Când văd o singură buclă scăpată, o să-ţi desfac tot părul, o să-l întind pe pernă, o să-mi îngrop faţa în el şi o să-i beau parfumul.

Degetele îi trecură lin peste pomeţi, apoi urmăriră linia bărbiei în jos spre piept şi se despărţiră pentru a-i cuprinde sânii.

— Îi iubesc. Atunci când le surprind curbura ascunsă sub rochie, vreau să vin la tine şi să-ţi deschid corsajul şi să privesc din nou misterul trupului tău.

Complimentul lui o făcu să zâmbească trist. Vocea lui o făcea să uite tot, în afară de dorinţă. Cu o voce îngreunată de patos, murmură:

— Nu e niciun mister. E un trup de femeie.

— Greşeşti. E trupul tău. E misterul meu pe care încerc să-l descifrez. Şi când o fac, îmi spun: Acum o înţeleg. Va fi a mea pentru veşnicie. Apoi tu te ridici şi te îmbraci, şi nu te mai cunosc.

Arzătoare, vibrantă, sinceră, vocea lui înfiripă o vrajă de nedestrămat. Dacă ar fi stat să-l asculte, ar fi zis că o venera. Poate că tocmai acea adorare contrară voinţei îi îmboldea mândria şi făcea ca răzbunarea să devină o necesitate.

— N-o să mă cunoşti niciodată, îi şopti ea. Nu.

Ceva îi gâdilă sfârcul: răsuflarea fierbinte şi buzele sale moi.

— Nu în totalitate. O să revin din nou şi din nou până voi reuşi.

— Nu. Hannah scuturră din cap şi încercă să-l înfrunte. Nu încă.

Dougald îi întoarse faţa spre el, îi puse o mână sub obraz, iar pe cealaltă pe mânerul scaunului. Apoi… nimic. Stătea nemişcat, abia respirând. Privind-o. Fără falsă

modestie, ştiu că vederea ei îl impresiona profund.

— Ar trebui să pun să te picteze aşa.

— Nu.

— Încordată, regală, glorioasă.

— Nu. Mâinile ei urcară spre legătura de pe ochi, însă Dougald le opri.

— Stai, spuse. Îi sărută degetele curbate, apoi palmele. Abia am început.

Cu fervoare reînnoită, îi sărută sfârcul, apoi îl trase în gură, savurându-i gustul. Mâinile sale coborâră, până când degetele mari ajunseră să-i mângâie pântecul. Plăcerea o îmboldi din nou, cu mai multă intensitate, aducându-i o căldură teribilă între coapse. Îşi dorea din tot sufletul ca mâinile lui să-şi continue alunecarea, ca gura lui să sărute mai mult şi să guste mai puţin, dorea ca trupul lui să-l mângâie pe al său. Ar fi vrut să se mişte ritmic, la unison cu el. În curând avea să o facă. În curând avea să fie prea mult… îi scăpă un mic geamăt. Pe moment, avea să lase dorinţa să crească.

Dougald îi sărută pântecul şi, într-un moment de nebunie, eu îi permise să-i despartă coapsele. Buzele lui alunecară mai jos Hannah îi cunoştea intenţiile. Avea oare să-l lase? Atunci degetele lui atinseră părul creţ şi mătăsos. O deschise, iar gura lui coborî pe locul potrivit. Melancolia dispăru, gândurile se sparseră, coerenţa se transformă în haos. Trimiţându-i fulgere prin corp, extazul o cucerea cu un deliciu irezistibil, apropiat de agonie.

Limba lui dădu târcoale intrândului umed, după care pătrunse înăuntru, smulgându-i un icnet de plăcere. Buzele lui o sorbeau. Nemaiputându-se stăpâni, Hannah ridică un picior, proptindu-l pe marginea scaunului, şi îşi arcui spatele.

— Dougald!

Îl apucă de păr şi, cu gesturi necontrolate, îşi trecu degetele printre şuviţele negre. Mirosul excitării lui era

afrodiziac.

El îşi trecu mâinile sub ea şi o ridică. De neoprit, urmă mişcările coapselor ei, fără milă, cerând doar ca ea să-i cedeze, în sfârşit, cu un ţipăt, ea îi dădu ce avea nevoie.

Instinctul triumfă. Abia îşi dădu seama că ţinea strâns marginile scaunului. Spatele i se cabră pe şipcile spătarului, iar coapsele i se desfăcură. Dar mai mult decât orice cunoscu fericirea renunţării, a unui orgasm dedicat ei. Şi doar ei.

Îşi dădu drumul şi, când începu să cedeze, Dougald o pătrunse cu iuţeală, umplând-o cu nevoia lui – trăgând-o înapoi spre extaz. Instantaneu, corpul lui Hannah se cutremură în braţele lui, muşchii lăuntrici îl cuprinseră cu forţă, cerându-i să-i dea totul.

Din cauza agitaţiei, nodul legăturii de la ochi se desfăcu, iar şervetul căzu pe jos, permiţându-i să-l vadă. Îi privi faţa mult iubită. Frumoşii ochi verzi irizaţi cu auriu. Nasul scurt şi drept. Pometii înalţi. Maxilarul încăpăţânat şi părul lung şi lucios, cu şuviţe cărunte. Şi-şi dădu seama că plângea. Nu ştia de ce. Prea multă plăcere. Prea multă durere. Prea mult extaz. Prea mult, şi niciodată din acel moment încolo.

— Draga mea, rosti el cu glas puternic.

Hannah nu-şi mută privirea. O poseda în întregime. „Draga mea.” Era al lui. Pentru totdeauna. El era al ei. Pentru totdeauna.

De data aceasta ajunseră împreună la orgasm, lipiţi unul de celălalt, oferindu-şi totul. Ea îi primi cu drag sămânţa caldă. Rămânea măcar cu asta. Măcar îi oferise posibilitatea de a zămisli.

— Draga mea, spuse el din nou. Uşurel, se lăsă peste ea şi îi adulmecă pielea, îi şterse lacrimile de pe obraz. Draga mea, repetă. Vocea îi scăzu, dar era la fel de vibrantă. Se lipiseră unul de celălalt, nedorind să se despartă, dar până la urmă el ieşi din ea şi îngenunche.

Hannah, uitasem. Îi luă în palmă piciorul rănit şi sărută curbura degetului mic, murmurând: Sărman picioruş. Mângâie umflătura cu degete blânde. Luând-o prin surprindere, palma lui se alipi de pieptul ei. Sărmana Hannah. Atât de curajoasă!

Ea îşi încleştă dinţii, înăbuşindu-şi un hohot de plâns. Oare admiraţia lui chiar însemna atât de mult pentru ea? Nu, era doar vulnerabilă din cauza durerii. Înghiţi în sec şi spuse:

— Am uitat de luxaţie, aşadar nu are cum să fie grav.

Dougald privi în jos la piciorul pe care-l ţinea. Se gândea. Doamne, aproape că putea să-i audă gândurile. Aproape că ştia ce avea să spună şi nimic n-o putea ajuta să-şi stăpânească tristeţea.

Îndreptându-şi umerii, o cercetă cu un aer extenuat şi spuse:

— O să las banii în contul tău dacă pleci.

Lacrimile ei se uscară. Din nou capabilă să vorbească, declară pe un ton ferm:

— N-ai de ce să-ţi faci griji, milord. După ce va pleca regina Victoria, poţi din nou să suferi de pe urma faptului că te-am părăsit. Şi de data aceasta nu mă voi întoarce.

Capitolul 24

Dougald stătea la birou cu braţele încrucişate şi asculta scena care avea loc la ieşirea din capelă.

— Nu mă poţi forţa să fac asta! Cum îţi permiţi să pui labele pe mine, franţuzoi jegos? O să pun să te biciuiască!

Dougald recunoscu vocea panicată a lui Seaton. Charles îl speriase ca la carte. Acum, valetul urma să-şi între în rol.

— Sir Onslow, mă scuzaţi. Nu am de ales. Milord a

ordonat să vă aduc, iar atunci când nu-i execut ordinele... Charles lăsă fraza neterminată. Stăpânul meu e foarte exigent, Sir Onslow. Nu-mi permit să nu-i dau ascultare.

— De-abia se crapă de ziuă!

— A cerut să vă prezentaţi de cum v-aţi întors de la conacul Conniff. Charles deschise cu piciorul uşa biroului şi dintr-o mişcare îl împinse pe Seaton în cameră. Milord, iată-l pe Sir Onslow.

Dougald nu se ridică. Nu se clinti. Ştia foarte bine cum arăta. Întunericul nopţii îşi făcuse sălaş în biroul său, fiind perturbai doar de lumânările aşezate cu grijă în jurul lui. Flăcările îi scoteau în evidenţă părul negru şi argintiu, vestonul negru, expresia fixă şi ochii lucitori. Dacă Seaton îşi amintea de reputaţia lui de asasin, era bine. Dacă îşi închipuia că stătea faţă în faţă cu Satana însuşi, cu atât mai bine. Pentru că Seaton încercase să o omoare pe Hannah. Seaton avea să recunoască. Seaton avea să plătească.

— Stai jos.

Printr-un gest încet care făcu să-i lucească inelele cu nestemate de pe degete, Dougald arătă spre un scaun cu spătar drept aflat în mijlociii camerei.

Seaton purta o haină de culoare închisă bine croită, o vestă ecosez şi pantaloni asortaţi din acelaşi material, cizme lustruite şi un ac pentru guler cu vârf de diamant, asemănător cu cel al lui Dougald. Doar părul ciufulit, de obicei perfect aranjat, arăta greutăţile călătoriei cu trăsura, O brută banală; nu e de mirare că trecuse nebăgat în seamă pentru atât de mult timp şi pentru atâtea crime. Acum privi la scena aranjată cu migală şi, cu buzele tremurând, spuse:

— Ar trebui să mă impresioneze demonstraţia asta de putere?

Dougald nu ştia dacă trebuia să-l aprecieze pentru tupeu sau să-l desconsidere pentru prostie. La sfârşitul întâlnirii avea să se lămurească.

— Charles, ajută-l pe Sir Onslow să se aşeze pe scaun.

— Mă aşez! ţipă el, căci învăţase să respecte strânsoarea lui Charles. Prea târziu. Valetul îi întoarse mâna la spate şi îl împinse pe scaun. Seaton se ridică pe vârfuri pentru a atenua presiunea ţii scânci: Au, au, au! Apoi de îndată ce Charles îi dădu drumul, îşi aranjă manşetele, mormăind: Chiar nu era necesar.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse Charles, apoi se aplecă spre el şi îşi frecă demonstrativ mâinile una de cealaltă. De când s-au răspândit zvonurile despre crimă, fac tot ce-mi cere stăpânul.

Seaton se îndreptă brusc. Privindu-l fix pe Dougald, întrebă:

— Despre asta e vorba? Că am povestit pe ici, pe colo, despre apucăturile tale conjugale? Poate am dat unele detalii, dar majoritatea oamenilor auziseră deja povestea.

— Desigur că nu, Seaton. Din nou, Dougald era nemişcat. Nu eşti destul de important pentru mine ca să-mi pese de ceea ce spui.

— Aşa sper şi eu! Dându-şi seama prea târziu că fusese insultat, Seaton se încruntă. Atunci ce caut aici?

— Celelalte îndeletniciri ale tale mi-au atras atenţia.

— Ce… alte îndeletniciri?

Dougald, conştient că era foarte aproape de o izbucnire violentă, se strădui să rămână pe scaun. Dorea să-l izbească pe Seaton până când îşi va fi pierdut atitudinea arogantă şi câţiva dinţi pentru ca mai apoi să recunoască tot. Apoi ar fi terminat să-i extragă restul dinţilor… Se calmă, respirând încet. Nu era vorba de răzbunare. Era vorba despre prevenirea unei crime şi de protejarea lui Hannah. Pentru că o iubea. Chiar dacă nu putea s-o aibă, o iubea.

— Seaton, doar nu puteai să-ţi închipui că activităţile tale vor rămâne ascunse la infinit.

Celălalt fremătă, apoi îşi ridică nasul bont în aer.

— Eu… eu habar n-am la ce te referi.

Dougald schimbă o privire scurtă cu Charles. Freamătul acela echivalase cu o recunoaştere a vinovăţiei, însă el voia mărturisirea. Voia detalii. Voia să-i prindă pe conspiratori şi să audă ce plănuia Seaton. Deoarece Hannah insistase să rămână până după vizita reginei, trebuia să afle tot.

După o pauză îndelungată, în care Seaton continuă să se foiască agitat pe scaun, contele spuse:

— E destul de târziu. Sunt obosit. Charles spune că devin dezagreabil când sunt obosit. Sper că n-o să mă ţii prea mult, căci altfel o să-mi pierd răbdarea.

Apropiindu-se de Seaton, Charles şopti pe un ton mieros:

— Mai bine mărturisiţi până nu se înfurie stăpânul.

Privirea lui Seaton se plimbă între cei doi interogatori; decise că era momentul să pună şi el unele întrebări.

— De aceea şi-a omorât nevasta? Gelozia i-a luat minţile?

Frecându-şi din nou mâinile, Charles răspunse:

— Nu domnule. Nu era deloc gelos.

Dougald abia îşi menţinea seriozitatea. Valetul se distra prea tare. La fel ar fi făcut şi el, dacă situaţia nu ar fi fost atât de serioasă.

— Charles, îţi depăşeşti atribuţiunile. Francezul se retrase speriat la perete. După ce îl privi îndelung, Dougald îşi întoarse atenţia către Seaton. Vreau să mărturiseşti, chiar acum. Ce tâmpenii puneai la cale?

Seaton privi spre Charles, apoi spre Dougald.

— Nimic, eu n-am… Văzând că seniorul dădea să se ridice, scânci, apoi îşi schimbă tonul vocii: Adică… eu… eu nu credeam că ştiţi…

— Mărturiseşte, îi ceru contele aşezându-se la loc.

— O să returnez totul, făgădui Seaton îndreptându-şi umerii vătuiţi ai hainei.

Dougald nici nu trebui să mimeze confuzia:

— Să returnezi… totul?

— Colierul m-a dat de gol, nu-i aşa? se tângui celălalt prinzându-şi capul în mâini. Cel pe care l-am luat de la doamna Grizzle?

Fără să înţeleagă, Dougald se holba la vărul lui îndepărtat, care mărturisea… o altă vină. Charles preluă frâiele interogatoriului.

— Aţi luat un colier de la doamna Grizzle?

Seaton ridică privirea şi constată că nu ghicise. Mai încercă.

— Nu colierul? Poate vazele. Vazele Ming ale lui Lady McCarn. Erau prea mari, o adevărată încercare, nu ştiu cum nu şi-a imaginat nimeni că o să fiu tentat.

Dougald îşi reveni suficient cât să înlănţuie cuvinte şi gânduri.

— Ai luat vazele Ming ale lui Lady McCarn. Ai furat…

— Nu am furat. E un cuvânt atât de urât! Eu… le-am adunat. Arată foarte frumos la mine în dormitor. Incapabil să descifreze privirea perplexă a lui Dougald, Seaton îşi arătă adevărata fire şi găsi imediat un ţap ispăşitor. E vina dumitale, Lord Raeburn, că am fost nevoit să-mi decorez camera. Nu poţi să te aştepţi ca un om delicat să locuiască în acea încăpere dizgraţioasă, când n-ai fi dat o leţcaie ca să-mi faci traiul mai suportabil.

— Am considerat că mai întâi ar trebui renovate camerele familiei… Apoi contele îşi dădu seama că se scuza în faţa unui hoţ şi izbucni: Redecorarea dormitorului nu justifică un colier furat. Presupun că ai să vinzi bijuteria pentru bani gheaţă,

— Sunt un gentleman, declară Seaton ducându-şi mâna la inimă. Eu nu vând lucrurile pe care le adun!

Consternat, Dougald încercă să se lămurească:

— Le… păstrezi?

— Desigur.

— Ce faci cu ele?

— Le contemplu. Seaton îşi dădu seama că Dougald nu avea de gând să-l omoare şi se relaxă. Se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să sporovăiască: Am o colecţie destul de mare. Poţi să vii s-o vezi dacă vrei.

Dacă încerca să-i distragă atenţia, atunci făcea o treabă extraordinară.

— Încă ai totul.

— Da.

— Atunci îţi accept oferta. O să restitui fiecare obiect.

Seaton se holbă, iar mâinile i se încleştară de scaun.

— Nu! Cui?

— Proprietarilor.

Vocea lui Seaton se umplu de panică:

— Oamenii n-o să înţeleagă. O să-şi facă o părere proastă despre mine.

— Un gentleman ca dumneavoastră va putea înlocui lucrurile în aşa fel încât proprietarii să creadă că le rătăciseră, interveni Charles pe un ton liniştitor,

— Dar n-o să le am!

— Ori o faci tu, ori am s-o fac eu pentru tine.

Sub ameninţarea deloc subtilă a lui Dougald, Seaton se smiorcăi:

— Bijuteriile? Ceramica? Tablourile?

— Tablourile?

Dougald şi-l imagină luând o pictură mare de pe perete, ascunzând-o sub haină şi făcându-se nevăzut cu ea.

— Am spus tablouri? Seaton îşi tamponă ochii cu batista lui dantelată. Voiam să spun…

— Şi tablourile, insistă contele, neştiind dacă să râdă sau să plângă alături de vărul său îndepărtat.

— Scandalos!

— Sunt perfect de acord.

Era clar că servitorii aflaseră de mica idiosincrazie a lui Seaton.

— Nu sunt nevoit să mă supun unei asemenea ruşini.

— Va trebui s-o faci dacă mai vrei să locuieşti aici.

Cel puţin unul dintre vecinii lui Dougald trebuie să fi observat pierderile asociate cu vizitele lui Seaton.

Acesta îşi scoase mănuşile din buzunar şi le lovi peste palmă.

— Atâta cruzime şi lipsă de rafinament o să adauge o nouă pată reputaţiei dumitale.

— Dacă am supravieţuit zvonurilor despre crimă, pe care le-ai răspândit cu atâta grijă, cred că o să supravieţuiesc infamiei de a-mi alunga moştenitorul tâlhar. Dougald nu putea să-şi imagineze ce zvonuri aveau să urmeze plecării lui Seaton. Acesta se ridică în picioare.

— Tâlhar – ce cuvânt urât! Prea bine. Voi face precum ceri, însă vei suporta consecinţele.

Când Charles închise uşa, Dougald îşi lăsă capul în mâini. Era obosit. Era îngrijorat. Pentru prima oară în mulţi ani, nu ştia ce avea de făcut în continuare.

— Charles, crezi că Seaton ne-a dus cu zăhărelul?

Enigmatic, francezul răspunse:

— O să vorbesc iarăşi cu detectivii. Ridicându-şi capul, Dougald se holbă la valetul său, cerând tacit un răspuns mai bun. Charles cedă: Nu, milord, am convingerea că Sir Onslow e exact cum l-aţi descris, un găinar.

— Nu avem alţi suspecţi.

— Deocamdată nu, milord.

— Trebuie să continui să o supraveghezi pe *Madame.*

— Ca întotdeauna, proclamă Charles.

O altă bănuială îl lovi pe conte.

— Presupun că acul de la gulerul lui Seaton care seamănă atât de mult cu al meu… e al meu. Crezusem că l-am pierdut. Dougald întâlni privirea cinică şi amuzată a valetului său şi recunoscu: Nu mi-a plăcut niciodată.

Capitolul 25

Nu avea să mai fie satisfăcută niciodată, se gândi Hannah pe când stătea morocănoasă în camera de lucru a mătuşilor şi cosea bucăţi din faţa prinţului Albert. Greutatea unui bărbat, pieptul lui împingându-l pe al ei, sunetele, mirosurile, frecarea, apropierea… niciodată.

— Aia e sprânceana prinţului, nu bărbia lui!

Domnişoara Minnie îi luă croşeta din mână. Era extrem de arţăgoasă în ziua aceea, aşa că Hannah preferă să se mute lângă mătuşa Spring.

— Îmi treci şi mie aţa prin ac, dragă? o rugă aceasta.

Prima dată când îl părăsise pe Dougald fusese stoică – deoarece îşi dădu ea acum seama, fusese prea tânără ca să-şi dea seama la ce renunţa. Acum ştia. Frecarea unei bărbii nerase peste sânii ei atunci când îi sugea sfârcurile. Textura părului aspru în palmele ei atunci când îl mângâia pe piept. Şuviţele mătăsoase din coama lui care-i cădeau în jurul feţei atunci când o săruta. Şi îi permisese lui Charles să-l tundă!

„Pentru ca apariţia în faţa Maiestăţii Sale să fie una corespunzătoare”, spusese Charles. „Ca să-mi facă în ciudă”, se gândi Hannah.

— Nu culoarea aceea, dragă. Mătuşa Spring arătă spre firul aurit. Astalaltă. Dar oare unde ţi-e capul? Cum Hannah nu reacţionă, bătrâna o bătu cu blândeţe pe braţ: Nu contează. O să-i cer unei servitoare să-mi pună aţă în ac.

Hannah se îndreptă spre războaiele de ţesut.

Dacă Dougald fusese fericit în ultimele patru zile, ea văzuse prea puţine dovezi pe chipul său. Mai degrabă arăta tras la faţă, de parcă nu ar fi avut stare şi ar fi dormit foarte puţin. Hannah spera că era aşa. Spera că suferă. Spera ca de fiecare dată când o vedea la micul dejun, de fiecare dată

când o auzea vorbind cu mătuşile, de fiecare dată când se gândea la ea, să se simtă vinovat, abătut, furios… dar nu putea să se mintă singură. De fapt, ce dorea ea ca el să simtă era suferinţa cărnii. Spera că atunci când o privea, bărbăţia lui se ridica şi gemea.

Îşi alegea ţinutele tocmai cu acest scop în minte, pentru a-i încuraja instinctele îndărătnice. În fiecare noapte stătea până târziu, lucrând de zor la rochii – coborând decolteul, îngustând talia, adăugând nişte dantelă la jupe sau pe lenjerie. În fiecare zi făcea în aşa fel încât el să-i observe decolteul, glezna, zâmbetul. Dougald nu avea să afle niciodată cât suferea ea sub privirile lui, imaginându-şi cât de singur avea să-i fie trupul, cum avea să îmbătrânească şi să se ofilească în solitudine, fără să aibă alături un soţ. Un iubit. Pe Dougald.

Pedalele bufneau ritmic şi suveica zbura în timp ce mătuşa Isabel şi mătuşa Ethel ţeseau ultimele bucăţi ale tapiseriei reînnoite. Umerii bătrânelor erau lăsaţi, ochii plini de vinişoare roşii, iar buzele lor strânse le demonstrau hotărârea de a termina la timp. Peste doar două zile, chiar înainte de amiază, trenul regal avea să sosească în gară. Cu ajutorul servitoarelor, care le aduceau mătuşilor tot ce le era de trebuinţă, şi al lui Hannah, care organiza şi dădea o mână de ajutor, tapiţeria avea să fie gata, urmând să atârne în toată splendoarea pe peretele sălii principale.

Hannah era mulţumită că-şi făcuse partea ei – în tot acest timp imaginându-şi, cu un zâmbet fin pe buze, cum mai putea să-l chinuie pe Dougald. Trebuia să o facă repede, căci peste câteva zile avea să părăsească domeniul Raeburn. Nu mai era mult până la întâlnirea cu regina, după care avea să le fie prezentată soţilor Burroughs. Ochii i se îngustară. Dougald trebuia să-i dea scrisorile de dragoste care-i confirmau identitatea; altfel era forţată să rămână acolo până când el se răzgândea.

Râse cu amărăciune. Războiul de ţesut al mătuşii

Ethel încetini.

— Ce-i aşa de comic, dragă?

— Poftim? întrebă Hannah surprinsă.

Mătuşa Ethel îi dădu o bucată de ţesătură care avea să fie integrată în tapiserie.

— Dragă, te pricepi atât de bine la cusăturile delicate! Minnie a trasat conturul unei coroane care trebuie adăugată ansamblului. Ai dori să lucrezi la asta?

— Desigur doamnă, sunt aici ca să vă ajut.

Hannah luă tapiseria şi făcu prima împunsătură cu acul. Dougald avea să scoată la iveală scrisorile de dragoste ale tatălui ei către mama ei, deoarece îi declarase explicit că ar fi făcut orice ca să scape de ea.

Ea îl abandonase. *Ea* nu făcuse destule eforturi pentru a salva căsnicia!

Teoriile lui demonstrau că-i lipsea o doagă. Ea făcuse toi ce-i stătuse în puteri, şi nimic din ce-i spusese el nu o putuse convinge de contrariu. Fără îndoială, fără nicio urmă de îndoiala, el era de vină. Pentru tot!

— Draga mea, ce faci? Trebuie să fie o coroană de aur şlefuit nu o pepită neprelucrată.

Mătuşa Ethel îi smuci tapiseria în timp ce Hannah clipi uimită. La o privire superficială se vedeau cusăturile dezordonate. Într-adevăr, dar nici mătuşile nu fuseseră deloc recunoscătoare pentru tot ajutorul venit din partea ei. Poate că fusese un pic distrasă, dar cu siguranţă…

Suveica mătuşii Isabel încetini.

— Domnişoară Setterington, n-ai dori să te duci în altă parte? Mă irită când stai acolo posomorâtă. Revino-ţi, fetiţo! Vine regina!

— Vă irit?

Ceva din expresia ei le nelinişti probabil, căci mătuşa Ethel murmură:

— Ai dat cu oiştea-n gard!

— Nu, nu. Nu dumneata, domnişoară, se corectă iute

mătuşa Isabel. Doar că, atunci când mi-e foame, totul mă irită.

— Iar Isabel trebuie să fie destul de flămândă, altfel nu s-ar zbârli aşa, observă mătuşa Ethel. Mi-ai face o favoare, domnişoară Setterington, dacă ai căuta-o pe doamna Trenchard să vezi dacă ceaiul e pe drum.

— Una dintre servitoare...

— Nu, nu servitoarele! exclamă mătuşa Isabel, apoi îşi luă seama. Vreau să spun... pot să jur că servitoarele se pierd pe drum, cu gândul la legăturile lor amoroase ratate, şi nu mai ajung, iar noi stăm aici şi murim de foame. Te rog, domnişoară Setterington, avem încredere în dumneata.

Lui Hannah i se păru logic. Domnişoara Minnie şi mătuşa Spring, care se apropiaseră de războaiele de ţesut, o priviră în timp ce ieşea din cameră ca să o caute pe doamna Trenchard.

— Păşeşte bine, comentă mătuşa Ethel. Glezna aproape că i s-a vindecat.

— Da, dar are gânduri negre. Mătuşa Spring ţinea acul din care atârna firul aurit. Acum atât Dougald, cât şi Hannah au gânduri negre.

— De două zile trebuie să descos ce a lucrat ea, şi nu avem timp pentru asta.

Exasperarea nu era greu de recunoscut în vocea domnişoarei Minnie.

— Jur că atunci când s-a lovit la picior a luat-o razna, zise mătuşa Ethel.

— Poate că ar trebui să stăm de vorbă cu amândoi, sugeră Isabel.

— Ei dragă, nu ar trebui să ne băgăm, zise mătuşa Spring bătând-o pe umăr.

— Dar o vom face, spuse domnişoara Minnie. Dacă nu îşi rezolvă problemele singuri, mai mult ca sigur că o să intervenim. Vă rog să ţineţi minte asta, proclamă ea cuprinzându-le cu o privire solemnă.

— Minnie, ţi-am spus, este cea mai mare nerozie cu putinţă, o dojeni mătuşa Ethel.

— Eu nu merg decât la sigur, anunţă domnişoara Minnie schiţând unul dintre rarele ei zâmbete.

— Înapoi la treabă, doamnelor. Trebuie să terminăm tapiseria reginei.

*

Charles o întâlni pe Hannah pe când cobora scările.

— *Mademoiselle* Setterington, veneam să vă transmit un mesaj de la Înălţimea Sa.

Hannah îl privi sever pe valetul lui Dougald. Acesta stătea cu o treaptă mai jos decât ea, permiţându-i să-i observe chelia. Prea era prin preajmă de ceva vreme. Îl surprinsese urmărind-o pe coridoare, îl văzuse trăgând cu urechea în timp ce ea vorbea cu Seaton, chiar o escortase de la dormitor până la încăperea unde se lua micul dejun.

Dacă i-ar fi păsat, holbatul şi prezenţa lui constantă ar fi enervat-o. Dar ce mai conta că vechiul ei inamic o ura pentru că nu plecase atunci când dorise stăpânul? Avea să plece cât de curând, şi Charles putea să-i găsească lui Dougald o nevastă adevărată, blândă şi respectuoasă. Şi proastă. Şi urâtă. Stearpa cu o fire rea. Înveselită de acest gând, Hannah spuse:

— Credeam că Înălţimea Sa inspectează grădinile.

Mai bine şi-ar fi ţinut gura, deoarece dacă nu i-ar fi păsat nu ar fi ţinut minte programul lui Dougald.

— *Oui, mademoiselle,* dar o servitoare mi-a adus asta şi m-a rugat să v-o înmânez, spuse el dându-i o hârtie împăturită. După cum ştiţi, unicul meu scop în viaţă este să vă slujesc pe dumneavoastră şi pe stăpân.

Hannah se întrebă dacă un hohot de râs ar fi fost neadecvat, apoi decise că ar fi consumat energie degeaba.

— Prea bine. Acceptă biletul cu scârbă şi-l îndesă în

buzunarul şorţului.

— Nu aveţi de gând să-l citiţi?

— Nu e sigilat, aşa că sunt sigur că dumneata l-ai citit deja. Ce spune?

Charles se îndreptă de spate, ofensat.

— Eu nu citesc scrisorile stăpânului către soţia sa iubită.

— Şş!

Hannah privi în jur. O servitoare era în genunchi pe trepte, frecându-le cu peria. Pe coridor, un lacheu se bălăbănea pe o scară, ştergând cornişa de praf. Dacă îl auziseră pe Charles numind-o soţia lui Dougald, niciunul nu dădu semne de mirare.

— *Madame,* nu avem cum să păstrăm secretul. Toată lumea trebuie să afle curând.

— Nu până când o să plec.

— Nu veţi pleca.

— Ba da.

Charles se apropie şi îşi coborî vocea.

— Înălţimea Sa nu se poate căsători cu altă femeie din cauza bârfelor legate de uciderea dumneavoastră. Dacă divorţaţi, va fi o afacere scumpă şi ruşinoasă, şi domnia sa tot nu va avea cum să se însoare. Aşa că, într-un fel sau altul, trebuie să rămâneţi, încheie valetul cu un tremur al nărilor sale expresive.

Charles dorea ca ea să rămână? De necrezut. Totuşi… de ce ar fi spus asta dacă nu era adevărat? Ştia răspunsul. Ea voia să plece, şi Charles hotărâse să vrea contrariul.

Drept reacţie, scoase un fornăit dispreţuitor.

— Complet dizgraţios, o dojeni Charles.

— Trebuie să o găsesc pe domnişoara Trenchard.

Îi întoarse spatele bădăranului înfumurat şi se grăbi să coboare scările.

— Se poate ca în acel bilet Înălţimea Sa să ceară să vă vadă imediat, strigă Charles în urma ei.

Hannah se întoarse spre el în mers.

— N-o să primească tot timpul ceea ce-şi doreşte. Nu dacă am eu un cuvânt de spus în asta…

Luă colţul şi intră în sala mare, iar vocea lui Charles se pierdu. Oare chiar trebuia să aibă de fiecare dată ultimul cuvânt?

Cu toate astea, încetini. O rodea curiozitatea. De ce îi trimise Dougald un bilet? Îl scoase din buzunar. De-abia dacă schimbaseră o vorbă în ultimele zile, şi acum îşi făcuse timp ca să-i scrie o misivă. Ce să însemne asta? Era o ultimă încercare să se descotorosească de ea înainte de sosirea Maiestăţii Sale? Sau dorea să-şi ceară scuze, s-o implore să rămână? Mişcându-se cu grijă de parcă biletul conţinea o capcană, despături foaia şi citi mesajul simplu.

Hannah, vino la camera din turn, în aripa de est. Mi-a venit o idee legată de vizita reginei şi vreau să mă consult cu tine.

Nicio insultă, nicio rugăminte. Privi literele fine, scrise cu cerneală neagră. Îi cerea doar să se întâlnească cu el. Să o consulte. Niciodată nu dorise să facă asta, aşadar ce putea să însemne? Era un fel încercare de a-şi cere scuze? Voia oare să fie singur cu ea ca s-o implore să-l ierte? Nemaiauzit. Absurd. Îi plăcea ideea. Se întoarse din drum.

Desigur, nu avea să-l ierte. Nu merita iertare – un neghiob care-i punea pe umeri vina pentru despărţirea lor. Nu era adevărat. Deloc.

Când ajunse la scări îl căută din priviri pe Charles, dar acesta dispăruse. Oprindu-se, mai citi o dată biletul. De ce în turnul din aripa de răsărit? se întrebă ea pe când trecea pe lângă servitoare. Poate că Dougald se gândea să o ducă pe regină în vârful turnului pentru a-i arăta priveliştea. Pe când păşea prin coridoarele aripii estice, Hannah văzu doar un lacheu care ducea o găleată plină cu apă cu clăbuci.

Poate Dougald auzise că reginei Victoria îi plăceau legendele locale. Poate că îi trecuse prin minte să-i povestească despre nevasta lordului Raeburn, aceea care iubise fără înţelepciune şi, fiind închisă de către soţul ei, se aruncase din turn. Nu era o idee rea; istoria pitorească probabil că avea să o captiveze pe Maiestatea Sa. Hannah nu fusese niciodată în turn; povestea despre mânia bătrânului Lord Raeburn la adresa soţiei sale tinere se apropia prea mult de propria ei poveste, aşa că avusese grijă să nu-şi facă de lucru pe acolo. Dar acum uşa scării înguste era deschisă, şi când păşi prin ea, fu transportată înapoi în secolul al XIV-lea.

Prostii romantice, desigur, dar turnul din aripa vestică era folosit de ani de zile de către mătuşi, şi de aceea era bine întreţinut în comparaţie cu turnul estic. Turnul dinspre apus era tencuit şi avea scări de lemn de-o vârstă cu mătuşa Spring. Aici însă, lumina pătrundea doar prin deschizăturile înguste tăiate în piatră, rămăşiţe ale zilelor când arcaşii respingeau asedii. În lumina estompată, scara în spirală se lipea de zidurile rugoase şi treptele arătau de parcă pe ele ar fi călcat Lord Raeburn pe când îşi ţâra soţia franceză în temniţă. Iar la temniţă se ajungea prin intermediul unei trape şi al unei scări fragile de lemn, nu printr-o structură solidă, cu palier la capăt. Construcţia părea afundată într-o răcoare sinistră. Lumina din camera de deasupra de-abia licărea, şi înăuntru, stafia domniţei Raeburn probabil că încă îşi jelea amantul pierdut.

Hannah se cutremură. Aiureli romantice, desigur, dar nu-i plăcea acel loc. Despre orice ar fi dorit Dougald să vorbească cu ea, răspunsul era nu. Regina Victoria nu ar fi dorit să admire priveliştea, nici să audă povestea miresei lui Raeburn, şi mai important de atât, nu ar fi dorit să urce scara. Hannah nu dorea nici ea să urce, dar curiozitatea o împingea de la spate. Oare Dougald era deja sus?

Amintirea accidentului îi stăruia în gând pe când

încerca fiecare treaptă. Glezna încă o durea slab; devenea din ce în ce mai prevăzătoare în timp ce urca. Dacă Dougald era în turn, nu ar fi trebuit să-şi dea seama de prezenţa ei? Nu fusese deloc silenţioasă. Când ajunse aproape sus, îl strigă.

— Lord Raeburn? Apoi, punând o mână pe scara care abia se ţinea, spuse: Dougald?

Niciun răspuns, dar biletul nu menţionase că el avea să fie acolo. Ar fi trebuit să-l aştepte la baza scării şi să urce împreună? Strânse cu mare atenţie marginile scării în timp ce urca. Când scoase capul în camera turnului, îşi dădu seama că era la fel de mare ca atelierul mătuşilor, doar că era neglijată, nefolosită, tristă – şi fără urmă de Dougald.

Se opinti să se cocoaţe înăuntru. Pe podelele goale, neacoperite nici măcar de praf, erau aruncate în neorânduială nişte piese de mobilier stricate. Ferestrele nu aveau geamuri sau draperii, ci doar obloane pe post de pavăză contra intemperiilor. Acoperişul de stuf se subţiase în unele locuri, lăsând să pătrundă câteva raze de soare prin care pluteau firicele disparate de prag. Hannah se considera o femeie raţională şi practică, dar vechimea şi aspectul golaş al camerei îi hrăneau o tristeţe profundă.

Gura trapei îi cauza dureri la gleznă şi, din prudenţă, o închise. Păşind cu discreţia unei persoane îndoliate la o înmormântare, se duse la fereastra dinspre sud şi desfăcu obloanele. Acestea se dădură la o parte, făcând loc luminii soarelui, care nu făcu decât să-i intensifice sentimentul de abandon. Avea în faţa ochilor partea neocupată a castelului, acolo unde nu erau grădini şi nici oameni. Turnul plătise pentru notorietatea sa.

Voia să vadă dincolo de această privelişte mohorâtă, însă îşi aminti că zidul de la fereastra dormitorului său era foarte şubred, iar cel de aici era probabil într-o stare şi mai proastă. Se lăsă pe spate şi privi orizontul. Putea vedea nuanţa albăstruie a cerului la îmbinarea cu marea, valurile

lovind plaja, dealurile cu unduiri blânde şi câmpurile din văi, sclipind într-un verde primăvăratic. Lancashire ar fi putut să fie căminul ei. I-ar fi plăcut foarte mult combinaţia asta de pământ şi mare. O posibilitate pe care o concretizase deja odată.

Iubise acest loc, şi ar fi revenit, dacă totul mergea bine şi bunicii ei o acceptau. Iar Dougald avea să fie acolo, la castelul Raeburn, poate căsătorit cu o altă femeie, poate cufundat în propria amărăciune. Hannah nu putea să-l salveze. Nici pe sine nu se putea salva.

Sprijinindu-se de pervaz, îşi încrucişă braţele la piept şi privi fix în zare. Cât de mult ura să recunoască! Dar la ce bun să se mintă singură? Ca o ironie a sorţii, minciunile pe care şi le spusese la optsprezece ani se adeveriseră. La optsprezece ani i se dăruise lui Dougald deoarece îl iubea. Şi acolo, la castelul Raeburn, i se dăruise pentru că încă îl iubea. Oricât de furioasă ar fi fost, oricât ar fi rănit-o, oricine ar fi fost vinovat pentru eşecul căsătoriei lor – ea avea să-l iubească pe vecie.

Scrâşnetul metalic al unei balamale o făcu să se întoarcă. Dougald stătea acolo, ţinând în mână o bucată de hârtie. Cu fruntea încruntată şi cu o privire prudentă, o întrebă:

— Hannah? Ce doreai?

Capitolul 26

— Hannah? Ce nu e în ordine? Arăţi ciudat. Dougald făcu un pas înspre ea, după care se opri brusc. Se îndreptă de spate şi, cu o atitudine rigidă, i se adresă pe un ton îngâmfat: Orice ai avea de spus, ar fi bine să fie ceva important. Nu dispun de prea mult timp, şi trebuie să organizăm plimbarea înainte de sosirea Maiestăţii Sale.

— Credeam că te ocupi de asta în grădină, spuse ea, după care se dojeni în gând pentru inepţia rostită. Doar că…

El arăta de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze, îi adresase cuvântul de bunăvoie, nu doar pentru a se conforma bunelor maniere ale societăţii. Venise la chemarea ei. Doar că…

— Nu eu te-am chemat aici. Tu m-ai chemat, o atenţionă el.

— Te asigur că nu am făcut aşa ceva.

Despături biletul şi i-l arătă. Ea citi:

Dougald, te aştept în turnul de est. Trebuie să-ţi comunic ceva extrem de important.

— Nu e scrisul meu.

— Nu e? Încruntat, Dougald inspectă misiva. E posibil, dar eu de unde era să ştiu? Nu e ca şi cum mi-ai fi scris în fiecare săptămână cât timp ai fost plecată.

Hannah se abţinu să riposteze şi scoase din buzunar propriul bilet.

— Uite ce-am primit de la tine,

— Nu e scrisul meu, declară el după ce se uită rapid peste foaie. Dar tu de unde puteai să ştii? Nu ţi-am putut scrie pentru că nu ştiam unde erai.

Cum o provoca!

— Am venit aici crezând că vrei să mă consulţi în privinţa anumitor detalii legate de vizita reginei. Trebuia să-mi dau seama că n-o să fii într-atât de raţional încât să-mi ceri părerea cu privire la preferinţele Maiestăţii Sale. S-ar putea să ştiu câte ceva despre asta, de vreme ce o cunosc.

— Şi nu scapi niciun prilej să mi-o aminteşti, pufni el, mototolind biletul şi lăsându-l să cadă pe jos. M-ai părăsit şi ai devenit o femeie independentă cu prieteni de rang înalt, în timp ce eu am rămas în nordul Angliei şi am căpătat o

reputaţie de ucigaş. Ucigaşul tău.

Hannah mototoli şi ea biletul şi îl aruncă înspre el ostentativ, răutăcios chiar. Era dovada exasperării la care ajunsese.

— Nu mă laud cu nimic, dar cu ce-s eu de vină că nu ai negat vehement acuzaţiile?

— La ce bun? Nimeni nu m-ar fi crezut, în afară de câţiva care şi-ar fi bătut joc de mine şi de neputinţa mea de a-mi ţine soţia acasă. Ar trebui să profit de ocazie acum şi să te arunc pe geamul ăsta, murmură el încordat.

— Fă-o, criminalule. Împinge-mă şi omoară-mă. Încă o femeie din familia Raeburn care sfârşeşte groaznic. Încă o poveste care să împodobească legenda jalnicului caracter al contelui de Raeburn şi al… Hannah se opri, săgetată de un gând. Dougald, dacă tu nu mi-ai scris şi eu nu ţi-am scris, atunci ce căutăm aici?

— La naiba! Apucă cu putere mânerul trapei, apoi se opri brusc. E închisă.

Hannah se apropie de el încet.

— Închisă. Cine a închis-o?

— Asta e întrebarea, nu-i aşa? spuse el şi se lăsă în genunchi, trăgând de mâner.

Nu-i plăcu tonul lui. Se purta de parcă ar fi ştiut ceva şi ezita să-i spună şi ei.

— Dougald, despre ce *e* vorba? Ce se întâmplă? El îşi adună toate forţele şi trase de mâner fără a-i răspunde. Hannah insistă: Cine a scris biletele?

Păşind pe trapă, contele se uită întâi la o ladă voluminoasă şi zgâriată, apoi la un dulăpior şi la restul mobilierului din turn.

— Aceeaşi persoană care încearcă să-i asasineze pe contele de Raeburn şi pe soţia lui.

Hannah ridică mâna, apoi o lăsă să-i cadă moale.

— Adică pe noi doi, conchise ea. Dintr-odată, toate evenimentele din acea ultimă şi groaznică săptămână

începură să se lege. Noi doi.

— Exact, spuse el şi îi făcu un semn. Poţi să-mi aduci măsuţa aceea?

Ea se uită la măsuţa simplă din lemn căreia îi lipsea un picior.

— Ce vrei să faci cu ea? Să decorezi turnul?

— Să lovesc pe oricine încearcă să pătrundă prin trapă.

— Ah.

Masa era uşor de manevrat. Dougald îşi alesese bine arma.

— Între timp, îmi folosesc greutatea pentru a zădărnici orice încercare de a ridica trapa.

— Dar nimeni nu ştie că sunt soţia ta. Nimeni în afară de…

— Nu e Charles, spuse el. Aşează masa lângă trapă şi se dădu la o parte. Aş vrea să treci peste prejudecăţile astea nesănătoase în ceea ce-l priveşte.

— Nesănătoase? El mi-a dat biletul. Trebuie să fi ştiut că nu era de la tine.

Dougald abia dacă o privi.

— Îl vom întreba când o să-l vedem, dar sunt sigur că există o explicaţie raţională.

Părea un părinte care-şi educa odrasla, cu vocea aceea răbdătoare şi totuşi încordată, dar Hannah îi intui strategia. Dougald încerca să-i distragă atenţia de la ceva.

— Cineva încearcă să-l asasineze pe contele de Raeburn… iar tu ai fost deja zvântat în bătaie. Deci a încercat deja să te omoare?

— Aaa… da, încuviinţă el, ridicând măsuţa. Cu toate astea, nu înţeleg de ce ne-ar fi închis aici.

— Ca să-mi ofere ocazia de a da de capăt acestui mister, răbufni ea furioasă.

— Ştii totul acum, spuse contele, neluându-şi privirea de la trapă.

— Aşa o fi? Au mai existat şi alte încercări?

— Nu, dar am fost foarte precaut, zise el şi îi aruncă un zâmbet fugar. Mulţumită ţie nu am mai călărit noaptea.

Zâmbetul acela fusese tot o încercare de a-i distrage atenţia de la ceva, dar nimic nu o putea opri să afle adevărul.

— După ce am căzut pe palier, ţi-ai dat seama că cineva e pe urmele mele şi nu ai vrut să fiu rănită, aşa că ai încercat să mă trimiţi cât mai departe.

— Da! exclamă Dougald, vizibil uşurat că ea înţelesese. Exact aşa a fost.

Hannah îl lovi cu pumnul în coaste, mai mult în joacă, şi îl pălmui peste obraz. El scăpă scaunul din mâini şi se poticni, îndepărtându-se de ea.

— Eşti o bestie! Mi-ai făcut viaţa un iad!

— Intenţiile mele erau nobile!

— Pentru ca asasinul să te vizeze numai pe tine! ripostă ea, practic urlând.

— Ştiam că eu nu aveam cum să fiu rănit şi îmi era teamă pentru siguranţa ta.

— Nu aveai cum? Nu ai fost rănit deloc atunci când te-au bătut, nu-i aşa?

— Întâi au încercat să mă împuşte.

— Au tras în tine? întrebă ea uluită.

Dougald se uita înspre trapă, încercând să-i evite privirea.

— Da, şi am permis ca noi doi să fim închişi aici…

Hannah urlă furioasă. Îl acoperi cu lovituri molatice, lovindu-l ca o fetiţă în piept, pălmuindu-l peste mâini, oriunde putea, cu mişcări ritmice. Dougald tresări şi dădu să se ferească.

— Măgar tâmpit ce eşti! Mitocan şi netrebnic, inutil…

Într-un final, el o apucă de încheieturi.

— Nu e aşa de rău.

— De aceea mi-ai spus toate mizeriile alea. Încercai

să mă trimiţi de aici ca să nu fiu rănită.

Dougald avu buna-cuviinţă să pară spăşit.

— Da…

Smerenia lui nu era de-ajuns. Nu putea să şteargă durerea pe care i-o provocase.

— Ce crezi că sunt? Vreo bucată prăpădită de lemn pe care s-o ia apa la primul semn de pericol?

— Chiar deloc, mormăi el, cu ochii la trapă.

— Mă crezi o laşă, se răsti ea, încercând să se elibereze pentru a-l lovi din nou. Crezi că aş fugi la Londra şi te-aş lăsa să înfrunţi singur un asasin?

— Hannah! O răsuci până ajunse cu spatele la el şi îşi petrecu braţele peste talia ei, prinzându-i încheieturile. Ultimul lucru pe care aş putea să-l cred despre tine e că ai fi laşă. Dimpotrivă, eşti prea curajoasă pentru binele tău. Îmi era teamă că vei face vreo prostie, că vei încerca să-l găseşti pe criminal, sau să te pui între mine şi pistolul lui.

— Nu te flata singur, murmură ea cu lacrimi în ochi. „Lacrimi de frustrare şi dispreţ, îşi zise. Nu de durere.” Mi-ai spus toate acele lucruri… m-ai distrus… şi crezi că e îndeajuns să spui că ai făcut-o pentru a mă apăra?

— Un asasin ar putea să te răpească şi să te ameninţe.

Hannah înţelese dintr-odată.

— Şi ar fi trebuit să mă sacrifici pentru onoarea numelui Pippard.

— Asta crezi? o întrebă el dându-i drumul.

Ea îl înfruntă, clipind cu iuţeală pentru a scăpa de lacrimile din ochi.

— Mi-ai dat vreodată vreun motiv să cred altceva?

Se priveau în ochi ca doi adversari, acum şi întotdeauna. Poate că scepticismul ei îl rănise, nu avea de unde să ştie. Nu ştia decât că erau captivi într-un turn legendar, bântuit de fantomele căsniciilor blestemate ale precedenţilor lorzi Raeburn, şi că, dacă nu cumva un

miracol era pe cale să se întâmple, aveau să se alăture şi ei acestei linii sortite dezastrului.

— Dougald, mi-ai spus că m-ai ademenit la castelul Raeburn pentru a mă folosi, şi că, de vreme ce ai reuşit, nu mai aveai nevoie de mine.

— Nu ţi-am spus, începu el, ţinându-şi mâinile împreunate de parcă voia să o prindă. Nu a fost chiar aşa.

— Ar fi frumos să aflu şi eu adevărul pentru o dată.

— N-o să mai fii atât de convinsă după ce îţi voi spune! Râsetul lui era tăios ca o lamă, deşi Hannah nu-şi dădea seama spre cine era îndreptat. Te-am găsit la Londra şi te-am închis aici cu un singur scop, acela de a-mi fi soţie. Dar întâi, plănuisem să te fac să te îndrăgosteşti de mine, după care aveam să te supun.

— Ai o impresie foarte bună despre tine, nu crezi? întrebă ea, gândindu-se cu necaz că planul i-ar fi putut reuşi. Dar nu avea de gând să-i spună lui asta. Şi spune-mi, ce te-a făcut să-ţi schimbi intenţiile?

— Încă te doream, şi asta mă scotea din sărite. Crezusem că nimic nu-mi putea zdruncina simţul disciplinei pe care-l cultivasem cu atâta atenţie, dar tu ai reuşit. Chiar din primul moment, am urât modul în care mă făceai să mă… Dougald se opri, incapabil să continue.

— Modul în care te făceam să te simţi?

El clătină din cap. Nu încercă să nege, ar fi fost un gest de vulnerabilitate. Cu o licărire pătimaşă în ochii săi verzi, mărturisi:

— Încă te doresc.

Hannah se aşteptă să se simtă mulţumită, dar îşi dădu seama că nu se îndoise niciodată de pasiunea lui.

— Cât despre dragoste… chiar şi la începutul căsniciei lor avusese dubii cu privire la sentimentele lui, şi pe bună dreptate. Se căsătorise cu ea în grabă. Deşi ţinea la ea, iubise banii şi puterea mai mult. Acum timpul şi singurătatea îşi lăsaseră deja urmele pe sufletul lui

războinic, transformându-se în amărăciune… şi într-un sentiment de nedreptate.

— Dar încă mă mai învinuieşti pentru că te-am părăsit? Strălucirea din ochii lui se domoli, iar buzele-i elegante se subţiară. Arăta din nou ca lordul distant şi rigid care o primise în castelul lui şi o ameninţase cu moartea… şi mai rău. Tăcerea lui era prea greu de îndurat. Protestă cu glas slab: Nu a fost vina mea că mariajul nostru se terminase. Cum poţi să crezi că a fost vina mea?

El nu-i răspunse. Evident, nu şi-ar fi recunoscut nici în ruptul capului greşeala.

Hannah îl privi din nou, îi văzu chipul rece şi îşi dădu seama că nu era aşa. El refuza să accepte că greşise.

Scârţăitul unei balamale rupse tăcerea apăsătoare. Iritată, posomorâtă, Hannah se uită în jur. Dintr-odată, trapa se ridică.

— Dougald? Cine… murmură ea făcându-i semn într-acolo.

El o împinse într-o parte, obligând-o să pună în pământ piciorul rănit. Cu un scâncet, Hannah căzu pe un genunchi. Durerea îi ardea muşchii şi tendoanele, dar reuşi să se prindă de pervaz. Se ridică tocmai când scaunul se sfărâma de trapă.

Alfred. Alfred, înalt, sănătos, murdar. Se feri, după care se iţi din nou, cu un pistol în mână.

Cu un gest brusc, Dougald îl apucă de păr şi de guler şi îl trase în cameră. Ca un monstru al pădurii prins în capcană, Alfred urlă, având în ochii palizi şi albaştri o strălucire nebunească. Pistolul scuipă foc şi tunetul reverberă în pereţii de piatră ai încăperii. O învălmăşeală de pânză neagră şi sânge roşiatic explodă în aer deasupra umărului lui Dougald.

— Să te ia naiba! urlă acesta.

Pistolul cu un singur glonte era inutil acum, aşa că Alfred se zbătu, lovindu-l pe Dougald cu ţeava fumegândă.

Contele nu se opri însă, ci continuă să-l târască după el spre geamul deschis.

Hannah îşi înăbuşi un urlet de groază la vederea sângelui ce mâzgălea podeaua. Dougald fusese rănit. Tocmai atunci, Alfred îi plasă o lovitură la cap, făcându-l să se poticnească de durere. Profitând de ocazie, nemernicul scăpă din strânsoare.

Dougald avea nevoie de ajutor.

Hannah se năpusti spre ei. Îl lovi, pe Alfred, trimiţându-l în perete, însă acesta scotoci în buzunarul jachetei sale murdare şi scoase la iveală încă un pistol.

— Nu! urlă ea, împingându-l cu toată forţa.

— O să mă omoare nebuna, mormăi atacatorul. În cele din urmă reuşi să-şi stabilizeze arma şi o aţinti spre Hannah.

Când degetul lui se strânse pe trăgaci, Dougald îl îmbrânci pe fereastră. Detunătura reverberă în sus, ecoul aducând cu el o ploaie de resturi de pe acoperiş.

Dougald şi Hannah priviră cu groază cum Alfred se prăvălea peste fereastră.

Hannah îşi întoarse privirea înainte ca trupul să ajungă jos.

— Dumnezeu să-l odihnească.

— Nu cred că o să ajungă să-l vadă pe Dumnezeu, bombăni Dougald. Pentru asasinarea a doi lorzi şi pentru încercarea de a ne ucide pe noi, cred că va ajunge în iad.

— Nu Alfred i-a omorât, spuse ea după câteva clipe de reflecţie.

— Nu. Nu de unul singur. Palid şi asudat, contele se sprijini de perete. Mă tem că nu ne va salva nimeni. Nu l-a văzut nimeni căzând.

— Dougald! exclamă Hannah, cuibărindu-se la pieptul lui. El îl răspunse la îmbrăţişare, dându-i un sentiment de căldură pe care nu-l mai simţise de două zile. De prea mult timp; pe deasupra, acum era rănit. Stai jos.

— Da, încuviinţă el. Cu ochii închişi, se ghemui pe podea. Cred că trebuie să stau jos.

Hannah se strădui din răsputeri să-l ţină în picioare, dar greutatea lui şi durerea pulsândă din gleznă o traseră şi pe ea în jos. Legănându-i capul în poală, gemu:

— Eşti mort? Îi căută pulsul la gât şi îl simţi bătând sub degete. Nu eşti mort.

În mod bizar, exprimarea evidenţei o făcu să se simtă mai bine.

Capul lui se legănă într-o parte.

Într-un acces de disperare, Hannah începu să negocieze cu Atotputernicul.

— Dacă îl laşi pe Dougald să trăiască, promit să fiu soţia pe care şi-a dorit-o mereu. Îşi trecu mâna peste umerii lui, dar nu găsi rana de glonte. Văzuse pânza neagră şi picăturile de sânge, aşa că se uită din nou. Voi face tot ce vrea el, dacă îl laşi să respire în continuare, spuse ea când în sfârşit descoperi rana.

Constată că Dougald o privea stăruitor cu acei ochi incredibil de verzi.

— Vrei să repeţi ce-ai spus, dar cu mâna pe Biblie? întrebă el.

Glontele penetrase zona de deasupra claviculei şi ieşise pe partea cealaltă, lăsând o rană de aproape trei centimetri. Era dureroasă, dar în niciun caz letală.

— Tu… abia dacă eşti rănit?

El se foi, încercând să stea cât mai confortabil.

— Arde ca naiba.

— Nu încerca să mă duci de nas, Lord Raeburn. Bătaia aia pe care ai primit-o a fost mai rea decât ce ai acum, se răsti ea, încercând să-i împingă capul din poală, însă Dougald îi cuprinse talia cu braţul.

Hannah se zbătu un moment, fără tragere de inimă, după care renunţă. Renunţă pentru că el sângera, deşi rana era pe cale să se închidă. Pentru că lupta cu Alfred o

înfricoşase. Pentru că el era Dougald şi ea îl iubea.

Hannah cea prostuţă, îndrăgostită de atâţia ani de un bărbat care o dorea şi se ura pe sine pentru că o dorea, care o învinuise pentru că plecase văzând cu ochii, neputând îndura acel soi de aranjament.

— Nu meriţi o soţie bună.

— Nu vreau o soţie bună. Te vreau pe tine.

— Ar trebui să mă simt flatată?

— Şi nu te simţi?

Hannah recunoscu anevoie că se simţea flatată. Să-l audă spunându-i că o voia pe ea să-i fie soţie, chiar dacă nu avea nicio aptitudine pentru viaţa în doi, aşa cum era normal şi de aşteptat, sau chiar să-şi ia angajamentul să o facă… ei bine, îi veni să zâmbească.

Se abţinu însă. Se certaseră încă de dinainte de venirea lui Alfred, iar ceea ce se întâmplase ulterior nu era decât o nouă dovadă a stupidităţii lui Dougald. Ca soţie, era de datoria ei să-i demonstreze asta.

— Te-ai pus între mine şi pistol.

— Desigur. Opintindu-se din cauza durerii, se ridică încet într-un cot. Ochii lor erau la acelaşi nivel, şi privirea lui o fixa pe a ei cu o seriozitate desăvârşită. Orice ai crede, Hannah, nu te-aş sacrifica de dragul numelui Pippard.

Ea îi ignoră vorbele, aşa solemne şi patetice cum erau, căci ţinea să-şi impună punctul de vedere.

— Dar nu ai permis ca eu să mă aflu între tine şi ţeava unul pistol. De ce e mai demnă acţiunea ta decât a mea?

— Eu sunt bărbat.

— Deci trebuie să-ţi atârne ceva între picioare ca să opreşti un glonţ? pufni ea cu dispreţ.

Genele lui lungi şi întunecate coborâră; pe un ton de absolută sinceritate, îi spuse:

— Te asigur că, în acest moment, niciunul dintre organele mele nu atârnă.

Hannah vru să replice, dar nu reuşi. Respiră adânc şi

încercă din nou. Dispreţul şi sentimentul acut al dreptăţii nu puteau ascunde faptul că nicio ceartă, niciun glonţ nu puteau stinge dorinţa lui pentru ea. Iar când el îi zâmbi se întrebă dacă dorinţa trupească putea să fie, avea să fie, îndeajuns.

Într-un final izbuti să murmure:

— Nu trebuia să te joci cu viaţa ta.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, spuse el, apucându-i mâna şi sărutându-i-o. Te înşeli. Trebuie să accepţi acest lucru. În cazul acesta, onoarea mi-a cerut să te salvez din calea glonţului. Din cauza mea eşti în pericol.

— Am fost în pericol.

— Aş vrea să fie aşa, dar Seaton e încă liber, oftă el. El mi-a spus să vin în turn. Mai mult ca sigur că el e ucigaşul.

— Şi nu l-ai suspectat deloc?

Obrajii lui se colorară uşor.

— Hotărâsem să nu-l mai suspectez, şi apoi am crezut că tu ai vrut să mă vezi şi… am fost un idiot.

Îi plăcea să-l vadă emoţionat, ştiind că el venise în fugă s-o vadă.

— Te înşeli. Nu e Seaton, spuse ea cu ochii la fereastra pe care dispăruse Alfred. Dar ştiu cine e.

Capitolul 27

Lui Dougald îi amorţise uşor braţul şi buricele degetelor îi pulsau de durere; în mod straniu, credea că acest lucru avea drept cauză principală dorinţa de a o apuca pe Hannah, nu rana din umăr.

— Nu fi ridicolă, spuse el sec.

— De ce mă faci ridicolă? Nu ţii minte ce a zis Alfred chiar înainte să zboare pe fereastră? „O să mă omoare

nebuna.” Îi era mult mai frică de „nebună” decât de căzătură.

În timp ce coborâră pe scara din turn, Dougald o susţinu pe Hannah cu braţul teafăr. Până la urmă, ea încă şchiopăta şi, după incidentul de mai devreme, păşea cu grijă, sprijinindu-se de balustradă.

— De acord, se poate să fi fost o „nebună” care să-i fi dat ordine, admise el.

— De asemenea, de ce ar fi închis trapa? Odată ce am observat că au făcut asta, am avut răgazul să punem la cale un plan.

— Noi? întrebă el. Îi plăcu felul în care ea îşi apropria planul său. Eu decoram camera cu o masă.

— Ai terminat cu aerele de superioritate? se îmbufnă ea.

— Ai grijă cum calci, o sfătui el. Balustrada e şubredă aici.

Dougald privi în jos. Scara în spirală ocupa cea mai mare parte a câmpului vizual. Cineva putea să stea pitit în umbrele după-amiezii târzii, deşi nu se vedea şi nici nu se auzea nimic.

Remarcă, de asemenea, că uşa turnului fusese închisă. O fi închis-o Alfred atunci când venise sus, sau altcineva, cineva care avea poate intenţia de a-i împuşca la ieşire?

Daca Hannah era conştientă de pericolul în care se aflau, ascundea acest lucru în spatele dorinţei arzătoare de a-l convinge că ea avea dreptate.

— Dacă persoana care ne-a urmărit sus pe scări ar fi fost o femeie, atunci ar fi închis trapa şi ar fi plecat să-şi aducă partenerul de conspiraţie ca să ne omoare, spuse ea pe cel mai persuasiv ton.

— De ce? Un pistol funcţionează la fel de bine în mâna unei femei.

— Nu se potriveşte cu planul ei.

— De unde ştii care e planul ei?

— Pentru că şi eu aş face la fel, ridică ea din umeri.

— Hannah, câteodată mă sperii, rosti el, mai serios ca niciodată.

— Aşa cum şi tu mă sperii pe mine. Dar după scena de mai înainte nu mai am dubii în privinţa intenţiilor tale de a-mi face felul.

— Nu azi, declară el smulgându-i un zâmbet.

— Femeia aceasta voia ca mariajul nostru să pară unul blestemat, ca al nobililor Raeburn. Alfred te-ar fi împuşcat pe tine primul, iar pe mine m-ar fi aruncat pe fereastră.

— Nu te-ar fi putut arunca pe fereastră. Era prea bătrân. Ar fi folosit al doilea pistol ca să te omoare.

— Nu, acela era de rezervă. Şi a avut nevoie de el, aş putea să adaug. Era destul de înalt şi solid ca să mă ia pe sus fără probleme.

Dougald se gândi la Alfred. Era lat în umeri şi înalt. Îl surprindea implicarea lui în această afacere. Nu l-ar fi crezut în stare pe apaticul ţăran, cu ochii lui umezi şi mâinile tremurânde, să se vâre într-un complot împotriva lordului său. Dar simplul gând că Alfred ar fi pus mâna pe soţia lui îl făcu să se cutremure.

Hannah nu părea să aştepte vreun răspuns. Agăţându-se mai strâns de el, continuă:

— După ce te-ar fi împuşcat pe tine şi pe mine m-ar fi aruncat pe fereastră, ţi-ar fi pus pistolul în mână. Când mi s-ar fi descoperit adevărata identitate, toată lumea ar fi spus că m-ai împins la moarte, după care te-ai sinucis.

Dougald era oripilat.

— Hannah, ai o minte criminală!

— Presupun că ai dreptate, încuviinţă ea după un moment de gândire. Eu prefer s-o numesc analitică.

— Cum rămâne cu faptul că Seaton mi-a înmânat biletul care m-a adus în vârful turnului? Asta mi se pare o

dovadă elocventă a implicării lui.

Hannah nu-i acceptă scepticismul şi îi arătă acest lucru fără pic de graţie.

— Ei bine, mie Charles mi-a dat biletul, aşa că sâc! făcu ea scoţând limba.

El ar fi vrut să-i răspundă muşcându-i-o drăgăstos, dar Hannah insistă că trebuiau să fie precauţi şi raţionali şi să-l găsească pe adevăratul asasin. Voia să ia parte la cercetări, ceea ce dovedea că Dougald avusese dreptate atunci când decisese să-i ascundă adevărul cât mai mult timp.

Dar, la naiba, întreaga afacere putea fi amânată; deocamdată abia aştepta să o ducă pe Hannah în dormitorul său şi să se lase în prada tuturor fanteziilor pe care nu putuse să şi le îndeplinească în ultimele zece zile.

— Charles e doar credul, bombăni el. Dacă se înşela, atunci era un naiv şi mai mare. Îl vom găsi şi îl vom întreba care dintre slujnice i-a dat biletul.

— Şi trebuie să-l găsim şi pe Seaton şi să-l întrebăm acelaşi lucru, insistă Hannah.

— Dacă trebuie.

— Nu-mi dau seama cum de ai putut să-ţi imaginezi că el ar fi de vină.

— El e moştenitorul.

— Nu vrea titlul, spuse ea clătinând din cap, mirată de lipsa lui de perspicacitate. E un pierde-vară. Îi place să bârfească şi să se joace. Nu vrea genul de responsabilitate care vine odată cu moştenirea.

Dougald nu-i răspunse deoarece nu voia să-i dezvăluie că majoritatea dovezilor duceau spre această concluzie. Trei detectivi îl urmăriseră pe Seaton când acesta pleca în vizite. Nu ieşise din rutină decât atunci când „găsise” colierul pierdut al doamnei Grizzle între pernele de pe sofa, faptă pentru care fusese aclamat ca un erou.

Ajunseră jos fără niciun incident. Contele examină zona, căutând ascunzişuri şi arme. Nu se vedea nimic;

niciun locşor în care cineva să se poată piti şi niciun obiect pe care să-l poată utiliza în caz că trebuia să se apere. Dezlipindu-şi braţul din jurul lui Hannah, se îndreptă spre uşă, nu înainte de a o îndemna în şoaptă:

— Stai aici. Cum Hannah murmură ceva ininteligibil, se întoarse la ea şi îi făcu mustrător cu degetul. Nu ai voie să mă ajuţi. Nu îngădui să fii împuşcată.

— Dar nu am fost împuşcată, şopti ea cu înverşunare.

— Pentru că te-am salvat eu. Dougald aşteptă până când expresia de încăpăţânare de pe faţa ei se risipi, după care îşi scutură din nou degetul înspre ea.

Hannah încuviinţă cu un gest scurt şi reticent, apoi murmură:

— Ea nu e aici. Ce ar putea să ne facă pe coridoarele castelului? Poate gândeşte să încerce în altă zi,

— Poate că ai dreptate, spuse el şi o sărută apăsat pe buze. Dar lasă-mă să fiu precaut oricum.

Apucând mânerul, deschise uşa şi intră pe coridorul pustiu al aripii de est. Odăile din spatele uşilor erau goale, şi Dougald deduse că Hannah avea dreptate.

Până la urmă, de ce s-ar fi pus în primejdie, încercând să-i omoare în plină zi în castel? „Ea” nici nu bănuia că se dăduse de gol şi că Hannah îi ştia identitatea.

Dougald îşi dădu seama că Hannah îl convinsese.

— Ai dreptate, spuse într-un târziu. Doamna Trenchard e asasinul.

— Da, răspunse Hannah, aparent neobservând generozitatea cu care el îi acceptase ipoteza. M-am mai gândit la ceva. Cred că dovada e în capelă.

— În capelă? De ce în capelă?

— Pentru că am avut durerea aceea de cap care demonstrează că întreaga intrigă se învârte în jurul capelei.

Tresărind, Dougald îşi aminti ce-i povestise Charles. Hannah fusese lovită în capelă.

— Desigur.

— Pe lângă asta, dacă teoria mea tristă e corectă, unde altundeva ar putea să fie? Dougald îşi aminti cât de mult ţinea doamna Trenchard la capelă, cum se ocupa de curăţenie şi cum îi vorbise despre renovările pe care el voia să le facă. Fusese interesată de planurile lui. Chiar foarte interesată. Am un plan, îl anunţă Hannah.

— Spune-mi, zise el, apucând-o de braţ pentru a-şi continua drumul.

*

Hannah îşi expuse planul, iar Dougald clătină din cap.

— Nu, trebuie să fie o cale mai bună.

— Poate, dar nu-mi vine niciuna acum în minte şi nu avem prea mult timp înainte de vizita reginei. Ar fi o încălcare gravă de etichetă dacă unul din noi ar fi ucis înainte de sosirea ei.

— Nu te contrazic, dar trebuie să-ţi spun că încă am îndoieli în ceea ce priveşte deducţiile tale. Am observat că doamna Trenchard ţine foarte mult la Seaton.

— Majoritatea femeilor ţin la Seaton.

Lui Dougald nu-i plăcu deloc răspunsul acesta.

— De ce? E doar un prăpădit, un gunoi.

— E fermecător, ştie întotdeauna cele mai bune bârfe şi apreciază femeile.

— Şi eu apreciez femeile.

— Da, şi tu ai fost fermecător odată. Poate înveţi să-ţi cultivi calitatea asta din nou, spuse ea, aruncându-i un zâmbet impertinent. Dar să bârfeşti? Nu cred. Ori bârfeşti, ori stai îmbufnat, iar în ultimii nouă ani tu ai ales a doua ipostază, pe care ai adus-o la perfecţiune,

— Îmi plăceai mai mult atunci când te temeai că am să te ucid, bombăni el.

Zâmbetul ei dispăru.

— Încă mi-e teamă, dar de ceva complet diferit.

— De ce anume?

Ar fi vrut s-o întrebe ce temeri o puseseră pe gânduri, dar nu acum. Nu înainte de a rezolva cealaltă problemă.

— Aşadar crezi că doamna Trenchard i-a asasinat pe lorzi ca să obţină titlul pentru Seaton, conchise Hannah.

— Da.

— Oare o crimă pentru avere este mai probabilă decât una comisă din onoare şi loialitate?

— E mai logic aşa.

— Asta pentru că poţi să vezi pământul şi banii, pe când onoarea şi loialitatea sunt efemere, rosti ea pe un ton batjocoritor.

Dougald ştia că era pe punctul de a-i întinde o capcană, dar nu-şi putea da seama unde avea să cadă lovitura.

— Astfel de sentimente sunt rare.

— Cu toate acestea, din onoare şi loialitate ai sărit în faţa unui glonţ.

Şi din iubire, se gândi el să spună. Ar fi trebuit să o spună. Să mărturisească şi să o lase să plângă sau să râdă, orice ar fi vrut ea. Dar nu putu. Abia devenise conştient de asta, şi nu era momentul potrivit. Între ei erau prea multe adevăruri pe jumătate ştiute şi prea multe dureri din trecut. Şi poate, doar poate, ea nu ar fi plâns, nici n-ar fi râs, ci pur şi simplu i-ar fi fost milă de el. Până la urmă, îl iubise odată. Cât de jalnic, să încerci să reînvii o veche afecţiune. Prin urmare, se mulţumi să afirme:

— Eşti soţia mea.

— Onoare şi loialitate, rosti ea triumfător.

— Şi jurăminte pe care le respect, nu putu el să se abţină.

Replica lui o reduse la tăcere. Nu-i iertase pentru acuzaţia că l-ar fi abandonat, aşa cum nici el nu-i ierta gestul.

Dougald o măsură din priviri. Arăta splendid, cu faţa

încadrată de şuviţe de păr dezordonate şi cu ochii căprui fixându-l solemn. Îi adora silueta. Îi plăcea la nebunie faptul că îl privea drept în ochi, chiar şi atunci când era furios. Îi iubea sarcasmul. Iubea faptul că se purta frumos cu mătuşile. Îi iubea sânii, şi mai ales decolteul acela pe care îl avea şi acum. O iubea atât de mult, şi în ciuda durerilor din trecut şi a unui viitor nesigur, trebuia să o salveze.

El, bărbatul mereu încrezător în forţele proprii, cu o determinare de fier, se temea de eşec. Făcuse greşeli impardonabile când încercase să descifreze caracterul şi motivaţia unor persoane.

Când se apropiară de scara largă care ducea la nivelul principal, Hannah spuse încet:

— Uite. Acolo e prada noastră.

— Seaton, murmură Dougald. Abia se putea uita la Seaton, care purta nişte pantaloni albaştri ecosez şi o jiletcă asortată la care avea o broşă cu diamante furată.

Seaton îi zări şi el, la rândul lui, pentru că exclamă:

— Văd că v-aţi găsit unul pe celălalt. Observă că Dougald o ţinea pe Hannah de mână şi le zâmbi binevoitor. Se spun o groază de baliverne despre voi doi, porumbeilor, în tot ţinutul.

— Ştiu eu de unde au pornit balivernele, mârâi contele.

Încă grijuliu după întâlnirea lor nocturnă, Seaton bătu în retragere.

— Nu sunt singurul vestitor invitat la petrecere, să ştii!

Hannah mângâie braţul lui Dougald de parcă acesta ar fi fost un câine ce trebuia dresat.

— Bineînţeles că nu eşti, Seaton. Dar eşti cel mai bun.

— Păi… da, murmură filfizonul uitându-se cu scepticism la Dougald.

— Lord Raeburn era curios dacă ştii cine ţi-a dat biletul pe care i l-am scris eu, continuă ea.

— O slujnică.

— Şi ea de unde-l primise?

— De la dumneata, presupun, făcu el ochii mari.

Dougald preluă frâiele interogatoriului.

— Şi de ce nu mi-a dat slujnica personal biletul?

— A spus că doamna Trenchard avea nevoie de ea înăuntru şi tu erai în grădină.

— Ai fost de acord să mi-l aduci pentru că voiai să afli scria în el, îl întrerupse contele cu grosolănie, însă Seaton nu sesiză jignirea.

— Un bărbat trebuie să ştie ce se petrece în jurul lui.

Dougald ura să facă asta, dar nu avea niciun alt plan. Seaton îl dăduse replica şi el avea să-i răspundă. Trebuia să găsească ucigaşul până în dimineaţa următoare, când sosea regina Victoria.

— Vrei să ştii ce se întâmplă? Îţi spun eu. Nu sunt deloc mulţumit de modul în care doamna Trenchard s-a îngrijit de capelă, rosti el pe tonul cel mai aspru şi morocănos cu putinţă.

— Of, Dougald, suspină Hannah strângându-l de mână.

— Capela…? se miră Seaton.

— Da, capela, repetă Dougald. Trebuie să fie perfectă pentru vizita Maiestăţii Sale.

— Aşa cum ştii, Sir Onslow, o cunosc personal pe Maiestatea Sa, se lăudă Hannah. Regina Victoria va dori să se roage, şi nu trebuie să ne ruşinăm cu lăcaşul nostru de închinăciune.

— Of, of, făcu Seaton. Mă temeam că bătrâna Trenchard n-o să facă faţă. Ştiţi că are problemele acelea de sănătate.

— Suferă de mult timp de ele? se interesă Hannah.

— De ani, dar s-au înrăutăţit cu timpul. Inima, bănuiesc, dar ea nu se odihneşte deloc. Atât că nu se mai îngrijeşte de mătuşi, remarcă Seaton, adresându-i un

zâmbet lui Hannah. Trebuie să-ţi fie foarte îndatorată, domnişoară Setterington.

— N-am mai întâlnit o asemenea manieră de exprimare a recunoştinţei, mormăi Hannah.

Grăbit, Dougald interveni în conversaţie.

— Doamna Trenchard s-a ocupat de curăţenie în capelă, dar mâine la prima oră le voi ordona muncitorilor să înlocuiască panourile putrezite. Apoi toate servitoarele şi toţi lacheii vor lustrui fiecare strană, fiecare treaptă, fiecare sfeşnic. Împingând-o pe Hannah uşor pentru a o conduce spre camera de zi a mătuşilor, încheie: Seaton, mă bazez pe discreţia ta. Nu-i spune doamnei Trenchard ce am de gând.

— Nici nu-mi trece prin cap!

Dougald şi Hannah îl priviră cum o lua la fugă pe scări.

— Oare cât timp îi va lua să o găsească? murmură ea.

— Dacă ar fi să pun rămăşag, cel mult un ceas.

*

Timp de aproape o oră au stat în întuneric, aşteptând. Dougald şi Hannah, mătuşile, Charles şi Seaton, care auzise că fusese descoperit corpul lui Alfred la poalele turnului şi care, venind să-i ceară socoteală lui Dougald, se pomenise că avea rezervat un loc în primele rânduri la cel mai mare scandal după cel în care marchizul de Bersham descoperise că soţia lui era bigamă.

Dougald îi permisese să asiste, temându-se de ce ar fi făcut Seaton dacă ar fi fost lăsat de unul singur, dar în particular îl ameninţase că avea să-l dezmembreze dacă scotea vreun sunet.

Toată lumea se aşezase în dreapta capelei, departe de peretele cu vitralii. Contele stătea cam incomod în strană, mai ales că durerea încă îi străfulgera umărul.

Hannah se foia lângă el. Dougald se întrebă ce or fi crezut mătuşile despre rugămintea ei de a sta în capelă în tăcere până când ceva, nu le spusese ce, avea să se întâmple.

Se întrebă de asemenea de ce se lăsase convins de Hannah să le aducă pe mătuşi. Ar fi vrut să se ocupe singur de treaba asta, dar ea insistase ca bătrânele să fie şi ele prezente. Dezastrul se profila la orizont, însă Dougald fusese destul de precaut încât să-i spună lui Charles să se înarmeze. El însuşi rămăsese alert, ca un războinic nemişcat, care aştepta bătălia.

— Ce crezi că o să găsim? murmură el lângă urechea lui Hannah.

— Ceva acte. Suvenire. Poate chiar şi un certificat de căsătorie, răspunse ea şoptit.

Poate că avea dreptate. Până la urmă, el nu avea niciun alt răspuns.

Într-un final Hannah aţipi, sprijinindu-şi capul de umărul lui. Una dintre mătuşi sforăia uşor. Ceasul din sala mare bătu ora nouă. Se dăduse deja stingerea la servitori când Dougald observă licărirea vagă a unei lumânări şi auzi paşii nesiguri ai unei femei.

O scutură pe Hannah s-o trezească. Cineva făcuse probabil la fel cu sforăitoarea, pentru că zgomotul se opri.

Doamna Trenchard intră în capelă. La lumina palidă a lumânării, Dougald observă că pometii ei odată plinuţi, cu gropiţe, erau acum sfrijiţi şi întunecaţi. Îmbrăcată într-o rochie neagră, cu un şorţ pe deasupra, se mişca precum o femeie care avea un scop, o femeie care cunoştea lăcaşul ca-n palmă.

Contele, şocat, îşi dădu seama că soţia lui avea dreptate. Doamna Trenchard venise să scape de dovezi. Dar de ce? Ce acte sau suvenire puteau fi atât de importante încât să o facă să-şi omoare stăpânii?

Rămaseră cu toţii nemişcaţi. Candela singuratică nu lumina bezna din jur. Doamna Trenchard nu păru să

observe că avea spectatori. Toată atenţia ei era concentrată asupra unui loc aflat pe peretele stâng al altarului. Locul în care Hannah fusese lovită.

Menajera-şefă se lăsă în genunchi, aşeză lumânarea alături, pe podea, scoase un levier mic din buzunar şi desprinse panoul de lemn deteriorat. Ridicând sfeşnicul, făcu lumină în scobitura peretelui, unde se întrezări o cutiuţă de lemn.

Dougald văzuse destul. Femeia era probabil nebună. Era timpul să prindă asasinul şi să pună capăt acestei serii de crime care însângerase istoria castelului Raeburn.

Se ridică în picioare şi spuse pe o voce scăzută:

— Doamnă Trenchard, ce faceţi acolo?

Femeia trase aer în piept şi se întoarse atât de repede, încât Dougald clipi de uimire. Ţinea lumânarea ridicată. În cealaltă mână ţinea un pistol. Îl îndreptă spre el… şi spre Hannah.

Seaton se ascunse. Mătuşile tresăriră.

Hannah încercă să se pună între el şi pistol, dar o împinse în spatele lui.

Cu o voce tremurătoare, mătuşa Spring întrebă:

— Judy, acolo mi-ai îngropat bebeluşul?

Capitolul 28

Lumânarea începu să tremure şi pistolul fu lăsat în jos.

Dougald îşi relaxă muchii tensionaţi, care pulsau de durere. Fusese împuşcat deja o dată în acea zi. Era de ajuns.

Mătuşa Spring se ridică şi se îndreptă spre doamna Trenchard. Îngenunchind lângă perete, atinse cutia maronie.

— Copilaşul meu e înăuntru?

— Cerule mare! şopti Hannah lăsându-se să alunece înapoi în scaun.

La un gest de-al contelui, Charles aduse mai multe sfeşnice din birou şi curând capela fu iluminată corespunzător.

Seaton stătea în picioare, lipit de peretele cel mai îndepărtat ca şi rum ar fi decis până la urmă că nu voia să fie martor la scenă. Mătuşa Isabel, cu batista la gură, fixa stupefiată scena. Mătuşa Ethel plângea încetişor. Domnişoara Minnie se apropie de mătuşa Spring, ca şi cum ar fi vrut să-i dea putere.

— Domnişoară… Spring? se bâlbâi doamna Trenchard. Ce căutaţi aici?

— Am venit pentru că m-a rugat Hannah să vin, Judy. Draga de ea a vrut să fiu aici şi acum înţeleg de ce, zâmbi mătuşa Spring. Întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat cu copilul meu. Mă bucur atât de mult că e aici, în capela familiei. Judy, tu l-ai pus aici?

Doamna Trenchard se uită în jur, la chipurile îngrozite, acuzatoare sau pline de milă, apoi îşi mută privirea asupra mătuşii Spring.

— Da. Da, eu l-am pus aici.

Bătrânica îi luă pistolul din mână şi, fără să se uite la el, i-l dădu domnişoarei Minnie.

— Ai fost întotdeauna atât de bună cu mine!

Dougald luă pistolul de la domnişoara Minnie şi îl descărcă.

— Nu am vrut să fiu bună cu tine, replică menajera-şefă. Nu te-am suportat niciodată.

— Ştiu, spuse mătuşa Spring. Luă lumânarea din strânsoarea tremurândă a doamnei Trenchard şi o puse pe o bancă. Dar ai fost bună cu mine oricum.

Doamna Trenchard îşi mototoli şorţul în palmele ei asprite de muncă.

— Mama m-a făcut să fiu bună cu tine.

— Mama ta a fost o femeie fermecătoare.

— Bineînţeles că spui asta, oftă doamna Trenchard. Părând zdrobită, se făcu mică în faţa mătuşii, care era mai scundă decât ea. Te-a iubit mai mult decât pe mine.

— E oribil, exclamă Hannah, vrând s-o întrerupă, însă mătuşa Spring îi făcu un semn:

— Stai jos, Hannah.

Vocea ei era autoritară, nu semăna deloc cu bătrânica afabilă pe care o ştia Dougald.

Hannah se aşeză, iar domnişoara Minnie încuviinţă şi îi aruncă un zâmbet trist.

— Mama ta m-a răsfăţat pentru că eu nu aveam isteţimea ta, spuse mătuşa, mângâind umărul doamnei Trenchard. Te invidiam pentru că erai atât de înaltă şi atât de puternică!

Dougald îşi dădu seama că, deşi mătuşa o lua pe ocolite, înţelegea mai multe decât el. Se aşeză lângă Hannah.

— Nu, domnişoară Spring, nu trebuia. Nu trebuia să mă invidiezi pentru nimic. Până să cresc, am auzit doar „Ajut-o pe domnişoara Spring”, „Dă-o domnişoarei Spring”, „Nu o supăra pe domnişoara Spring”.

— Cât de deranjant pentru tine, spuse mătuşa Spring pe o voce blândă.

— Imediat ce am fost destul de mare cât să plec de acasă, m-am căsătorit.

— Domnul Trenchard părea un om de treabă, comentă bătrâna cu sprâncenele ridicate.

— A fost o dezamăgire, rosti sec doamna Trenchard. Nu m-a dus niciunde. Trândăvea toată ziua şi-mi spunea: „Fă-o pe domnişoara Spring fericită, ca să mă scuteşti de muncă”. Aşa că-i aveam pe amândoi pe cap. Mama şi Trenchard, folosindu-mă pe mine şi adorându-te pe tine. Îmbătrâniseşi. Aveai treizeci şi doi de ani şi niciun bărbat.

Mă consolam gândindu-mă că aveai să rămâi fată bătrână. Eu aveam un bărbat, atât cât era. Apoi… l-ai cunoscut pe domnul Lawrence. Era chipeş şi puternic şi curajos.

— Da, era, zâmbi mătuşa Spring, amintindu-şi.

— Era tot ce nu aveam eu. Îţi purtam pică atât de tare, că îmi mâncam sănătatea. Am fost fericită să vă aranjez întâlnirile secrete.

— Ţi-am apreciat ajutorul.

— Ştiu că ai făcut-o. Nu vedeai decât bunătate în mine.

— Draga mea…

— Nu. Nu încercam să fiu bună. Speram ca fratele tău să vă prindă şi să te arunce din castel pe drumuri. Dar în loc de asta, ce s-a întâmplat? Lawrence te-a lăsat gravidă, spuse doamna Trenchard şi îşi acoperi ochii cu mâna, plângând. Eu nu puteam avea copii. În toţi anii aceia de căsnicie, corpul meu nu a prins rod. Dar tu… te făceai tot mai mare. Înălţimea Sa, fratele tău, l-a trimis pe domnul Lawrence la război, dar tu erai fericită, îţi strângeai secretul la piept. Străluceai, şi nici măcar perspectiva dezonorării tale nu mă putea face fericită.

Lacrimile începură să alunece lent pe obrajii rozalii şi ridaţi ai mătuşii Spring.

— Judy, nu eşti de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Ţi-am dorit răul. Am vrut să-ţi răpesc orice urmă de fericire.

Degetele îngheţate ale lui Hannah îl strânseră convulsiv pe Dougald de mână; el îi luă palma într-ale lui şi i-o încălzi.

— Dacă dorinţele ar putea să pericliteze o sarcină, multe femei ar rămâne fără copii, interveni domnişoara Minnie, însă doamna Trenchard nu păru s-o audă. Vorbea doar cu mătuşa Spring, o asculta doar pe ea.

— A fost vina mea. Te-am urât din toată inima. Mi-am imaginat moartea ta şi a copilului… dar în loc de asta a

venit vestea despre domnul Lawrence. Nu am vrut să-l rănesc. Am vrut să-mi iau toate gândurile înapoi. Jur că am încercat, dar vestea te-a zguduit atât de tare, încât ai pierdut copilul.

— Judy, dragă, n-a fost vina ta, repetă mătuşa, încercând s-o îmbrăţişeze.

Menajera-şefă se trase în spate.

— Am ajutat-o pe mama să-l aducă pe lume. O fetiţă adorabilă, perfect formată, dar prea mică pentru a trăi.

— Îmi aduc aminte, îngăimă bătrâna.

— Mama mi-a dat pruncul şi mi-a spus să-l îngrop undeva în pământ sfânt, ca să fie binecuvântat, dar să-l ascund astfel încât nimeni să nu-l găsească şi tu să te poţi căsători şi să fii fericită.

— Dar nu am putut să mă mărit cu un altul. Bătrâna îşi şterse lacrimile cu degetele tremurânde. Îl iubeam pe Lawrence, şi el era mort.

— Am dat greş. Am înfăşat copilul, l-am pus în cutia mea de cusut şi l-am adus aici. Am crezut că va fi în siguranţă. L-am protejat de oricine ar fi încercat să-l găsească. Te-am protejat, domnişoară Spring. Doamna Trenchard îşi mută privirea de la mătuşa Spring ca să-i arunce lui Hannah o căutătură dispreţuitoare. Dar bastarda asta băgăcioasă l-a găsit…

Hannah dădu să se năpustească spre ea, însă Dougald o prinse de braţ.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, menajera-şefă îşi termină povestea:

— Şi acum, din cauza ei, n-o să te mai căsătoreşti. N-o să fii fericită.

Hannah se aşeză, dar tremura spasmodic, de parcă ar fi încasat un glonţ.

Dougald nu o mai văzuse reacţionând cu atâta vehemenţă, dar până la urmă, nu ştia ca cineva s-o fi numit vreodată bastardă.

— E nebună, îi şopti. Nimănui nu-i pasă cum ţi-a zis.

— Mie îmi pasă, replică ea aruncându-i o privire scurtă şi apoi întorcându-şi chipul. Nebună sau nu, mie-mi pasă.

Mătuşa Spring luă mâinile doamnei Trenchard în ale sale şi o privi în ochi.

— Judy, dragă, tu i-ai omorât pe conţii de Raeburn?

— Deci înţelege, îi murmură Dougald lui Hannah.

— Săraca mătuşa Spring, şopti ea. Să treacă prin asta, acum.

Doamna Trenchard îi răspunse bătrânei fără ezitare.

— Nu pe toţi. Nu pe fratele tău, şi nici pe fiii lui. Dar pe ceilalţi doi, da. Voiau să refacă capela, să o renoveze. Nu puteam să-i las.

— Judy, nu poţi să omori oameni. E rău, e foarte rău să faci aşa ceva, o mustră bătrâna.

— Ştiu, spuse iritată doamna Trenchard. Dar eram deja osândită pe veci pentru că-i omorâsem pe domnul Lawrence şi pe copil. Ce mai contau ceilalţi?

— Trebuie să promiţi că nu mai omori pe nimeni, nici măcar pentru mine.

— Promit, domnişoară Spring.

— Acum, Judy, cred că e timpul să te odihneşti.

— Da, trebuie să mă odihnesc.

Mişcându-se anevoie, de parcă ar fi îmbătrânit brusc, doamna Trenchard se opinti să se ridice şi plecă, lăsând în urma ei o tăcere mâhnită şi buimacă.

Într-un final, Hannah murmură:

— N-ar fi trebuit să mă amestec.

— N-ai avut de ales, replică Dougald. Nu vreau să fiu omorât, oricare ar fi motivul.

Lumina candelei transforma părul tinerei femei într-un râu de aur topit şi conferea privirii sale o curbură misterioasă, binecuvântând-o cu o strălucire diafană. Dar Hannah nu era diafană şi problemele dintre ei nu aveau să fie rezolvate pe tărâmul îngerilor. Trebuiau să stea de

vorbă.

El nu dorea acest lucru. Chiar dacă cuvintele îi veneau uşor atunci când avea un acces de furie, conversaţia atât de necesară implica adevăruri dureroase, mărturisiri şi poate chiar şi sentimente.

Dar dacă nu comunicau, aveau să se despartă din nou. Dougald nu ar mai fi suportat încă o separare.

Hannah îşi înclină capul şi-l privi alarmată.

— Dougald, ce nu e în ordine?

— Trebuie să…

Pe un ton agitat, Seaton întrebă:

— Lord Raeburn, n-ar trebui să trimiţi pe cineva să o aresteze pe doamna Trenchard?

Lui Dougald îi veni să-l pocnească. În noaptea asta voia să-şi lase deoparte responsabilităţile senioriale. Pentru câteva ore voia să fie lăsat în pace cu soţia sa, să vorbească şi apoi, dacă totul mergea bine, să-i facă poftele până când nimeni nu i-ar mai fi putut dezlipi unul de altul.

— Femeia aceea a omorât doi conţi de Raeburn, insistă Seaton. Trebuie s-o arestezi.

Contele le aruncă o privire mătuşilor. Domnişoara Minnie, mătuşa Ethel şi mătuşa Isabel stăteau pe podea lângă mătuşa Spring. Cea din urmă, care fusese catalizatoarea atâtor incidente cutremurătoare, îşi plângea copilul, iubitul pierdut şi o veche prietenă. Se uită la Charles, care încă ţinea cele două sfeşnice şi care arăta panicat şi îngrozit, cum numai el ar fi putut să fie după astfel de evenimente emoţionante. O privi pe Hannah, căreia lacrimile îi jucau în colţurile ochilor. Şi se gândi la femeia aceea bătrână şi distrusă care acum cobora scările de piatră spre bucătărie.

Bebeluşul trebuia aşezat într-un sicriu, cum se cuvenea. Capelanul trebuia chemat pentru a-i face o slujbă mătuşii Spring. Doamna Trenchard… trebuia să decidă ce curs de acţiune să urmeze în ceea ce o privea pe doamna

Trenchard. Dougald nu putea scăpa cu niciun chip de îndatoririle aferente titlului, aşa că discuţia cu Hannah trebuia să aştepte.

— Charles, vrei să te duci după doamna Trenchard? Valetul aşează sfeşnicele pe o masă şi se grăbi spre bucătărie. Nu-ţi face griji, îi spuse Dougald lui Seaton. Doamna Trenchard nu ţi-ar face niciun rău şi, în plus, nu cred că va încerca să fugă înainte de apariţia zorilor.

Capitolul 29

Funeraliile luaseră sfârşit. Persoanele îndoliate plecaseră. Mai rămăseseră numai florile, cu tulpinile lor aplecate şi mirosul vag. Florile, Dougald şi Hannah.

Stăteau unul lângă celălalt, singuri în toată capela, fără să se atingă, într-o tăcere atât de apăsătoare, încât Hannah se întrebă dacă nu putea invoca un pretext ca să scape.

Într-un final, Dougald vorbi:

— O zi funestă.

— Nu ştiu, oftă ea, recunoscătoare că spărsese tăcerea. Nu numai doamna Trenchard şi bebeluşul mătuşii Spring au fost îngropaţi azi.

— Ce vrei să spui? Dougald se răsuci spre ea cu sprâncenele ridicate, palid la faţă.

Hannah înţelese că, după incidentele din noaptea precedentă – descoperirea micului sicriu, mărturisirea doamnei Trenchard, ameţeala care o cuprinsese pe aceasta şi căzătura de pe scări care îi fusese fatală, Dougald avea dreptul să se alarmeze auzind că mai fusese şi altceva

îngropat fără ştiinţa lui.

— Doar că mătuşii Spring i s-a ridicat o piatră de pe inimă, iar umbra care plutea deasupra domeniului Raeburn a dispărut ca prin farmec. Pe deasupra, mâine vom primi vizita reginei Angliei.

— Totul datorită ţie, draga mea, spuse el pe un ton protocolar care îi dădu fiori lui Hannah. Pentru că ai ascultat atunci când mătuşa Spring vorbea despre iubirea ei pierdută.

Contele, îmbrăcat într-un costum negru, avea o expresie implacabilă pe chip. Naturaleţea cu care se purtaseră în ajun se evaporase, fără ca tânăra femeie să înţeleagă motivul. Transformarea se produsese sub ochii ei, în noaptea precedentă în capelă. Dougald o fixase concentrat cu privirea, apoi Seaton vorbise şi Dougald, care o ţinuse de mână, care ascultase atent, care îi respecta opinia, acel Dougald dispăruse. În locul lui reapăruse bătrânul, distantul, responsabilul Dougald, seniorul domeniului şi cel care se ocupa de organizarea tuturor lucrurilor.

Regreta oare lucrurile pe care i le spusese cu o zi înainte? Adevărurile cărora le dăduse glas? Spusese ea ceva care să-l descumpănească?

Intenţiona să-i ceară să plece azi?

Hannah se purtă ca orice soţie care urma să fie repudiată. Părea calmă, stătea cu spatele drept şi cu palmele în poală, şi încerca să menţină o expresie plăcută a chipului. Pe scurt, avea o atitudine demnă şi elegantă.

— Mătuşa Spring e doar uşor confuză, nu e nebună. A plâns azi-noapte pentru ambele moarte, le-a îngropat azi în cimitirul familiei şi curând va fi sus cu celelalte mătuşi, gata să finiseze tapiseria.

— Deci o placi? întrebă Dougald.

— Foarte mult. Hannah privi cum soarele de după-amiază îşi trimitea razele prin vitralii şi colora costumul

negru al lui Dougald în albastru-deschis, stacojiu şi auriu. Mătuşile sunt fermecătoare, şi niciuna din ele nu părea extrem de surprinsă la auzul poveştii despre copilul mătuşii Spring.

— Le spusese ea deja.

— Nu e genul de mărturisire pe care o femeie să o facă uşor. E cumplit să vorbeşti despre ceva atât de dureros, dar adevărul probabil că răzbate dacă ai răbdare să-l asculţi.

— Vrei să spui că nu ascult? întrebă el brusc.

— Nicidecum, răspunse ea, uimită de atitudinea lui defensivă.

— Pentru că ai probabil dreptate. Tatăl meu nu a ascultat niciodată, şi eu am vrut să-i semăn în toate privinţele. Până de curând, îmi reuşise foarte bine. Dougald se înclină în faţă, cu coatele pe picioare, şi privi altarul. Bunica mea nu ţi-a povestit niciodată întâmplări legate de mine şi de tatăl meu?

Hannah îşi pierdu respiraţia. Dougald avea să-i vorbească despre el însuşi. Despre trecut. Încercând să adopte un ton jucăuş, Îi răspunse:

— Nu, de fapt când am întrebat-o mi-a spus că tatăl tău a fost un sfânt şi că tu, în copilărie, ai fost la fel de cucernic.

Dougald chicoti, fără s-o privească însă.

— Pare ceva tipic pentru ea. Bunica se credea un fel de conciliator al familiei, cineva care întreţinea cultul idolilor, şi dacă datoria îi cerea să mintă, minciuna avea să fie bine spusă.

Hannah observă că îşi ţinea palmele strânse una în alta, şi încheieturile îi erau palide din pricina încordării. Era dificil pentru el să vorbească despre aşa ceva; atât de dificil încât ar fi vrut să-l bată uşor pe mână şi să-i spună că nu conta. Dar nu o făcu. El voia să comunice, să poarte cu ea o conversaţie care să nu fie iniţiată de o rană de glonţ sau de

o luptă.

— Am bănuit eu că nu erai chiar aşa cum te descria, zise într-un final.

— Nu vreau să vorbesc morţii de rău, dar aveam motivele mele, spuse el, cu buzele aliniate în forma severă pe care o luau de obicei. Nu mi-o amintesc pe mama deloc. Bunica mi-a oferit afecţiune, dar tatăl meu a fost un tiran, care nu m-a iubit şi al cărui singur interes faţă de mine era să perpetuez numele familiei.

— Aşa că te-ai revoltat.

— Deci ai auzit şi tu zvonurile.

— Oarecum, recunoscu ea. Acum mulţi ani, dar mai recent de la Seaton.

— Seaton, murmură Dougald zâmbind fără veselie. Dacă ar cunoaşte detaliile, ar putea să cineze gratis ani de-a rândul.

— Sunt chiar atât de îngrozitoare?

— Tatăl meu predica abstinenţa şi munca neobosită. Îl dispreţuiam. Bunica mea bombănea întruna despre onoarea familiei şi tradiţie. Uram întreaga afacere. Tot ce spuneau ei părea atât de demodat şi de restrictiv. Ştiam ce voiam şi nu voiam o viaţă de om de afaceri, îmbrăcat într-un costum negru şi spânzurat de o cravată în jurul gâtului, spuse el atingându-şi lavaliera Nu, familia mea era înstărită, aşa că am trăit o viaţă de huzur. Pe la cincisprezece ani mă îmbătăm deja noapte de noapte până nu mai ştiam de mine, fumam trabucuri până puteam a tutun şi aveam parte de compania celor mai rafinate târfe. Eram puternic. Eram un bărbat.

Hannah nu şi-l putea imagina trăind într-un asemenea desfrâu.

Întâlnindu-i privirea sceptică, el adăugă:

— Asta până tatăl meu mi-a tăiat fondurile. Nu-mi venea să cred. Nu puteam să cred că mi-ar face aşa ceva. Îl uram atât de tare!

— Pot să înţeleg asta.

— Tu?

— Am avut şi eu un tată, explică ea. Care nu s-a căsătorit cu mama.

— Poate voia să o facă, dar nu putea să-şi înfrunte părinţii.

— Pe bunici îi voi cunoaşte mâine.

Hannah aproape că-şi dori să poată amâna întâlnirea până când ar fi avut mai multă încredere în forţele proprii, până ar fi fost mai puternică sau măcar până i s-ar fi disipat agitaţia emotivă.

— Facem o pereche grozavă, remarcă el pe un ton pesimist.

— Nu fi atât de vesel, glumi ea, fără a primi însă vreo reacţie. Şi? Te-ai întors acasă?

— Eu? Nu. Tata încerca să mă disciplineze. Eram hotărât să nu-l las să reuşească.

Hannah îşi imagină un Dougald tânăr, înecându-se cu propriul orgoliu.

— Ai locuit la prieteni?

— După ce n-am mai primit bani, n-am mai avut nici prieteni. Nu părea dezamăgit, dar abandonul prietenilor trebuie să fi fost o lovitură grea pentru un tânăr.

— Ce ai făcut?

— M-am dus la fund. Eram un escroc de mâna întâi. Conduceam o gaşcă de bătăuşi. Ne băteam cu alţii ca noi, atacam pe oricine era îndeajuns de fraier să se plimbe noaptea şi furam orice ne pica în mână. Când am fost prins…

Hannah simţi cum inima i se oprise în gât. Hoţii erau pedepsiţi cu moartea prin spânzurare.

— Ai fost prins?

— Magistratul mi-a arătat ştreangul, aşa că am cedat şi i-am trimis un mesaj tatălui meu, spuse el şi se îndreptă de spate, inexpresiv. Tata a murit din cauza şocului. Şi-a

dus mâna la inimă şi s-a prăbuşit.

Hannah, împietrită, încercă să-şi imagineze ce efect avusese sentimentul teribil de vină asupra tânărului uşor impresionabil.

— Charles i-a plătit magistratului o sumă considerabilă şi m-a scos din închisoare. M-a adus acasă să-mi văd tatăl… care zăcea în sicriu.

— Îngrozitor, şopti ea.

Dougald se holbă la florile care se ofileau în vaze.

— Înmormântările mi-au amintit întotdeauna de el.

— Te-ai învinuit pentru moartea lui.

— Pe bună dreptate.

Hannah se zbârli de indignare.

— Da, dar nu era doar vina ta! Erai doar un copil. Ar fi trebuit să-ţi inculce un sistem de valori, şi dacă nu reuşea, trebuia să încerce din nou. Ar fi trebuit să te găsească şi să te convingă să te întorci. Era un om de afaceri cunoscut. Orgoliul lui nu ar fi avut atât de mult de suferit. Dar în loc de asta, a murit fără să aibă ocazia să te vadă. Cum Dougald nu replică decât printr-un rânjet strâmb, ea continuă: De aceea ai ajutat mereu orfelinatele şi ai găsit locuri de muncă decente pentru oamenii străzii?

— Trebuie să plătesc cumva.

— Şi eu care credeam că ascunzi de fapt un caracter milos! Cu toate acestea, nu ai făcut niciun compromis în afaceri.

— Pentru că voiam să fiu mai bun ca tata, da. Pe de altă parte, aveam şaisprezece ani atunci când am preluat frâiele afacerii. Dacă nu aş fi fost nemilos, aş fi fost rupt în bucăţi de „prietenii” tatălui meu.

Hannah vru să spună ceva. Trebuia să-i explice ce descoperise în aceste ultime zile, dar el îi interpretă greşit încercarea.

— Nu-mi spune că ai fi rămas dacă ai fi ştiut. N-ai fi rămas. Eram determinat să fiu mai bun decât tatăl meu în

toate privinţele, inclusiv în comportamentul meu agresiv, necruţător. Te-aş fi împins departe de mine într-un final.

Hannah încercă să vorbească din nou, dar el îi făcu semn să se abţină.

— Erai prea tânără ca să poţi suporta pe unul ca mine. Nu aveai mamă, nici prieteni, pe nimeni care să-ţi spună ce să faci atunci când un bărbat e atât de încăpăţânat şi de prost. Nu ar fi trebuit să te iau de soţie atât de tânără. A fost greşeala mea.

Într-un final, Hannah nu mai putu rezista.

— A fost mai rău decât atunci când m-ai minţit în legătură cu magazinul de rochii?

Dougald se holbă la ea; când observă că devenise nerăbdătoare, îşi puse mâna pe umăr şi se lăsă pe spate.

— Rana a început să doară…

— Şi a mea.

— Glezna?

— Nu, spuse ea, cu ochii pironiţi asupra florilor din faţa lor. Rana pe care mi-ai făcut-o atunci când ai spus că te-am părăsit fără să fi încercat măcar să salvez căsnicia noastră.

— Ah… exclamă el, încercând să-i aline durerea şi să ia vina asupra lui. Asta făcea parte din planul meu de a te alunga.

— Era adevărul. Nu mă minţi, Dougald. Mi-am dat seama că nu minţi din prima. Am petrecut prea mulţi ani încercând să-mi justific fapta. Ştiam că făcusem o greşeală.

— Erai tânără.

— Alte femei îşi rostesc jurămintele la optsprezece ani şi cred în ele. Eu am plecat pentru că nu voiam să aştept până ţi-aş fi purtat copilul în pântec.

Dougald tresări, ca şi când ar fi fost lovit de un glonţ.

— Pare un raţionament bun.

— Da, a fost. Dar adevărul e că nu am scăpat niciodată de fantomele trecutului meu, care îmi şopteau

necontenit. Nu am dat nicio şansă căsniciei noastre, recunoscu ea cu un oftat tremurat.

Chipul lui se transformă în masca distantă a omului de afaceri şi a contelui.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Nu se putea ca noi doi să fim mai nepotriviţi unul pentru celălalt. Tu, care aveai atâtea de dovedit. Eu fiind convinsă că niciun bărbat nu mă putea dori alături de el pentru vecie.

Aristocratul şi omul de afaceri se transformară într-un bărbat confuz.

— Să nu te vreau? Te doream tot timpul. Atât de mult încât eram ruşinat de mine. Mă temeam că aveam să-mi pierd controlul. Nu ştiai asta?

— Nu, şi chiar dacă aş fi ştiut, n-ar fi contat. Din câte văzusem eu nu exista căsnicie pe lumea asta care să reziste. Nu pentru mine, oricum.

— I-am permis lui Charles să se ocupe de casă, şi de aceea n-ai văzut-o niciodată ca pe căminul tău.

— Dar ai avut dreptate când ai spus că aş fi putut să mă lupt cu el şi să câştig. Aveam pârghiile necesare. Doar că… nu credeam că are vreun sens.

Hannah îi ascultase povestea, fusese mişcată de încrederea pe care el i-o acordase şi voia să-i încredinţeze povestea ei în schimb. Dar era greu. O dureau amintirile acelea străvechi. Cu toate acestea continuă, ignorându-şi tremurul din glas.

— Mama mea… ai cunoscut-o.

— Da, a fost o femeie bună.

— Da, şi m-a crescut cum a putut ea mai bine. M-a învăluit cu dragostea ei. A încercat să mă facă să fiu puternică şi mândră, dar trebuia să plece şi să mă lase atunci când avea de lucru, spuse ea, încercând să-i zâmbească. Ştii că primele cuvinte pe care mi le amintesc sunt „Hei, bastardo, potoleşte-te”? Doica nu putea să-şi

amintească numele meu. Şi nici copiii ei. Aşa că eu eram „Hei, bastardo”.

Dougald strânse spătarul băncii din faţa lor.

— Mama ta ştia despre asta?

— Bineînţeles că nu, şi nu am putut să-i zic. Hannah îşi aminti că de multe ori îşi dorise să stea de vorbă cu ea, dar înţelesese ce povară ducea mama ei. Avea de ales?

— Nu. Dar nu pricep ce legătură are asta cu căsnicia noastră. Nu mi-am făcut niciodată griji în privinţa legitimităţii tale şi nu ţi-am reproşat nimic. Aş fi omorât pe oricine ar fi îndrăznit să facă asta.

— De dragul meu? întrebă ea, pregătindu-se să pună o întrebare dificilă. Sau pentru că nimeni nu are dreptul să o ponegrească pe soţia ta?

— Pentru tine… pentru că… nu a fost niciodată vorba… se bâlbâi el. Nu ştiu, Hannah. Chiar şi atunci când eram un tânăr egoist, n-am făcut tot ce am făcut de dragul mândriei mele. Acum… nu-mi pasă ce cred alţii despre tine. Contează doar ce cred eu, şi eu cred că eşti o femeie remarcabilă.

— Asta o cred, chicoti ea uşor.

— Că eşti o femeie remarcabilă?

— Că nu-ţi pasă ce cred alţii.

— Atunci crede asta… numai o femeie remarcabilă ar fi putut să mă oprească de la îndeplinirea unei răzbunări de mult planificate.

O declaraţie pe care avea s-o poarte mereu în suflet. Dougald strălucea de sinceritate, mai puternic decât vitraliile din capelă. Era mândru de ea şi dacă Hannah voia, putea să se oprească acolo, îşi spuseseră atât de multe unul altuia. Nu trebuia să-i spună chiar tot. Nu trebuia să dezvăluie şi ultima amintire ruşinoasă.

— Sunt ceea ce sunt, spuse în cele din urmă. Ştiu ce am făcut. Am pus pe roate şi am condus o afacere de succes într-o lume a bărbaţilor. Îmi dau seama că am

crescut, nu mai sunt fata care te-a părăsit.

Dougald fusese atât de brav, putea fi ea mai prejos? Doar nu avea s-o abandoneze dacă-i arăta şi cel mai oribil secret întemniţat în carcera sufletului ei, nu?

Îi veni să râdă, dar se abţinu. Poate că secretele acelea hidoase nu erau păstrate în suflet, ci în stomac, întrucât acestea i se crispă dureros în semn de protest atunci când ea îşi imagină că-i mărturisea adevărul.

— Dacă tu afirmi că sunt remarcabilă, nu te contrazic.

— Aşa te vreau!

Dacă ar fi aflat cine era ea cu adevărat, probabil că ar fi fugit cât îl ţineau picioarele. Îşi umezi buzele uscate şi continuă:

— În cea mai mare parte a timpului.

— Ştiam eu că e un şiretlic.

— Câteodată, cineva spune un lucru şi toată frica şi vina se întorc în valuri. Când eram mică îmi făceam prieteni cu timiditate. Mă plăceau. Râdeam împreună, mâneam împreună. Mă gândeam că avea să fie diferit de data aceasta, apoi îmi întorceau spatele când aflau. Încercă să-l privească, dar deşi fusese cu el pe cât de intimă poate fi o femeie cu un bărbat, în cele din urmă trebui să-şi ferească ochii. Intimitatea fizică, se gândi ea, nu se compara cu împărtăşirea de gânduri, sentimente, amintiri. Dacă baţi un câine zilnic, la un moment dat va ataca.

Dougald se lăsă pe spate, contemplând-o cu o expresie înţeleaptă.

— Azi-noapte chiar am crezut că o să sari la gâtul doamnei Trenchard.

În candoarea ei, sperase că el nu băgase de seamă.

— N-am mai auzit de mult cuvântul acela. Bastardă. M-a făcut bastardă. Îşi atinse fruntea, buzele, gâtul. Gesturile îi trădau starea de agitaţie, dar nu se putea abţine. Trebuia să se mişte, să se descotorosească de durere, sau de furia străveche care s-ar fi declanşat în ea.

Se temea că avea să o posede şi că va redeveni tânăra Hannah încă o dată – dornică să fie plăcută, îngrozită de refuz, întotdeauna în căutarea unui cămin şi a unei familii căreia să-i aparţină. Am crezut că toate astea rămăseseră în trecut, murmură ea lăsându-şi mâinile să-i cadă în poală. Dar când doamna Trenchard m-a numit bastardă, am vrut s-o opresc înainte ca toată lumea să afle, înainte ca toţi să-mi întoarcă spatele.

— Nimeni n-ar face asta. Mătuşile te adoră.

— Ştiu. Ştiu! Nu gândeam cum trebuie, voiam doar să mă lupt cu ea sau să fug departe.

— Ah… Dougald înţelegea acum. Aşa cum ai făcut cu mine.

— Eram convinsă că aveai să mă răneşti. Pe măsură ce te iubeam din ce în ce mai mult, am înţeles că atunci când aveai să-mi întorci spatele, durerea avea să mă distrugă. O durea să-i spună cât de vulnerabilă şi temătoare fusese. Şi să constate că, în prezenţa lui, încă mai era aşa. Urmă cu glas scăzut: Aproape că mi-ai făcut o favoare atunci când mi-ai refuzat magazinul de rochii. Visul meu nu fusese distrus cu adevărat. Mi-ai oferit pretextul de care aveam nevoie. Motivul să plec.

Dougald se ridică în picioare, apoi se aşeză din nou.

— Dumnezeule, nu aveam cum să rămânem împreună!

— Nu. Hannah era mulţumită că amândoi înţelegeau acum acest lucru. Fusese nevoie de doi oameni pentru a distruge o căsnicie. Înainte de a reuşi, trebuia să-mi confirm că puteam să-mi fac prieteni adevăraţi, că nu eram doar o micuţă bastardă dispreţuită de restul lumii. Tu… tu trebuia să-ţi confirmi că nu voiai să fii ca tatăl tău.

— Dar nu mi-am dat seama că nu voiam să fiu ca el. Mi-am dat seama doar că, din cauza ta, nu l-am putut imita. Cum puteam să fiu rece, indiferent, ursuz, când te aveam pe tine, care mă cicăleai şi apoi mă aduceai pe culmile

pasiunii? Dougald îi luă mâinile şi i le strânse într-ale lui. O zicală înţeleaptă spune că nu poţi să traversezi acelaşi râu de două ori. Poţi să mergi în acelaşi loc de pe mal, dar apa care fusese acolo întâia oară a ajuns deja în mare. Noi doi stăm acum pe malul unui râu şi am mai fost aici înainte. Dar nu e acelaşi râu.

— Nu suntem aceeaşi oameni, spuse ea strângându-i mâinile. Vreau să traversez râul cu tine din nou.

Chipul lui fu brăzdat de un zâmbet larg. Un zâmbet sincer, care îl unea pe vechiul şi fermecătorul Dougald cu noul Dougald cel taciturn.

— Îmi ceri să mă însor cu tine? se interesă el.

Hannah împietri. Pentru o secundă îşi aminti cum plănuise el să se răzbune pe ea. Amintirea criticilor lui virulente reveni în prim-plan pe scena minţii ei. Dacă se dădea bătută acum, el ar fi câştigat. Avea să fie a lui pe veci, să o poată răni după cum voia.

Dar acel Dougald care o ţinea de mână acum avea încredere în părerile ei. Îi povestise trecutul lui. O ascultase. Deşi ea protestase din răsputeri, se lăsase împuşcat de dragul ei. Trebuia să-i răspundă cu acelaşi fel de încredere. Poate că nu era iubire ce simţea, sau nimic mai mult decât pasiune, dar Dougald era tot ce-şi dorea.

În cele din urmă trase aer în piept şi rosti:

— Îţi aduci aminte când mi-ai spus că ai vrut să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, ca apoi să devin sclava cerinţelor tale conjugale?

— Da, răspunse el prudent.

— Ei bine… ţi-a reuşit cel puţin jumătate din plan.

El înţelese imediat. O luă în braţe şi o ţinu strâns, odihnindu-şi obrazul pe părul ei.

— M-ai făcut mai fericit decât am fost vreodată, îmi doresc să… pot aştepta… Sări în picioare şi o trase după el. Haide.

O aduse în faţa altarului, apoi îşi luă locul lângă ea.

Hannah mai stătuse alături de el într-o biserică. Atunci asistaseră cele mai înstărite familii din Liverpool, rochia ei fusese făcută din cea mai fină catifea albastră, şi un preot stătuse în amvon.

Acum. Capela era goală, ea purta o rochie de doliu, neagră, şi numai ei doi aveau să ştie în viitor ce jurăminte şi-au rostit unul altuia.

De data aceasta însă, jurămintele aveau să fie adevărate.

Luându-i mâinile într-ale lui din nou, Dougald o privi şi rămase aşa pentru mai mult timp.

— Săptămâna aceasta au existat anumite momente când m-am gândit că nu aveam să mai iubesc vreodată. Mă trezeam cu speranţa de a te vedea. Mă îmbăiam în amintirea zâmbetului tău. Parcurgeam coridoarele imaginându-mi că erai alături de mine. Sufletul îmi sângera de fiecare dată când te priveam – dantela spumoasă, decolteul tău satinat, îngustimea taliei tale. Mi-am zis că te doream numai în patul meu, dar în fiecare zi m-am apropiat de ceea ce simţeam în adâncul sufletului. Voiam să-mi fii soţie.

Hannah ar fi trebuit să simtă gustul triumfului. Încercase să-l facă să sufere şi reuşise. Dar el suferise deja destul, şi ea nu avea să-i mai provoace vreodată durere. Privirea lui Dougald era solemnă, vocea lui era adâncă şi vibrantă.

— Vreau să stăm de vorbă. Vreau să te ascult. Vreau să mă plimb cu tine, şi da, te vreau în patul meu. Asta vreau astăzi. Asta o să vreau şi peste o sută de ani. Dacă promiţi să fii soţia mea pe veci, mă voi dedica fericirii tale. Te rog, Hannah, accepţi să fii a mea?

Voia să-i spună. Să-i spună că fusese totul pentru ea – tutore, amant, soţ. Ani de-a rândul fusese omul de a cărui amintire fugise. Fusese bărbatul pe care şi-l amintea. Încă de când venise la castelul Raeburn fusese rivalul ei,

apărătorul ei, şi nimic mai mult sau mai puţin decât bărbatul ei.

Cu toate acestea, abia putea scoate un cuvânt. Nu putu decât să-i ia chipul între palmele ei, să-l privească cu ochii plini de lacrimi şi să-i şoptească:

— Pentru totdeauna. Sunt a ta pentru totdeauna.

Capitolul 30

Trenul sosise, iar regina Victoria se îndrepta spre domeniul Raeburn în caleaşca pe care Dougald o adusese din Liverpool. Hannah se foia de colo, colo în vestibulul ce fusese recent construit la primul nivel al castelului.

— Plouă. Cum se poate ca tocmai astăzi să plouă?

— Asta e Anglia, răspunse Dougald. Maiestatea Sa a mai fost stropită şi altă dată.

Hannah îi aruncă o privire ucigătoare; acum era momentul ca mătuşile să vină şi să se alinieze.

Dougald nu ştia ce o făcea mai fericită, posibilitatea de a-i oferi tapiseria Maiestăţii Sale sau faptul că bunicii ei aveau să fie prezenţi la recepţie. În clipa de faţă mărşăluia în lungul liniei formate de mătuşi, ţinându-le discursuri care l-ar fi făcut mândru şi pe Nelson şi examinându-le atent rochiile.

Mătuşile, binecuvântate să fie, erau atât de emoţionate, încât nu crâcneau.

Dougald îşi urmări soţia în acţiune; le ciupea, le îndrepta de spate, le aranja ţinutele, efectul final fiind acela de panică. Înaintă spre ele şi le zâmbi fiecăreia în parte.

— Catifeaua roşie te pune într-o lumină potrivită, mătuşă Isabel. Albastrul îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor, mătuşă Ethel. Mătuşă Spring, spuse el şi-i luă mâinile deschizându-le larg. Floricelele astea roz aplicate

pe materialul alb sunt foarte vesele.

— Îmi place, răspunse mătuşa Spring. Nu credeţi totuşi că trecut prea puţin timp de la înmormântări?

Două înmormântări într-o singură zi urmate de o festivitate grandioasă păreau într-adevăr ceva neobişnuit, dar Dougald o linişti:

— Cred că înmormântările au fost circumstanţe extraordinare, şi vizita reginei este un moment special. Maiestatea Sa nu ar vrea să creadă că ne perturbă doliul, iar noi nu vrem să o stânjenim lamentându-ne inutil.

— La fel i-am spus şi eu, milord, se lăudă domnişoara Minnie.

— Eşti înţeleaptă. Şi dacă mi se permite s-o afirm, eşti încântătoare în rochia asta de mătase gri.

— Nu am purtat-o de ani de zile. Nu e în pas cu moda, se plânse ea, netezindu-şi fusta.

— Dar eleganţa dumitale nu are vârstă.

Dougald privi cum mătuşile se grupară şi începură să chicotească laolaltă, apoi se duse către galeria cu arcadă, unde Hannah stătea cu pumnii încleştaţi în poală.

— Cum ai reuşit să faci asta? îl iscodi ea.

— Ce anume? zâmbi el, făcând-o pe neştiutorul.

— Să le faci să se relaxeze. Le-am spus acelaşi lucru, dar nu mă ascultă.

— Nu înţeleg, zise el mângâindu-i o şuviţă blondă ca mierea. Ţi-am spus cât de frumoasă arăţi astăzi? Ai ales rochia perfectă pentru vizita Maiestăţii Sale. Nu-mi imaginam niciodată că auriul s-ar potrivi atât de bine cu părul tău.

— Îmi place cu adevărat, murmură Hannah, şi un surâs sfios îi străbătu chipul în timp ce îşi coborî privirea în podea.

— Mătasea străluceşte exact cât trebuie pentru a oferi eleganţă aspectului sobru al veşmintelor.

— Sunt înaltă. Arăt ridicol cu volanele astea.

— Ai un gust desăvârşit, o asigură el. Luând-o de mână, o conduse spre noua uşă exterioară, cu o fereastră deasupra şi două pe margini. Îi bătu pe umăr pe slujitorii care pândeau sosirea caleştii şi îi spuse lui Hannah: Prefă-te că eşti Maiestatea Sa şi că tocmai ai păşit în castelul Raeburn. Ce părere ai?

Ea se uită în jur, iar el îi însoţi privirea. Munca meticuloasă a dulgherilor, tâmplarilor şi zidarilor nu dezvăluia nicio urmă de grabă. Marmura trandafirie se întindea netedă din foaier până la lemnul de esenţă tare din coridorul principal. Cadrul de lemn frumos sculptat strălucea, iar vopseaua groasă era întinsă omogen.

— Fermecător, constată ea.

— Cred că ar trebui să punem foiţă de aur – desigur, când vom avea timp.

— Ai dreptate.

— Sunt de-a dreptul încântat de lucrătura în marmură de la scările exterioare. Păcat ca Maiestatea Sa nu va vedea mare lucru prin ploaie.

— Dougald, eşti mieros cu mine intenţionat? se interesă ea trăgându-şi mai bine şalul pe umeri.

Era prea deşteaptă ca s-o ducă de nas.

— Funcţionează?

Pentru un moment, păru prinsă între râset şi mânie, dar simţul umorului învinse.

— Eşti un şarlatan, chicoti ea încet.

— Un şarlatan adorabil.

— Nu mai zâmbi aşa, îl mustră ea privind în jur. Toată lumea va şti ce am făcut azi-noapte.

— Lasă-i să ştie.

— Nu ştiu că deja suntem căsătoriţi.

— Chiar îmi place asta. Nu am făcut nimic împotriva bunelor moravuri de… ei bine, de când le-am încălcat ultima dată.

— Săptămâna trecută.

Hannah se gândi că merita să sufere pentru faptul că o manipulase, chiar dacă pentru o cauză bună, aşa că îi aruncă o privire provocatoare peste umăr când se despărţi de el.

Nu avusese ocazia de a exersa priviri provocatoare, dar părea să fie talentată, pentru că Dougald îşi pierdu zâmbetul şi, îndreptându-se de spate, veni în urma ei.

Alăturându-se mătuşilor, le mărturisi:

— Sunt atât de emoţionată!

— Eşti sigură că Maiestăţii Sale îi va plăcea tapiseria? întrebă mătuşa Ethel pentru a cincea oară.

— E cea mai frumoasă tapiserie pe care am văzut-o vreodată, spuse Hannah. Numai un nebun nu ar aprecia-o, iar regina

Victoria nu este nebună.

Mătuşile schimbară câteva priviri, după care apoi exclamară:

— Şi noi suntem emoţionate!

Seaton apăru în goană de după colţ.

— Am întârziat?

— Nici vorbă.

Hannah era uimită de vestimentaţia lui. Dacă alţi bărbaţi purtau haine adecvate, sobre, pentru a-şi întâmpina suveranii, Seaton dănţuia ca un păun, acoperit cu o combinaţie de smarald, auriu şi albastru-închis.

— Scumpă domnişoară Setterington, rosti el cu o plecăciune adâncă, mă prezentaţi vă rog Maiestăţii Sale?

— Sigur că da, când protocolul o va cere. Protocolul, în codificarea lui Hannah, reprezenta momentul în care era necesară o sursă de amuzament pentru regină. Până una, alta, ar trebui să aştepţi în holul cel mare.

— Cum doriţi, domnişoară Setterington! spuse el cu ochii luminaţi, după care îşi netezi sacoul cu vestă de satin.

— Dragul de el, zâmbi Hannah.

— Ce idiot, veni răspunsul lui Dougald.

Slujitorul care stătea de santinelă aproape că se împiedică de piciorul lui când veni să anunţe:

— Milord, au ajuns! O duzină de căleşti, toate pline cu oameni!

O mare agitaţie se stârni printre servitori; toţi aveau un rol de care trebuiau să se ţină cu îndârjire; toţi erau nerăbdători să-şi întâlnească regina. Majordomul deschise uşa. Lacheii săriră afară cu umbrelele pregătite, toţi în livrelele lor cele mai scumpe, ştiind că se vor uda până la piele pentru privilegiul de a escorta unul dintre membrii alaiului regal. Un tânăr foarte norocos, ales să ţină cea mai mare umbrelă deasupra capului reginei, tremura de emoţie datorită onoarei oferite,

Hannah se gândi că toată vânzoleala nu făcea decât să liniştească sufletele familiei şi ale personalului. Vizita reginei le distrăsese pe nebănuite atenţia de la moartea doamnei Trenchard şi descoperirea copilului mătuşii Spring. Timp de câteva săptămâni, bârfele aveau să se refere la regină, la familia regală şi la recepţia dată în onoarea lor.

Mătuşile se grăbiră să se alinieze, iar Hannah îşi ocupă locul în faţa lor. Dougald nu o întâlnise niciodată pe Maiestatea Sa, aşa că Hannah avea să o întâmpine şi să facă prezentările.

Contele stătea singur în cadrul uşii, un bărbat înalt, sobru şi chipeş, cu o distincţie şi o forţă vitală aparte.

Hannah o ştia prea bine. Noaptea trecută explorase fiecare muşchi, fiecare tendon, fiecare bucăţică de piele. Ar fi trebuit să doarmă mai mult, dar ce rost ar fi avut când era îndrăgostită?

— Maiestatea Voastră!

Glasul lui Dougald o aduse pe Hannah din reverie în foaier, acolo de unde nu ar fi trebuit să rătăcească.

Regina îşi lepădă haina în mâinile majordomului. O tânără minionă cu părul negru şi pielea palidă, regină de numai şase ani, care deja îşi lăsase amprenta asupra ţării.

Îşi adora soţul, care îşi adora cei doi copii, şi împreună alcătuiau o familie perfectă. Într-adevăr, Hannah observă că regina era din nou grea.

Privi cu invidie pântecele proeminent al suveranei. Pentru un motiv nebănuit, graviditatea părea să fie o condiţie foarte atrăgătoare.

Se apropie mai mult şi se adresă respectuos:

— Maiestatea Voastră.

— Domnişoară Setterington, spuse regina Victoria cu un zâmbet cald. Ce bine îmi pare să te revăd!

Prinţul Albert aştepta în spatele ei, şi în urma lui se întindea un şir de copii regali însoţiţi de bonele lor; veneau apoi doamnele de onoare şi curtenii, toţi târându-şi picioarele pe scări, îngrămădindu-se în foaier şi umplând podeaua cu apă.

— Maiestatea Voastră, mă bucur din suflet să vă reîntâlnesc. Conştientă de faptul că trebuia să-i poftească pe toţi înăuntru cât mai repede, Hannah se întoarse spre Dougald. Maiestatea Voastră, permiteţi-mi să vi-i prezint pe Dougald Pippard, contele de Raeburn.

— Lord Raeburn, îmi pare bine să te cunosc.

Regina Victoria se îndreptă spre mătuşi, iar Dougald o însoţi.

— Plăcerea este de partea mea. Aş dori să vă prezint doamnele a căror muncă a stat la baza invitaţiei care v-a fost adresată.

Hannah se retrase, dar privi cu mândrie cum mătuşile îi fermecau pe regina Victoria şi pe prinţul Albert. În timp ce invitaţii nu mai conteneau să vină, bătrânicile o conduseră pe suverană înspre sala cea mare, unde tapiseria recent terminată stătea în spatele cortinei.

În final, Hannah observă că patru dintre oaspeţi stăteau tăcuţi alături de ea. Se întoarse înspre ei, pregătită să se le arate calea spre sala mare, când observă…

— Charlotte!

Fosta Lady Charlotte Dalrumple, cofondatoare a Distinsei Academii de Guvernante, îi zâmbi cu mare bucurie. Şi, de asemenea…

— Pamela!

Fosta Doamnă Pamela Lockhart, cealaltă cofondatoare a academiei, îşi aruncă braţele în jurul lui Hannah.

— Maiestatea Sa ne-a chemat în alaiul său pentru a-ţi face o surpriză! Eşti surprinsă?

— Sunt… fără cuvinte.

Hannah nu putea vorbi de emoţie. Aceste femei erau prietenele ei, singurele din întreaga lume cu care împărtăşise necazurile şi bucuriile. Charlotte era mai reţinută, dar când Hannah o îmbrăţişă, inima i se umplu de bucurie.

Peste umărul lui Charlotte îl zări pe vicontele Ruskin, jovial şi elegant ca întotdeauna.

Soţul Pamelei, Lord Kerrich, chicoti când le văzu pe cele trei femei holbându-se una la alta, îmbrăţişându-se din nou şi apoi retrăgându-se.

— Nu pot să cred că sunteţi aici. Hannah încercă să fie politicoasă cu cei doi domni în timp ce le ţinea pe prietenele sale lipite de ea. Sunt atât de încântată! Totul s-a petrecut atât de bine! O, Charlotte! Pamela!

— Este atât de bine să vezi femei pline de entuziasm, observă Ruskin, încrucişându-şi braţele peste pieptul masiv.

— Într-adevăr, spuse Kerrich, ducându-şi monoclul la ochi şi inspectând micul grup. Rar îţi este dat să vezi nişte prieteni atât de buni.

Hannah îi ignoră. Amândoi erau bărbaţi chipeşi, dar aroganţi şi incredibil de impertinenţi. În opinia sa, singura calitate care îi salva era devotamentul total pentru soţiile lor. Asta, plus faptul că Charlotte, cu încrederea ei nezdruncinată în propria judecată, şi Pamela, cu francheţea ei, îi combăteau pe cei doi soţi atunci când deveneau de

nesuportat.

Hannah auzi tonul cald al vocii lui Dougald la capătul culoarului, urându-le musafirilor bun venit.

Dacă stătea să se gândească, ar fi zis că cei doi soţi, al lui Charlotte şi al Pamelei, erau făcuţi din aceeaşi stofă ca Dougald.

Îşi examină cele două prietene mai bine.

— Charlotte, Pamela… îmi cer iertare pentru indiscreţie, dar sunteţi amândouă însărcinate?

Cele două prietene schimbară priviri.

— Suntem, spuse Pamela.

— Credem că vom naşte amândouă cam în acelaşi timp. Charlotte îşi mângâie încet abdomenul umflat.

Însărcinată… pentru un moment Hannah se întrebă dacă să-şi împărtăşească bănuielile, dar alungă iute gândul. Să încerce acolo, în foaier, să explice… şi, dincolo de toate, Dougald ar fi trebuit să afle primul.

— Sunt veşti minunate, într-adevăr. Multe, multe felicitări.

— Când Maiestatea Sa a primit invitaţia, ne-a propus imediat să facem parte din alai, spuse Charlotte.

Pamela se înclină spre Hannah şi şopti:

— Am acceptat, bineînţeles, dar nu doar pentru plăcerea companiei tale, trebuie s-o recunosc. Eram curioase să aflăm ce s-a întâmplat cu tine după ce am descoperit că erai căsătorită de atâţia ani.

Hannah deschise gura, dar nu-i ieşi niciun cuvânt. Nu discutase cu Dougald despre momentul sau locul în care aveau să se căsătorească. Într-adevăr nu discutaseră nimic în noaptea precedentă, care fusese un lung şi tandru moment de împreunare, nu a trupurilor, ci a sufletelor lor.

Cu toate astea, nu-i scăpase faptul că Dougald nu rostise niciodată cuvintele pe care ea le dorea. Spusese orice altceva, şi chiar dacă se simţea ingrată că aştepta mai mult, tot o măcina dramul acela de incertitudine.

Tocmai analiza pe îndelete situaţia, când de după colţ se ivi capul mătuşii Isabel cu o privire rugătoare:

— Domnişoară Setterington, toată lumea vă aşteaptă.

— Trebuie să mergem înăuntru, spuse Hannah uşurată.

— Salvată la timp, şopti Pamela.

În sala mare, o nouă, minunată draperie din catifea violet acoperea peretele. Dougald stătea în faţa ei, împreună cu regina şi cu prinţul Albert. Mătuşile aşteptau în şir cu mâinile împreunate, cu ochii strălucitori.

Domnişoara Minnie îi făcu semn lui Hannah să vină la ele.

— Trebuie să stăm alături de domnişoara Setterington. Este comoara noastră.

Hannah nu îşi imaginase că bătrânicile ar mai fi putut-o face să roşească, dar elogiul domnişoarei Minnie şi zâmbetele calde ale celorlalte îi îmbujorară obrajii. Îşi făcu loc prin mulţimea nerăbdătoare pentru a sta alături de mătuşi.

Conform scenariului repetat cu sârguinţă, mătuşa Spring păşi înainte şi făcu o reverenţă în faţa reginei Victoria. Apoi, cu cea mai jovială voce, declamă:

— Dragă Maiestate…

Hannah îi strecură o privire lui Dougald, care izbutea să pară serios. Niciunul din ei nu se gândise s-o informeze că nu i te poţi adresa reginei cu „dragă”.

— Când v-aţi născut, eu şi prietenele mele am fost atât de fericite, că ne-am hotărât să facem ceva în onoarea domniei voastre. Odată cu trecerea anilor, noi v-am urmărit cu pasiune şi încântare. Aţi fost încoronată, v-aţi căsătorit, i-aţi adus pe lume pe cei doi prinţi drăgălaşi, şi în tot acest timp noi am lucrat la un cadou. Noi, noi toate, am dori acum să vi-l oferim.

— Aş fi onorată, spuse regina Victoria.

Dougald le făcu un semn celor doi slujitori, care

traseră numaidecât draperia.

Oaspeţii rămaseră fără grai, sala mare se cufundă într-o tăcere deplină.

O extraordinară demonstraţie de măiestrie artistică, lucrarea se întindea pe tot peretele încăperii. Peste albastrul regal erau presărate stele galbene, o lună argintie şi un soare auriu. Bijuteriile se revărsau din cufăr în cascade de smaralde, safire şi rubine. Trandafirii roşii, albi şi roz se îngemănau cu marginile, iar în centrul lucrării se afla chiar regina Victoria, splendidă în veşmintele de încoronare, alături prinţul Albert, al cărui portret era ţesut în mare detaliu.

Chiar şi Hannah, care văzuse tapiseria, participase la crearea ei, care se temuse pentru ea, nu se putu opri s-o admire.

Mătuşile se uitau fix la regină, care însă nu-şi lua ochii de la tapiserie. O studia cu atâta atenţie, încât Hannah începu să se teamă.

Într-un final, suverana se întoarse emoţionată către mătuşi.

— Aţi lucrat la tapiseria aceasta douăzeci şi patru de ani? întrebă ea cu voce tremurândă.

— Câteva luni în plus sau în minus, răspunse mătuşa Spring. Trebuie să recunosc însă că nu am fi fost la fel de entuziasmate dacă aţi fi fost un prinţ.

Declaraţia ei stârni câteva reacţii din partea participanţilor, iar Hannah fu nevoită să-şi sugrume un hohot de râs.

— Sunt mişcată de bunătatea, de generozitatea voastră, spuse regina Victoria întinzând braţele către bătrâna doamnă. Inventivitatea şi măiestria voastră nu au seamăn. În numele meu şi al generaţiilor de englezi care vor preţui această tapiserie, sunt încântată să vă accept darul.

— Tapiseria va avea un loc de onoare în Palatul

Buckingham, adăugă prinţul Albert.

La un semn din partea lui Hannah, mătuşile se strânseră în jurul reginei ca s-o ia de mână şi, inevitabil, să-i spună toate „dragă”.

— Domnişoara Setterington avea dreptate. Maiestatea Sa nu este nechibzuită, constată mătuşa Isabel cu cea mai limpede voce.

Capitolul 31

Mătuşa Isabel făcuse toată ziua declaraţii tunătoare; cea mai recentă victimă era Dougald.

— Dragă, se pare că vecinii tăi nu sunt atât de neliniştiţi de reputaţia ta de ucigaş, spuse ea, arătând cu mâna înspre mulţimea care se revărsa prin încăperile castelului Raeburn. Au venit cu toţii.

Dându-şi seama că o parte dintre acei vecini îi ascultau, Dougald se mulţumi să răspundă:

— I-am poftit cu dragă inimă.

— Da, e un triumf pentru noi toţi, accentuă mulţumită mătuşa Isabel. Apropiindu-se de Dougald, îşi coborî vocea pentru a-l întreba: Crezi că au auzit zvonurile?

— Sunt sigur că le-au auzit.

— Dar nu contează, nu-i aşa? Uită-te la draga de Spring, vorbind cu suverana noastră. I-a picat cu tronc Maiestăţii Sale. Vecinii nu vor îndrăzni să se lege de ea. Nemernici superficiali, mormăi bătrâna sorbind din cana cu vin.

Dougald îşi dădu seama că mătuşa Isabel băuse prea mult vin fiert.

Mătuşa Ethel veni şi o luă de braţ.

— Minnie m-a trimis după tine. Maiestatea Sa vrea să vorbească din nou cu noi.

— Maiestatea Sa mă place şi pe mine, declară Isabel rânjind.

— Da, sunt sigur că este adevărat.

Bănuia că reginei Victoria îi plăcea într-adevăr să fie numită „dragă” şi să se tutuiască inocent cu aceste femei sâcâitoare pe care să le numească „mătuşi”.

— Dougald, dragule, spuse mătuşa Ethel, draga de Hannah est e singură. Poate este timidă. De ce nu mergi să o salvezi?

Dougald ştia că mătuşa Ethel nu o credea timidă pe Hannah. Poate că îi împerechea din nou, sau poate nu.

Ştia că Hannah nu era timidă, ci îngrijorată. Privea oaspeţii venind în valuri, scrutându-i pe fiecare în parte, căutându-şi bunicii. Încă nu sosiseră, dar era încă devreme, iar drumurile erau îngreunate de ploaie.

— Aşa voi face, mătuşă Ethel, spuse el, acceptând cu bucurie şansa de a fi aproape de soţia lui. Luă un pahar de şampanie de pe tava unui servitor în trecere, se duse lângă Hannah şi-i oferi paharul, un modest dar pentru zeiţa sa.

Aceasta, deşi participa la cel reuşit banchet văzut vreodată în Lancashire, îşi frângea disperată mâinile.

— Au întârziat. De ce întârzie?

— Drumurile sunt noroioase şi greu de străbătut.

Ea acceptă paharul, însă îl privi ca şi cum n-ar mai fi văzut şampanie până atunci.

— Dacă nu vor veni?

— Vor veni. Dougald nu avea niciun dubiu. Aveau să vină şi dacă ar fi trebuit să străbată drumul pe jos. Avusese el grijă de tot. Ridică privirea şi îl văzu pe majordom, care-i făcu un semn. De fapt, cred că au şi sosit. Cum Hannah rămăsese împietrită, privind în gol, îi luă paharul dintre degete şi se strădui s-o liniştească: Te vor adora, aşa cum te adorăm cu toţii.

— Chiar mă adoraţi? întrebă ea fără să-şi mişte capul.

— Da, murmură el luând-o de mână. Toţi te iubim.

Probabil că mătuşa Spring pândise şi ea sosirea soţilor Burroughs, căci îşi ceru iertare de la regină şi se grăbi spre Dougald şi Hannah.

— Haideţi, dragilor, îi instrui, conducându-i spre cuplul mai vârstnic care stătea neclintit în pragul uşii. Alice, Harold, ce bine să vă revăd, spuse ea, apăsându-şi obrazul pe al doamnei Burroughs şi dându-i o îmbrăţişare domnului Burroughs. Vreau să vă prezint două persoane foarte importante. Dougald Pippard, dragul conte de Raeburn, şi domnişoara Hannah Setterington, draga mea prietenă.

Cei doi Burroughs îşi mutară repede privirile de la Dougald, pentru a cerceta întrebători chipul lui Hannah.

Hannah se uita la ei în tăcere.

Dougald recunoscu frica din privirea ei. Iubita lui era paralizată, temându-se să nu fie respinsă tocmai de persoanele de a căror îmbrăţişare avea nevoie. Putea să se considere vinovat pentru o parte din spaima ei, aşa că era hotărât să intervină.

— Aş vrea să adaug că domnişoara Setterington este fiica doamnei Carola Tomlinson.

Doamna Burroughs se cutremură, apoi se apropie de Hannah şi o privi insistent.

— Eşti tu. Ştiam eu că este adevărat. Îmi văd fiul în chipul tău, spuse el cuprinzându-şi cu braţele nepoata mult mai înaltă. Of, fetiţa mea mult iubită, bine te-am găsit!

Pentru o clipă, Hannah rămase locului, privindu-l şocată pe Dougald.

— Mulţumesc, mulţumesc, spuse în cele din urmă, apoi râse gâtuit.

Domnul Burroughs, înalt, cărunt, plin de demnitate, le îmbrăţişă pe amândouă.

Dougald şi mătuşa Spring asistară nemişcaţi la scenă până ce bătrâna doamnă îl trase pe conte de mânecă.

— Soţii Burroughs sunt cuceriţi de domnişoara Setterington.

— Da, cu siguranţă.

Dougald aşteptă. Mătuşa Spring putea să fie foarte neclară în multe privinţe, dar când era vorba de persoane, şiretenia ei era fără pereche.

— Ai spus că e fiica doamnei Carola Tomlinson, zise bătrânica.

— Aşa este.

— Îmi aduc aminte că acesta era numele tinerei domnişoare cu care se încurcase fiul lor.

— Da.

— Ce frumos, murmură ea, ţinându-şi palmele împreunate în dreptul inimii. Stai să le spun fetelor! Fără să aştepte vreun răspuns, porni grăbită spre grupul care-o înconjura pe Maiestatea Sa.

Scena regăsirii stârnise interesul unui număr tot mai mare de invitaţi, aşa că, după scurtul moment emoţional, domnul Burroughs se retrase din îmbrăţişare. Îl privi rece pe Dougald.

— Aveţi recunoştinţa noastră pentru pachetul de scrisori pe care ni l-aţi trimis. Nu că am mai fi avut nevoie de dovadă pentru obârşia lui Hannah. Este la fel de înaltă ca mine şi seamănă nespus de mult cu fiul nostru.

— Le-ai trimis scrisorile? întrebă Hannah. Încă îşi strângea bunica în braţe, dar privirea ei îl fixa pe Dougald cu o recunoştinţă deplină.

Domnul Burroughs înţelese numaidecât relaţia celor doi, astfel că rosti cu voce aspră:

— Cred că doreşti să te întorci la invitaţii dumitale. Nepoata noastră ne va arăta faimoasa tapiserie despre care vorbeşte toată lumea.

Dougald îşi dădu seama că era alungat. Ridică o sprânceană, se consultă cu Hannah din priviri, şi când aceasta dădu din cap, se înclină, se scuză şi se duse să discute cu lordul Kerrich şi cu vicontele Ruskin. Îi plăceau. Cei doi bărbaţi dădeau dovadă de un instinct deosebit în

relaţia cu soţiile lor, care, din câte îşi dădea el seama, erau la fel de agere la minte ca Hannah. Numai nişte bărbaţi cu un caracter excepţional puteau să strunească femei de felul acesta.

Hannah îl privi îndepărtându-se, apoi, deopotrivă mândră şi stingheră, le arătă sala mare.

— Tapiseria reginei este aici, spuse ea, conducându-şi bunicii spre peretele cu pricina.

— Este minunată! exclamă doamna Burroughs.

Domnul Burroughs clipi amuzat.

— Dumnezeule, am crezut întotdeauna că Spring şi grupul ei de vrăjitoare nu sunt altceva decât nişte babe nebune, cu excepţia domnişoarei Minnie, care este nebună şi arţăgoasă. Dar se pare că au ţesut totuşi ceva în bârlogul lor din turn.

Hannah înţepeni. Încet, se întoarse pentru a-l înfrunta pe domnul Burroughs şi pe un ton de gheaţă, rosti:

— Domnule, nu permit nimănui să facă afirmaţii răutăcioase despre dumneata, şi dumneata eşti bunicul meu. Din bunătate, mătuşa Spring şi celelalte doamne m-au luat în sânul lor, aşa că nu voi permite nimănui să le vorbească de rău în prezenţa mea.

— Bine… bine… bolborosi domnul Burroughs. Domnişoară, tu… tu…

Doamna Burroughs păşi lângă Hannah.

— Este o domnişoară cuviincioasă cu un suflet mare, Harold, şi tu ştii asta. Ce vrei să faci?

Domnul Burroughs se încruntă sever, primind o replică pe măsură din partea soţiei sale. Privindu-le pe amândouă, constată sec.

— Văd o asemănare între voi, Alice. Se aplecă ţeapăn ca un general. Te rog să mă scuzi, Hannah. Nu ar fi trebuit să fiu atât de slobod la gură.

— Necuviincios, îl corectă tânăra femeie.

— Harold, ai fost nepoliticos, insistă doamna

Burroughs.

— Da. Nepoliticos. Îmi cer iertare. Se aplecă din nou. Nu se va repeta.

— Sunt sigură de asta, răspunse Hannah. Vă primesc scuzele.

— Tu şi Harold semănaţi atât de mult! De-abia aştept să vă văd în acţiune când o să vă certaţi, râse doamna Burroughs.

Mătuşa Ethel trecu pe lângă ei.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule şi doamnă Burroughs. Reginei i-a plăcut tapiseria, continuă ea, azvârlindu-i o privire plină de înţeles domnului Burroughs.

— Nu e deloc nebună, desigur, mormăi acesta ca pentru sine.

— Receptivă ar fi cuvântul potrivit, replică Hannah, după care schimbă subiectul. Doriţi un pahar de şampanie?

— Da, mulţumesc, dragă, spuse doamna Burroughs zâmbind.

— Şampanie. Bah! făcu domnul Burroughs, cu mustăţile fremătând dispreţuitor. Ce prostie. Nu ştiu de ce ar vrea cineva să şi vadă vinul făcând balonaşe. Daţi-mi o bere ca acasă.

Hannah îi conduse spre masa cu băuturi.

— O bere pentru domnul Burroughs, îl instrui ea pe slujitor, după care îi oferi un pahar de şampanie bunicii sale.

Seaton, emoţionat peste măsură, plesnea de fericire. Se înclină în faţa celor doi Burroughs, apoi scutură mâna lui Hannah.

— Mulţumesc pentru recepţie. Maiestatea Sa a fost foarte curtenitoare, şi mi-a admirat costumul prin vorbe elevate. Mulţumesc, domnişoară Setterington. Mulţumesc, mulţumesc.

Hannah îi zâmbi pentru prima oară sincer în acea zi.

— Cu multă plăcere, Seaton.

Filfizonul se puse iarăşi în mişcare, fericit ca nimeni altul.

Mulţimea se retrase din jurul mesei cu băuturi, dar Hannah bănuia că domnul Burroughs şi-ar fi dat drumul la gură indiferent de prezenţa lor. Părea un om dintr-o bucată.

— Hannah, probabil că te întrebi de ce te-am ignorat în toţi aceşti ani.

— Deloc, spuse ea politicoasă. „M-am întrebat tot timpul”, bombăni în gând.

— Prostii. Cu siguranţă că te-ai întrebat. Eşti nepoata noastră.

Asta însemna că era mai bine să răspundă sincer sau suficient de sincer cât să-i convină lui.

— Da, domnule, m-am întrebat.

— Când am primit pachetul cu scrisori de la Lord Raeburn, am fost foarte surprinşi, spuse el, acceptând halba oferită de lacheu.

— Nu am avut habar că fiul nostru drag i-a scris domnişoarei Tomlinson după ce plecase din ţinut, interveni doamna Burroughs, strângând-o pe Hannah de braţ.

— Ai citit acele scrisori? se interesă domnul Burroughs.

— Nu, domnule, nu am avut parte de această plăcere, deşi nu ştia dacă ar fi o mare plăcere sau cea mai mare agonie din viaţa ei.

— Din ele reiese că Henry plănuia să vină la mama ta şi să se căsătorească.

Hannah nu-şi putu reţine un geamăt.

— Până să fi citit cuvintele fiului nostru, nu am ştiut că domnişoara Tomlinson era însărcinată. Am crezut că opriserăm totul înainte să se ajungă aici… dar, evident, nu am reuşit, recunoscu domnul Burroughs, privind spuma brună din halbă. Aş fi vrut ca băiatul să-mi fi spus. Am crezut că avea să treacă peste obsesiile lui. Era deprimat. A băut prea mult. A murit atât de brusc! Luă o înghiţitură de

bere, apoi îşi privi soţia. Alice, aş vrea să ţii minte să porţi o batistă cu tine, spuse el, scoţând din buzunar o bucată de în cu margini argintii.

— Da, dragule, zise ea, atingându-şi uşor obrajii.

Domnul Burroughs o privi pe Hannah în ochi.

— Dacă ştiam de existenţa ta, v-am fi adus imediat pe tine şi pe mama ta în casa noastră.

— Mulţumesc pentru asta, domnule.

Pentru că îi spuseseră că o doreau în viaţa lor. Pentru că spuseseră că ar fi acceptat-o şi pe mama ei în casa lor.

Domnişoara Minnie o mângâie pe umăr.

— Văd că aţi cunoscut-o scumpa noastră domnişoară, le spuse ea doamnei şi domnului Burroughs. Este cea mai fină şi mai drăguţă din câte am cunoscut vreodată,

— Bineînţeles că este, se burzului domnul Burroughs. Doar e nepoata noastră.

— Nu mulţumită dumitale! replică ţâfnoasă domnişoara Minnie.

Fără de vlagă, Hannah se puse între ei.

— Domnişoară Minnie, are vreuna dintre mătuşi nevoie de mine?

Bătrânica îşi mută privirea spre Hannah şi se linişti pe dată.

— Nu, dragă. Maiestatea Sa se plimbă prin vecini, fiind aşa de bună şi disponibilă, iar noi ne-am gândit să-ţi stăm aproape în caz că ai nevoie de ceva.

Cu un zâmbet inocent pe chip, se îndreptă spre celelalte mătuşi.

— Vrea să tragă cu urechea, zise domnul Burroughs iritat. Pot să le numesc băgăcioase fără să-ţi stârnesc furia, Hannah?

— Nu. Nici eu nu le voi lăsa să te numească bătrânel ursuz.

— Foarte corect, interveni doamna Burroughs.

— Ca nepoată a noastră, te vei muta desigur cu noi,

spuse domnul Burroughs cu glas răsunător, ca să poată fi auzit de către mătuşi.

— O, nu! exclamă mătuşa Ethel.

— Poftim… de ce? făcu Hannah perplexă.

— Nu este cuviincios ca nepoatei noastre să nu i se ştie de urmă.

Hannah încercă să se gândească la un răspuns. Cu siguranţă, preocupările ei i se păreau jenante domnului Burroughs, însă ea nu era de aceeaşi părere. Munca pe care o efectuase în ultimii ani o învăţase să fie descurcăreaţă, încrezătoare şi eficientă.

— În plus, nu eşti căsătorită. Nu ar trebui să trăieşti sub acoperişul unui burlac. Este scandalos, observă doamna Burroughs cu vocea ei delicată.

Hannah era descumpănită cu totul. Nu se gândise decât la întâlnirea cu bunicii, fără să ia în seamă faptul că trebuia să le explice viaţa ei de până atunci.

Oricum, tăcerea ei nu-l contrarie pe domnul Burroughs. Printr-un neaşteptat gest de tandreţe, o îmbrăţişă după umeri, după care o eliberă.

— Aşa că vei pleca cu noi imediat, spuse el, luându-i mâna şi mângâind-o. Da, nepoţico, nu mai trebuie să te zbaţi în lume.

Pentru prima oară, Hannah înţelese presiunea la care fusese supus tatăl său. Iubindu-şi părinţii, fusese sfâşiat între acea iubire şi iubirea pentru mama lui. Şi cu toate că Hannah dispreţuia alegerea făcută de el, înţelegea foarte bine lupta dintre iubirea pentru o femeie şi cea pentru familie.

— Mă tem că nu pot să mă mut la voi. Cineva trebuie să stea cu mătuşile şi să aibă grijă de ele… mai sunt şi alte lucruri.

— Nu voiam să-ţi spun asta, zise domnul Burroughs încruntându-se şi pieptănându-şi mustaţa. S-ar putea să-ţi afecteze constituţia firavă. Dar acel domn, noul Lord

Raeburn – nu este o influenţă bună. Îmi aduc aminte poveştile despre el când era tânăr. Este uşuratic, nu are sânge albastru şi se mai spune că şi-ar fi omorât soţia.

— Nu şi-a omorât soţia, se repezi Hannah, dându-şi seama prea târziu de oboseala care o cuprinsese.

— Ei bine, draga mea, spuse bunica ei privind-o blând în ochi. Trebuie să ai încredere în bunicul tău că ştie mai bine. Întotdeauna ştie mai bine. Şi nu ai de unde să ştii că acel Lord Raeburn nu şi-a omorât soţia.

— Ba… da… pot, rosti ea răspicat pentru a fi sigură că o auzea şi bunicul ei. Eu sunt soţia lui.

Soţii Burroughs o priveau acum cu ochii larg deschişi şi cu gurile căscate. Domnişoara Minnie scoase un sunet triumfător, iar celelalte mătuşi gemură.

Hannah se îmbărbătă şi începu:

— Suntem căsătoriţi de aproape zece ani. Nu m-a omorât, eu am fost cea care a fugit. Am fost proşti, dar acum ne-am împăcat şi voi rămâne aici cu el, la castelul Raeburn, unde vom crea o familie.

Bunicul ei icni şi gâfâi. Mâinile bunicii începură să tremure, apoi se sprijiniră pe braţul domnului Burroughs. Încet, privirile li se pierdură şi apoi se aţintiră undeva deasupra umerilor ei.

O mână se aşeză peste talia ei. Era Dougald. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era el. Îi recunoscu mirosul, căldura, prezenţa. Respira împreună cu el. Inima ei bătea împreună cu inima lui. Erau într-adevăr o singură fiinţă.

— Domnule Burroughs, este prea târziu să vă cer mâna lui Hannah în căsătorie, dar promit că o voi iubi şi o voi respecta toată viaţa. Am pierdut-o o dată, şi nu voi mai face niciodată ceva care s-o îndepărteze de mine.

Sinceritatea lui Dougald curgea ca mierea peste jignirea domnului Burroughs şi peste supărarea doamnei Burroughs.

— O iubesc.

— Mă iubeşti? tresări Hannah. Mă iubeşti?

— De ce eşti atât de uimită?

— Nu ai spus-o niciodată.

— Ce crezi că a fost toată treaba de ieri din capelă?

— A fost încântător, spuse ea mângâindu-i obrazul, admirându-i profilul colţuros şi favoriţii aspri. Voi preţui mereu acele clipe.

— Dar tu vrei cuvintele, zise el, cuprinzând-o cu braţele. Te iubesc, Hannah.

— Te iubesc şi eu, răspunse ea aproape şoptit.

— Presupun… vocea domnului Burroughs devenise un huruit. Al naibii şoc… toată ziua…

— Dar şocuri sănătoase, adăugă doamna Burroughs.

— Da. Bine. Nu în fiecare zi afli că ai o nepoată, căsătorită şi fericită – sprâncenele lui se zbătură ameninţător când se întoarse înspre Hannah: Eşti fericită?

— Nespus de fericită, domnule.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Iar acum, în atenţia seniorului domeniului. Băiete, ai o nestemată aici. Să ai grijă de ea, că de nu, îmi vei da mie seamă.

Năvala neaşteptată de lacrimi o sperie pe Hannah, care se puse să-şi caute batista. Niciodată, nici măcar la începutul căsătoriei ei, nu avusese pe cineva care să-i stea alături. Acum îi avea pe bunicii ei, era tot ce şi-ar fi putut dori.

Văzându-şi nepoata plângând, bunica izbucni ia rândul ei.

— Of, fata mea dragă!

Plângeau şi râdeau în acelaşi timp, ţinându-se amândouă în braţe.

— Femei prostuţe, se auzi glasul domnului Burroughs, mai aspru decât de obicei. Plângeţi mereu din cele mai aiuritoare motive. Doamnelor, ar trebui să fiţi fericite!

Spunând asta, îi strânse mâna lui Dougald.

— Suntem fericite, murmură doamna Burroughs tamponându-şi încet ochii. Vezi? spuse ea strecurând un zâmbet către soţul iritat.

— Din păcate trebuie să ne scuzaţi, li se adresă Dougald, folosindu-şi propria batistă pentru a şterge lacrimile lui Hannah. Maiestatea Sa, regina Victoria, vrea să discute cu soţia mea.

În timp ce ea şi Dougald se îndepărtară, Hannah se gândi că favorul regal putea fi un atu în relaţiile cu bunicii, împăcându-l pe Burroughs cu oaia neagră care era soţul său.

Charlotte şi Ruskin, Pamela şi Kerrich erau cu prinţul Albert şi cu regina Victoria; zâmbiră cu toţii când îi văzură pe cei doi îndrăgostiţi.

Toate capetele se întoarseră atunci când vocea mătuşii Isabel răsună clar din sufragerie:

— Minnie, îţi voi da ce ţi se cuvine. Sunt căsătoriţi. Ai câştigat pariul. Dar nimănui nu-i place un om lăudăros.

Sfârşit